NOČNÍ KLUB

JIŘÍ KULHÁNEK

DÍL PRVNÍ

Pod značkou Poutník již vyšly tyto knihy Jiřího Kulhánka:

Vládci strachu
Cesta krve I. – Dobrák
Cesta krve II. – Cynik
Divocí a zlí I. – Čas mrtvých
Divocí a zlí II. – Hardcore
Divocí a zlí III. – Temný prorok
Divocí a zlí IV. – Kříže

Připravujeme:
Noční klub – díl druhý

Tento příběh si vyžádal úpravu několika časových údajů známých z reálného světa — týká se to ponejvíc dat vydání některých knih.
J.K.

Jiří Kulhánek: Noční klub – díl první
Copyright © 2002 Jiří Kulhánek
Illustrations © 2002 Luis Royo / Norma Editorial
Copyright © Klub Julese Vernea Praha 2002
ISBN 80-85892-64-2

„Uděláme ji nějak složitě, nebo jen tak na česneku?“ muž přetáhl tenkou čepel přes opotřebovaný brousek a s kriticky nakrčeným obočím zkontroloval ostří. Žena, velký pekáč v rukou, zamyšleně sledovala směr jeho pohledu – nůž vypadal víc než jedovatě.

„Já ti nevim. Je hubená, žádný sádlo, bude to suchý… Takže buď jovance s mangoldovými řapíky a Sauce a la Maltaise, nebo něco jednoduchýho. – Třeba ragů.“

Muž dál brousil a ocel vydávala pravidelné svištivé zvuky. Pootevřeným oknem vlétla poslední podzimní moucha, z dálky ječela cirkulárka a od sousedů přes zahradu znělka Zlaté Prahy. Žena položila pekáč na stůl, urovnala fald na voskovaném plátně a protáhla si záda; kuchyní vonělo koření a cibule, voskované plátno bylo květované a znělku vystřídala píseň v rytmu prchajícího bizona.

„Ty a ty tvoje maltaise a řapíky,“ muž ono cizí slovo vyslovil jako *maltajííze*, „to zas bude trvat dva dny,“ znovu zkontroloval ostří.

„Takže ragú,“ řekla žena definitivně.

„No jo. Pudem se na ni mrknout,“ muž vstal, tupou stranou nože se podrbal na bradě a tiše zabručel: „Ragú, to zase abych škrábal brambory.“

* * *

Žena se ostražitě rozhlédla a otevřela dveře do sklepa – něco se jí dneska nezdálo, nevěděla co, a to se jí nezdálo ještě víc.

„Nedloubej se tim v zubech!“ alespoň okřikla muže, který právě začal ostrou osobní hygienu.

Co tu babu zase žere? pomyslel si, ale poslušně dal ruku dolů. V chodbě bylo přítmí ředěné jedinou čtyřicetiwattovou žárovkou a skrz pečlivě zavřené kuchyňské dveře sem nepronikla ani Zlatá Praha, ani cirkulárka. U bílé zdi seděl bílý kocour, a když se k němu lidé otočili zády, otevřel blankytně modré oči, zašvihal špičkou ocasu a protáhl se muži pod nohama. Žena se naposledy ohlédla, ale nic znepokojivého tam skutečně nebylo, tak jen pokrčila rameny, dveře do sklepa zapadly a v zámku dvakrát cvakl klíč.

* * *

Schody dolů, ještě jedny dveře a ještě jedny – na těch posledních bylo zvláštní, že byly polepené půlmetrovou vrstvou polystyrenu. V malé místnosti za nimi bylo vůbec mnoho zvláštních věcí.

Žena rozsvítila a v žlutém světle žárovky za drátěným krytem se objevila stará postel s kovovými pelestmi. Na posteli byl flekatý slamník a na slamníku tak desetiletá holčička s rozcuchanými vlasy, obrovskýma očima a stopami zaschlých slz na ušmudlaných tvářích. Kolem levého kotníku měla sešroubovaný okov, od kterého vedl řetěz k bytelné kotvě zapuštěné mezi cihlami – byl dlouhý tak akorát, aby dosáhl k záchodu bez prkénka a rezavému kohoutku trčícímu z omítky.

„Ragú," řekl muž.

*** * ***

Žena dovřela dveře a polystyren ohavně zaskřípal. Hnědý kocour seděl u hnědé stěny ve stínu jednoho z drátů kryjících lampu – v hnědém štuku se táhl dlouhý světlý škrábanec a kousek nad ním se rozpíjela tmavá skvrna. Přestože obojí mělo být částečně skryté za chlupatým tělem, světlý šrám křížil hnědý kožich a rozpitá skvrna přecházela na kocourovu hruď a levou polovinu hlavy až k uchu. Žena přejela pohledem přímo po zvířeti, ale neviděla nic.

Holčička se schoulila a řetěz zařinčel. Neplakala, věděla, že to *Ona* nemá ráda. Neplakala, ale třásla se, až kovová postel vrzala.

„Ale jovance s mangoldovými řapíky jsme neměli ani nepamatuju," žena sundala z hřebíku gumovou zástěru a zamyšleně si měřila holčičku, která sice byla hubená, ale rozhodně ne vychrtlá. „Máme v mrazáku trochu sádla od minule, kdyby se to podlejvalo…," sklonila se nad slamník a promnula holčičce koleno, „jen aby nebyla tuhá, je pořád taková vyběhaná. To ty jejich *ajrobíky*."

Muž zatím z rohu místnosti přitlačil vysoký řeznický špalek, pečlivě ho nastavil nad kanálek uprostřed podlahy a jednu nohu podložil složeným papírem.

„Tak?" zabodl nůž do zčernalého dřeva a drnčivý zvuk vytrhl ženu z kulinářského zamyšlení.

Holčička začala plakat. Byla sice malá, ale o tom, co ji čeká, neměla sebemenších pochyb. A i kdyby měla, *Ona* jí to řekla, už tehdy, když ji sem přivázali. *Ona* byla horší než *On*. Mnohem horší.

„Tak co, malá, co tomu říkáš," štípla ji žena do lýtka, „tohle bude dneska k obědu – ty si ale asi moc nepochutnáš – a neřvi! – kdo to má poslouchat!" Holčička další vzlyk zdusila.

Slabá žárovka nade dveřmi zablikala.

„Do háje, kdo to zase votravuje! Zrovna teďka!“ muž vytáhl kudlu ze špalku a schoval ji do kapsy montérkové bundy.

„Du s tebou,“ žena pověsila gumovou zástěru zpátky na hřebík.

„To bude jen Jirka, bude chtít pučit druhý hrábě na listí.“

„Du s tebou, mám dneska špatnej pocit. A stejně jsme zapomněli hrnec na krev.“

Těsně před tím, než zaskřípal polystyren, pojal holčičku pocit, že dole u zdi zahlédla dvě velké, blankytně modré oči.

*** * ***

„Dobrý den,“ za dveřmi stála mladá usměvavá žena v oranžové kšiltovce a oranžové kombinéze s nápisem PRAŽSKÁ PLYNÁRENSKÁ, a. s., „pan Václavík?“

„Jo. Co se děje?“

„Pravidelná kontrola plynových spotřebičů.“ Oranžová měla přes rameno nevelký přístrojek, z kterého vedla kroucená šňůra k něčemu, co vypadalo jako mikrofon.

„Dneska?!“

„Dávali jsme do schránek upozornění,“ oranžová pokrčila rameny, „za čtvrt hodiny je to hotové,“ skočila panu Václavíkovi do otázky: „Jak dlouho to bude trvat?“

„No jen pojďte dál, slečinko,“ usmála se paní Václavíková a přihladila si odbarvené vlasy s odrůstající trvalou, „jste tu sama?“

*** * ***

„Koukám, bude zabíjačka,“ oranžová slečna kývla k pekáči na stole a kastrolům na kuchyňské lince.

„A možná větší, než by kdo čekal,“ usmála se paní Václavíková a přitom se dívala z okna. Tak sama – a přijela normálním autem, škodovkou, zelenou, jakejch jsou miliony, a zaparkovala za Turkovic stodolou, tam co nikdo nechodí a z celý vesnice tam není vidět…

„Dáte si kafe, slečinko?“

„Ráda, ale až to doměřím, zblblo by mi to čidlo,“ oranžová strčila mikrofon na kroucence za sporák a zaujatě sledovala malý displej.

„Dobrý?“ pan Václavík se zvědavě podíval na nicneříkající čísla.

„Ano… Ještě byste tady měli mít…,“ vytáhla z kapsy pomačkaný papír a narovnala ho, „karmu a kotel.“ Papír, přestože pomačkaný,

vypadal úředně.

„Karma je na chodbě a kotel… kotel je ve sklepě," pan Václavík vrhl na oranžovou ostražitý pohled, ale ta si jeho kratičké odmlky nevšimla – nebyla to ani tak odmlka, jako spíš polknutí.

Nemohl si pomoct.

* * *

Když za *Nimi* zapadly dveře, holčička zvedla hlavu a podívala se tam, kde před okamžikem zahlédla modré oči.

Mourovatý kocour se protáhl pod špalkem a vyskočil na postel.

„Kocourek…," zašeptala holčička a posadila se.

„Mňau?" řekl kocour a opatrně jí přelezl na klín. Malá třesoucí se ruka přejela po teplém kožichu a zvíře začalo příst. Holčičku kocourova přítomnost nijak nepřekvapila, za dobu, co byla tady v té místnosti, viděla i divnější věci – a kdyby se jí někdo zeptal, možná by jí ty divné věci připadaly normálnější než normální věci *předtím.* A možná by si na ty normální věci ani nevzpomněla.

Jasně fialový kocour předl jako nastartovaná motorka a holčička si nemohla pomoci, ale musela se mu dívat do očí. Kdyby si to uvědomila, všimla by si, že se poprvé po čtrnácti dnech přestala třást.

„Na kocourka máš hodně velký oči," řekla a bůhví proč si vzpomněla, že se jmenuje Pavlína. Pavlínka. Tak jí říkala máma, tehdy, kdysi… Maminka… taky měla velké modré oči, jako… jako… Holčičce klesly víčka a bezvládně se svezla na slamník. Trošku se usmívala.

Fialovému kocourovi přejela po kožichu duhová vlna a vzápětí zčernal.

Ty modré oči, které holčičce před okamžikem připomněly matku, zežloutly a objevil se v nich výraz, že kdyby ho Pavlínka viděla, i po pekle, kterým v uplynulých čtrnácti dnech prošla, omdlela by hrůzou.

* * *

„Opatrně, slečinko, schody jsou trochu příkrý," cvakl pan Václavík vypínačem a obtloustle zafuněl. Ze sklepa zavoněla jablka, zapáchla sychravá sklepní plíseň a ještě něco… něco hnilobného.

„Trochu nám netěsní kanál, to víte vesnice," paní Václavíková stála za oranžovou slečnou, ruce za zády: „Jakpak se vlastně jmenujete, slečinko?"

„Kristýna.“

„Kristýnka,“ usmála se žena. V rukou za zády měla železnou paličku na maso.

* * *

„To auto odvezeš, než se setmí.“

Pan a paní Václavíkovi se skláněli nad Kristýnou v oranžové kombinéze. Nebylo to tak snadné, jak si představovali, ale s trochou snahy se nakonec zadařilo.

„Koukni, co nám rozbila kompotů,“ kývla paní Václavíková paličkou, na které byl nalepený chumáč blonďatých vlasů.

„No jo, umí nějaký to karáte, musíme si na ni dávat bacha,“ třel si pan Václavík nakopnutou bradu. To, co na jeho padesátiletém těle vypadalo obtloustle, byly převážně svaly – hlavně jejich zásluhou teď ležela oranžová Kristýna ve střepech, láku a nakládaných švestkách.

„Rozbila i vokurky! A zrovna ty předloňský! Sakra!“ zahrozil pan Václavík ležící postavě, „a ty taky – už by ses s tou paličkou mohla naučit, himl!“

Tělo na podlaze zasténalo.

„Předloňský vokurky!“

„No nic,“ řekla kupodivu smířlivě paní Václavíková – každé uznání jejích kuchařských schopností ji těšilo, a ty předloňské okurky se vážně povedly – cvičně švihla paličkou: „Nejdřív tu malou – takhle bysme měli přecpanej chlívek a…“

Nahoře nad schody se otevřely dveře. Vzhledem k tomu, že byly zamčené, to nešlo přeslechnout.

„Přeji hezké dopoledne.“

Ten muž vypadal jako úředník. Propadlé, pečlivě oholené tváře, nenápadný oblek, střízlivá tmavá kravata, volný kabát pod kolena, černý klobouk do očí.

„Sejmi ho, Jindřichu!“ paní Václavíková namířila paličkou jako pistolí. To už ale pan Václavík běžel do schodů.

„Jaké vřelé uvítání! Vím, že venkované jsou pohostinní a bodří lidé, ale tohle jsem skutečně nečekal.“

Přestože úředník vypadal jako hůlka, vzápětí se Jindřichův metrák kutálel zpátky, jen schody duněly. A paní Václavíková už věděla,

proč dnes ten špatný pocit:

„Vstávej, troubo! Musíš ho dostat! On… on… určitě tady není náhodou!“

„Jak pravdivá slova, madam,“ úředník zvolna – tak pružně – sestupoval k nim a motyky, jíž se Jindřich vyzbrojil, si nevšímal.

Když mu pod podrážkami těžkých bot, na kterých nebylo úřednického pranic, zaskřípaly střepy z rozbitých zavařovaček, paní Václavíková zahlédla pod krempou i oči. Také na nich nebylo úřednického pranic. Paní Václavíkové změkla kolena a přitiskla si ruce s paličkou na hruď. Podle očí se pozná, co v kom je, a paní Václavíková – přestože smrti spatřila už mnoho – zjistila, že tolik naráz jí v životě neviděla.

*** * ***

Motyka opsala krátký svištivý oblouk.

Dalším zvukem bylo nezaměnitelné ostré mlasknutí, s nímž dopadají tupé předměty do masa – v tomto mlasknutí bylo i nezaměnitelné křupnutí kosti.

Další zvuk opět vydala motyka: odrazila se ode zdi a rozbila jeden ze střepů na ještě menší střepy.

Jindřich Václavík klesl na kolena, oči rozšířené úžasem, a z rozdrcených úst mu visel šlahoun krvavých hlenů.

„Opatrně, ať si nekleknete na sklo, pořezaná kolena bolí,“ úředník zvedl z podlahy okurku, otřel ji o rukáv a opatrně ukousl:

„Výborná, skutečně, všechna čest, paní Václavíková…, mohu vám říkat Heleno?“

„A… Ano.“

„Vypadáte s tou paličkou,“ úředník napodobil zkřížené ruce, „jako jeden egyptský bůh, paní Heleno. Bůh smrti?“

„A… Ano,“ svěsila paní Václavíková ruce k bokům. Ani si to neuvědomila – před očima jí stále probíhal ten kratičký okamžik, ve kterém se úředník – tak jakoby mimochodem – vyhnul motyce a vzápětí úderem pěsti zmrzačil jejího Jindřicha. Tedy předpokládala, že to byla pěst, pohyb byl tak rychlý, že vlastně nic neviděla.

„Postrachu, co tu děláš?! Mám to pod kontrolou,“ ozvalo se od podlahy.

„Hmmm!“ vsunul si úředník do úst zbytek nakládačky, „Kristý-

no, rád tě slyším," mluvil trochu křupavě, „jak je tam dole mezi švestkami…? Podívej, máš tam zrovna okurku, podala bys mi ji, prosím?" V hlase měl krom křupání i potlačovaný smích. Mladá žena se postavila, na levé tváři proužek krve z rozražené hlavy, na pravé rozmázlou…

„To je jistě bluma v rumu, co máš na obličeji, ochutnej, paní Václavíková je pravý kuchařský mistr," Postrach se lehce uklonil stále zkoprnělejší paní domu, „ach ano, a tím se dostáváme k hlavnímu důvodu naší návštěvy. Naší *kulinářské* návštěvy."

Panu Václavíkovi blesklo mezi bolestí z rozbité čelisti, zdali se mu to předtím nezdálo – že by v tom hlase vůbec kdy mohl slyšet smích.

„Kde ji máte?" Ani v Kristýnině hlase nebylo nic, co by kdo chtěl poslouchat příliš dlouho.

Přesto nikdo neodpověděl.

Postrach si protáhl prsty – paní Václavíková si všimla, že má černé bezprsté rukavice. Na kloubech pravé byl vytlačený profil zubů jejího manžela.

„Tam! V chlívku!" zabublal pan Václavík a než slovům bylo rozumět spíš jeho ruce, která ukazoval a na jednu z polic, za kterou byly první dveře do tajných částí sklepa.

„No tak se tedy do chlívku půjdeme podívat. Do *chlívku*. Kristýno, nepřinesla bys mi prosím aktovku? Je nahoře na chodbě.

Až po vás, přátelé," usmál se úředník na Václavíkovy.

*** * ***

Na slamníku před spící holčičkou seděl černý kocour a Jindřichovi se z jeho očí zvedal žaludek – dal by půl života za pořádnou štamprli. Hlavně před tím, co chtěl udělat – o co se chtěl pokusit – na nůž v kapse montérkové bundy nezapomněl ani na okamžik.

„To je čtrnáctka, že?"

„Co?"

„Tady," zvedl Postrach kotník s okovem.

„Jo, klíč, čtrnáctka, jo." S rozdrcenou spodní čelistí se mluví vážně špatně.

Když se úředník znovu sklonil nad holčičku, vytrhl Jindřich Václavík nůž z kapsy – věděl, že záda v kabátě nemůže minout.

* * *

Další děj vnímal jen jako sled diapozitivů:

Záda zmizela.

Zápěstí ruky s nožem obemkl svěrák v bezprsté rukavici.

Nůž zmizel.

„Jindřichu, Jindřichu," Postrach zavrtěl hlavou, „hezký nůž, ostrý… Vy jste pravák, Jindřichu, že?"

„Pra… pravák. Proč?"

„Abyste mohl psát, přece," chytil ho Postrach za levou ruku a připleskl ji na zčernalé dřevo řeznického špalku.

„Ani nemohu říci *kterápak* ručička to byla? – nehodí se to," řekl muž s kloboukem a vzápětí se ozval další z charakteristických zvuků: čepel zaražená hluboko do dřeva. Pan Václavík okamžik zíral na neuvěřitelné – na vlastní ruku s nožem uprostřed hřbetu, a pak jeho hlasivky přidaly další ze série charakteristických zvuků.

„Za provedení protihlukové izolace vám mohu jen pogratulovat… A! moje aktovka, výborně. Podívej se, Kristýno, prosím, po čtrnáctimilimetrovém klíči."

* * *

Potom co odšroubovala a odnesla spící holčičku, vrátila se Kristýna do sklepního chlívku a pečlivě za sebou zavřela. Napadlo ji, že název je víc než přiléhavý – potící se Jindřich Václavík smrděl téměř nesnesitelně.

„Takže," Postrach cvakl zámkem patinované kožené tašky, „něco nezbytného úřadování a pak přistoupíme k hlavnímu bodu dnešního dne," vytáhl z aktovky standardní světlezelené papírové desky. To už si on i Kristýna natáhli silné gumové rukavice.

„Takže," zopakoval Postrach, otevřel desky a vytáhl několik papírů, „paní Heleno Václavíková rozená Čeřovská, pane Jindřichu Václavíku, vznáším proti vám obvinění z mnohočetných trestných činů únosu, vraždy a kanibalismu. Máte-li k tomu co dodat, řekněte to prosím nyní."

„Jsme nevinní!" poprvé v pochmurné místnosti promluvila paní Václavíková. Naprosto netušila, co se bude dít, ale papíry a úřední tón toho člověka jí daly naději, že to přece jen dopadne dobře. Třeba jsou to policajti, nějací divní, ale policajti.

„Nevinní, ano, myslel jsem si to. Nevinní jsme do určité míry všichni… Jména vašich obětí číst nebudu, když jste nevinní, jen bych poprosil, abyste mi napsali, co jste udělali se zbytky těl," Postrach položil na špalek psací podložku s papírem a propisovačkou.

„Nic jim nepiš, Jindřichu, jsme nevinní! A máme svá práva!" paní Václavíkové rostlo sebevědomí okamžik od okamžiku. „A vy si to pěkně odskáčete, probodnout manželovi ruku!"

„Pište, Jindřichu, prosím," Postrach vyndal z aktovky velké štípačky s modrými gumovými rukojeťmi, a Kristýně, opírající se o polystyren na dveřích, se v ruce objevila hranatá pistole.

„Co s těma kleštěma…?!"

„Obvykle je používám na manikúru."

Jindřich se podíval do stínu pod krempou a začal psát. Bylo toho docela dost, ale měl dobrou paměť, a zbylé kosti vždy zakopával on.

*** * ***

„Výborně, výborně… tak jich bylo dvanáct, věděli jsme jen o osmi," Postrach vrátil podložku na špalek: „Ještě bych poprosil o datum a podpis – plným jménem."

Propisovačka zavrzala.

„Teď vy, madam," podal papír paní Václavíkové sedící na slamníku.

„Nic nepodepíšu… a chci svého právního zástupce!"

„Právního zástupce? Asi se přespříliš díváte na televizor, madam. Právního zástupce nemáme… co takhle odborného manikéra? Vy jste také pravačka, že?" Štípačky kovově zacvakaly – sice naprázdno, ale paní Václavíková podepsala.

„To bychom měli," přidal Postrach papír do světlezelených desek, psací podložku vrátil do aktovky a zároveň z ní vyndal rozměrné umělohmotné pouzdro:

„Paní Heleno Václavíková, pane Jindřichu Václavíku, tímto vás jménem Nočního klubu odsuzuji k smrti. Bez odvolání."

*** * ***

Jindřich Václavík si připadal jako ve snu: Ten úředník vytáhl z kazety nastřelovací kladivo, nastřelil do stropu dvě ocelová oka a do každého zavěsil jednoduchou oprátku z modrého silonového provazu – pak pečlivě změřil vzdálenost k podlaze a obě trochu zkrátil.

„Poprava bude vykonána ihned. Oběšením.“ To ten neuvěřitelný člověk řekl, když kazeta s kladivem zmizela zpátky v aktovce.

* * *

„To… to nemůžete! V Čechách není trest smrti! My jsme nemocní! Patříme do ústavu!“

„Ano, možná ano,“ Kristýna dotáhla paní Václavíkové smyčku a zkontrolovala, jak na povadlém krku sedí. Černý kocour ležel na slamníku a pošvihával ocasem. Paní Václavíková měla maso na levé tváři stržené skoro na kost – čtvero škrábanců vypadalo jako od tygra.

Václavíkovi stáli na zelených přepravkách, každý na jedné, a napnuté modré oprátky se ve světle žárovky za drátěným krytem mastně leskly.

„Bohužel je tu příliš nízký strop, takže se neoběsíte tradičně, zlomením vazu, ale udusíte se. Co jsem kdy viděl, není to příjemné. Omlouváme se,“ řekl Postrach.

„Nemůžete nás popravit! V Čechách není trest smrti!“

„Přestože se začínáte poněkud opakovat, paní Heleno, nezbývá než vám dát za pravdu. Jediný problém je, že tu jsme my – já, Kristýna a Kocour. A to znamená, že Čechy jsou daleko. Teď – s námi – je tady Noční klub.

Hop.“ Poslední slovo už nebylo pro paní Helenu.

Dva kopance, a dvě zelené přepravky na zeleninu odlétly ke zdi.

* * *

Když skončilo obvyklé divadlo se škubáním, poulením očí, povolujícími svěrači a mokrými skvrnami rozlévajícími se po kalhotách, vytáhl Postrach z aktovky řeznickou porážkovou pistoli a dvě patrony. V uzavřené místnosti to dvakrát ohlušivě třesklo.

„Jistota je jistota,“ řekl Postrach, otřel zakrvácený trn pistole a schoval horké nábojnice do kapsy.

* * *

„Působí to docela směšně, jak vždycky říkáme to: *Teď je tady Noční klub!*, nebo *Jménem Nočního klubu vás odsuzuji k trestu smrti!*“ Kristýna zvedla z podlahy oranžovou kšiltovku promočenou lákem, zpod rozsypaných brambor vytáhla plynařské čidlo a z paličky

na maso obrala chumáč svých vlasů.

„Směšně… Možná ano, ale všimni si, oni se nikdy nesmějí.“

* * *

Nahoře v kuchyni Postrach položil světlezelené desky do pekáče na květovaném ubruse: „Snad to policie nepřehlédne.“

„Jak tohle Kocour jenom dělá,“ Kristýna přišla do kuchyně, tvrdě spící a stále se usmívající holčičku v náručí, „takhle ji uspat.“

„To víš, Kocour.“

* * *

„Na shledanou, Jindro!“ zavolal Postrach do dveří, okamžik stál, jako by poslouchal odpověď a zavřel. Přes zahradu znovu zavřeštěla znělka Zlaté Prahy a sousedé policii řeknou, že se ten pán v kabátě s Václavíkovými hlasitě loučil.

Hlasitě a přátelsky.

* * *

„Je to sice záslužná činnost, ale zachraňování holčiček už se mi poněkud zajídá, šla bych radši do něčeho pořádného,“ Kristýna zastrčila klíčky do zapalování a zelená stodvacítka chytla na první škrtnutí. „Zachraňování dětí, to zas bude mít náš *spisovatel* o čem klapat.“

„Zítra, nejpozději pozítří to myslím zajímavé být začne. Možná až přespříliš,“ Postrach přitáhl holčičce spící na zadních sedadlech deku až k bradě. „Ostatně, aby to *zajímavé* nezačalo už dnes… bude se ti po té ráně do hlavy dobře řídit?“

„*Neměj péči.*“

Tmavozelený kocour ležel pod zadním oknem a hlasitě předl.

* * *

„Vážně Kristýnu sejmula nějaká důchodkyně paličkou na maso?“

„Jo,“ zahihňala se Klára, „tys ji neviděl, když přišla, ale vypadala jako kompot s boulí na hlavě. V kapse měla dvě nakládaný okurky. Fakt! Nekecám!“ Znovu zahihňání.

Opíral jsem se o Kláru v pasáži kina Blaník, pravou ruku na pevném zadečku hluboko pod minisukní. Venku se zvolna šeřilo a do zápěstí levé ruky mne zábly hnědožluté kachlíky za Klářinými zády.

„To jí tam dal určitě Postrach,“ předstíral jsem, že své společnici žužlám boltec a dál vedl tichou výzvědnou konverzaci.

„Je to možný, smál se jí celý odpoledne…," Klára se hlasitě nadechla: „Neblbni!" Nějak jsem se nechal unést a začal jí hníst pozadí až příliš opravdově – na to, že se vlastně nemáme rádi. Co nemáme rádi, jeden čas jsme se dokonce i solidně nesnášeli – přesněji, Klára nesnášela mě.

„Neblbni, sakra!"

Zajel jsem malíčkem pod lem kalhotek a pomalu táhl dolů.

„Máme tu práci, nech toho!"

Zamlaskal jsem jí do ucha a kousl do lalůčku: „Proto to taky dělám, musíme vypadat věrohodně – snad si nemyslíš, že mě to baví?"

„*Syčáku!*"

Zastavil jsem sestup malíčku těsně před tím, než to začalo být skutečně důvěrné.

„Copak, mám pokračovat?"

„Tohle ti nedaruju!" Klára se prohnula v bocích a začala dýchat poněkud přerývaně. Skvělé bylo, že nemohla dělat nic jiného než tam stát – máme tu skutečně práci a naše laškování není ani zdaleka samoúčelné: Za prvé, že se lidé ocumlávají po pasážích, je docela normální, za druhé, pohled na intimnosti nutí většinu ostatních, aby se dívali stranou a aby se v okolí zakleslé dvojice moc nezdržovali, a za třetí, líbajícím se není vidět do obličeje – ani všudypřítomné kamery na Václaváku to nezvládnou.

„Jak to vypadá?" malíček dojel zpátky nahoru a znovu se dal na sestup a Klára už dýchala fakt docela ztěžka.

„Pět minut," levou ruku měla kolem mého krku, tak viděla na hodinky, „jen ta Japonka pořád opruzuje."

„To víš, orientální prasáci," zakřenil jsem se jí do ucha a znovu zamlaskal. Jestli to má ráda tak jako já, musí to pro ni být dobrá muka. Na to, aby řekla, ať toho nechám, je příliš dobře vycvičená – ví, že pak bych ji umlaskal.

„A krom Japonky?"

„Jinak dobrý, všechny jsme spolehlivě zahnali – *tys* je spolehlivě zahnal."

„To víš, jsem mistr reality." Tentokrát se malíček – nečekaně – zastavil trochu níž než předtím, a když se Klára znovu prohnula, na bříšku prstu mne zalechtaly jemné chloupky.

„Ty se neholíš?“

„Tyyy…!!! Tohle schytáš! Jéžiš ty to schytáš! Počkej v Klubu… Bacha, už se to valí!“

Odpolední představení skončilo trochu dřív a v pasáži vypukla obvyklá tlačenice:

„…ty vole, jak mu to Willis nasázel do ksichtu…!“

„…anebo ta holka, jak tomu negrovi skoro ukopla hlavu…!“

„…anebo…!“

Věděli jsme, že náš člověk půjde až tehdy, co odejdou všichni ostatní, věděli jsme, že dnes není večerní představení, a že právě proto tu bude. Věděli jsme, že do kina chodí až po začátku, věděli jsme, že vždy sedí v poslední řadě, a věděli jsme, že si nový trhák s Brucem Willisem nenechá ujít. Pevný životní rytmus je pro lidi obvykle zdravý: pravidelné vstávání, pravidelné jídlo, pravidelný biograf, pravidelná stolice. Pro běžné lidi určitě ano. Pro šéfa české větve Bílé brigády určitě ne.

Povykující dav se pomalu odvalil.

„Už jdou,“ řekla Klára a její dech byl rázem tichý a klidný, „ale bude problém – je jich víc.“

„Kolik?“

„Pět…, sedm, s Voroženem osm.“

„Co to sakra je?! To měli bejt bodyguardi, ne celej wehrmacht!“

„Spíš Rudá armáda,“ Klára mi tak mimochodem zasunula jazyk mezi rty – teď byla věrohodnost nejdůležitější.

Ani my nevíme všechno: Voroženin vždy chodil se dvěma gorilami, nikdy ne se sedmi.

„Tři vpředu, cíl, čtyři vzadu,“ řekla Klára.

„Co nevinné oběti?“

„Jen Japonka.“

Pružný lem slabě mlaskl, jak malíček opustil Klářiny kalhotky a spolu s ostatními prsty se obtočil kolem pažby pistole, kterou měla připevněnou na kříži. Ucítil jsem, jak ze závěsu pod mým kabátem zmizela i její zbraň.

*** * ***

„Jdi do hajzlu!“ zaječela Klára a odstrčila mě přes celou pasáž. Tím na mě soustředila pozornost všech bodyguardů – to je instinkt:

můžete být sebevycvičenější, přesto vás vždy upoutá rychle se pohybující předmět – ne ten nepohyblivý, byť v daném okamžiku daleko nebezpečnější.

Klára jedním plynulým pohybem doklekla na levé koleno, sevřela hranatý glock oběma rukama a mířidla jí vylétla před pravé oko.

Čas se proměnil v hustý med.

* * *

Rusové stále zírali na mě.

* * *

První dvě rány rozkřáply hlavu tomu nejvíc vlevo. Byl mrtvý už po první kulce, ale jistota dvojvýstřelu je jistota dvojvýstřelu. V druhém záblesku jsem viděl, jak má Voroţin obličej rázem pruhovaný krví.

Další Klářin dvojvýstřel už nebyl tak úspěšný – Rusové nebyli žádná pojízdná střelnice. První kulka minula, druhá prosekla druhému chlapovi krk – vzduch se okamžitě naplnil chraplavým hýkáním a rudou mlhou.

To už jsem střílel i já.

Zasáhl jsem dvoumetrového tlusťocha s kratičkým blonďatým ježkem do břicha – kryl Voroţina vlastním tělem.

Ten s prostřeleným krkem sice šel do kolen, ale to mu nebránilo, aby zpod kabátu nevyhoupl krátký kalašnikov s dlouhým zásobníkem.

* * *

Co to sakra je?!?!

Tváří v tvář kalašnikovu med prudce zhoustl – obzvlášť kolem mé ruky s glockem – to mají být bodyguardi, ne začátek třetí světové!

Ještě ke všemu, blonďatý tlusťoch měl neprůstřelnou vestu, s kterou si standardní střelivo z mé pistole neporadilo. A co hůř, i on měl kalašnikov.

Prásk! Prásk! Klářin glock.

Další bodyguard zemřel.

Kalašnikov krčního případu rozkvetl ohněm.

Svak! Moje kulka mu prosekla levou tvář a utrhla spodní čelist.

Bezohledně střílel dál.

A tlusťoch začal taky.

Žlutohnědé kachlíky se pod vysokoenergetickými projektily z automatů tříštily jako granáty – ostrá keramická střepina strhla Kláře kůži z půli nosu. Pečlivě namířila, a klečící bodyguard už si krčaře neužije.

* * *

Bohužel, i zbylých pět Rusů mělo kalašnikovy.

* * *

„To jsou móresy, každej normální člověk nosí pistoli, ne tohle!“ vztekal jsem se do vřavy a moje střela vyryla tlusťochovi hlubokou rýhu do levého spánku – z krátkého ježka se zakouřilo – druhá mu prosekla vnější část nadočnicového oblouku. Osvobozená bulva se na mne nechápavě vyvalila.

Všechno se odehrávalo tak rychle, že uražená čelist – z nynějšího pohledu – už dávno mrtvého krčaře, se stále točila po podlaze.

Tlusťochovi začala podklesávat kolena – v křeči ztuhlý ukazovák bohužel pořád držel spoušť.

* * *

Svak! Svak! Plesk!

První dvě kulky zasáhly klečící Kláru do hrudi – viděl jsem, jak jí z oblečení vyrazily dva obláčky prachu a jak ji to odmrštilo dozadu.

Prásk!

Od závěru mé zbraně odskočila další nábojnice.

Jak se Klára zakláněla, třetí kulka ji zasáhla těsně nad horním rtem – to bylo to *Plesk!* – viděl jsem, jak jí vzadu odlétly vlasy i s kusem lebky.

Prásk! Další nábojnice u závěru mé zbraně. Další bodyguard podstoupil závěrečný devíti milimetrový piercing.

Mrtvý tlusťoch dopadl na kolena a konečně přestal střílet.

Bohužel, zbylí tři ne.

* * *

Pomalu čas, aby dorazily zálohy, pomyslel jsem si.

Žil jsem jen díky klubové vestě: speciální konstrukce dokáže zastavit i střely z kalašnikovů a dokáže jejich energii rozložit a absor-

bovat takovým způsobem, že to vycvičeného člověka ani neomráčí.

Otázka je, jak dlouho to vydrží.

* * *

Navíc, přestože jsem měl v glocku prodloužený devatenáctiranný zásobník, i devatenáct patron jednou dojde.

Prásk! Prásk!

O dalšího zabijáka z Bílé brigády méně – začínám se dostávat do formy.

Cvak!

* * *

Věděl jsem, že nemám šanci zásobník vyměnit. Sice se trochu stydím, ale jak jsem to schytal do vesty, na okamžik jsem z mířené střelby přešel na nemířenou, ale o to zběsilejší.

Zpomalený čas se s oním osudovým cvaknutím vrátil do běžného tempa.

„Asi budu muset víc trénovat," zazubil jsem se kalašnikovům do očí.

Přestože jsem věděl, že to nestihnu, zkusit jsem to musel.

Čas znovu zmedovatěl.

* * *

Prázdný zásobník neuletěl ani polovinu cesty k zašlapaným dlaždicím, když se stalo něco nečekaného: O Japonce, krčící se za deseticentimetrovým výstupkem na zdi, jsem samozřejmě věděl celou dobu – teď jsem odtamtud koutkem oka zachytil rychlý pohyb: Kupodivu, z kleku udělala něco jako hvězdu.

Zásobník třeskl o zem.

Další dva projektily do vesty.

Bolelo to.

Jak se Japonka točila, její levá ruka dopadla na dlaždice, pravá na Klářin zakrvácený glock.

Svak!

Kulka mi spálila kůži na tváři a usekla špičku levého lalůčku.

Japonka hvězdu neubrzdila a bokem narazila do stěny – pořád byla hlavou dolů.

Po zdi a sklech butiků se ke mně řítili dva hadi rozprsků – jinak

bylo v pasáži už dost špatně vidět: dým se válel jako mlha nad blaty a prach z malty všeobecné přehlednosti také neprospíval.

Přesto jsem si všiml, že Klářin glock zmizel.

Tehdy se mi podařilo vytrhnout náhradní zásobník. Japonka se odrazila od zdi a dopadla na záda.

Klářinu zbraň v rukou.

* * *

To je marný, pomyslel jsem si do ohlušujícího randálu, to funguje jen ve filmech.

Japonka, jak ležela na zádech, dala ruce za hlavu a začala střílet.

Naštěstí pro mě ruským směrem.

Zásobník v mé levé dlani už byl napůl cesty k pistoli.

Bohužel, hadi vybuchujícího skla to měli mnohem blíž.

* * *

Pak jsem si všiml něčeho neuvěřitelného: Japonka nejenže střílela, ale dokonce se i trefila: kulky zvedly Voroženina do výšky.

Ruce mu jen vlály.

* * *

Nebyl mrtvý, ale ke své smůle vlétl do cesty poslednímu z hadů. Jeho neprůstřelná vesta byla jistě kvalitní, ale tak jako moje ani zdaleka ne. Hrudník mu vybuchl bílými kusy žeber, a mám pocit, že jeho plíce budou pucovat ze stropu pěkně dlouho.

Pak konečně dorazily zálohy.

* * *

Kulomet je strašná zbraň. Jen lidé, kteří neviděli rozdíl účinků, si mohou plést kulomet s útočnou puškou nebo dokonce se samopalem. Tenhle se jmenuje Red Baron a je to originál ze slavného rudého trojplošníku ještě slavnějšího leteckého esa první světové války, barona Manfreda von Richthofena.

Voroženinovo už tak rozstřílené tělo se rozprsklo do stran a zbylý bodyguard zmizel v jedovatých čarách fosforových stopovek. Když se znovu objevil, vypadal spíš jako haše než jako poctivá mrtvola.

Všechno se to stalo sice rychle, ale ne natolik, aby mi poslední dávka z jeho samopalu nepřejela přes hruď.

A něco takového se ustát nedá.

* * *

„Mám pocit, že to nějak přeháníme," s kašláním jsem se hrabal na všechny čtyři a lovil z vrstvy rozbitých kachlů glock.

Vysoký muž ve volném oranžovém hábitu sklonil kouřící hlaveň:

„Co je, Tobiáši, proč vám to tady tak trvá?!"

„Co je?! Bylo jich osm, místo tří! Já bych se měl ptát tebe, *co je* – kde seš!? Zabili Kláru!"

„To mě mrzí, ale nebuď zas tak sebestřednej, tady to asi nebylo slyšet, ale venku jich bylo taky pár – pár *hodně*… Chudák Klára. Kdo je tohle?!" muž v oranžovém hábitu ukázal na zvolna vstávající a neskutečně špinavou a uválenou Japonku. Kulometem.

„Nevím, ale zachránila mi život – na rozdíl od tebe –, tak na ni, prosím tě, nemiř, Rozmetale."

Muž sklonil zbraň a potřásl dlouhým pramenem vlasů, osamoceně visícím z temene jinak holé hlavy:

„Tobiáši, někdy seš hrozně nespravedlivej. Musíme jít, takže rozhodni, co s ní."

„Mluvíte anglicky?" zazubil jsem se na Japonku. Vypadala nejen uvaleně, ale i otřeseně. Obličej se ztrácel pod vrstvou prachu.

„Ano, pane," překvapila češtinou a lehce se uklonila.

„Půjdete s námi?"

„Jaká je jiná možnost?"

„Zůstanete tady – ale bohužel, viděla jste naše tváře, takže…"

„Rozumím, půjdu s vámi."

„Myslím, že jste se rozhodla správně. Nemusíte mi sice věřit, ale nic se vám nestane."

„Možná," řekl pochmurně Rozmetal, „Rusové to hnedka tak nevzdají. Zdá se." Před pasáží prudce brzdil černý mercedes.

* * *

Pravda, parkovat v *zákazu zastavení* se nevyplácí. Z kulometem provrtaného auta tekla krev.

Vyběhli jsme na Václavák, a já musel uznat, že se Rozmetal skutečně neválel – další automobil hořel převrácený na střeše a třetí stál napříč chodníkem s kapotou srolovanou kulkami, rozervanými pneumatikami, a skly zbělelými prasklinami a zrudlými nejvzácnější tekutinou. Z okénka spolujezdce visela ruka se zlatými prsteny a

krátkým samopalem; z hlavně odkapávala krev. Po kočičích hlavách se válelo několik zmasakrovaných mrtvol a všechny vypadaly rusko-jazyčně…

„Stůjte, občane! Kdo… kdo jste?!“

*** * ***

Mladý policista se poté, co se na něj Rozmetal otočil, díval do dýmající hlavně Red Barona.

Trochu ho to zarazilo.

„Hare Krišna, kreténe,“ zpod oranžového hábitu vylétla noha v těžké botě a policejní čepice opsala působivý oblouk. Po takové ráně do hlavy si sotva vzpomene, jak vypadá jeho matka, natož my.

Neběželi jsme, rychlý pohyb poutá pozornost. Jen jsme schovali zbraně a ostrým krokem se dali doleva. Všudypřítomných policejních kamer jsme se obávat nemuseli – přesně s koncem bijáku je postihla záhadná porucha, která přetrvá, dokud nezmizíme z ulic.

Jeden z vchodů máme ve sklepě nedalekého domu.

„Až po vás, slečno,“ řekl Rozmetal. Já jsem zatím odhrnul plesnivé krabice a zarazil do věkovitého uhelného mouru klíč. Pomalí vlhcí brouci se rozlézali do stran a možná sto let staré a možná stejně dlouho neotevřené kanálové víko se zvedlo – žebřík pod ním je sice rezavý, ale pevný – sám jsem ho předevčírem kontroloval. Zespoda samozřejmě.

„Trochu to smrdí, ale zvyknete si,“ vzal jsem Japonce Klářin glock, počkal, až zmizí i Rozmetal, vklouzl do kanálu a tisíckrát nacvičeným pohybem nad sebou zavřel.

*** * ***

„Mamíííí, u mě v pokoji je bubáááák! Ale je hodnej.“

„Ale Zdeněčku, bubáci přece nejsou, jdi spát, prosím, ano?“ Sotva třicetiletá žena si sundala brýle, otočila se od monitoru zářícího ztemnělým pokojem a rozcuchala čtyřletému klučinovi v pyžamu vlasy.

„Vím, že nejsou, ale u mě v pokoji jeden je. Vlastně dva. Dvě.“

„Takže to nejsou bubáci, ale bubice? Jakpak se to pozná?“ Žena byla na svého syna pyšná – takovou fantazií nemá žádné z dětí, které zná.

„Mají prsa, mami,“ řekl Zdeněček s vědecky vážnou tváří.

„Ale ty rozumbrado!“ zasmála se žena a znovu ho pohladila. „Mám se tam jít podívat s tebou a říct jim, ať jdou pryč?“

„Ne, jsou to hodní bubáci, jen jsem ti chtěl říct, že tu jsou. Mají na hlavách takový černý če… čepice, až takhle,“ naznačil stažení pod bradu.

„Dobře,“ cvrnkla ho do nosu a rozkázala si, že špunta nesmí nechat tolik dívat na televizi. Pak se mu zdají takovéhle věci. Podívala se na hodinky: půl osmé a tolik práce…

„Pojď, dej mamince pusu a do postele, ano?“ Líbilo se jí, jak ke všemu přistupuje tak vážně a zodpovědně – tak mlaskavou a mokrou pusu neumí dát nikdo jiný.

„Dobrou noc, mami.“

„Dobrou.“ S úsměvem se dívala, jak odchází, a k počítači se otočila, až když klaply dveře.

Zdeněk prošel velkým obývákem s nenápadně vypadajícím, o to však luxusnějším zařízením. Po chodbě kolem ložnice pro hosty došel až ke svému pokoji, pečlivě za sebou zavřel, a tam – jeden na posteli a druhý na podlaze pod oknem – seděli dva bubáci.

Otvory v černých maskách bylo vidět, že mají namalované oči a podle oblých křivek to byly skutečně ženy.

*** * ***

Když se dveře za jejími zády otevřely znovu, paní domu se ani neotočila, jen se usmála; pak se donutila k nesouhlasnému nakrčení obočí:

„Zdeňku, neměl bys už spát?!“ přes přísný tón byla ochotná nechat práce a jít si se synem lehnout, dokud neusne.

Vzápětí se jí kolem úst sevřela černá kožená rukavice a mladý mužský hlas řekl:

„Nazdar podnikatelko.“

Ve zdeformovaném odrazu na monitoru spatřila dvě tváře v černých kuklách.

Brýle zarachotily o klávesnici a rukavice spolehlivě zadusila vyděšené zaječení.

*** * ***

„Takže nejdřív šperky, pak hesla k účtům, pak ostatní zajímavosti.“

Ležela na zádech, jeden z mužů jí seděl na břiše, ruce měla ocelovými pouty přicvaklé k noze půltunové knihovny. Druhý maskovaný muž jí zatím sundal trepky, a ten, co jí seděl na břiše, jí vystřelovacím nožem rozřezal a stáhl punčochy. Ústa měla omotaná lepicí páskou, a jen myšlenka na syna ji držela při vědomí. Stejně si ale – tak chladně – uvědomila, že se nejspíš počůrá.

Stojící muž – ten s mladším hlasem – přinesl černý vak a vyndal z něj… Už ten přístroj někdy viděla, ale zapomněla, jak se jmenuje.

Místností zavoněl benzín.

„Seznamte se, paní podnikatelko, tohle je letlampa," muž se zachechtal, klekl si a začal usilovně pumpovat malým táhlem na přístrojku. Pak benzín zavoněl daleko pronikavěji, škrtl zapalovač, a po chvíli se letlampa frčivě rozhořela.

„Zjistil jsem, že se lidem mluví líp, když nejdřív poznají trochu bolesti. Jen málokdo to riskne podruhý. Jen málokdo nám lže," řekl muž s letlampou. Ten, co jí seděl na břiše, jí přitiskl kolena ke koberci.

Žena už věděla, kdo to je. Jednou za čas jsou toho plné noviny – fotky vynášených rakví, bledé obličeje policistů, pohřební vozy… Mezi lidmi se šuškalo o nohách ohořelých na kost, o vydloubaných očích…

Nikdy tomu nevěřila. Teď už ano.

Také se šuškalo, že potom, co zloději dostanou, co chtějí, umučí oběti k smrti.

Jen tak pro zábavu.

Počůrala se.

* * *

Muž s letlampou nespěchal – líbil se mu strach, miloval ho. Nejdřív jen lehce přejet plamenem chodidla – všichni si myslí, že je to strašné; nevědí, jak strašné to je vteřinu, deset vteřin, jak pod kůží taje tuk, jak hoří a jak bzučivě odkapává na podlahu… jen kdyby to tak nesmrdělo. Muž s letlampou ucítil vpředu v kalhotách příjemný tlak.

„Ahoj chlapci," ozvalo se mu za zády.

* * *

Muž s letlampou si nejprve myslel, že se dívá do zrcadla – stejná

černá kukla, stejné černé oblečení… Jenže zrcadlo obvykle nemluví ženským hlasem.

A nekope vás do rozkroku.

* * *

Nový zakuklenec chytil rotující letlampu a jedním rázným pohybem ji zhasl.

Žena na podlaze si všimla, že nový zakuklenec má na hrudi charakteristické obliny. Jeho… její hlas – přestože si uvědomovala, že maska promluvila – neslyšela – slyšela jen všepohlcující hučení letlampy, přestože ta už zhasla.

Zakuklenkyně, *zakuklenkyně, zaku*…! točilo se jí hlavou v stále šílenější spirále.

Muž, který ještě před okamžikem svíral plamen, se kroutil na podlaze a všemi otvory v masce se mu valily zvratky.

„Vstaň z ní.“ To řekla další zakuklená postava – také ženským hlasem.

„Ženský!“ v dlani druhého muže se znovu objevil vystřelovací nůž.

„Slyšela jsem, že vystřelovací nože nosej chlapi, co ho maj krátkýho,“ řekla první maskovaná a položila letlampu na konferenční stolek.

„Já ti ukážu, jak ho mám…!“

Žena ležící na podlaze zahlédla jen dva žluté plameny – až na oči byl velký kocour černý jako noc. V jednom okamžiku tam nebyl, v druhém spatřila – v naprosto ostrém detailu – jeho tlapku s dlouhými zakrvácenými drápy. V tom samém detailu ustrnul ve vzduchu i lesklý vystřelovací nůž.

A čtyři utržené prsty.

„Omlouváme se, paní Sladká, ale musely jsme je chytit přímo při činu – o Zdendu se nebojte, spí a o ničem neví,“ jedna z maskovaných žen jí sundala náplast z úst a odpoutala od knihovny; druhá zatím svázala oba zloděje – tomu s utrženými prsty dala na paži igelitový sáček a bručela při tom:

„Kocoure, Kocoure, taková velká kočka, a pořad děláš nepořádek.“

Paní Sladká si stále připadala jako někde úplně jinde: ta útlá žena

ji zvedla jako dítě a položila na pohovku:

„Víte, musím vás poprosit, abyste o nás nemluvila – nikdy a s nikým," sedla si vedle ní a vzala ji za ruku, „nejsme sice policie, ale mohu vám zaručit, že jste byla poslední, koho tihle dva napadli – už nikdy nikomu neublíží."

„Co-co s ni-nimi uděl- uděláte?"

„Radši to nechtějte vědět," žena ji pohladila po tváři a omotala kolem boků přehoz – paní Sladká si až teď uvědomila studené mokro svého spodního prádla.

„To nic, to se stává," žena sáhla pod přehoz, „zadek nahoru!" a stáhla z ní všechno naráz.

„Teď budete spát, nechci, abyste nastydla."

Teprve teď se paní Sladká rozplakala.

„No jo, no jo," zas to pohlazení. „Až se vzbudíte, bude vám mnohem lépe. Kocoure!"

Pak už paní Sladká viděla jen velkou fialovou kočku s nádhernýma zelenýma očima, jako dvě hvězdy, jako…

* * *

„Už spí."

„Fajn, doufám, že přestane koktat… Musíme tady trochu uklidit, sleduju."

Čtvrtý prst hledaly skoro deset minut.

* * *

„Panebože, já smrdím!"

Oranžové roucho bylo do pasu obalené zeleným slizem a použitým toaletním papírem.

„To teda smrdíš," zachechtal jsem se.

Rozmetal se před chvílí zapletl do hábitu a sklouzl z chodníčku do stoky. Kdyby ho Japonka nezachytla, vypadal by daleko, *daleko* hůř. Kdyby pustil kulomet, nenateklo by mu ani do bot – ale on by se do toho radši potopil celý, jen aby zbraň uchránil. Ví, že to může být jediný rozdíl mezi naším životem a smrtí.

A to je to hlavní. Stejně jako já je i on Noční klub.

* * *

Vím, zní to směšně, když se to takhle řekne, ale opravdu nikdo,

nikdo se tomu nesměje. Mrtví se obvykle nesmějí.

* * *

Rezavým poklopem jsme se protáhli do sestupové šachtice – Rozmetal musel jít poslední, kdo by se taky chtěl plazit po něm.

„Musím také?“ zeptala se Japonka, když uviděla úzký černý otvor téměř uzavřený pavučinami – šachtice byly vybudovány tak, že se opticky jeví ještě užší, než ve skutečnosti jsou; pro člověka vypadají naprosto neprostupně.

„Ano,“ řekl jsem a dopnul si límec kabátu.

Sestupové šachtice jsou jedním z důvodů, proč musíme být štíhlí – jsou to jediné cesty dolů, do staré kanalizace, a ještě níž, do středověkých katakomb a tunelů. Přesněji řečeno, šachtice jsou jediné časté cesty – jsou samozřejmě i pohodlnější vstupy, jenže jich není moc a obvykle jsou jinde, než zrovna potřebujete.

Tahle šachtice byla tak úzká, že jsem musel dát ramena na štorc, abych se protlačil. Jsou tak úzké proto, aby nikdy nikoho nenapadlo do nich lézt – i když, pravda, občas tam dole narazíme na nějakého zvědavce… na zvědavého kostlivce. Stačí tři dny bez jídla a smečky potkanů vás strhnou jako vlci. Šachticím se sestupové neříká jen tak pro nic za nic: cest vzhůru je vždycky podstatně méně.

Dopadl jsem do suchého písku, sloupl závěj pavučin z hlavy a otřel sklo na čelovce, takže se prudce rozsvítilo.

Celé okolí se zachvělo, jak někde poblíž prohučelo metro.

Japonka dopadla do dokonalého parakotoulu. Chytl jsem Rozmetalův kulomet a pak jsme byli všichni.

Chvíli jsem šel v čele, ale jako obvykle, když jdu tady spodem, zabloudili jsme.

„Seš trouba, Tobiáši, jestli kvůli tobě zmeškám Taťánu…! Tudy,“ mávl rukou Rozmetal. Pokrčil jsem rameny: on je jeden z Původních, jim pohyb tady tím chaosem tunelů, polozborcených průlezů a ve skalách vysekaných myších děr připadá naprosto samozřejmý. Mně sice taky, ale holt občas ztratím směr.

* * *

Po půlhodině jsme došli ke dveřím. Rozmetal si otřel palec o rukáv a přitiskl ho na nenápadnou plošku vedle veřejí. Chvíli se nic nedělo, ale pozornější člověk by si všiml, že i v neširokých proudech

světla našich čelovek je okolí podezřele od sazí. Občas se některý ze zvědavců doplazí až sem, potkani nepotkani, a uklízet jejich zuhelnatělá těla není žádný med. Ochrana Klubu je priorita číslo jedna.

Dveře se otevřely.

„Zdar Jane," řekl jsem.

Starý muž kývl – co si vzpomínám, nikdy jsem ho neslyšel mluvit, a to tu žiju od svých osmi měsíců. V rukou měl plamenomet a díval se na Japonku; z iniciační trysky vyrazil modrý plynový plamínek.

„To je v pořádku, Jane, přivádí ji Tobiáš," řekl Rozmetal.

Plamen – trochu neochotně – zhasl a starý muž ustoupil stranou. Vím, že by bez zaváhání upálil kohokoli. Vím, že kdyby nepřítel prorazil dveřmi, on tu vždy bude a já a všichni ostatní budeme mít čas se ozbrojit a zahájit protiúder. Vím, že on by přitom zemřel, a vím, že on to ví také. Jan a jeho synové hlídají oba vchody do Nočního klubu. Jsou čtyři, aby se mohli střídat, a nikoho z nich jsem nikdy neslyšel mluvit. Nemluví, není to třeba – jejich život je jasný – hlídají vchody, stejně jako jejich předci, a jejich předci a jejich… už víc než sedm set let.

Dlouhé vyšlapané točité schodiště (stáčí se doprava – je ještě z dob mečů, aby se dalo dobře bránit), dveře, velká rohož na čištění bot, ještě jedny dveře a po pachu podzemí naprosto jiný svět.

S osudem smířené Japonce se rozšířily oči: měkký koberec, staré obrazy, vůně dýmkového tabáku, tmavé barvy, mahagonové obklady zdí, kazetový strop…

Když jsme prošli chodbou a korálovým závěsem, Japonka překvapením řekla něco jako: „Kuňk!"

Noční klub je svým způsobem opravdu noční klub – sice přísně soukromý, přesto ale ano. Dlouhý bar z leštěného dřeva, dlouhý stůl, několik kulatých stolků, starožitné židle, piáno (křídlo, pravý koncertní Stenway), další obrazy, krb… V polici za barem nejsou lahve a sklenice, ale knihovna. Tedy, nějaké lahve a sklenice tam jsou taky.

„Koláčku, nahráls mi Taťánu?! Tady ten trouba dole zase zabloudil!"

„To víš že jo, Rozmetale, jak bych mohl zapomenout," usmál se

starší podsaditý muž s věnečkem šedých vlasů kolem skrání.

Sundal jsem si rozstřílený kabát (i s většinou špíny) a pověsil ho na věšák.

„Co jste to tam dělali, proboha? Měli jste odstranit jednoho zločince a přitom děláte z Prahy Bejrút! A kde je Klára?!“

„Taky tě rád vidím, Postrachu,“ řekl jsem.

„Kterej z vás zase spadnul do sraček? Rozmetal! To jsem si mohla myslet!“ narovnala se za barem Kristýna, hlavu obtočenou bílým obvazem – takže to s tou paličkou asi bude pravda.

„Jdu se převlíci,“ podal Rozmetal kulomet muži v umaštěné kožené zástěře – vynořil se ze dveří vedle krbu, jen zaslechl naše hlasy.

„Tobiáši?“

Podal jsem mu svůj i Klářin glock. Tím jsem vlastně odpověděl.

„Tak Klára…“ Postrach se odmlčel, „nepředstavíš nám slečnu, Tobiáši?“

„Hmmm… slečno?“ usmál jsem se na Japonku, „představila byste se nám, prosím?“

„Hanako Dlouhý,“ Japonka se uklonila.

„Hezké jméno,“ řekl Postrach a všichni se dívali na mě.

„Zachránila mi život. Myslím, že střílí líp než my všichni dohromady.“

Noční klub omyly netoleruje: zemřít pro ostatní je normální. Ohrozit ostatní – potom je normální zemřít. Ale to jsem věděl, už když jsem Rozmetalovi nedovolil, aby ji zastřelil v pasáži.

Ticho se trochu natahovalo.

„Kristýno, ukaž slečně Hanako její pokoj a postarej se jí o šaty, prosím,“ řekl Postrach. Noční klub nemá velitele, nebo tak něco, ale Postrach je nejstarší z Původních.

Všichni jsme si oddechli (*já* nejvíc) – ještě nikdy jsem do Klubu nikoho nepřivedl, a vlastně, co si pamatuju, za mého života se to stalo jen dvakrát.

Janovi synové, tak nenápadně stojící v obou východech z hlavní místnosti, zmizeli.

Věděli, že já bych neutíkal.

Hanako si ničeho nevšimla, krusta špíny na obličeji jí popraskala úsměvem, uklonila se Postrachovi a odešla s Kristýnou.

„Co si dáš k jídlu?“ vykoukl ze dveří kuchyně náš kuchař – jmenuje se Tomislav.

„Dej mi prosím tě jen polívku… nemáme náhodou knedlíčkovou? Jo? Dík. Jsou tu někde noviny?“

„Chytej,“ hodil mi Postrach ranní Timesy a večerní Večerku.

„Dík.“

Zašel jsem si umýt ruce a posadil se na své místo u dlouhého stolu. Než mi Tomislav ohřál a donesl jídlo, četl jsem si Večerku. Například o tom, jak dnes odpoledne donesl neznámý muž do motolské nemocnice čtrnáct dní pohřešovanou Pavlínu T. Dítě prý trpí částečnou ztrátou paměti, jinak je naprosto v pořádku. Každý, kdo dnes krátce po dvanácté viděl v okolí motolské nemocnice tohoto muže – kresba člověka v klobouku do očí a tříčtvrtečním kabátu – nechť to neprodleně hlásí na nejbližší policejní stanici.

V novinách byla také senzační zpráva o dvojité vraždě v nejmenované vesničce poblíž východního okraje Prahy:

…nesmírná brutalita, s níž byli starší manželé doslova popraveni, klade naší policii další z otevřených otázek…

„*Brutalita klade policii další z otevřených otázek,*“ řekl jsem nahlas a zavrtěl hlavou.

„Jo, to i ty snad píšeš líp,“ řekl Rozmetal.

„Á, pan plavec v hovnech promluvil,“ namířil jsem na něj lžíci, „cos to na sebe napleskal? To i ten kanál smrděl líp!“

„Ha-ha-ha, závidíš mi moji kolínskou!“

„Co si dáš k jídlu?“ Tomislav je s tou výživou někdy otravný.

„Taky polívku. Ale víc.“

Rozmetal byl oblečený už normálně, i nalepovací cop zmizel, zůstalo mu po něm jen červené kolečko vzadu na hlavě. Dneska v tom hábitu měl těžkou roli – výstředním zjevem poutat pozornost, abychom s Klárou mohli případně utéci. Výstřední oblečení má pravda i výhodu: až ho budou popisovat, všichni řeknou, že měl oranžový kaftan, holou hlavu a cop do půli zad – na jiný detail si nikdo nevzpomene.

„Chceš s knedlíčkama jako Tobiáš, nebo boršč?“ Vážně je otravný, ale vaří výborně.

„Teď neruš, Tomislave,“ Rozmetal zrovna zápasil s dálkovým

ovladačem.

„Ukaž," natáhl jsem se, vzal mu přístrojek a pustil záznam jeho jediného oblíbeného televizního pořadu – vlastně jen kvůli tomu snad máme televizi i video.

„Tak jakou?"

„Knedlíčkovou, na ruský jídla dneska nemám… *Ta-ťá-na*! Ticho!" nesouvisle vydechl Rozmetal. Tomislav pokrčil rameny a odešel – teď nemělo smysl na Rozmetala mluvit, to vědí všichni. Normální lidé se dívají na předpověď počasí kvůli počasí, Rozmetal se dívá na Taťánu Míkovou.

„Dneska jí to sluší, Tobiáši! Dívej, dívej!"

„Jo, to jo."

„Tyhle šaty jsou možná ještě hezčí než ty černý."

„Určitě."

„A ten rozparek!"

„Mhm."

Z chodby se ozval rozruch.

„Kruci…!" zaklel Rozmetal a vypnul video, „tady není klid! Nikdy tady není klid!"

Závěsem prošly dvě vysoké ženy v přiléhavých černých kombinézách, blonďaté vlasy spláclé dlouhodobě nasazenými kuklami, na špičkách nosů otlačenou osnovu látky.

„Kamilo, Mazlíku, ahoj. Co si dáte k jídlu?" řekl Tomislav.

*** * ***

„Ahoj všichni."

„Ahoj holky."

Já jsem měl zrovna plnou pusu horkého knedlíčku, tak jsem jen mávl.

„Máte je, Kamilo?" Postrach sklapl displej notebooku.

„Máme dva."

„Měli být tři," Postrach si nespokojeně poklepal na čelist: „V jakém jsou stavu?"

„Jeden už asi moc dětí nenadělá, druhému Kocour utrhnul čtyři prsty."

„Na to, že jste je dostaly vy dvě, jsou docela OK," řekl Rozmetal.

„I ty rozumbrado," zašklebila se na něj mladší z obou žen. Té

starší bylo k osmadvaceti a byl to skutečně kus – štíhlá blondýna s dlouhýma nohama a moudrýma očima. Ovšem, jestliže ta starší byla kus, ta mladší byla ten typ krásky, kdy stačí letmý pohled a vysychá v ústech, třesou se ruce a podlamují kolena – říká se, že naprostá dokonalost už není hezká, ovšem, co se říká, když je něco dokonalejšího než dokonalé…

„Dáte si s knedlíčkama, nebo boršč?“

„S knedlíčkama,“ řekly dvojhlasně.

„Nechaly jste je v autě?“ Postrach vstal a protáhl si záda.

„Ano, jsme v pátý *garáži*.“

„Pojď, Koláčku,“ pleskl Postrach podsaditého muže do ramene, „skočíme pro ně. Tohle bych chtěl dneska dořešit.“

„Stav se potom u mě, Tobiáši, uděláme něco s tím uchem,“ když šli kolem mě, chytil mne Koláček za bradu, natočil si můj ustřelený lalůček ke světlu a posunul si brýle. To, že jsem se celý pobryndal polévkou, ho vůbec nevzrušovalo.

„Koláčku, nezlob!“

Zatřásl mi hlavou a usmál se. Jeho ruce mne fascinují už odmalička – neznám nikoho, kdo je má tak velké a silné, Vím, že by mi jediným stiskem dokázal rozdrtit lebku.

„Dostala se ti do toho v kanále špína, pozor na to,“ pustil mě, „a mrknem taky na žebra,“ – tím okomentoval mou prostřílenou košili.

„Já se mu na to mrknu.“

„To zrovna! Padej ode mě, Mazlíku, švihej,“ píchl jsem mladší z blondýn prstem do břicha.

„I ty netykavko,“ vyklonila se a naznačila nad stolem zpomalený kop.

„Strč si tu nohu do zadku, padá mi z toho něco do polívky!“ zvedl hlas Rozmetal.

„Ummm!“ Vzpomněl jsem si a rychle polkl, „Postrachu, mám trochu problém.“

Postrach si dorovnával klobouk a zpod krempy po mně bleskl očima.

„Klára na sobě bude mít mé otisky prstů.“

„Kde, prosím tě?“ řekla Mazlík a sedla si na své místo.

„Na zadku.“

„Úchyle!“

„Jakej *úchyle*, to je normální, sahat holkám na zadek.“

„Já ti dám normální…!“

„Dost,“ řekl docela tiše Postrach.

Ztichli jsme jako zaříznutí.

„Stejně bychom pro Kláru šli, takže pro ni zajdeme ještě dnes v noci. Nejdřív ale musíme vyslechnout ty dva, aby nám řekli, kdo je ten třetí, co s nimi chodil krást. Pro toho také budeme muset zajít ještě dnes. Vy se zatím najezte, pak všichni dolů – Tobiáši, vezmi tam Hanako… Pamatuješ si pravidla, doufám?“

„Ano,“ řekl jsem. Protože jsem ji přivedl, nesu za Japonku zodpovědnost.

„Počkej, počkej! Tobiáši, Klára je…?“ Mazlík mi položila ruku na rameno.

„Bylo jich osm místo tří.“

„Ale to mě mrzí,“ Mazlík se naklonila a pohladila mě po tváři. Mám z těchhle jejích důvěrností trochu husí kůži – přestože vypadá jako supermodelka, je to jeden z nejnebezpečnějších lidí, jaké znám.

Postrach s Koláčkem odešli a Tomislav donesl další dva talíře polévky: „Taky byste mohli chodit naráz,“ bručel, „kdo se s tím má pořád ohřejvat.“

„Dík,“ usmály se na něj obě.

„Hanako, Tobiáši?“ podívala se na mě přes stůl Kamila.

„Japonka, zachránila našemu ostrostřelcovi hýždě, tak ji vzal s sebou,“ řekl Rozmetal.

Radši jsem mlčel.

„Tobiáši, pistole,“ přinesl mi muž v umaštěné zástěře můj glock a několik zásobníků.

„Vy jste nestřílely, holky?“ zaklepal jim na opěradla.

„Ne, Teodoriku. Jen ruční práce.“

Muž v zástěře odešel. Reflexivně jsem zbraň zkontroloval, vyndal a znovu zasadil zásobník – tentokrát standardní sedmnáctiranný. Věděl jsem, že je to zbytečné, protože Teodorik je jeden z nejlepších zbrojířů na světě. Hranatá smrt byla vyčištěná a měla vyměněnou hlaveň a úderník – kdyby mě chytli policajti, nikdo by mě podle ní nemohl spojovat s dnešním masakrem v pasáži.

S posledními sousty polévky přišla Kristýna s Hanako. Mazlík tiše hvízdla a Kamila na ni pohoršené nakrčila obočí.

„Přeji dobrý večer," řekla Hanako a uklonila se.

I já jsem málem hvízdl – předtím, uválená, v pytlovitých šatech, s obličejem obaleným špínou, mi přišla jako normální Japonka – teď jsem viděl, že je něco, čemu Němci říkají *die orientalisch Schonheit*[*]. Že je na Japonku dost vysoká jsem si všiml už prve, ale že je míšenka, ne, – a míšenky orientálců a bělochů jsou nejhezčí ženy na světě. Jemně vystouplé lícní kosti, velké modrozelené oči, evropský nos, úžasné bílé zuby, ještě úžasnější rudé rty, rovně zastřižené černé vlasy, štíhlé boky, pětadvacet let…

Rozmetal hlasitě polkl.

„Aspoň jednu chybu jsem dneska neudělal," položil jsem lžíci.

„Co si dáš k jídlu, Hanako?" řekl Tomislav – z jeho pohledu není nic důležitějšího, než do někoho pořád cpal něco nutričně vydatného – jedno kdy, jedno do koho.

„Děkuji za laskavost a omlouvám se, ale já nejím."

„Všichni jedí!"

„Ano, jistě, ale já mám bohužel… diet? Je to tak správně česky?" Podívala se na mě a usmála se, až se mi zpotily ruce. Když mluvila déle, byl v její češtině zřetelný přízvuk a „r" vyslovovala s jistou námahou.

„Dietu? Jakou? Uvařím cokoli, jsem na to zvyklý," Tomislav se zamračil na Kamilu, která věčně bojuje s postavou.

„Já mám medicínskou, musím vařit sama z… z japonských věcí. Omlouvám se velice, že nemohu přijmout vaši štědrost, pane, ale postihla by mne alergická reakce vážna… tedy vážná alergická reakce. Bych mohla i zesmrtnout."

„Tak *zesmrtnout*," zatvářil se Tomislav.

„Ano," znovu se usmála – Rozmetal a Mazlík na ni zasněně hleděli; a dokonce i Tomislav tomu úsměvu uvěřil: sice s bručením, ale odešel: „Dieta, dieta, samá dieta! Musej mít sílu, a přitom jsou samá dieta, z Pátera Koláčka by si měli vzít příklad, *diety*…!" zmizel v kuchyni.

„Posaď se, Hanako," přistrčila jí Kristýna židli a na baru zazvonil

[*] Orientální krasavice, superkráska. Překlad: Hanako.

zelený telefon – je tam ještě modrý a černý – vstal jsem a zvedl to. Postrach.

„Ano, jdem. Hned. Jo," položil jsem sluchátko. Kamila s Mazlíkem zrychlily práci lžic.

Rozmetal se zvedl a zakřupalo mu v kolenou: „Takže výslech, to zas bude," povzdechl si.

„Hanako, jdeš s námi?" zaklepal jsem nehty po sluchátku.

„Jistě, pane Tobiáši," znovu se usmála. Takže není ani hloupá – velmi přesně chápala, o co jde. Ona zachránila život mně, já jí – to spojuje.

„Stačí Tobiáši," usmál jsem se také – zjistil jsem, že na ni se prostě nejde neusmívat.

„Bacha, aby taky neměla na zadku otisky prstů," zašeptala Mazlík.

*** * ***

Cestou po schodech jsem se snažil Hanako připravit na to, co nás čeká. Jenže na tohle nejde připravit nikoho.

Výslechová místnost je hluboko pod Klubem, v prostorách, do nichž se nedá dostat odnikud zvenčí. Středověké prostředí klenutých katakomb a očouzených stropů, plesnivý zápach a neustálé slizké odkapávání vody ladí přiváděné odsouzence na *správnú notečku*, jak říkává Mazlík. Ona jediná chodí na výslechy ráda – přesněji řečeno na výslechy mužů. Podezíral bych ji, že je tak trochu sadistka, kdybych netušil, co ji potkalo kolem sedmého roku života.

*** * ***

Všechny výslechové místnosti smrdí, a už jen ten zápach rozvazuje vnímavějším lidem jazyky.

Hanako nakrčila nos a trochu vyděšeně se podívala na promočeného muže s páskou přes oči, vestoje připoutaného ke zdi; Páter Koláček se synem mu zrovna dotahovali okovy na nohou. Zatímco Koláček s funěním a šklebením vstal (bolí ho kolena), mladý Koláček mužovi podvázal nohavice nad kotníky. Rozesadili jsme se na lavice u stěny tak, abychom dobře viděli, a Páter Koláček si na přenosném pultu začal rozbalovat nevelké pouzdro z černého sametu.

Postrach seděl na osamocené židli za stolem proti vyslýchanému a pročítal složku v světlezelených kancelářských deskách; od ka-

menné podlahy záblo do nohou a muž u zdi slabě páchl zvratky a hlasitě drkotal zuby. Když na něj mladý Koláček namířil dva velké reflektory a rozsvítil, z mokrých šatů se začalo kouřit. Páter Koláček mu sundal pásku z očí.

„Pan Stanislav Hlavatý?“ položil Postrach otevřenou složku na stůl.

Muž u zdi mžoural do světel: „Kdo jste? Potřebuju doktora.“

„Pan Stanislav Hlavatý?“ zopakoval Postrach otázku zdánlivě stejným tónem, ale v hlase měl něco, z čeho mě mrazí; jednou se mi přiznal Páter Koláček, že i jeho.

„Jo, jsem Stanislav Hlavatý, policajte. A co. Víc ti neřeknu, dokud mi nepřivedete doktora.“

Pan Hlavatý – jako ostatně většina z těch, kteří nám padnou do rukou, špatně vyhodnotil situaci. Všichni si pořád myslí, že jsou v Čechách. Postrach je někdy až nelidsky trpělivý:

„Stačí, když nám řeknete jméno třetího společníka, který se s vámi zúčastnil osmi z vašich přepadení. Víme, že je to jeden ze dvou vašich přátel, ale potřebujeme jistotu.“

„Polib si, policajte!“

Tohle nikdy nepochopím, proč se ti lidé chovají jako kreténi – připoutaný u zdi a nadává. Asi to mají z televize.

„Doporučuji vám, abyste odpověď ještě jednou uvážil. Příště už se vás zeptá pan Koláček.“

„Seru na vás!“

Rozmetal zavrtěl hlavou.

Kamila zklamaně vydechla.

Hanako se tvářila orientálně.

Mazlík si poposedla.

*** * ***

Na zdi vpravo a vlevo od mužovy hlavy byly dva železné držáky s plochými oky. Mladý Koláček vzal z pultu široký řemen a provlékl ho tak, že panu Hlavatému obepnul čelo – zatím zvolna.

„Co to děláte, hajzlové?!“ zaječel muž. „Mám svý práva!“

Zajímavé, u této zdi si na práva vzpomene každý – hlavně na ta svá.

Páter Koláček ho chytil levou rukou za bradu a přitiskl pravou

tváří k cihlám. Přestože se panu Hlavatému svaly na krku napínaly jako provazy, nezmohl nic. Druhou rukou Páter srovnal a dotáhl řemen, Mladý Koláček ho chytil za konec, dopnul a zahákl za hřeb zdánlivě nelogicky vystupující ze stěny.

„Jaááu!“ zaprotestoval muž – na víc se nezmohl, hlavu měl fixovanou tak pevně, že mohl sotva koulet očima; na bledé pokožce měl rudé otlačeniny po Páterových prstech.

„Co chcete dělat?! Varuju vá…!“

Páter mu otevřel ústa a mezi zuby vtlačil už notně okousaný dřevěný roubík. Poodstoupil, posunul si brýle a založil ruce na hrudi: „Takže, pane Hlavatý, co bude následovat: nyní podstoupíte bolest, která bude trvat přesně patnáct vteřin. Pak vám vyndám roubík a zeptám se vás, kdo je váš třetí spolupachatel. Pokud neodpovíte, znovu podstoupíte bolest. Tentokrát minutu. V záznamech mého rodu je, že v roce čtrnáct set dvacet šest vydržel jeden vyslýchaný tento druh bolesti, hmmm, dnes bychom řekli asi pět minut. V poslední minutě už omdléval každých deset vteřin. Pak zemřel.“

Mladý Koláček přinesl otci k ruce pult se sametovým pouzdrem.

Páter si ohrnul manžety košile, natáhl chirurgické rukavice, nalil na vatičku trochu hnědé tekutiny a místností zavoněla jódová tinktura. Muž u zdi se potil a pach jeho strachu začal přebíjet i zvratky. Hanako začínala vypadat strnule, ale držela se.

Páter panu Hlavatému vykasal rukáv, potřel tinkturou nejprve loketní jamku, pak levou tvář, a zvedl z podnosu injekční stříkačku. Vybalil ji ze sterilního obalu, nasadil jehlu a z malé dózy nasál trochu namodralé kapaliny. Zvedl si stříkačku před brýle a jak odstříkl, kapičky ve světle reflektorů zajiskřily jako safíry:

„Abychom se vyhnuli nepříjemnému přerušování výslechu omdléváním a vyvarovali se nečekané smrti, byla vyvinuta tato… nebudu vás obtěžovat chemickým názvoslovím, jednoduše řečeno, odstraní to blokace, které má každý organismus… jsou to takové pojistky, které postupně vypadávají, vždy když bolest přeroste určitou mez. Druhotný účinek této sloučeniny je, že činí receptory bolesti poněkud… *poněkud značně* citlivějšími.“

Mladý Koláček zvedl ze stolku nůž a rozřízl panu Hlavatému černý svetr – muž se zazmítal a Hanako zase řekla něco jako

„Kuňk!“ a zavřela oči.

Mladý Koláček si nasadil stetoskop, přitiskl ho muži na hruď, soustředěně popojel trochu doprava a kývl na otce. Ten muži stiskl biceps, počkal až naběhnou žíly, vbodl mu do loketní jamky injekci a stlačil píst.

Pan Hlavatý se začal okamžitě potit takovým způsobem, že mu kapky padaly ze špičky nosu, a začala se mu neovladatelně třást lýtka. Mladý Koláček mu malou baterkou posvítil do očí, posunul stetoskop trochu výš a znovu kývl. Páter Koláček zvedl skalpel.

* * *

Postrach se tvářil nezúčastněně – jako vždy.

Rozmetal také zavřel oči.

Kamile ztvrdla brada.

Mazlíkovi pohled.

„Hanako, měla by ses dívat,“ řekl Postrach, vstal a vyndal ze stěny vedle úst pana Hlavatého dlouhou dřevěnou zátku.

„Trojklaný nerv,“ řekl Páter. Nemluvil na vyslýchaného, ale na svého syna – říká se tomu předávání zkušeností praxí.

Skalpel prořízl kůži zhnědlou jódovou tinkturou a muž se zazmítal.

Byl to sotva půl centimetru dlouhý řez, ale docela hluboký.

Páter zasunul do rány malé zubaté kleštičky.

* * *

Přiznám se, nesnáším to. Krom Mazlíka to nesnášíme všichni – a Páter Koláček nejvíc ze všech. Ale je pravda, že přítomnost u výslechů zvyšuje naši odolnost, a hlavně odhodlanost – lidé, s kterými bojujeme, obvykle používají stejné metody, jen je to většinou baví.

Nevím, co je horší: když vyslýchaný řve, nebo když má roubík – zvuky, které se zpoza něj linuly, mi vystačí na měsíc špatných snů.

Páter Koláček bedlivě sledoval hodinky. Po patnácti vteřinách vyndal kleštičky z rány.

Mladý Koláček zvedl panu Hlavatému víčko, znovu mi posvítil do oka a znovu kývl.

Postrach zasadil zátku zpět do zdi a Páter vyndal panu Hlavatému roubík a mulem mu otřel sliny z brady – v roubíku přibyly čerstvé otisky zubů a zachytil se v něm i úlomek nějaké stoličky.

Hanako seděla, záda jako prkno, oči přes půl obličeje, ruce *zaryté* do kolen – dívala se ale skutečně celou dobu, a věřím, že těch patnáct vteřin pro ni bylo stejně dlouhých jako pro pana Hlavatého.

*** * ***

„Tak, Stanislave, řeknete nám, kdo je ten třetí? Musím vás požádat, abyste ve vlastním zájmu nelhal. Přistoupili bychom k tomu sice neradi, ale v nejzazším případě se dá bolest – i intenzivnější – prodloužit na hodiny."

„Tonda Kolčíků, je to Tonda!" muž u zdi hlasitě plakal, „je mi to líííto, nechtěl jsem, já jsem nechtěl…!"

Zajímavé, u téhle zdi nakonec litují všichni. Toho, že znásilňovali a zabíjeli, toho, že pálili ženám nohy letlampou.

Skutečně zajímavé.

„Takže pan Antonín Kolčík? Ano?" řekl Postrach.

„Anóóó!!!" zavřeštěl pan Hlavatý, protože slyšel, že Páter znovu něco zvedl z podnosu – jak měl hlavu otočenou na stranu, neviděl co.

„*Žádný* strach, jen vám to umrtvím, hochu, malinko to štípne," řekl Páter, stříkl mu na tvář anestetikum a přelepil ránu žlutou leukoplastí. „Pro vaše dobro doufám, že jste nám nelhal," dodal mírným hlasem a jeho syn si dal stetoskop kolem krku.

„Pokadil jsem se," řekl pan Hlavatý překvapeně.

S Rozmetalem jsme ho odvázali, nasadili pásku na oči a odvedli. Koláček se synem zatím přivedli druhého muže: byl velmi bledý – skoro modrý – celou dobu byl ve vedlejší cele – v té, do které vede otvor, který Postrach na veledlouhých patnáct vteřin odzátkoval.

„Pan Daniel Fingerhut?" řekl Postrach a znovu odložil světlezelené desky.

„Ano, pane." Igelitový pytlík na jeho pravé ruce byl plný černé sražené krve.

„Pane Fingerhute, potřebovali bychom znát jméno vašeho třetího spolupachatele."

To, které řekl pan Hlavatý, neslyšel – na rozdíl od patnáctivteřinového projevu nesnesitelné bolesti.

„Je to Tonda Kolčík. Tonda. Ano."

„S vámi je radost spolupracovat, pane Fingerhute," usmál se Postrach. Mazlík nespokojeně zasupěla: muže, kteří týrají ženy, má

ráda nejméně ze všech. Docela se divím, že pan Hlavatý a pan Fingerhut cestu do Klubu přežili.

„Takže já s Kamilou zajedeme pro pana Kolčíka, Tobiáš s Mazlíkem pro Klářino tělo. Ulrich už by měl vědět, kam ji odvezli.“ Postrach zavřel desky a nechal je na stole.

„Hanako, dobrý?“ plácl jsem ji do kolena. Svírala si ruce mezi stehny a polykala.

„Ano, Tobiáši,“ usmála se, ale nenuceně to rozhodně nevypadalo. Dobře jsem si všiml lehkého zavrávorání, když vstala. Postrach ji zamyšleně pozoroval – přesně vím, proč chtěl, aby byla u výslechu: zátěžový test – víte-li, že vás čeká, není zátěžovým testem. Střelba na lidi, střelba na vás, mučírna… všechno v jednom dni – to je dobrá zkouška pro budoucího člena Nočního klubu.

Hanako udělala dva kroky, podlomila se jí kolena a Kamila ji chytla do náručí. Je obdivuhodné, co vydržela – já jsem se u svého prvního výslechu pozvracel už jen z toho smradu.

„Skutečně dobrá volba, zítra ji začneš učit,“ poklepal mi Postrach na rameno. Přiznám se, dělá mi neskutečně dobře, když mi Postrach klepe na rameno.

*** * ***

Kamila donesla Hanako až nahoru do Klubu a jemně ji položila na pohovku vedle baru. Mazlík se mračila.

„Nežárli, Mazlíku,“ řekl jsem a půlotočkou uhnul ráně, která by mi urazila hlavu. „Jestli tě Kamila nechá, potřebuju někoho na čištění bot…“ Zezadu se mi kolem krku obtočila štíhlá ruka – zasmušile jsem si pomyslel, že na ně dvě jsem prostě příliš pomalý. Mazlík zastavila ránu a olízla si rty: „Myslím, Kamilo, že Tobiáš potřebuje ošetřit ucho.“

„Ať tě to ani nenapadne!“

„Žádný strach, nezapomeň, jsem diplomovaná zdravotní sestra.“ Pokusil jsem se uvolnit, ale bohužel, ony dvě jsou specialistky na boj *zblízka*, ne já, takže jsem během několika vteřin ležel na zádech. Mazlík mne už od dětství s oblibou používá jako zápasnického partnera – už od dětství to s železnou pravidelností končí stejně: klečí na mně a směje se. V mládí mi dávala válečky, a když měla špatnou náladu, plivala mi do pusy.

„Kristýno, drahoušku, nepodala bys mi od Koláčka dezinfekci? Víš, tu hodně štípavou.“

„Opovaž se!“

„Nebo co? Nebo si zase budeš muset vyměnit trenýrky, Tobiášku?“

Všichni se – *samozřejmě* – rozesmáli; jednou zamlada to s těmi válečky a lechtáním skutečně přehnala. Zazmítal jsem se, ale přestože jsem o dvacet kilo těžší, zbavit se jí nedokážu. Navíc mi na nohou seděla Kamila.

Kristýna – zbabělec – donesla celou Koláčkovu lékárnu, takže mi nezbylo než to přetrpět. Mazlík je ale opravdu zdravotní sestra, ve vnějším světě pracuje v nemocnici, na dětském oddělení.

„Tak…,“ zručně mi zalepila ucho vodovzdornou leukoplastí, „…co trenky?“ Opřela se mi pěstí o hruď a graciézní pomalou otočkou přes mou hlavu se postavila.

„Ha-ha,“ řekl jsem. Ve dveřích kuchyně se opírali Tomislav a jeho dcera Jana – když jsem k nim zvedl oči, tvářili se naprosto vážně. Ale jak se před chvílí smáli, jsem slyšel víc než dobře.

*** * ***

Zašel jsem se do svého pokoje vysprchovat a převléci, a když jsem se vrátil, měl jsem na židli novou neprůstřelnou vestu.

U stolu seděl Koláček, a když uviděl tu starou s trsem rozpleskaných střel z kalašnikovů, zamračil se: „Tos neřekl, že to nebylo z pistolí. Musíš na rentgen.“

„To je dobrý – kdyby mi něco bylo, ona už mě mezitím dorazila,“ zašklebil jsem se na Mazlíka. „Hanako, jak je?“

Pobledlá Japonka seděla u stolu, z jedné strany Kamilu, z druhé Kristýnu a pusa jí jela jako namazaná – posttraumatická kecavka; normální. Vzal jsem si ze skříně nový plášť a ze stolu pistoli se zásobníky.

„Kde je to blonďatý pometlo?“ podíval jsem se na Mazlíka, která si prohlížela mou starou zničenou vestu.

„Pár dírek v košili a dělá z toho aféru, pan Citlivka.“

„Už jeďte, vy dva,“ řekla Kamila a Hanako se na mě usmála.

*** * ***

„Řídím,“ řekl jsem, když jsme vylezli poklopem v jedné z našich

garáží. Tmavomodrý oprýskaný Ford Transit měl plnou nádrž.

„Jen si řiď.“

„Kde říkal Ulrich, že je?“ nastartoval jsem.

„Ve Vojenský, a prej ji hlídaj policajti. Asi si pamatujou že se jim občas *ztrácejí* těla.“ Mazlík nasedla a zabouchla dveře – zmáčkl jsem dálkový ovladač a vrata *garáže* vyjela vzhůru.

*** * ***

Bylo před jedenáctou, provoz v Praze už sympaticky zřídl a neměli jsme to daleko.

Zastavil jsem za nemocnicí, nasadil si klobouk a zvedl límec. Mazlík měla pod pláštěm sesterskou uniformu (pěkně vypasovanou a snad ještě zkrácenou), teď si natočila zrcátko a připíchla do stočených vlasů čepeček. Stiskl jsem klíčenku, transit klapl zámky a mrkl blinkry. Prošli jsme temným areálem, kde oranžové lampy marně bojovaly s podzimní mlhou. Ve stromech kvílel vítr, spadané listí šustilo a většina oken byla černá.

„Támhle to je, snad Ulrich stihnul vyrušit kamery,“ došli jsme k betonové rampě mířící pod zem.

Mazlík zazvonila a policista při pohledu na její úsměv a čepeček úplně ztratil ostražitost. Krátkým úderem na spánek ho omráčila. Druhý policista zrovna vyšel zpoza rohu, kelímek s kafem v ruce: „Co se to…!“

„Rychle sem, kolega omdlel!“ rezolutně zavelela Mazlík. Protože policista se jí než co jiného díval na nohy, mě, stojícího za dveřmi, si vůbec nevšiml: Ten úder do spánku umím taky a kafe jsem chytnul, aniž se rozlilo. Bylo horké, ale bohužel sladké.

Každý jsme vzali v podpaží jednoho a odtáhli je do přístěnku na smetáky. Naše univerzální klíče zvládnou i složitější zámky.

„Fajn, tudy,“ Mazlík rychlým krokem vyrazila po šipkách s nápisem MÁRNICE.

*** * ***

Zřízenec ke své smůle vykoukl ze dveří, právě když jsme vstoupili do dlouhé chodby, kde se nedalo schovat – byl úplně na druhé straně.

„Co tu dělát…!“ O čelo se mu rozpleskl narkotizační náboj z mé pistole a hlava mu zaduněla o kachličky. Nechtěl bych být v jeho

kůži, až se probere. Mazlík ho zatáhla zpátky do sesterny, zkontrolovala tep a uložila do stabilizované polohy. Já jsem zatím klepal do klávesnice:

„Tady to máme – neznámá žena, příčina smrti střelná ránu do obličeje, příjem ve dvacet jedna nula sedm… Číslo 774.“

„To už mi řekl Ulrich, chytráku.“

*** * ***

Klářino tělo jsme našli rychle – bylo v mrazáku. Bohužel, že tu nejsou jen dva poldové a jeden zřízenec, jsme nějak přehlédli. Od každého druhu tu bylo ještě po jednom.

„Stůj, nekrofile!“ Zřízenec vážil asi metrák a půl a zdvihání mrtvol mělo zřetelný vliv na jeho muskulaturu – vypadal jako almara.

„Tos mi nikdy neřekl, že jsi na mrtvolky,“ zašeptala Mazlík.

„Teď už o mně víš všechno.“

Policista na nás mířil pistolí a z deseti metrů se nedá minout.

„Strážníku! To jsem ráda, že vás vidím! Tady ten perverza mě nutil… já to ani nemůžu říct k čemu!“

„Pojďte k nám, sestři, a ať se mi nedostanete do rány!“ Mazlík vypadala jako uzlíček neštěstí; kdyby nebyla Noční klub, určitě by byla u filmu. Postavila se za policistu a chytla se za loket svalnatého zřízence – nafoukl se jako balon: „Hele, pane, nevadilo by vám, kdybych ho trochu zvalchoval? Vím, násilí nic neřeší, ale tihle úchyláci sem lezou dnes a denně a vlastně jim za to nikdo nic neudělá.“

„To jako vážně souložej s mrtvolama?!“ zeptal se zhnuseně policista.

„To byste viděl!“

„Dobře, půjdu na obchůzku. Ale ať může chodit. A ne do obličeje.“ Mazlík se za svalovcovým ramenem potutelně křenila a pohladila ho po bicepsu.

„Pojďte se mnou, slečno,“ tak otcovsky jí policista položil ruku kolem boků a významně mrkl na svalovce, „musím vás vyslechnout.“ Mazlík na okamžik ztuhla, ale nechala se odvést. Tenhle polda z toho s humánním klepnutím do spánku nevyjde.

Zatím to je dobré: Mazlíkovi se nikdo do obličeje nedíval – proto ta kratická uniforma, a já mám klobouk.

Svalovec se ke mně svalnatě přivlnil a rozmáchl se pěstí zvíci

šunky.

„Hlavně ne do obličeje," zasadil jsem mu dvojúder na solar a třetí na bradu – když se zvolí správný úhel, je to účinnější než narkotizační náboj. Jak se hora masa skládala, navalil jsem ji na jeden z pitevních stolů – leželo na něm mrtvé tělo. Neodpustil jsem si, a narafičil ho do poněkud lechtivé pozice. Zpoza dveří se ozvalo krátké vyjeknutí a za okamžik už vcházela Mazlík a rovnala si šaty.

„Neublížilas mu, doufám?"

„Neboj."

*** * ***

Přeložili jsme Kláru na pojízdná nosítka: „Hej šup!" Tělo zmrzle cvaklo.

Najednou jsem si všiml, že Mazlík má podezřele lesklé oči:

„Tak krásná holka by neměla skončit takhle." Kláře se z obličeje sesmeklo prostěradlo.

„Koláček jí to spraví," i mně se ale v krku dělal podezřelý knedlík. Přestože se smrtí počítáme každý den, počítáme se svou smrtí, ne se smrtí přátel – můžeme se tvářit jak chceme, vtipkovat jak chceme, ale smrt ostatních se nás dotýká daleko víc, než bychom si kdy přiznali. Mazlík mi na okamžik sevřela dlaň – ruku měla úplně ledovou. Studená místnost plná mrtvých a nerezu, odlesky světla pronikající mléčným sklem v izolačních, dveřích a dvě rozsvícené baterky.

Prsty se rozpletly a kolečka vozíku zapištěla.

*** * ***

Nerušeně jsme dojeli k autu, naložili Kláru a nasedli.

„Víš, že jsem fakt nevěděla, že jsi na mrtvolky?"

„Jsem se tě chtěl, Mazlíku, už dlouho zeptat, kdo je vlastně u vás doma chlap? Myslel jsem vždycky, že je to Kamila."

„Tos přepísk, hochu," informovala mne nebezpečně roztomilým hlasem, „počkej v Klubu. Ježiš, jak ty to schytáš! Jak ty to jen schytáš!"

Až mě zamrazilo – to samé před pár hodinami říkala Klára. Ještě jsem cítil teplo její kůže, její vůni… a teď je ledová a smrdí jako maso vytažené z mrazáku.

Mazlík si všimla, že se něco děje, a další vtípky spolkla, byť ji to

muselo stát spoustu sebepřemáhání.

* * *

Přitiskl jsem palec na senzor vedle dveří, Jan nám otevřel, pokřižoval se a uklonil se padlé.

Donesli jsme Kláru do naší márnice a položili ji na máry – byl jsem rád, že to máme za sebou, protože to vůbec nebyla snadná cesta; hlavně spouštění kanálem, a také to, že jsme ji museli několik kilometrů nést bez nosítek – strašně zábla do rukou.

Obhlédl jsem chladnou klenutou prostoru: do naší márnice mrtví patří – žádné chromované mrazáky, žádné prosklené vitríny s pilkami na kosti, ale kříž na zdi. Zakryli jsme máry přehozem důstojným člena Nočního klubu. Přehozy jsou v polici hned vedle vchodu do márnice – a i kdybych dnes vyndával první v životě, stejně bych měl pocit, že jsem jich vyndal už strašně moc. Jako všichni z nás.

* * *

„Ani nechoďte nahoru," potkal nás u točitých schodů Rozmetal, „Postrach chce ty tři dořešit dneska."

„Panebože," Mazlík zakryla rukou zívnutí, „ještě tohle ke všemu." Vešli jsme zpátky do katakomb, ale tentokrát neodbočili k márnici, prošli kolem výslechové místnosti, kolem cel… Žárovky na stropě zeslábly a zřídly a Mazlík přestala brblat, kdy že se jako dneska dostane do postele – tam, kam míříme, to je i ostrým tempem patnáct minut, a při ostrém tempu se brblá obtížně. Chodbami s prapodivnou akustikou se rozléhalo pravidelné: svist-plesk, svist-plesk; čím jsme byli blíž, tím tišeji.

Došli jsme k dvoukřídlým dřevěným dveřím, Rozmetal otevřel a do nosu mne udeřil charakteristický pach jatek: krev, mnoho krve. Místnost měla oproti všem tady dole vysoký strop s žebrovou klenbou – tradičně se tu svítí pochodněmi, ale pochodně nejsou to, co každému padne do očí jako první – to nejimpozantnější a zrak přitahující je obručemi okovaný, tlustý, sedmdesát centimetrů vysoký, černý špalek.

Na zdi proti vchodu visí tři dlouhé meče s kulatými špicemi a prostými křížovými záštitami, pod meči dvě sekyry s širokým ostřím; všechny zbraně mají jílce oleštěné používáním. U stěny vpravo stáli tři muži s černými páskami na očích, ruce připoutané ke kruhům vsa-

zeným vysoko mezi cihlami. U stolu z druhé strany špalku seděl Postrach, před sebou světlezelené desky. Posadili jsme se na lavici vedle Kamily a Kristýny.

Abych nelhal, špalek nebyl to úplně dominantní – tím byli dva muži v rudých katovských kápích. V mihotavém světle pochodní ten pohled nedělal dobře ani mně.

„Co Hanako?“ šeptl jsem na Kristýnu.

„Spí. Kdyby něco, je u ní Janička.“

„Ticho, prosím,“ řekl Postrach. I jeho záda vypadala přísně. Přítomnost u poprav je další tradice – *memento mori* v pravém slova smyslu: tady v té místnosti totiž končí i členové Klubu, kteří zklamou. Vždy sem jdou dobrovolně, bez pout – patří to ke cti – a dostane se jim řádného pohřbu se všemi poctami. Ten meč uprostřed je výhradně pro nás.

Postrach kývl a Koláček se synem sundali odsouzeným pásky z očí. Všichni tři měli vzadu ustřižené vlasy a odpárané límce.

„To je nějakej vtip?“ řekl ten, kterého jsem ještě neviděl. Podle rozmazaného pohledu byl opilý, naši ho zřejmě odchytli někde v hospodě.

„Ne, pane Kolčíku, toto není vtip,“ řekl Postrach a vstal.

Vstali jsme všichni.

„Za loupeže, mučení a vraždy vás jménem Nočního klubu odsuzuji k trestu smrti. Poprava bude vykonána ihned,“ Postrach zavřel světlezelené desky a klepl na ně prsty. Věděl jsem, že v deskách jsou podepsaná přiznání těch dvou, které jsme zajali první, a věděl jsem, že Postrach pány slušně požádal, aby na naše účty převedli veškeré své peníze, nejen ty získané loupením. A věděl jsem, že ti dva bez problémů vyhověli. Kolčíkovy peníze stáhne Ulrich, kdo by se s ním teď měl vybavovat.

„Ha-ha – to se mám jako posrat?“ řekl pan Kolčík a drsně se rozhlédl.

Pan Hlavatý se tiše modlil a tekly mu slzy.

Pan Fingerhut už při prvním pohledu na špalek omdlel, tak jen tiše visel v poutech.

S opilci jsou vždy problémy. Vyměnil jsem v glocku narkotizační náboje za ostré a položil si zbraň na koleno.

„Ne, pokud vás mohu požádat, tak ne, pane Kolčíku," řekl Postrach.

Vím, že je Koláček vzal všechny tři vymočit, a mladý Koláček těm dvěma, co je ještě neměli podvázané, podvázal nohavice.

„Pan Hlavatý první," řekl Postrach, „a chci…"

„Já se polepším, všechno jsem vrátil, udělám všechno, udělám, polepším…!" došla panu Hlavatému slova. Postrach trpělivě čekal, až skončí; i v téhle místnosti všichni vedou stále stejné řeči: u výslechu litují, tady se polepšují.

„Jen blafujou, Standa, neboj, v Čechách není trest smrti," plivl na podlahu pan Kolčík. Ti druzí dva na rozdíl od něj už věděli, že nejsou v Čechách.

„Nějaké poslední přání, pane Hlavatý?"

„Udělám všechno, všecičko, jen, jen…," panu Hlavatému se k podlamujícímu hlasu podlomila i kolena a Koláček ho musel na poslední cestě podpírat. Když ho mladý Koláček požádal, ať si klekne a položí hlavu tváří ke zdi, začal se zmítat jako ryba na háčku.

„Nemá smysl se bránit," řekl Páter Koláček a bez zjevné námahy ho nadzdvihl a zatřásl s ním, „jediné, čeho dosáhnete, že nás to bude zdržovat a vás bolet. Je to nedůstojné."

„Nějaké poslední přání?" zopakoval Postrach. Pan Hlavatý už jen plakal. Nakonec pláčou všichni.

Mazlík mi v autě řekla, že tohle je ten s letlampou.

* * *

Mladý Koláček sundal jednu ze seker a podal ji otci. Ten ale zavrtěl hlavou a dal ruce za záda. Takže slavnostní okamžik: první poprava mladého Koláčka. Mladý se trochu vyjeveně podíval na Postracha, ale ten jenom povzbudivě kývl. Všichni víme, že nezklame, už od šesti let ví, že to jednou bude dělat, a od té doby jsem ho mnohokrát viděl, jak štípe dřevo do krbu, popřípadě seká otepi – sekerou i mečem – s daleko vážnějším výrazem, než té prosté domácí práci přísluší.

Mladý posunul panu Hlavatému hlavu trochu doleva a sklonil se těsně k němu a něco mu šeptal. Vím, že to umí dokonale: onen otcovský uklidňující tón, kterým se odsouzenému řekne, ať se ničeho nebojí a ať klidně klečí, že mu kat řekne těsně před tím, než sekne –

kupodivu, každý odsouzený tomu uvěří; každý si myslí, že to není pravda, že *jeho* nepopraví, že když bude dobře vycházet s katem, že mu to nějak pomůže, že vyklouzne. Někteří si možná myslí, že uhnou.

„Naposledy se vás ptám: nějaké poslední přání?“ Pan Hlavatý neodpověděl, už jen čekal, až mu mladý Koláček řekne.

Sekera hvízdla a hlava odskočila – vždycky mají v očích ukřivděný výraz – *Přece jsme se domluvili, že mi řekneš!* Páter Koláček spokojeně kývl, přestože jsme všichni viděli, že mladý dal z nervozity příliš velkou ránu – až se sekera zaťala hluboko do dřeva a hlava přeskočila proutěný koš. Kati odnesli tělo, a pak starý Koláček spláchl vědrem vody krev ze špalku.

Pan Fingerhut vůbec nereagoval a zemřel tiše a pokojně. Druhá rána se mladému povedla už lépe – sekera se o špalek jen jemně opřela, a tak to má být.

Zato pan Kolčík dělal ve své opilosti nechutný virvál. Páter Koláček mu musel držet hlavu: jeho kápě kývla a mladý zvládl i toto – kdyby se pan Kolčík hnul, mohl otci useknout ruce. Poslední hlava padla do koše a Páter Koláček vypadal jako řezník.

„Umučili jich dvaadvacet, ten Hlavatý to přiznal,“ otočil se na nás Postrach, „samé ženy. Osm nebo deset jen pro zábavu; už si přesně nevzpomínal.“

Slyšel jsem, jak Mazlík začala skřípat zuby – v takovémhle stavu se jí neodváží uklidňovat ani Kamila.

„Jdem je zaházet, Tobiáši?“ musela si dvakrát odkašlat, než to dokázala říci.

Koláčkovi odnesli i třetí tělo, začali uklízet podlahu a nářadí, a ostatní se vydali do Klubu; my s Mazlíkem jsme rozsvítili baterky a zahnuli na opačnou stranu – tímto směrem už elektrifikace nepokračuje.

Vím, proč to chtěla udělat – chtěla vymazat poslední pozemské zbytky těch tří, chtěla být u toho, jak mizí v hlíně, chtěla mít jistotu, protože jinak by nemohla spát. Nevím přesně, co se jí tehdy stalo, když jí bylo sedm, vím jen, že mi Postrach řekl, ať to raději nechci vědět a po krátké odmlce dodal, že to nikdo nemohl přežít, a že nechápe, jak to ona dokázala. Ale pamatuju si, když ji tenkrát v noci

přivezli, že Kocour málem zemřel vysílením, jak se ji snažil uspat a vymazat jí vzpomínky, ale že se mu to nepovedlo. Pak už jen ležel na stole, nemohl se zvednout a žalostně mňoukal – vím, zní to divně: slova *žalostně* a *Kocour* nejdou dohromady, jenže tehdy to tak bylo. Mazlíka z toho dostala Kamilina matka: bez váhání ji adoptovala, stejně jako sedm let předtím mě. Mazlík ještě skoro půl roku nesnesla přítomnost jakéhokoli dospělého muže a nedokázala se od Kamiliny matky a Kamily odpoutat ani na vteřinu – pořád se jich musela dotýkat – od té doby se jí ostatně říká Mazlík.

Cestou jsme potkali dva z Janových synů, byli špinaví a zpocení: to bylo to svist-plesk, jak kopali hroby. Když viděli, jak se Mazlík tváří, přitiskli se zády ke stěně, a dokud jsme nepřešli, sklopili oči.

Za chvilku začal hřbitov: předkové pohřbívali odsouzence výhradně po stranách tunelu, po druhé světové válce, když Postrachův otec, Kamilina babička a ostatní lovili gestapáky a podobnou chamraď, bylo třeba začít pohřbívat i do kobek. Ale pražské katakomby jsou téměř nekonečné, nemám strach, že by jednou nebylo kam.

Došli jsme k třem čerstvým dírám a třem zakrváceným jutovým pytlům a zhasli baterky: i na tuhle práci se pochodně hodí lépe a Janovi synové nám jich tu pár nechali. Pak jsme bez jediného slova hodinu dřeli a přes sychravý chlad z nás pot jen lil. Tady dole je hlína těžká. Nakonec jsem donesl tři měděné tabulky, razníky do nich vyrazil čísla a položil je na hroby; mladý Koláček je vsadí do zdi, až přijde čas.

„Ať vaše kosti shnijí v zapomnění a vaše duše nikdy nedojdou klidu," pronesla Mazlík řeč na rozloučenou.

Uklidili jsme lopaty a vrátili se do Klubu.

*** * ***

Ostatní už šli spát, jen Postrach něco klapal na notebooku, a Janička, v županu a s rozespalýma očima, nám donesla po dvou deci vavřince – Janička je nejhodnější stvoření, jaké znám, zbožňuje Mazlíka a strašně by chtěla být (vypadat) jako ona. „…ale když v kuchyni se musí pořád něco ochutnávat," svěřila se mi jednou. Je prostě malá a kyprá. Teď voněla spánkem a lítostivě se na nás dívala, že se tak mračíme a nemluvíme – v její přítomnosti se ale dlouho nedokáže

chmuřit ani Mazlík: „Tak co, Janičko, co mi uděláš k snídani?“

„Co hemenex?“

„Pchá! Mastný po ránu? Ty mě chceš *zabít!*“ natáhla Mazlík ruku a udělala jí špinavým prstem čáru na nos. Janička se šťastně rozhihňala. Malá, kyprá a trochu jednodušší. Jednou zamlada jsem ji zlobil trochu víc, než Mazlík snesla, a pak následovala známá příhoda s trenýrkama.

„Udělala bych ti ho z úplně libový šunky, na kapce olivovýho oleje, dvě domácí vajíčka, žluťoučký… A Postrach říkal, že zítra musíte odpočívat a k odpočinku dobrý jídlo patří.“ Janička svého otce nezapře.

„Vykašli se na ni, Janičko,“ upil jsem vína, „jí je stejně jedno, co jí. Já bych si hemenex rozhodně dal.“

„Takže dvakrát,“ řekla Mazlík a Janička celá zčervenala – i to má po otci: když někdo chce jídlo, které mu osobně doporučí, je v sedmém nebi. Když je to Mazlík, v devátém.

„Co Hanako?“ znovu jsem upil a alkohol se mi začal příjemně rozlévat po těle.

„Spí jak dřevo. Nejdřív se trošku odkopávala, ale teď už ne – byla jsem se na ni mrknout, než jste přišli.“

„Dobrou noc,“ řekl Postrach, notebook v podpaží.

„Dobrou, Postrachu,“ odpověděli jsme trojhlasně. Zítra přijde na kriminálku nevystopovatelná zpráva, ve které bude přesný popis případu paličů, kopie přiznání, a hlavně místa hrobů nenalezených obětí – to je to nejdůležitější. Příbuzní od jejich zmizení žijí v pekle a jistota smrti je lepší než nejistota života – i když se to na první poslech nezdá.

Během několika týdnů dorazí všem pozůstalým nevysledovatelné balíčky s hotovostí: budou obsahovat poměrné části toho, o co byli jejich blízcí okradeni plus bonus z rozděleného majetku vrahů.

Zákon Nočního klubu.

Dopil jsem víno a šel spát.

*** * ***

Ráno – po hemenexu – jsem byl nekompromisně odvolán do Koláčkovy ordinace. Koláček byl zase ten brýlatý strejda s věnečkem šedých vlasů; příšera v zakrvácené kápi byla zapomenuta. Kdyby

Klub včera Hanako nepřijal, byl by to on, kdo by napravil mou chybu – oním prostředním mečem.

Prohlédl mi ucho a znovu ho přelepil – dokáže to daleko jemněji než Mazlík. Pak mi proklepal a zrentgenoval hrudník; měl jsem ho sice samou modřinu, ale ani kulky z kalašnikovů mi skrz vestu nedokázaly poškodit žebra.

Tak mě jen natřel mastí vonící kafrem (strašně to lechtalo a studilo, ale podlitiny do večera zmizí): „A dneska odpočívat a brzo spát."

* * *

„V pořádku?" Kamila zvedla hlavu od novin a tvářila se účastně.

„Ale jo," podržel jsem dveře do ordinace Kristýně.

„Co by mu taky mohlo bejt, takovýhle šašci maj vždycky štěstí," řekla Mazlík a udělala na mě ksicht.

„Mlč," zakřikla ji Kamila, „fakt ti nic není, Tobiáši? Jsi bledej." Přestože věděla, že mne právě Koláček prozkoumal nejmodernější medicínskou technikou, vstala a položila mi ruku na čelo.

Asi to budu muset trochu vyjasnit, neboť naše vztahy jsou poněkud komplikované: Když mi bylo devět let a dva měsíce, Kamilina matka se jednou nevrátila, a tak Kamila, která je o tři roky starší než já a Mazlík, zcela samozřejmě převzala její roli. Takže za ní jsem si chodil pro rady, když jsem dospíval, ona seděla u mé postele, když jsem měl horečku, ona se o mě starala, když kulka projela pod vestou a o několik milimetrů minula srdce. Dodnes jí v soukromí říkám mami. Na druhou stranu, před tím nás mnoho let vychovávali jako sourozence, proto nikdy nemá problém připojit se k Mazlíkovi a dát mi do těla. Přičemž její vztah s Mazlíkem je ještě komplikovanější: Když jsem se osamostatnil a začal žít i veřejný život, jednou – zrovna jsem končil druhý semestr – mě zavolali do Klubu. Zcela neočekávaně *na poradu*. Postrach si mne tehdy vzal stranou a tak rozpačitého jsem ho v životě neviděl:

„Víš, Tobiáši, přišly za mnou Kamila s Mazlíkem, že prý se chtějí vdávat. Když jsem se jich zeptal, kde mají ženichy, řekly, že se chtějí vdávat spolu." Pátravě se na mě zahleděl, co já na to.

„Co na to Klub?" zeptal jsem se.

„Jsou dospělé… pravda, je to trochu netradiční, ale na druhou stranu, Klub to chápe."

„Já taky," řekl jsem tehdy.

A byla svatba. Obě děvčata byla v bílém a šťastně se usmívala, Janička plakala, pak plakaly všechny… prostě normální svatba. Jen Páter Koláček byl trochu nesvůj, v další ze svých rodových rolí, ale nakonec řekl:

„Kamilo, bereš si Karolínu za ženu?"

„Ano."

„A ty, Karolíno, bereš si Kamilu za ženu?"

„Ano."

Pak už jen prstýnky, polibek, Klára hrála na křídlo svatební pochod… jak říkám, normální klubová svatba. Tím vším chci říci, že jejich vztahy jsou skutečně nejednoduché: nejprve sestry, pak matka s dcerou a nakonec manželky, dokud je smrt nerozdělí.

Na hrob Kamiliny mámy nosíme květiny všichni tři.

*** * ***

Usadil jsem se na svém místě, začetl se do poslední kingovky a v duchu se při tom přesvědčoval, že bych měl zase něco napsat. Rozmetal se už potřetí díval na včerejší předpověď počasí a spolu s Kamilou zasvěceně probírali přednosti Taťány Míkové. Mazlík si zula boty a na koberci před barem cvičila nějaké ladné, pomalé, ale neskutečně náročné kung-fu figury. Dokáže se dvěma prsty na jedné ruce přitáhnout tak rychle, že z toho pohybu plynule přejde do salta, kterým doskočí na úroveň toho, k čemu se přitáhla (a je jedno, že je to třeba trubka hrazdy – problémy s rovnováhou rozhodně nemá), dokáže skočit deset metrů do dálky a skoro tři do výšky – její fyzické dispozice zdaleka nemá jeden z miliónů – možná z miliard, ale nejspíš z desítek miliard. Ani její postavu. Polkl jsem a radši dál četl Kinga. A při vší té kráse je naprosto nedosažitelná: v její veřejné práci kvůli ní spáchal jeden lékař sebevraždu.

A já vedle ní dospíval.

Hrozná puberta.

„Dobré ráno," korálovým závěsem prošla Hanako.

„Dobré ráno," pozdravili jsme všichni a Rozmetal dokonce přestal sledovat Taťánu.

„Mnohokrát děkuji, že jste mi z penzionu dopravili mé věci." Došla přede mě a tak půvabně se uklonila: „Dobré ráno, Tobiáši, jaký

dnešní program bude… bude dnešní program?“

„Proč von má vždycky takový štěstí?“ tiše zaskučel Rozmetal. Postavu má Hanako stejně dokonalou jako Mazlík, jen je možná trochu útlejší v ramenou – bylo to vidět naprosto přesně, protože na sobě měla přiléhavý cvičební trikot.

Zapolykal jsem.

„Janička-san říkala, že všichni mnoho cvičíte, tak…,“ trochu bezradně se podívala na svůj úbor.

„To jistě ano, cvičíme, a i kdyby ne, můžeš si tu chodit oblečená, jak chceš. Nikomu to nevadí, rozhodně ne,“ řekl jsem rychle.

Přestože Mazlík k mužům nic ženského necítí, bytostně nesnáší přítomnost ženy, která by ji mohla jakkoli zastínit. Vláčnou trojhvězdou zastavila vedle Hanako:

„Víš, Kamilo, co včera říkal Tobiáš v autě?“

„Hmmm?“ zvedla oči Kamila.

To už jsem odložil knihu a začal se zvedat: „Hanako, jdeme cvičit!“

„Kam ten spěch? Co říkal?“

„Kdo prý je u nás doma *ten chlap*.“

„To že řekl?“ Kamila se začala *usmívat*, ale mně z toho moc dobře po těle nebylo. Rozmetal vypnul video a natěšeně se začal chystat na divadlo.

Hanako se trochu zmateně rozhlížela a Mazlík si zamyšleně dala prst před pusu:

„Co, Tobiáši, jakýpak máš dneska asi spoďáry?“ To bývala zamlada jejich nejcennější trofej, co já se tehdy nabrečel… A vím, že by mi to s klidem udělaly i dnes. Dále vím, že Kamilu zvládnu – pokud nepoužije nějaké tvrdší údery, ale ty na mě ona nepoužívá nikdy.

„Hanako, výcvik začíná! Zastav Mazlíka!“ rozkázal jsem zbaběle a přeskočil stůl.

*** * ***

Mazlíkova noha mne ještě v letu zasáhla do kotníku, takže místo do dřepu jsem dopadl do kotoulu. Převalit se, nahoru…

Ale Kamila už stála přede mnou.

Podsekl jsem jí lýtka.

Jak padala dozadu, kopla mne do ramene a skončila ve stoji na

rukou. Rozmáchl jsem se…

„Počkej," dívala se někam za mě a vlasy jí visely na koberec. Abych pravdu řekl, taky mě překvapilo, že mi Mazlík ještě nesedí na zádech; Hanako ji mohla zdržet maximálně o půl vteřiny.

Přestože to mohl být jen trik, otočil jsem se také.

*** * ***

„Mazlík-san, nechci ti ublížit. Jak silné údery mohu užít?"

„Tak ona mi nechce ublížit…!" Mazlík nakrčila obočí, o kterých ten zasebevražděný doktor napsal do dopisu na rozloučenou báseň. „Tak dobře, Japonečko malá, ne na hlavu, ne na prsa. Která dokáže druhou dostat na lopatky, vyhrála. OK?"

„Haj!" řekla Hanako a uklonila se.

Pak jsem viděl něco, co asi moc lidí v dějinách planety nevidělo. Bruce Lee by vrátil kimono a odešel do ústraní.

Mám pocit, že Mazlík chvílemi chodila i po stropě, ale kupodivu jí to nebylo nic platné – za sotva dvě minuty se vír paží a nohou zastavil a Mazlík byla poprvé v životě vespod.

„Zlechtej ji!" neudržel jsem se.

„Hanako, vstaň! Rychle!" zavolala Kamila.

To už Hanako Mazlíka zvedala na nohy:

„Výborný boj, Mazlík-san. Na Evropanku. Půjdeme nyní cvičit, Tobiáši?" otočila se na mě, jakoby nic.

„Ano, jistě," řekl jsem, ale bylo mi tak všelijak: přes své vítězství byla Hanako ve smrtelném nebezpečí a já si to na rozdíl od Kamily neuvědomil: bylo to přesně ono moje *Zlechtej ji*!, co ji mohlo stát život. Mazlík se, je-li zahnaná do kouta, nedokáže se kontrolovat a zabíjí. Kohokoli. Možná jeden z důvodů, proč s ní vždycky prohraju.

„To bylo působivé, Hanako," řekl Postrach. Ani jsem si nevšiml, kdy přišel. „Nechcete si všichni sednout, prosím? Hanako by nám mohla říci něco o sobě a o své rodině."

„Ano, mistře Postrach… chu," následovala oblíbená půvabná úklona.

„Stačí Postrachu," galantně jí nabídl židli – je to ta, kde nikdo nechce sedět, protože tam lustr svítí do očí. Rozesadili jsme se, abychom na Japonku viděli, Tomislav s Janičkou zaujali strategická místa u dveří kuchyně a Kristýna dovedla Ulricha. Ulrichovi je asi čtyři-

cet, je trochu tlustý, pořád se usmívá a je slepý. Navíc má absolutní paměť, a krom toho, že je asi nejrychlejší uživatel klávesnice na světě, má v levé paži implantovaný čip, kterým dokáže se svými milovanými počítači navazovat cosi, čemu říká *přímý kontakt*. Ten čip a výdaje na operaci stály Klub asi milion dolarů, ale nekupte to, abyste viděli šťastného Ulricha. Takže jediné, co ho skutečně mrzí, je, že nikdy neuvidí Matrix – vyprávěl jsem mu to už tisíckrát, do posledního detailu, ale chce pořád znovu a znovu, pořád se vyptává na ty nejtitěrnější podrobnosti, opravuje, co jsem od minula spletl… Zkrátka, od té doby se nechává stříhat dohola, nosí zrcadlový cvikr a lituje, že není černoch.

Ulrich se posadil za Hanako, my jsme na něj viděli, ona ne.

„Mohla bys začít o svých rodičích, rodině, kde ses narodila, proč tak dobře mluvíš česky… Ale kdybys s češtinou zrovna teď měla problémy, můžeš i anglicky," laskavě Hanako pobídl Páter Koláček.

„Haj. Přidržím češtinu: Můj otec je americká NAVY… námořník, sloužící v Japonsku. Jeho dědeček je Čech, mé příjmení má být správně *Dlouháá*," natáhla koncovku.

Ulrich za jejími zády přikývl.

„Moje maminka je… je to neveřejné, nemluvte o tom nikde, prosím, tedy ona je členkou rodiny… klanu Ipponsugi – tradiční skryté armády žen-bojovnic. Já také. Proto Mazlík-san neměl… *neměla* naděj na vítězství," s jemným úsměvem se uklonila zmíněné san.

„Klan Ipponsugi. Nájemné osobní strážkyně, asi nejlepší výcvik. Jsi Přímá větev, nebo Odnož Skloněného modřínu?" zeptal se Ulrich.

„Přímá větev," Hanako ztuhla ramena, jak odolala pokušení otočit se.

„To znamená obě genetické poruchy naráz? Alergii i hypotermii?"

„Haj," záda jak prkno, ale zase se neotočila. Hezky.

„Pokračuj, Hanako," Koláčkův úsměv byl stále laskavý.

„Podstoupila jsem kompletní tradiční výcvik klanu, a když nastal čas mého světského vzdělání, já rozhodla se poznat kulturu otců mého otce – česky umím od nějho… něho, zakládal si na tom."

„Takže prvním rokem studuješ tady na Karlově univerzitě český jazyk a literaturu plus evropské dějiny," řekl Postrach.

„Haj… ano, tak jest.“

„Dobře. Nyní něco o nás,“ Postrach vstal, tvářil se vážně a nevěděl, jak začít. Přece jen, mluvit o tom, o čem nám první zákon Nočního klubu zakazuje mluvit za všech jiných okolností, asi není snadné, takže to bude trochu šroubované a trochu patetické. Hodně šroubované a hodně patetické:

„Naše společenstvo umožnil založit Přemysl II. Otakar – slavný český král – roku dvanáct set sedmdesát čtyři. Jeden můj předek mu s pomocí neznámého bojovníka zachránil život při přepadení a král jim za to věnoval pozemek v Praze a královský patent na ‚potírání zla‘. Byla to neklidná doba plná bezpráví, proto i práce bylo mnoho. Pak osvícený král zemřel a novému vládci se křivda a nespravedlnost stala způsobem udržení moci – tehdy se předkové rozhodli, že v takové zemi nechtějí žít, ale zároveň se rozhodli, že ji nechtějí opustit – tak vzniklo Souručenstvo. Jak běžel čas a zákony stále víc a víc stranily mocným a stávaly se stále nepřehlednějšími, kluzčími, všeohebnými a pro běžného občana nevysvětlitelnějšími, Souručenstvo určilo několik jednoduchých pravidel a začalo trestat ty, kteří je překračovali. A tak je to dodnes: uklízíme špínu, kterou by Češi zavírali do nemocnic a do vězení, léčili ji a propouštěli za dobré chování. Jen jméno společenství bylo změněno, protože Souručenstvo je příliš archaické slovo, které přitahuje pozornost – proto Noční klub. Ale nemyl se, Hanako, Noční klub není tady to místo,“ Postrach ukázal k zemi, „byť ho všichni máme rádi a je nám domovem; Noční klub je to, co máme v sobě – stav mysli – to, co určuje, že půjdeme proti stonásobné přesile a zvítězíme, jsou to slova, která slyší ti špatní těsně před smrtí, slova, kterým se nikdy nesmějí. Noční klub jsme my.“

Několik okamžiků bylo ticho, pak Hanako vstala, obřadně se Postrachovi uklonila a řekla: „Haj.“

„Jsem rád, že si rozumíme,“ řekl Páter Koláček: „Na mně je, abych ti pověděl, že chyby se netolerují a je pouze jediný trest.“

„Haj.“

„O Nočním klubu nesmíš nikdy mluvit s nikým jiným než s členem Klubu nebo s odsouzeným – ve formuli, po níž následuje smrt – to je základní pravidlo,“ řekl Postrach, „a to je zároveň vše – zbytek ti vysvětlí Tobiáš a neboj se ptát i ostatních. Kohokoli z nás.“

Jak se všichni před chvílí sešli, tak se začali rozcházet, nikdo se ale nezapomněl zastavit u Hanako a podat jí ruku nebo poplácat po rameni – vystřídali se i mlčenliví Janovi synové a zbrojíř Teodorik.

Za pár minut, když jsme zůstali v ranní sestavě a když si Rozmetal zase pustil Taťánu, naklonila se Hanako ke mně: „Nebude přijímací rituál?“

„Ten byl včera u výslechu. Prošlas,“ zazubila se na ni Mazlík. „Tobiáši, nepůjčil bys mi ji na chvíli do tělocvičny?“ dívala se Hanako přímo do modrozelených očí, „vzali bysme si nějaké chrániče a plný kontakt? Co, *krasotinko*!“

„Ráda, Mazlík-san. Musím tě ale upozornit, že nemáš šanci.“

„Grrr!“ řekla Mazlík chápavě. Už na odchodu se otočila: „Kdo tam strčí nos, přijde o něj.“

Tak jsme jen poslouchali za dveřmi: temné dunění ran, pleskavé dopady lehkých nohou, rotující stíny pode dveřmi i nade dveřmi, zpevňovací výkřiky, funivá vyheknutí vzduchu vyraženého z plic… Trvalo to skoro půl hodiny. Pak se ozvalo Mazlíkovo bolestné: „Jau!“

„Haj.“

*** * ***

Než se děvčata vrátila, dávno jsme seděli v hlavní místnosti. Hanako podpírala Mazlíka, která měla monokl, kulhala na pravou nohu a propocené, roztrhané kimono na ní jen viselo.

Hanako vypadala pořád stejně upraveně… možná měla trochu rozcuchané vlasy.

„Moc se neškleb, Tobiáši, slíbila, že mě bude cvičit!“

Můj obličej byl přitom nejkamennější ze všech. Koláček stál ve dveřích ordinace a zasmušile vrtěl hlavou. Do večeře bude Mazlík v pořádku – Koláčkovy byliny a recepty po předcích si dokážou s namoženinami poradit až neuvěřitelně snadno.

„Hanako, nepotřebuješ masáž? Po boji tě to uvolní,“ zeptal se – s profesionálním lékařským výrazem – mladý Koláček.

„Ano, ráda,“ rozzářila se.

„Já měl bejt kat! Jo, teď to vím naprosto přesně,“ řekl Rozmetal, když za nimi zapadly dveře. Přesně to samé jsem si myslel i já, a Kamila taky vypadala zamyšleně.

„Jdu se převléci," prošla Hanako podél baru, zmuchlaný trikot v rukou, kolem těla velkou osušku. Má ještě vláčnější svaly a ještě delší nohy, než jsem si myslel – ta osuška zas tak velká nebyla. Předpokládám, že mladý Koláček právě bere dlouhou ledovou sprchu.

„Abyste se nepodělali," řekla znechuceně Mazlík, statečně *zvedla* hlavu a odkulhala ve vůni kafrové masti.

*** * ***

Zašel jsem za Teodorikem, aby pro Hanako přichystal pistoli. On už ji ale měl skoro hotovou: „Přiveď ji sem, musím jí změřit ruku, ať dodělám pažbu."

Někdo by řekl glock jako glock, jenže po Teodorikových úpravách se z vynikající zbraně stane zbraň skutečně *osobní* – hranice mezi naším životem a cizí smrtí.

Když jsem se vrátil do baru, mladý Koláček seděl u pultu a vypadal trochu nepřítomně – mokré vlasy měl pečlivě učesané a každých deset vteřin se napil z dávno prázdné sklenice džusu.

Za pár okamžiků dorazila i Hanako, tentokrát v džínách a volné košili s vykasanými rukávy – mladému Koláčkovi se po obličeji rozlil výraz jako z kreslené grotesky – jen jazyk mu nevisel až na prsa.

„Půjdem se podívat po Klubu; nejdřív ti ale skočíme pro pistoli," řekl jsem. Hanako se na mě usmála – po masáži jí tak zvláštně zářily oči – má je hluboké, spíš zelené než zelenomodré… Myslím, že mne mladý Koláček *začíná* nenávidět.

Teodorik ji nechal stisknout dva válečky modelovací hmoty – levou i pravou rukou, změřil ji kolem ramen a přes záda, vybral podpažní pouzdro a řemení, pečlivě ho nakrátil a Hanako si ho zkušeně nasadila.

„No jo, výcvik, to se vidí," řekl spokojeně – nesnáší, když se někdo do popruhů zaplétá, vždycky říká, že zbraň si musíš nasadit potmě během dvou vteřin – a on to skutečně dokáže.

„S jakou pistolí tě cvičili?" zeptal jsem se, a už poněkolikáté mi blesklo, jaká je to náhoda, že jsem do Klubu přivedl někoho s tak elitním výcvikem, navíc jako dělaným pro boj našeho typu.

„Měla jsem také glock, je to současná nejlepší ruční zbraň." Teodorik nadšeně zachrochtal a podal jí pistoli. Hanako ji obřadně vzala do obou rukou a uklonila se.

Teodorik se málem rozpustil: „To je výchova, ne jako vy, vám zbraně padají po zemi a neumíte ani pořádně poděkovat.“

Hanako glock zkušeně zkontrolovala a schovala do pouzdra.

„Vyzkoušej si ho, já ti zatím připravím pažby.“

„Děkuji, mistře Teodoriku,“ usmála se, „ale není možné mít dvě zbraně?“

„Proč? Glocky neselhávají, obzvlášť moje ne,“ naštětil se mistr.

„Jsem vycvičená ve střelbě ze dvou pistolí *naráz*.“

Zvedl jsem obočí.

Teodorik mentorsky zvedl prst:

„To je jen filmové klišé! Ve skutečnosti je nejúčinnější mířená střelba z jedné zbraně!“

„Ano,“ Hanako se zahleděla do země – to je panečku výchova – starší má vždy pravdu.

„Půjčím ti bouchačku a ukážeš nám to,“ řekl jsem.

„Neříkej glocku bouchačka!“

„Ano, mistře Teodoriku,“ zahleděl jsem se do země.

*** * ***

Naše podzemní střelnice vypadá jako každá jiná podzemní střelnice. Ve vzduchu voněl střelný prach a rozbitý kov; žárovky se rozsvítily, větráky zahučely.

Teodorik přichytí na pojízdnou rampu terč a já položil na stolek před Hanako svou zbraň a zásobníky. Připravila obě pistole a se spuštěnýma rukama počkala, až si i my nasadíme sluchátka.

Pak předvedla něco, co jsem ještě neviděl. Pravda, měla mě na to připravit už její včerejší střelba z lehu na zádech.

Nemířila – dvěma pistolemi naráz se mířit nedá – přesto šlo všech čtyřiatřicet kulek do kroužku o průměru pět centimetrů.

„Umím to i v běhu, z kotoulu, a docela dobré výsledky mám i při saltu,“ řekla takovým oznamovacím tónem, když jsme si sundali sluchátka – chlubivého v tom nebylo pranic.

„Ano,“ řekl Teodorik a Hanako přibyl další zbožňovatel. Vzal si její pistoli na dodělání, poděkovala a poprosila ho, zda by jí nedal o půl centimetru delší hlaveň.

„Provedeš mě Klubem, Tobiáši, prosím?“ řekla, když nás Teodorik opustil.

„Proto jsem zde," zhasl jsem a vypnul větráky. Nevím, jestli si to nenamlouvám, ale když jsme procházeli dveřmi, lehce se o mě opřela bokem.

Možná špatně došlápla na práh.

* * *

Do oběda jsem ji protáhl obytnými prostorami v přízemí i prvním patře, ukázal jí, kde má kdo pokoj, vysvětlil, jak funguje větrání, přestože v Klubu není jediné okno („…předkové byli pašáci!") a zavedl ji, kam nikdy nesmí chodit.

„Jaký to má důvod?" zeptala se, když nám Janův syn nekompromisně namířil samopal na břicha; byli jsme v úzké lomené chodbě vedoucí z baru.

„Tady je jediný východ z Klubu ven – teda normálně ven, na ulici. Nikdy se nepoužívá a nesmí používat, aby se Klub nedal určit – pro zajímavost, ani já nevím, kde vlastně jsme – tuším, že někde na Starém Městě, ale může to být Josefov, Nové Město…"

„Ano, nikdo to nemůže prozradit ani při… při výslechu," použila správné neutrální slovo pro mučení.

„Přesně."

„A jak to, že o Klubu nikdo neví, už dávno, musí to být velká budova…," zastavila se Hanako tak náhle, že jsem do ní vrazil.

„Jsi v Praze už docela dlouho, takžes určitě viděla takové ty domy ve starých čtvrtích; jsou klidně sto metrů dlouhé, čtyři patra malinkých zaprášených oken, mříže, středověké dveře. Obvykle je někde cedulka ARCHIV, nebo tak, a někdy ani to ne. Jsou to depozitáře muzeí, knihoven, domy postavené klidně ve čtrnáctém století. A z druhé strany bloku je třeba nějaký úřad – ve stejně staré budově, za ta století tisíckrát přestavované, upravované, plné chodeb a zákoutí, místností, které byly pro zlepšení statiky zasypány a zazděny, schodišť, která nikam nevedou, zavalených sklepů… Úředníci, i když tam pracují třeba dvacet let, obvykle neznají jinou cestu než k sobě do kanceláře, všichni se bojí, že zabloudí, všichni mají vyšláplé své stezky a všichni vědí, že se tam občas ztrácejí údržbáři. Jsou tam klidně i pět metrů silné zdi, a všichni – když už o tom přemýšlejí – si myslí, že za nimi je ten archiv, co kolem něj dvacet let jezdí tramvají."

„A tam někde je Noční klub.“

„Ano, tam někde. Na pozemku, který Postrachovu předkovi věnoval král Přemysl II. Otakar.“

„Postrach, Rozmetal, nezvyklá jména,“ prošli jsme barem a sestupovali po točitém schodišti do podzemí. Hanako šla za mnou a občas se mě na vyšlapaných stupních přidržela za rameno. Sice jsem mluvil, ale začínal jsem být trochu roztěkaný.

„Tradiční rodové přezdívky – za ta staletí se z nich stala jména a je nás tak málo, že příjmení nepotřebujeme.“

„Řekni mi, Tobiáši,“ odmlčela se, „to už nikdy nebudu moci ven? Pořád jen tady?“

Nechápavě jsem se na ni otočil, hlavu ve výši jejích prsou: „Aha!“ došlo mi, co řekla, za trochu déle než obvykle: „Ale vůbec ne, nikdo tě tady nedrží, zrovna ti jdu ukázat východy… jsi členkou Klubu, ne ve vězení. Jestli chceš, můžeš se třeba hned sebrat a odletět do Japonska – jsi svobodný člověk. Co si o nás myslíš?!“ Až mě překvapilo, jak mne to rozčílilo – my a někoho omezovat.

„Ale přece bych mohla zachodit na policii a říct, že tu týráte lidi, že tu máte tajný dům…,“ zatočila zápěstím a v očích měla něco, čemu jsem tak docela nerozuměl.

„To bys mohla – zachodit – ale myslíš, že by ti věřili? Možná bys je dokázala dovést ke spodním dveřím – to by ale bylo naposledy, co je někdo viděl – tunely jsou podminované – staré miny z druhé světové. Výbuch by vypadal zcela přirozeně. A kdybys unikla, měla bys nás do konce života v patách. Připouštím, máš dokonalý výcvik a v Japonsku určitě i výborné *zázemí*. Ale my jsme Noční klub.“ Zmlkl jsem: „A ty taky, nezapomeň.“

Jan nás pustil do vnějších katakomb, dal jsem Hanako baterku a dlouho jsme šli mlčky.

„Jak je to s přijímáním nových členů?“

„Není hlavně moc časté – já jsem to zažil třikrát. Poprvé, když přivezli mě, což si nepamatuju, protože mi bylo osm měsíců. Podruhé, když přivezli Mazlíka, ale i ona byla dítě. A včera tebe.“

„Ale to je vás – *nás* – málo.“

„Není nás zrovna moc, ale neznáš zatím všechny, většinou máme i veřejné životy – někteří jsou teď venku.“ Došli jsme k jednomu z

východů, dal jsem Hanako klíč a naučil ji, jak otvírat kanál. Je to východ přes *garáž*, o které si každý v okolí myslí, že je někoho jiného z okolí – se zadním vchodem.

„Auta můžeš používat, jak libo – jen se musíš předem zeptat. Mohla bys trefit nějaký horký.“

„Horký? Aha, použité.“

„Ano,“ poklepal jsem na střechu přičaplé zelené škodovky.

*** * ***

Do Klubu jsme se vrátili akorát k obědu.

„Hanako, ty vážně vůbec nejíš?“ Janička se na ni sice přátelsky, ale mračila.

„Jistěže jím, ale jen jednou ve dni, před spaním, Janička-san.“

„To musí bejt fakt dobrý suši,“ poznamenala Mazlík.

„Není to suši, ale polévka z přesně určené směsi bylin a extrudované zeleniny. Je to také jediný nápoj, který za den pozřu… vypiju.“

„Vážně se vůbec nepotíš?“ zeptal se s profesionálním zájmem Koláček.

„Ano, proto nemusím pít.“

„A nepřehřeješ se kvůli hypotermii, samozřejmě,“ Koláček kývl, „to pro tvou matku speciálně vybírali muže, aby se vlastnosti zachovaly?“

„Ano, velmi pečlivě, a v matčině případě to bylo obzvlášť obtížné, jinak by Američan naprosto nepřipadal v úvahu.“

„To jsi pomalu něco jako angorskej králík! Ještě že nemáš červený oči,“ řekla Mazlík.

„Mazlíku!“ obořil se na ni mladý Koláček a vzápětí se celý schoulil, co že si to dovolil.

„Říkal jsi něco, mlaďochu?“ tak nebezpečně roztomile řekla blonďatá kráska a mezi plnými rty se zaleskly zuby. Mladý Koláček už věděl, že masírování japonských zad nebyla poslední masáž, kterou dnes zažije. Prosebně se rozhlédl, ale všichni zrovna strašně jedli a Hanako nevěděla, o co jde.

*** * ***

Po hlavním chodu…

(„Co to je?! Mrkev?! Vařená mrkev?! *Já* angorskej králík rozhodně nejsem!“

„Nech si ty blonďatý vtipy.“

„A ty to schytáš taky, Tobiáši!“)

…tedy po hlavním chodu si Postrach vyžádal pozornost: „Takže zítra máme práci – je potvrzené, že město bude kolem jejich domu prořezávat stromy, takže v devět tam budeme i my. To znamená já a Rozmetal vpředu, Tobiáš s Mazlíkem nás budou krýt, Kamila řídí, Hanako pojede s námi – je možné, že dojde k pronásledování a je možné, že někteří z nás budou zraněni. Kristýna bude tady k ruce Koláčkům – Pátere, zavoláš Antonínu, ať je na telefonu, kdyby bylo nějaké zranění vážné.“ Postrach nás přejel pohledem: „Tobiáši, vysvětli Hanako, o co jde – pak. Otázky?“

„Proč nemůžu bejt vpředu já?“ řekla Mazlík.

„Mám strach, že tebe by to mohlo bavit,“ řekl Postrach a Mazlík zčervenala a sklonila hlavu. Postrach je jediný člověk, kterému skoro nikdy neodmlouvá. A nejen proto, že je nám mladším téměř otcem – jeho rodová přezdívka je velmi případná.

„Zapomněli jsme na neprůstřelnou vestu, stav se pro ni pak,“ kývl na Hanako Teodorik a odspěchal. Teodorik neumí relaxovat, pořád jen práce, práce a práce – to nám ostatním jde relaxace výborně – obzvlášť po jídle.

„Hanako sem, Hanako tam, vestičku, Hanako?“

„Mazlíku, nebuď neslušná!“ Páter Koláček se zamračil.

„Mazlík-san, chceš pokračovat ve výcviku? Nějakou ostřejší lekcí?“

„Po jídle necvičím,“ nonšalantně mávla Mazlík rukou. „Řekni mi, Hanako, proč mi vlastně říkáš Mazlík-san?“

„V našem klanu mají ženy hlavní postavení, tak je třeba jim projevovat úctu. Obzvlášť těm starším,“ dodala po krátké odmlce a blesklo jí v očích.

„Ty…!“ Mazlík vyskočila jako na pružině a všichni se rozesmáli. Mazlík udělala dětské „Csss!“ a odešla. Ještě trochu kulhá.

„Nesmějte se jí,“ řekla Kamila.

„Je nějaká nabroušená,“ řekl Postrach, „pomalu načase, aby se naučila i prohrávat.“

Do večera Teodorik pro Hanako připravil vestu i druhou zbraň.

*** * ***

„Velmi lehká,“ potěžkala vestu. Zase jsme byli v Teodorikově království.

„Sám jsem ji vymyslel, navrhnul a zkonstruoval – snese dokonce i přímý zásah z kulometu, bohužel jen jeden, a člověka to – bohužel – přiomráčí, ale pracuju i na tom,“ ukázal palcem přes rameno ke své laboratoři. Jeho stroje a přístroje rozhodně nejsou nic zastaralého: sám vyvinul kompozit, z kterého jsou vesty vyrobeny, a sám vyvinul i orientovaný gel, který rozkládá nárazy kulek do stran.

Je to pašák.

*** * ***

V šest večer měla Klára pohřeb.

Pohřby jsou nejtradičnější obřad Nočního klubu; černé oblečení je vyžadováno.

„Ještě meč a pár šurikenů a celej nindža,“ zaslechl jsem nepřeslechnutelný Mazlíkův komentář. Mně se Hanačino černé kimono a zvláštní boty s vysokými dřevěnými podrážkami líbily.

Náš hřbitov je úplně jinde než hřbitov odsouzených – je to největší prostora katakomb. Klenuté stropy, cihlové sloupy, hliněná podlaha, pochodně v držácích, hroby

Hanako se rozhlížela, a ano, některé kříže Prvních jsou skutečně ze zlata. I tady je hrobů hodně, daleko víc, než by nám všem bylo milé. Na několika z novějších ležely čerstvé květiny.

Páter Koláček se synem už čekali u jámy, po straně stál dřevěný pult.

Klára ležela v otevřené rakvi v tradičních bílých šatech, pečlivě učesaná, pod rukama složenýma na hrudi červený sametový polštářek. V obličeji vypadala jako živá, deformace i díra po projektilu zmizely. Nevím, jak to Koláček dělá, a snad to vědět ani nechci.

Náš obřad je sice tradiční, ale krátký, bývaly časy, kdy se jich za den muselo stihnout i mnoho.

Shromáždili jsme se kolem hrobu.

„Noční klub na tebe nikdy nezapomene, Kláro,“ začal Páter Koláček a Postrach položil na pult Knihu cti. Jsou v ní zapsáni všichni naši padlí, už od začátku, a původně se jmenovala *Kniha na slávu Boží odejitých*, jenže dvacáté století je stoletím zkratky. Když ji předkové před více než sedmi sty lety zakládali, rozumně zvolili nej-

větší a nejtlustší formát, s jakým se dá ještě manipulovat. Stejně už je z poloviny popsaná.

„Tvé činy budou žít navždy a tvá duše dojde věčného klidu," dokončil Postrach a zapsal ten krátký řádek, o kterém všichni víme, že nás jednou také nemine. Pak jsem já položil na červený sametový polštářek Klářin glock. Byl vyleštěný a nabitý; předky pohřbívali s meči. Přestože Klára měla rukavičky, ledová neohebná tíže jejích prstů mě děsila. Zavřel jsem víko a zaklapl západky. Viděl jsem, jak Kláru pohlcuje tma, jak ta tolik *známá* tvář mizí ve věčném stínu; pohled, který se nedá zapomenout.

Když ji Postrach s Kamilou spouštěli, Mazlík mi vsunula ruku do dlaně a všiml jsem si, že i Hanako si všimla, že jí po tvářích stékají slzy. Jinak nikdo neplakal.

Pak jsme hodili dolů do sychravé noci po hroudě hlíny a beze slova – každý sám – odcházeli. Poslouchat, jak na rakev Nočního klubu bubnují lopaty těžké prsti, na to má málokdo. Ta práce je další kříž, který nese Páter Koláček. Přestože je jeho syn už dost starý na popravy, na tohle zatím ne.

Stoupal jsem po schodech a myslel na všechno pěkné, co jsem s Klárou kdy zažil. Čím výš jsem byl, tím víc se mi do toho pletlo, že jsem na něco zapomněl, na něco, co s pohřbem nemá nic společného, ale na něco důležitého.

V Klubu nás čekala smuteční večeře. Tomislav s Janičkou házeli hroudu první – i při pohřbu je třeba myslet prakticky. Na baru stála řada vysokých sklenic.

„Nemusíš pít, stačí naznačit," zašeptal jsem, když se na mě Hanako bezradně podívala.

Postrach nalil šampaňské, bez přípitku jsme se napili a on řekl: „A je to za námi." A tím byla Klára pohřbená.

„Fufff, tlačej mě boty," řekl Rozmetal a složil se na své místo, „doufám, Janičko, že se ukážete. *Žádná* mrkev, *doufám*."

Hanako si sedla vedle mě.

„Nelep se na něj, nindžo, kdo ví, to pyžamo je tak velký, že by se do něj i meč schoval, když se v tom schová i ten tvůj *zadek*. Ať nám Tobiáška nepořežeš."

„Nindžové skutečně používali meče, nám z klanu Ipponsugi stačí

ruce. Obzvlášť na odbarvené blondýny.“

„Ha-ha!“ Mazlíkovi zřetelně otrnulo – po pohřbu i po ranním výprasku, „já jsem přiroze…!“

Najednou jsem uviděl to, na co jsem zapomněl.

* * *

Nestačil jsem ani *zařvat* a místností švihl černý blesk. Ohnutá vidlička zabzučela vzduchem, zabodla se do zdi a…

(šok!)

…a těsně před Hanako Kocour zabrzdil. Z povrchu stolu se odvíjelo šestnáct spirálových hoblin a kouřilo se z nich. Všichni jsme vypadali jako živý obraz. Na Kocoura jsem zřetelně nezapomněl jen já — občas se stává, že je celou noc pryč, nebo spí někde v teple – inventář, na který nikdo nemyslí, a už se to stalo strašně dávno, co se do Klubu probourali dva zedníci s krumpáčem, a tak jsme všichni pozapomněli, jak je Kocour během pěti vteřin zabil.

Nemá cizí lidi v Klubu rád.

„Kocoure, nedělej to,“ zašeptal jsem.

Hanako se po nás udiveně rozhlédla:

„Kočička,“ řekla, a pak udělala něj větší hloupost ve svém krátkém životě: natáhla ruku a…

Zavřel jsem oči, tohle vidět nemusím.

* * *

Když jsem je otevřel, stejně jako všichni ostatní jsem pokračoval ve vystoupení na téma živý obraz – jen zraky jsme měli povyvalenější: Kocour se prohnul jako luk, vystrčil oháňku ke stropu a *nechal se hladit*! A co víc! Vzápětí se *překulil na záda*, vystrčil ke stropu tlapky a nechal se drbat na břiše! A předl u toho!!! Za okamžik jsem málem šel pod stůl – po černém kožichu mu přejela duhová vlna a pak celý zrůžověl!

„Phááách!“ vydechli jsme všichni.

„Panebože, Kocoure, nejsi nemocnej?“ řekl jsem a myslel to docela vážně, „vždyť vypadáš jako pudřenka!“

„Či-či! Mnóóó,“ udělala na Kocoura Hanako a zavířila mu prsty před očima – reagoval tím, že vystrčil drápy a začal tlapkami hrabat vzduch a cenit zuby jako kotě – přitom pořád předl; znělo to jako vzdálený traktor.

„Teda holky, já padám!“ vytřeštěně řekla Mazlík.

Postrach se natáhnul a vyndal ze zdi vidličku, a i on se musel docela snažit, aby narovnal, co ohnul jeden náhodný dopad Kocourovy tlapy.

„Co se děje, Tobiáši?“ zvedla oči Hanako, „mne mají zvířátka ráda.“

„Ano, vidím. Ráda, zvířátka, to opravdu ano,“ řekl jsem a přemýšlel, jak bych asi dopadl já, kdybych Kocoura tahal za uši a strkal mu prst mezi zuby.

Po jídle se někteří rozešli, Mazlík s Kamilou si domlouvaly večeři na zítra ve městě, Rozmetal se dodíval na předpověď počasí a bručel, že Zákopčaníka by měli omezit, a Kocour se vrátil k normálním barvám (zezelenal).

„Jak to dělá?“ zeptala se Hanako a foukla mu do kožichu (celou dobu jí ležel na klíně).

„Kdo ví,“ pokrčil jsem rameny, „zřejmě nějaká adaptace na prostředí… On je vůbec divnej.“ Jak blízko byla smrti, jsem jí raději neřekl: „Má neuvěřitelnou sílu – a jistě sis všimla, jak je rychlej,“ ukázal jsem na hobliny.

„Všimla, ano.“

„Dokáže zabít člověka – a to tak, že docela snadno.“ Kocour věděl, že mluvíme o něm, tak přestoupil Hanako na rameno, omotal jí oháňku kolem krku, opřel se jí bokem o tvář a stále předl.

„Dokáže zabít člověka,“ zopakoval jsem, „vždycky si mu sedne na rameno, zasekne drápy do brady a zlomí mu vaz.“

„No ty jsi mi ale šikovný kocourek, či-či-či!“

„Mňáu?“ řekl Kocour, olízl jí drsným jazykem nos a Hanako se rozhihňala.

„Jsou prostě věci mezi nebem a zemí,“ plácl jsem rukou do stolu, „Kocoure, hop!“ Zvíře se přelilo prostorem jako kapka zelené rtuti. „Jaký je tvůj vztah k bezobratlým?“

„Bezobratlí?“ zamračila se Hanako, „co je to?“

„Udělej pavouka,“ řekl jsem na půl úst a sledoval Japonku – ta zbledla jako smrt, a měl jsem pocit, že má na zádech přísavky – zastavila se skoro u stropu.

Kocour dokáže složit přední nohy, zadní nohy a ocas tak, že když

k tomu přidá ty správné barvy, pruhy a falešné stíny, vypadá jako pětikilový sklípkan – iluze je pro člověka, pro kterého ji dělá, naprosto dokonalá.

„Neber to osobně, Hanako, ale s odjištěným granátem se také nehraje. Kocour… to, co s tebou předvedl, je nevídané až neuvěřitelné. Tím chci naznačit, že zítra tak dobrou náladu mít nemusí. A on opravdu zabíjí lidi. Dost.“ Poslední slovo už bylo pro zvíře a na stole se rázem rozvalovala tmavozelená kočka s hrdou hlavou a velkými tlapkami.

Hanako stekla ze stěny a už se nelísala. Bohužel ani ke mně ne.

Řekl jsem si, že je nejvyšší čas něco napsat, v černém obleku jsem se necítil pohodlně a zítra bude náročný den.

„Dobrou noc,“ vstal jsem.

„Dobrou.“

*** * ***

Vysprchovaný, v županu a teplých ponožkách, jsem ve svém pokoji nechal svítit jen malou lampičku na pracovním stole a zahákl notebook k lokální síti. Ulrichův správní program převzal požadavek a stáhl z Xdrive mou nejnovější rozpracovanou knihu. Díky Ulrichovu programu nikdo nedokáže vystopovat, kdo ta data chtěl a kde skončila.

Nejnovější Kniha je poněkud silný výraz – mám toho sotva deset stránek a nějak už není o čem psát. Napil jsem se horkého čaje. To, jak Postrach s Kristýnou zachránili děvčátko, by se dalo využít – bohužel, tu paličku na maso do toho nezamontuju…

„Jasně!“ napadl mne čtyřruký zabiják. Mohl by sedět v baru plném černochů a vyprávět rasistické vtipy, a ta holčička by mohla být Japonka…

Někdo zaklepal na dveře. Vím, kdo to je, klepe takhle už odmala.

„Neruším, Tobiáši?“

„Ty rušíš vždycky, sestřičko,“ otočil jsem se na židli. Mazlík měla taky župan, vlasy stažené gumičkou do ohonu, pod županem oblíbené pytlovité pyžamo – monokl z ranního zápasu už zmizel.

„Co se děje?“ tázavě jsem zvedl obočí, když zavřela a zcela nezvykle nemluvila.

„Proč by se něco mělo dít?“ pleskla sebou přes postel, bradu v

dlaních.

„Tak co otravuješ? Tvořím.“

„A jéje! Pan spisovatel přichází! To zas bude stártrek… Je mi smutno.“

„Klára?“ zeptal jsem se, přestože dobře vím, že ona nese pohřby hůř než my ostatní. „Taky mi schází. Ale sama to znáš…,“ nechtěl jsem omílat fráze, jako že smrt je smrt a že Kláře je tam líp a že s Nočním klubem *Zubatá* jídá u jednoho stolu.

„Na všechno se díváš cynicky a na to jediný, co nejde ve větších dávkách pojmout jinak, to nedokážeš,“ zavrtěl jsem hlavou, protože začínala natahovat. „Není ti něco, proboha? Poslední dobou pořád jen bulíš. Zítra to nebude nic snadnýho, museli bysme tě vystřídat.“

„Zítra je zítra,“ vytáhla z županu kapesník a vysmrkala se, „smutná jsem dneska.“

Věděl jsem, co chce, zamlada jsme tomu říkali *dělání tmy* – to když zemřela Kamilina matka a Kamila se vůči nám vyhranila do rodičovské role, takže Mazlík v jednom týdnu ztratila dvě hlavní opory svého života. Tehdy nás to hodně sblížilo – a vůbec, dětství v Nočním klubu není žádný med.

Mazlík nesnáší tmu a za světla pro změnu nedokáže usnout, takže jsme spávali spolu. Nikdy v tom nebylo nic erotického, i když, připouštím, jak jsme stárli, bylo to pro mě stále obtížnější: přece jen, sourozenci jsme pouze výchovou.

Klářina smrt ji musela sebrat mnohem víc, než jsem myslel, od nějakých šestnácti jsme tmu nikdy nedělali.

Rozhodl jsem se ale být pravý Noční klub:

„Mazlíku, na tmu už jsme moc velcí. A vůbec, měla bys pomalu dospět… Jsi přece jen vdaná žena,“ zachechtal jsem a chytil polštář.

„Ty syčáku!“ Tentokrát v tom ale nebyla obvyká průraznost, i ten polštář letěl nějak pomalu. Došlo mi, že je to vážné.

Už už jsem chtěl na starou hru přistoupit, když zase někdo zaklepal. Ale tak je to vždycky: když začnu psát, všichni mi najednou musí říct něco nesnesitelně neodkladného.

„Ano?“ řekl jsem odevzdaně.

Dveře se otvírají dovnitř, takže přes ně není vidět postel.

„Neruším, Tobiáši?“ řekla Hanako.

Mazlík se zašklebila a naaranžovala se po posteli jako madam de Pompadour.

„Ne. Jen pojď dál.“

I Hanako měla župan – a dokonce i můj s oranžovými papoušky je proti jejímu střízlivý a decentní. Inu orientálci.

Zavřela dveře, a i já jsem se docela těšil na její rozpaky – krom úsměvu, popřípadě jiskření očí jsem u ní zatím neviděl jedinou pořádnou emoci.

„Hezký večer, Mazlík-san.“ Hanako na sobě nedala znát ani ň, došla k posteli, zula si pantofle a vláčně se natáhla na záda, tak, že jí hlava skončila na Mazlíkově břiše.

„Co-co-co???“

„Vás Evropany hned všechno vyvede z míry,“ posadila se Hanako na kraj postele, přehodila nohu přes nohu a zase ten mírný úsměv.

„To-to-to!!!“ Mazlík se nezmohla na slovo, střídavě ukazovala prstem na mě a na Japonku a tvářila se jako krajně pobouřená madam de Pompadour. Já jsem se tak v klidu dusil smíchy.

„Tobiáši, prosím, zapomněl jsi mi říci, čeho se týká náš zítřejší úkol.“

„To zrovna! Vleze sem, rovnou do postele, a prej se jde vyptávat na práci!“

„Ale Mazlík-san, tiše, prosím,“ natáhla se Hanako za sebe, pohladila ji po lýtku a přitom se mi dívala do očí. Mazlík se málem zvrátila z postele:

„To je normální sexuální harašment! Viděls to, Tobiáši?! Viděls to?!“

„Že zrovna tobě by to vadilo?“

„Já, já…! Já jsem vdaná žena!“

To už jsem nevydržel a ten kašel by mi nevěřil asi nikdo.

„Nesměj se! Já tady vůbec nemusím bejt!“ vyskočila Mazlík a oči jí žhnuly vzteky.

„Prosím, Mazlík-san, omlouvám se za nevhodný žert,“ otočila se k ní Hanako a sklonila hlavu, „zůstaň zde, prosím.“

Mazlík založila ruce v bok, ale místo další exploze si zase sedla: „Tak dobře, když tak hezky prosíš.“ Zatvářila se komisně.

„Tobiáši, řekneš mi tedy…?“ Hanako zaostřila oči na můj počí-

tač: „Co to píšeš?“ vyhrklo z ní zcela nejaponsky zvědavě.

„Ale?! To se ti náš pan spisovatel ještě nepochlubil? No neuvěřitelné!“ okamžitě se chytla Mazlík: „Řekni si mu, a napíše ti nějakou raketu nebo pár trpaslíků s velmi dlouhým mečem.“

To už Hanako stála, a bohužel, kniha byla na začátku, kde se pod názvem černalo mé veřejné jméno.

„Já tě znám!“ vykulila Hanako oči a namířila na mě prst: „Ty jsi napsal Upíry!“ Vzrušením přešla do kulometné angličtiny.

„Á! První obdivovatelka v životě mistrově. Možná i první čtenářka-až-do-konce. To bych měla jít zvonit na zvon, nebo střílet z děla, nebo tak něco,“ začala mi Mazlík vracet ten smích před chvílí.

„Tys to skutečně četla?“ cítil jsem, jak se mi po tváři rozlévá dementní úsměv – mně je sice *samozřejmě* úplně jedno, jestli mé knihy někdo čte nebo ne, ale mé ješitnosti to jedno rozhodně není.

„Ano, mám v pokoji výtisk. Podepíšeš mi ho? Ano?“ Hanako začala dokonce trochu nadskakovat. A pak že jsou Japonci suchaři.

„Nejdřív ho budeš muset propíchnout, ať zas přistane mezi námi prostými smrtelníky.“

„Rád. Stačí zítra?“ Jako pan spisovatel začínám vždy mluvit spisovně – dokonce i v angličtině. Jen jsem se divil, že z toho, jak na mě Hanako kouká, nekoktám. Ty oči. Ty oči!

„Zkoumám moderní českou literaturu a Upíry jsem vzala do srovnávací studie – jen jako materiál, nejdřív. Ale pak! Dokud jsem to nedočetla, tak…“

„Nemaž mu medy, kdo to s ním má pak vydržet!“ Mazlík jí zezadu zacpala pusu a Hanako s ní tak jakoby mimochodem plácla zpátky na postel.

„Och pardon! Omlouvám se, Mazlík-san, reflex.“

„Jau, bouchla jsem se do hlavy.“ Mazlík prostě vyžaduje stálou pozornost a nesnese, když ji ostatní věnují někomu jinému – nebo něčemu – mé knize například.

„Dovolíš, Mazlík-san?“ Hanako si sedla k ní a začala jí prohmatávat týl.

Díval jsem se na dvě nejhezčí ženy, jaké jsem kdy viděl, jak se mi rozvalují po posteli, a nevěděl, co si mám myslet.

„Je to lepší?“ Hanako Mazlíkovi masírovala kůži ve vlasech a

sestřičce začaly podezřele světélkovat oči.

„Hmmm," protáhla tak divně.

„Děvčata, děvčata, nezapomeňte, že jste na návštěvě!"

„Ale ale, že by nějaké rozpaky?"

„Koukám, že ti otrnulo, sestřičko. Sypej domů," vrátil jsem se k češtině.

„Ty mě vyháníš?"

„Jo. Vystřel."

„A to tu mám Hanako nechat samotnou?" přejela Japonce prsty po rameni. Věděl jsem, že vtipkují, ale kupodivu i Hanako měla v očích něco… něco. Vrazil jsem ruce do kapes županu.

„Vždyť už jdu. A proberte tu zítřejší práci důkladně!" Mazlík odkráčela jako královna ze Sáby, a než zavřela dveře, udělala na mě neslušné gesto. Já si oddychl – po smutku nezbylo ani stopy.

„Ona je tvá skutečná sister… sestra?" Hanako se posadila na kraj postele, stáhla cípy županu k sobě a znovu přehodila nohu přes nohu.

Takže jsem ji chvíli zasvěcoval do našich rodinných vztahů a prozradil jí i pravé Mazlíkovo jméno.

„Chudák Karolína," podívala se ke dveřím, „myslíš, že jí tehdy… *ublížili?*"

„Podle jejího vztahu k mužům? Ano."

„Proto ta náklonnost k ženám," účastně pokývala hlavou: „Jsi hodný, jak se k ní chováš," dodala trochu nelogicky.

Pokrčil jsem rameny a Hanako vstala a došla ke stolu: „Smím se zeptat, na čem pracuješ?" tak mimochodem zvedla knihu ležící navrchu hromady poznámek a studijních materiálů.

Pojal mne mráz.

„*Sametové kočičky*… to neznám," zalistovala a vzápětí jí tváře zbarvil slabý ruměnec a tázavě se na mě podívala.

„Já to nečtu. Teda čtu… Jak to jen říct… Čtenáři po mně pořád chtějí erotické scény – ne tedy že bych měl problém nějakou napsat –, ale… ale," zatočil jsem rukou, „nějak se mi nedostává slov, tedy slov do popisů, chápeš, erotické scény potřebují popisy pro určitá slova… teda obráceně," začal jsem se zamýšlet nad ukousnutím jazyku.

„Tak proto. A pomohlo to? Sametové kočičky?" Držela knihu po-

řád v ruce.

„Já nevím. Oni používají terminologii… inu, řekl bych spíš *geologickou*.“

„Geologickou? Bohužel asi přesně nerozumím, co máš na mysli.“

„No-o. Víš… Radši ti to přečtu,“ vzal jsem jí Kočičky, „a nebo radši ne.“

„Vysvětli mi to, prosím. Vážně nerozumím, ale *zajímá* mě to – studijně.“

Pořád nerozumí a nerozumí, Japonka natvrdlá. Co mám dělat? Sakra?!

„Tak dobře,“ nadechl jsem se, „hledal jsem slova, *ta* slova, ale v Sametových kočičkách je to samý bouřící vulkán, žhavá láva, valící se žhavá láva, stříkající žhavá láva, kolíky, tvrdé kolíky… Rozumíš?“

„Láva? Kolíky?“

„Jo, kolíky, to používaj zeměměřiči,“ předvedl jsem pantomimu zatloukání, „když vyměřujou ulice.“ Už jsem mluvil docela z cesty a seriózně se zamýšlel nad sebevraždou.

„Já tomu vážně stále nerozumím, Tobiáši, omlouvám se,“ řekla zaujatě Hanako, „prosím, přečti mi něco.“

„Ano. Sama sis o to řekla,“ zahučel jsem a otevřel Sametové kočičky: „Třeba tady,“ zalistoval jsem a odkašlal si. Když je to nezbytné, my z Nočního klubu dokážeme úplně všechno: „…její lůno se proti němu vzpínalo jako rozžhavený vulkán, ale jeho kolík se blížil tak pomalu, tak pomalu… Co následovalo si jistě dovedeš domyslet; z geologického hlediska je zajímavý až konec,“ znovu jsem zalistoval: „…a *žhavá* láva se valila.“ Zaklapl jsem Sametové kočičky: „Jasný?“

Hanako se tiše hihňala: „Kolík! Už chápu!“

Vyndal jsem z kapsy županu kapesník a otřel si čelo – že to ale trvalo: „Vidíš, autoři nemají snadný život,“ poklepal jsem na Sametové kočičky: „A orgasmu zásadně říkají *ohňostroj*. Co si s tím počít? S takovou terminologií přece nejde psát erotická scéna – to bych si připadal jako *zábavný* pyrotechnik.“

„Chápu… Nemáš zde, prosím, ještě jednu židli?“

„Jenom postel… Ne! Tak jak myslíš, jsem to nemyslel,“ zamával

jsem rukou, hlavu plnou aplikované vulkanologie.

„Jak můžeš vědět, na co myslím?“ řekla a přistoupila tak blízko, až mne lem županu zalechtal na kolenou. Ucítil jsem lehkou vůni parfému a Hanako se usmála tak, že byl málem rovnou ohňostroj.

* * *

„Brrr, jsi studená jako, jako…,“ chtěl jsem říci led, ale přírodovědecké terminologie pro dnešek stačilo.

„Třiadvacet stupňů, ale ne všude…,“ hlasitě vydechla, prohnula se a postel tiše zavrzala.

„Pravda… To taky nechápu, proč v Sametových kočičkách pořád někdo někam tápá,“ zvedl jsem hlavu, „to je samé … a *ruka mu tápala po jejím těle*, když každý ví… mhmmmm.“

„Moc přemýšlíš, Tobiáši,“ řekla za chvíli Hanako trochu udýchaně. „Víš, v Japonsku máme takové přísloví – *tradiční* přísloví: Proč by měl muž dělat, co může udělat žena?“

Odpověď jsem nenašel (a ani nehledal), a ukázalo se, že Hanako je skutečně z *tradiční* části ostrovní říše.

Takových petard a bengálského ohně jsem v životě neviděl.

* * *

Hanako se mi bradou opírala o prsní kost, dívala se mi do očí a na hrudi mne šimral její dech. Dívala se zamyšleně, a já věděl, že se na něco zeptá.

Když si mne kdysi ve dvanácti vzal Postrach stranou na vážný rozhovor, nevyprávěl mi, jak čmeláčci opylují květinky a jak semínka létají s větrem, vyprávěl mi o postkoitální uvolněnosti, a že přesně to je onen okamžik, kdy ženy dokážou z mužů vytáhnout něco, co by jim jinak nikdy neřekli.

„Nikdy na to nezapomeň, mohlo by nás to stát život. Všechny.“

Takže o první dvě dívky z vnějšího světa jsem přišel, protože jsem si s nimi nechtěl povídat.

„Řekni mi, Tobiáši, co je na psaní nejtěžší?“ Obvyklý postup, zablikalo mi hlavou – začít se zajímat o práci… Jenže, co je na mém psaní tajného? Navíc pro členku Klubu? Protože jsem neodpovídal, zavrtala mi prst do pupku.

„Jo, jen přemýšlím,“ zamlel jsem se: „Co je nejtěžší obecně, nevím. Já osobně mám největší problémy se jmény.“

„Se jmény?“ zopakovala jako scénář amerického filmu. Prst z pupíku mi pro jistotu nevyndala.

„Nikdy nesmíš nikoho pojmenovat jménem ze svého okolí. Předpokládám, že právě proto tolik autorů píše příběhy z dalekých a exotických krajů. Já jsem tohle pravidlo nedodržel jen jednou…“

„Klára v Upírech!“

„Jau! Pozor na ten prst!“

„Musíš si patřičně všimnout, jak jsem bystrá, ne?“

„Pravda, byla to Klára – a přestože jsem její jméno dal kladné postavě, začala mě kvůli tomu nesnášet. To víš, Mazlík jí od té doby neřekla jinak než *upíre* a sebelepší žertíky s vyndavacími zuby se časem zajídají.“

„Chápu… Mně by se ale líbilo, být v knize.“

„Hmmm,“ zatahal jsem ji za ucho, „tak líbilo… Třeba o tobě někdy napíšu,“ pokrčil jsem blahosklonně rameny.

„To by bylo moc hezké,“ usmála se a tak nevinně si špičkou jazyka přejela rty: „A jak ty příběhy vlastně vymýšlíš? Děláš si plán… osnovu, studuješ zdroje? Knihovny, internet?“

„Napadá mě to tak nějak samo. Sedím a píšu,“ řekl jsem až nezvykle upřímně – abych pravdu řekl, myslel jsem spíš na ten jazyk mezi hebkými rudými rty…

Prst v mém pupíku se zatočil.

„Prosím?“

„To tě Upíři taky jen tak napadli? Jen tak sami?“ zopakovala a dívala se na mě obdivně. Nic na autora nepůsobí tak, jako obdivné pohledy krásných žen při diskusi o jeho díle.

„Ano.“

Ruka u pupíku mi začala stáčet chloupky na břiše, Hanako trochu zafuněla, protáhla se a položila mi tvář na žebra – jak jsem dýchal, její vlasy mě šimraly na kůži – bříško mi lnulo k boku a cítil jsem, jak jí buší srdce.

„Všechny ty detaily o tom, jak na některé působí stříbro a na jiné míň, o křížích – ale hlavně to o rozmnožování: četla jsem mnoho vampýrských knih, ale nikdo nepoužil to, co ty – jak je zuby odebrána krev, která je v těle vampýra modifikována, po čase vstříknuta zpět a oběť se mění na nového démona.“

„To víš, fantazie,“ polkl jsem.

Mluvilo se mi trochu hůř, protože ruka u pupíku už mi nestačela chloupky na břiše. A vlastně už ani u pupíku nebyla. Hanako se zase protáhla, hladké stehno mi sklouzlo po nohou a její hlava skončila opět o něco níž. Jazyk na břiše docela lechtá.

A další protáhnutí.

Jak říkám: *tradiční* výchova.

*** * ***

Hanako se vracela z koupelny a cestou přes pokoj nijak nespěchala – něco velmi důležitého zřejmě měla i na mém pracovním stole:

„Velmi voňavý čaj. Mango, že?“ předklonila se a přivoněla ke konvičce.

„Správně, kupuju to tady v Růžovce,“ po tom předklonění jsem vážně netušil, co říci moudřejšího. Lampička na stole stále svítila a žlutý pruh zpod stínítka ji vytínal ze tmy od pasu ke kolenům. Obyčejně ženy vypadají nejlépe, když na sobě přece jen něco málo mají. Hanako na sobě nepotřebuje nic, a navíc to víc než dobře ví – tlumené světlo se jí lámalo na bocích a prosvítalo mezi dlouhými štíhlými stehny, a jak se předklonila…

Zapolykal jsem.

Ne že bych byl zrovna zvoník od Matky Boží, ale takovéhle ženy si mne obvykle nevšímají, natož takhle intenzivně, a natož po dvoudenní známosti, byť plné silných zážitků…

Hanako se otočila, a jak se ty zlaté odlesky na vláčných stehnech blížily, kacířské myšlenky se odpařovaly jedna po druhé.

*** * ***

Tentokrát se mi hlava orámovaná černými vlasy zavrtala do ramene a dech mne pro změnu šimral na krku; jedna z těch božských nohou se mi skrčila přes břicho. V Sametových kočičkách jsem četl, že mezi lidmi v jistých situacích přeskakují jiskřičky. Taky blbost.

Pomalu jsem přejížděl prsty po té heboučké dokonalosti, způsobně od kolena vzhůru, a Hanako tiše řekla: „Hezky tápeš.“

Za chvilku začala příst.

Za další chvilku se zeptala: „A to jsi vážně vymyslel sám? I to, jak žena-upír, může stvořit jen muže-upíra a naopak?“

„A jéje!“ plácnul jsem ji. „Další jelito, který si myslí, že se znám

s nějakou upírkou! Kdybys viděla těch dopisů, jak škemrali, kde se upíři v Praze scházejí, kde bydlí…!“

Naklonila se nad mne a zaryla mi loket doprostřed hrudníku: „Přiznej to! Kde se scházejí?! Kde bydlí?! Taky nechci stárnout a chci být na věky mladá a krásná!“

„Dej se nabalzamovat.“

„Tyyy!!!“

*** * ***

Seděli jsme v otřískané hnědé dodávce zaparkované u chodníku nedaleko Ořechovky. Kamila u volantu, Hanako vedle ní. *Hanako*…

Zatřásl jsem hlavou. Vedle mě seděla Mazlík a za mnou Postrach s Rozmetalem. Naštěstí jsem k ránu stihl Hanako vysvětlit, o co půjde… *Hanako*… Hanako se na klíně rozvaloval Kocour – je to vážně nejchytřejší zvíře, jaké znám.

„Poslouchej,“ naklonila se ke mně Mazlík a naschvál hlasitě začenichala: „Ty máš novou vodu po holení? Taková orientální vůně…, kde já to jen cítila?“ Kamila po mně v zrcátku střelila veselý pohled.

Mazlík pokračovala: „Hanako, nevíš, proč dneska Tobiáš vypadá jako tamagoči? Tamagoči, o kterýho se nikdo nestará? Je takovej bledej, skoro zelenej… že by akutní *žloutenka*!“ Mazlík protáhla ruce podél opěrky hlavy a začala Hanako masírovat krk. Ten krk… ta kůže, pořád ji cítím v dlaních, na…

„Už jedou. Deset minut,“ řekl zezadu Postrach. Čekáme tady už přes půl hodiny – když český dělník řekne v devět, je jeho přítomnost v půl desáté spíš zázrak než pravidlo.

„Deset minut…,“ natáhla Mazlík a sjela Hanako palci na šíji. Viděl jsem, jak si Japonka poposedla, sklonila hlavu na stranu a otřela se Mazlíkovi tváří o hřbet ruky…!

Zřejmě jsem se zatvářil tak, že se autem rozlehl trojhlasý – a pěkně poťouchlý – smích. Hanako po mně přes rameno vrhla pohled, z kterého mi málem zaskočilo – v očích zase měla to… to…

„Teď tiše,“ řekl Rozmetal tónem, jako by se chystal přestěhovat Mount Everest: „Potřebuju si zavolat domů.“

„A jéje,“ řekl jsem, když jsem v jeho ruce uviděl malý mobil – Rozmetal má s moderní elektronikou vážné problémy, až bych řekl

konflikty. Kamila mi podala, a já podal jemu anténní přípojku. Zastrčit ji do přístrojku zvládl, ale na to, jak je to prosté, se tvářil až příliš šťastně; řekl bych předčasně šťastně:

„Halóóó???“ zařval do telefonu – on do telefonu vždycky řve –, ještěže je náš volkswagen zvukově izolovaný.

„Musíš nejdřív naťukat číslo, Rozmetale,“ řekl Postrach.

„Neraď mi, prosím tě!“ obořil se na něj Rozmetal, „já přesně vím, co mám dělat!“ začal vyťukávat a jeho velké prsty se do malé klávesničky zoufale nevešly.

„Proč to ty kreténi dělaj tak prťavý?! Japonci jedny, stoupnou si za drn, není je vidět, a pak si myslej, že můžou dělat takovýhle…!“ Mobil protestoval žalostným pípáním a skřípáním.

„To je finskej telefon,“ řekla Mazlík.

„Japonci nebo Finové, je to jedna prťavá pakáž… Halóóó???“ zařval a z telefonu se skutečně ozval hlas jeho pětileté dcery.

„Ahoj broučku, dej mi mámu!“

„To dítě musí mít z toho řevu trauma,“ řekla Kamila a nastartovala. Za okamžik kolem nás projela dodávka velmi podobná té naší. Kamila chvilku počkala a vydala se za ní.

Všiml jsem si, že Mazlík jednu ruku kolem opěrky nechala – jakoby náhodou.

„To je krám, panebože!“ zabušil Rozmetal telefónkem o hranu sedačky.

„To při telefonování nesmíš rozpojovat ten drát,“ ukázal Postrach na přípojku, kterou Rozmetal v zápalu diskuse vytáhl.

„Neraď mi! Radím ti snad já?!“

Postrach jen pokrčil rameny – Rozmetal nebyl vynervovaný z toho, co nás čeká – a hlavně co čeká je dva – ale skutečně jen z toho telefonu. Vrazil si přístrojek do náprsní kapsy volného oranžového overalu, holou hlavu celou rudou, v očích blesky.

Zvenčí i do zvukově izolované dodávky (slabě) proniklo zakašlání a pak zařvání motorové pily. A přidávalo se další a další. Dělníci začali prořezávat stromy.

„Jdeme,“ řekl Postrach a trhl bočními dveřmi.

*** * ***

Postrach s Rozmetalem si nasadili oranžové přilby s plexisklovými obličejovými štíty a natáhli kožené rukavice s vysokými manžetami. Na dálku nebylo vidět, že jejich overaly jsou nepromokavé. Pak Rozmetal otevřel zadní čelo dodávky a ve světle podzimního dopoledne se objevily dvě motorové pily – husqvarny se středně dlouhými lištami.

To je jeden z problémů, které musíme řešit: chcete-li rozpoutat válku mezi ruským organizovaným zločinem, musíte použít jeho nezaměnitelné postupy.

K řevu pil se přidaly dvě další a ve vzduchu zavoněl benzín se spáleným olejem.

Jen doufám, že v nenápadné šedé vile nebudou ženy.

*** * ***

Stáhl jsem si klobouk do čela a pevně usadil velké brýle se žlutými skly. Mazlík má stejné. Šli jsme k vile, rychle, ale ne nápadně rychle. „Až řeknu teď, jdeme," řekl Rozmetal a vykopl dveře: „Teď."

*** * ***

Prvního dobrmana jsem zastřelil já, druhému urval hlavu Kocour.

Rozmetal vrazil chlapovi v černém obleku řvoucí pilu do břicha a decentní malba chodby rázem získala poněkud abstraktní nádech.

Měli jsme s Mazlíkem tlumiče, tak se další muž roztancoval bez obvyklého práskání výstřelů – o zvukovou kulisu se bohatě staraly obě pily. Ten Rozmetalův chlap se konečně rozpadl.

„Mám nějakej tupej řetěz," setřel si rukavicí krev a kostěné piliny ze štítu.

Další chlap, když viděl ta jatka, něco zařval a pokusil se utéci do patra. Postrach ho přeřízl zezadu. Na okamžik jsem se zamyslel nad dvojsmyslností své úvahy…

(„A jak to mám ráda? Zezadu!")

… zatočil jsem za roh a dvě kulky do vesty mne málem poslaly k zemi.

„Kamera! Bacha!" z kleku jsem rozstřelil objektiv, ale zbytek ochranky už o nás věděl. Mongolského ksichta, co mě trefil, sundala Mazlík.

*** * ***

Drobný problém byl, že nevíme, kolik lidí tu vlastně je. Nifontov, hlava české frakce Kalužské eskadry, je docela velké zvíře, tudíž jsme to odhadli na deset, možná patnáct.

Plán je, aby se do sebe pustila Kalužská eskadra s Bílou brigádou – tohle bude vnímáno jako odplata za Voroţina. Potom bude následovat prudký pokles stavu organizovaných zločinců v českých luzích.

* * *

Kryl jsem záda Rozmetalovi.

Vykopl další dveře a krátké zaječení zaniklo v řevu pily.

Křup! Uslyšel jsem za sebou spíš týlem než ušima: Mazlík a její kung-fu. Toho druhého jsem tentokrát sundal já.

„Nehraj si a střílej," řekl jsem. Ona kryla záda Postrachovi, tak jsme se rozešli.

* * *

Rozmetalovi to vyloženě šlo – tedy přesně do chvíle, kdy v obrovském tlusťochovi na konci chodby udusil pilu.

„A sakra," řekl do náhlého ticha. Nemohl jsem střílet, protože stál mezi mnou a sádelnatcem a protože jsem udržoval odstup – já nepromokavý overal nemám. Těžce zraněný obr chytil Rozmetala za hlavu a začal mu s ní kroutit – ten se snažil nastartovat, ale pile se zahltila karburace.

Rus šel do kolen a strhl Rozmetala s sebou – hlavu mu nepustil. Pila bouchla o koberec, a přestože jsem sprintoval, že jsem se skoro nedotýkal podlahy, tušil jsem, že by tlusťoch mohl Rozmetalovi zlomit vaz dřív, než doběhnu.

Jak jsem byl v rozletu, někdo do mě přesně vypočítaným úderem práskl dveřmi. Všiml jsem si, že je na nich bílý plastový panáček.

Rusové nemají vkus.

Dopadl jsem na záda, glock mi vylétl z ruky a brýle se rozstříkly po celé chodbě. To už se zpoza dveří s panáčkem vyklonila krátká černá hlaveň – ingram, pětačtyřicítka. Dotočil jsem kotoul vzad, zarazil se, bleskově jeden vpřed a vší silou jsem oběma nohama kopl do dveří – teď si pro změnu užíval bezmotorového létání majitel ingramu.

Hmátl jsem po glocku, ale v té chvíli mne někdo příšerně nakopl

do ramene.

„Jau!“ řekl jsem a zase viděl strop s nechutnými modrými hvězdičkami.

Takovýhle váleček, to je vážně hrůza.

* * *

Černá hlaveň mi mířila do obličeje – majitel je zřejmě lepší bezmotorový letec než já.

Divil jsem se, proč nestřílí.

Nad hlavou se mi mihla zakrvácená ruka v kožené rukavici s dlouhou manžetou. V té ruce byl – kupodivu – malý šedivý mobilní telefon.

Rus s ingramem udiveně vyvalil pravé oko – místo levého měl zlatý konektor. Vsadil bych se, že mu anténa vykoukla uchem.

„Neváhej a zavolej,“ řekl Rozmetal a roztříštil mu zbytek obličeje motorem pily. „Přece jen ty telefony na něco jsou,“ přišlápl svůj zkrvavený nástroj a začal startovat: „Hele, Tobiáši, neměl jsem radši říct: Zavolej mi do klubu!“ Pila zakašlala a konečně chytla.

* * *

V příštích zhruba dvaceti sekundách jsem mu záchranu života oplatil třikrát; přemýšlel jsem přitom, proč se vlastně víc nedívám na televizi – podle všeho je tam docela sranda.

„Je jich tu nějak hodně, co?“ protúroval Rozmetal pilu.

„Samá práce – jak vyčerpávající,“ vyměnil jsem zásobník a proběhli jsme dalším pokojem do zadního traktu prvního patra. Oknem byla vidět poklidná pražská ulice: lidé s taškami chodili pro rohlíky.

Narazili jsme na chlapa se zlomeným vazem a hlubokými rýhami po drápech na bradě. Ten Kocour vůbec nepřemýšlí. Rozmetal přidal plyn a zahladil stopy.

Další dveře – koupelna.

* * *

Černé vlasy nad lemem vany, vůně mýdla, kotouče páry… Prst na spoušti se zastavil v posledním okamžiku: Malý, tak sedmiletý kluk, sprchu v rukou.

„Řekni do tý sprchy slovo, a ponesou tě vocaď v pixle na špagety… Koljo,“ řekl mi přes rameno Rozmetal. Zabouchl jsem a podíva-

li jsme se na sebe – přesněji, já jsem se podíval do krví zkrabatělého obličejového štítu:

„Co tu dělá dítě?“

„Mě se neptej.“

* * *

Během dalších pěti minut byl dům čistý. I když, jak se to vezme. Identifikovali jsme Nifontovovo tělo a pak museli Postrach s Rozmetalem dokončit práci: pily se znovu rozeřvaly.

Je to hnusné, ale Rusové si tohle skutečně dělají, krom rozpouštění v kyselině zaživa, pomalého upalování v krbech plus spousty podobných civilizovaných kratochvílí. Ženy tu naštěstí nebyly žádné.

Jen to dítě.

„Je tu dítě,“ řekl jsem Postrachovi.

Pomalu si zvedl štít a z jeho očí se mi udělalo slabo:

„Kolik mu je?“

„Tak sedm. Je v koupelně nahoře.“

Postrach se podíval na pilu – z rozžhaveného motoru stoupal odporně páchnoucí bílý dým. Ostatně, v celé vile bylo kouřmo a nic nesmrdí tak nesnesitelně jako rozřezané kosti.

„Když ho necháme, poznají, že to nebyla Bílá brigáda. ..“ Zvenčí mu do slov vpadlo zaječení pneumatik a dlouhá dávka ze samopalu.

Času začalo ubývat.

„Kocoure, Mazlíku, koupelna nahoře. Uspat, vzít s sebou. Rozmetale, popleskej to tam krví.“

Postrach se (jako vždy) rozhodl správně: my jsme totiž ti hodní… *ti hodní*, to je dobré, to si musím zapamatovat do nějaké knihy. *Ti hodní*. To už jsem vybíhal na schody před vilou.

* * *

Dvě auta stála napříč silnicí proti naší dodávce.

Moje tichá rychlopalba zneškodnila samopalníka v modré oktávii, za druhým vozem se vztyčila Hanako a obouruč prohnala zadním oknem tak dvacet kulek. Je příjemně důkladná.

Životní pojištění bych s pány uvnitř neuzavíral.

* * *

Rozlétly se dveře, kolem proběhla Mazlík, uspaného kluka v

osušce. Rozmetal s Postrachem cpali své overaly, přilby a pily do velkého plastového pytle. Postrach měl i pod overalem jeden ze svých obleků se slavnostní kravatou a stříbrnou sponou.

Přiřítila se další dvě auta.

Jak to, sakra?! Tak rychle tu přece nemůžou být! A tolik! Na takovéhle náhody nevěřím.

* * *

Stříbrnému subaru se kouřilo od kol a z pravého okénka pálil automat. Kulky mi bzučely kolem uší, ale disciplinovaně jsem střílel po druhém vozu, z kterého si vzali na mušku bezbrannou Karolínu sprintující s dítětem ulicí.

Postaršímu BMW vypadlo boční sklo i s půlkou řidičovy hlavy, vůz se smýkl, přeskočil obrubník a narazil do betonové lavičky – spolujezdec vystoupil předním oknem, čelem přímo do betonu. Sklonil jsem se za zídku a vyměnil zásobník. K samopalu ze subaru se přidalo několik dalších, protože dojížděla další dvě auta – tipoval jsem to na většinu vojáků, co jich Kalužská eskadra v Praze má. Někdo věděl, že přijdeme, ne přesný čas, ale i takhle to stačí.

Rozmetal si hodil těžký pytel s věcmi na rameno, v druhé ruce pistoli. Postrach na mě kývl, já vyskočil zpoza zídky a začal jim krýt ústup.

V té chvíli se k rachotu samopalů a útočných pušek přidalo poněkud temnější dunění.

Kulomet.

Mazlík zakopla, z oblečení jí vyrazilo několik obláčků prachu a praštila sebou o chodník.

* * *

Čas opět zpomalil.

Nijak jsem se nekryl a metodicky zabíjel muže v subaru.

* * *

Ten kulomet byl naštěstí náš – už jsem si pomalu říkal, *kam se ta Hanako poděla.*

Rozmetalův Red Baron.

Subaru vybuchlo a ohořelá ruka s uzi mi dopadla k nohám. Pokud ale máte čím střílet, nemá smysl sbírat cizí zbraně. Ale na druhou

stranu, samopal je samopal.

* * *

Postrach zrovna v dešti střel z dojíždějících aut zvedal Mazlíka – dítě měla pořád pevně v náručí. Rozmetal klečel, pytel před sebou, a kryl je vlastním tělem – z asfaltu kolem něj jiskry jen létaly a naše dodávka zvonila a odskakovala z ní barva.

Do dunění zbraní se najednou ozval divný zvuk – jakoby lidské – nelidské řvaní a v předním okně prvního z dojíždějících vozů se objevila díra jako po průstřelu dělem – už jsem to jednou viděl: znamená to, že se Kocour doopravdy rozčílil.

A další auto – už jsem je nestíhal počítat.

* * *

Tentokrát přijíždělo zepředu, střílelo jako v bitvě u Kursku a náš kulomet zmlkl.

Dobrá zpráva byla, že Mazlík s Postrachem a Rozmetalem proklouzli do dodávky – a ona není ani tak zvukově izolovaná, jako je neprůstřelná: zvuková izolace je pouhý doprovodný jev. Teodorik na ni použil stejný materiál jako na naše vesty – jen patřičně tlustší vrstvu.

Špatná zpráva byla, že mě cesta k hnědému volkswagenu ještě čeká.

Hořící subaru halilo ulici černým dýmem. Koukl jsem uzi do zásobníku, ale byly tam jen tři náboje. Tak je to vždycky. Položil jsem zbraň a znovu vytasil glock.

Podle toho, jak kolem poskakovala tráva a z keříků létaly větvičky, Rusové o mně vědí.

* * *

„Teda," funěl jsem, „asi jsem měl víc trénovat přespolní běh." Keříky mě rvaly za kabát. Přeskočil jsem plot: „Nebo spíš parkur." Hnal jsem se přímo proti poslednímu vozu jedoucímu zezadu.

Ten se smykem protáhl před stroj, ve kterém si brousil drápy Kocour; v běhu jsem střílel, ale přestože na předním okně vybuchovaly bílé fontány skla, nějak to nebylo ono. Řidič dupl na plyn, práskavá rána, ale odstrčit BMW zaklíněné v lavičce a blokující ulici se mu nepodařilo.

Přeskočil jsem kufr bavoráku a dopadl jim na kapotu – *takhle* zblízka už má střelba měla patřičný efekt. Překulil jsem se přes střechu BMW zpět – zrovna když z dodávky vystartoval Rozmetal s Red Baronem.

„Kde seš, chlape, mně tady ubližujou!“ vyměnil jsem zásobník a hnal se k autu s Kocourem. On ale pomoc nepotřeboval – jsou skutečně věci mezi nebem a zemí: třeba jak takové roztomilé heboučké zvířátko dokáže během tak krátké doby zabít čtyři dospělé chlapy.

„Dobrý?!“ otevřel jsem dveře a Kocour mi skočil na rameno.

„Mňau,“ řekl.

Poslední auto – to před dodávkou – zaječelo pneumatikami, zarachotila převodovka a začalo ujíždět. Problém je, že by nás mělo vidět co nejméně lidí. Rusů obzvlášť.

Skočili jsme s Rozmetalem do rozjíždějícího se volkswagenu a Postrach za námi zabouchl.

„Jeď, Kamilo, jeď jeď jeď!“ Takže o Mazlíka si starosti dělat nemusím. Plášť na zádech sice měla na cáry, ale zrovna se z okénka snažila trefit vůz smýkající se před námi – byla to nenápadná starší fordka, tuším mondeo. Tuším, že Mazlík zrovna není typ střelce na jedoucí cíle.

„Hanako, střílej!“ píchl jsem prstem dopředu – já se zatím nějak nemohl vymotat z Postracha, Rozmetala a protestujícího Kocoura.

* * *

Motor dodávky tlumeně burácel, jeli jsme hrubě přes sto padesát, ale Kamila je náš nejlepší řidič. A Hanako právě fordce prostřílela zadní gumy.

Mondeo se roztočilo, dým u hořících pneumatik, Kamiliny ostré brzdy, s Postrachem jsme ještě *za jízdy* vyskákali a následovala proměna mondea na perforované mondeo.

Organizovaní zločinci mají občas těžký život.

* * *

Postrach si dotáhl uzel kravaty, schoval pistoli, nasedli jsme a odjeli. Další všední den Nočního klubu.

* * *

„Něco je špatně. Jak to, že se tam tak slejzali?“ vyslovil Rozmetal

to, co nás trápilo všechny.

Dodávka prudce zatočila a Postrach se zamyšleně díval na Hanako. Věděl jsem, na co myslí, ale byla celou dobu v Klubu, a kdyby se pokusila o libovolný neautorizovaný výstup, Ulrich by nám to řekl.

„…navíc o tom věděla až od rána, od šesti, asi tak," jenom jsem do hučení motoru naznačil rty; věděl jsem, že se Postrachovy a moje myšlenky ubírají stejným směrem. I když stejným směrem, přinutil jsem se k racionalitě, Postrach strávil noc jinde než já.

Kamila dodržovala předpisy a kolem Kulaťáku byla obvyklá zácpa. Naše auto sice vypadalo jako by zažilo Pražské povstání, jenže lidé to považovali zase za nějakou reklamu.

Stejně jsme ale zajeli do nejbližší garáže, takže do Klubu je to docela daleko. Mlaďoch zabalený v osušce spal na zadní sedačce a funěl při tom.

*** * ***

„Rozmetale, brnkni prosím Ulrichovi, že se zpozdíme," Postrach ještě jednou kontroloval, jestli jsme v *garáži* a *v dodávce* něco nezapomněli – policajti to tady zřejmě najdou.

„Nemám telefon," řekl Rozmetal šťastně.

Postrach tázavě vyhlédl z vozu.

„Ale, jeden tam potřeboval srovnat kontaktní čočku."

Kamila už otevřela poklop kanálu a začala sestupovat: „Dobrý, Hanako?" podívala se odspodu na Japonku.

„Ano. Snad. Ne *zcela*." Hanako byla bledá, až mi její rty připadaly modré.

„Kocoure, hop," poklepal jsem si na rameno. Zvíře nespokojeně zežloutlo, ale poslušně přestoupilo. Hanako má zřetelně jiný náklad, než aby jí bylo jeho pět kilo lehkých.

„Poslyš," otočil ji Postrach obličejem k žárovce, „zabilas už někdy člověka? Úmyslně? Tak, že jsi viděla jeho krev?"

„Ano. Ne. Dnes." Hanako zamrkala a pod dlouhými řasami se zaleskly slzy.

„A sakra!" řekl jsem – to mě vážně nenapadlo. My tuhle zkušenost neseme už od mládí, a navíc nás na ni od útlého dětství připravují. Pravda, Hanako její výcvik jistě na zabíjení připravil také, ale jedna věc je příprava a druhá mrtvý pohled vaší oběti. I když je to

sebevětší parchant.

„A to si nemůžeš dát ani panáka," řekl Rozmetal a tak nesměle jí stiskl rameno.

„Chudáčku," řekla Mazlík a objala ji. „Hmmm, hmmm," řekl jsem, když to trvalo trochu dlouho, „radši půjdem." Kamila se na Mazlíka a Hanako dívala tak nějak smutně.

* * *

Z Dejvic je to do Klubu skutečně pěkně daleko – a podzemím obzvlášť – Postrach s Kamilou mají (naštěstí) dokonalý orientační smysl, kdybych odsud navigoval já, našli by naše práchnivé kosti až archeologové za tisíce let.

„Tvoje noční můra, co?" vyhmátl Rozmetal, na co myslím a nadhodil si spící dítě na ruce. Takže zbytek cesty si ze mě všichni – samozřejmě – dělali šoufky. Cesta byla tak dlouhá, že se ke konci začala smát i Hanako.

* * *

Jan nás pustil do Klubu a z výrazu jeho tváře nás všechen smích okamžitě přešel.

„Spěchejte," řekl.

První slovo, které jsem od něj kdy slyšel.

Takže jsme spěchali.

* * *

Páter Koláček stál zády k baru a Tomislav rázoval po koberci – podle světlého pruhu sešlapaných vláken už pěkně dlouho. Měl šedý, ztrhaný obličej.

„Janička zmizela," řekl Páter.

Postrach namířil prst ke vchodu Ulrichovy počítačové svatyně.

„Už je všechny svolal, Antonína operuje, takže přijde trochu později."

Postrach kývl a otočil se na nás: „Umýt, převléct." Bylo to nezbytné; my, co jsme byli ve vile, jsme ohavně páchli spálenou krví, a ten smrad z rozřezaných kostí snad zalézá i do kůže.

Teodorik nám vzal pistole.

„Dej mi závěs na Barona," řekl Rozmetal.

„Samopal?" zachytil mne očima Teodorik.

„Asi jo. Jo.“

Zmizení libovolného člena Klubu je nejvážnější věc, co se může stát. Janička – i kdyby se stalo cokoli, i kdyby se zamilovala sebevíc – ví, co by následovalo, takže by nikdy neutekla. A Janička by neutekla, ani kdyby se zamilovala víc než sebevíc.

To už jsem sprintoval ke schodům do patra.

„Všichni se ozbrojte. Teodoriku, zapoj obranné systémy a nahoď záložní agregát…!“ ještě jsem zaslechl, jak Postrach dává příkazy.

Nejdřív Rusové, kteří věděli, že přijdeme, teď Janička. Něco je špatně, zatraceně špatně. Cítil jsem, jak mě mrazí kolem žaludku.

* * *

V mém pokoji se stále vznášela slabá vůně orientálního parfému, ale dnešní noc byla asi tak tisíc světelných let daleko.

Strhal jsem ze sebe oblečení, horká sprcha a kartáč, kterým jsem si málem sedřel kůži. Do parfému zavoněl můj denim – snad se pod tím zbytek kostěného puchu schová. Vytrhl jsem šuplík s oblečením, volné kalhoty ze silného plátna s bočními kapsami, triko, vestu… už nebude čas shánět novou, podíval jsem se na dvě stříbřité placičky kovu na hrudi, košili, popruhy na glock, ze skříně tříčtvrteční černý baloňák… teprve teď jsem si začal ručníkem drbat vlasy – to už jsem vybíhal na chodbu – téměř současně s Mazlíkem a Rozmetalem. Postrach, přestože se šel mýt poslední, už bude určitě dole.

Ručník jsem zahodil pod schody.

* * *

Na baru ležely vyrovnané zbraně a zásobníky. Glock do pouzdra v levém podpaží, krátký Heckler-Koch do závěsu na druhé straně, zásobníky do speciálních kapsiček, které mám všité ve všech pláštích.

„Tobiáši, pojď sem!“ přivolala si mě Kamila, stoupla si na špičky a malým hřebínkem mne učesala, „nemůžeš vypadat jak utržený ze řetězu.“

Závěsem proběhli dva sotva osmnáctiletí mladíci – klubový potěr. Mávli jsme si na pozdrav.

„Ctirade, Dětřichu, rád vás vidím,“ kývl jim Postrach a otočil se na Koláčka: „Nic?“

Koláček zavrtěl hlavou – věděl jsem, že mladý Koláček teď dělá

Ulrichovi oči a že spolu žhaví všechny kamery, kolem kterých mohla Janička projít. Vyšla z podzemí nejbližším východem – pro zeleninu k večeři – cestou, kterou šla snad tisíckrát.

Mrazení v okolí mého žaludku sílilo.

„Rozmetal s Mazlíkem, projděte její trasu. Kamila, Tobiáš a Ctirad s Dětřichem obchody a restaurace, kolem kterých šla – vemte i druhou možnou cestu. Kristýna a Hanako hlídají tady – Jane, přiděl je k synům. Rychle, prosím."

Ctirad běžel přede mnou, Kamila za mnou a ty točité schody dolů mi nikdy nepřipadaly tak dlouhé.

*** * ***

Vzduch voněl podzimem a páchl smogem. Po nízkém nebi se hnaly tmavošedé mraky a v podzimu voněl brzký déšť.

Bral jsem levou stranu ulice, Kamila pravou, tramvaje řinčely a kladl jsem pořád stejnou otázku: „Nebyla tady prosím moje sestra? Malá blondýnka, trochu při těle, semišová bunda, velká žlutá nákupní taška. Je nemocná." A dostával jsem pořád stejnou odpověď: „Ne. Ne. Ne."

Předbíhal jsem fronty v obchodech a lidé se na mě vztekali – přesně do okamžiku, než jsem řekl, že je nemocná – nebo než uviděli můj obličej. Ti, kterým jsem se podíval do očí, bledli.

Dorazil jsem až k zelenině, kam chodila nakupovat, a nic– vrhl jsem pohled nahoru a dolů ulicí. Byla temná a pochmurná. Přitáhl jsem si límec.

Takže únos.

Nikdo z našich už nebyl na dohled; já jsem toho měl nejvíc a trvalo mi to asi o čtvrt hodiny déle – v téhle situaci se nedá než vrátit do Klubu…

Znovu jsem se rozhlédl.

Vedle zeleniny byly úzké dřevěné dveře zakrývající proluku mezi domy – zřejmě vchod pro zásobování. Přestože byly zamknuté na petlici, dřevo kolem zámku bylo čerstvě vyštíplé. A přestože jsem věděl, že dělám chybu, vzal jsem za madlo sloužící místo kliky.

Šrouby byly jenom zastrčené – někdo je nedávno vyrval.

*** * ***

Za dveřmi bylo přítmí, ale ne tma.

Špinavé, listím zanesené tabule skla vyztuženého dráty propouštěly světla dostatek – chmurný vlhký tunel se skleněným stropem.

Zelené přepravky, červené přepravky, nahnilý smrad starých brambor, zapomenutý svazek mrkve… glock mi skočil do ruky A kovový pach krve.

Janička byla až vzadu za horou složených plesnivých krabic.

Nejdřív jsem nechápal, co vlastně vidím, pak mi do krku stoupla kyselá pachuť zvratků.

Vlasy měla slepené špínou z podlahy, pusu omotanou stříbřitou lepicí páskou, ruce svázané za zády a ve vytřeštěných mrtvých očích šílenství.

Krev se roztekla spárami podél zašlapaných dlaždic.

Zapolykal jsem; tohle by neudělali ani Rusové – v tom okamžiku jsem byl rád, že je po smrti. Sklonil jsem se a zatlačil jí oči, ale hrůza a bolest zůstaly ve tváři. Janička, veselá usměvavá Janička. Trochu kyprá, trochu jednodušší. Nejhodnější stvoření, jaké znám.

Jaké jsem znal.

Něco za mnou zašramotilo.

Otočil jsem se a malá šedá myš pod mým pohledem strnula jako zmražená.

Vzal jsem z hromady složených krabic tu vrchní a Janičku přikryl. Ti, co ji najdou, nemusí vidět, co já.

Nikdy ten pohled nezapomenu.

* * *

Asi uplynul nějaký čas, nevím kolik. Všiml jsem si, že v ruce drtím kus kartonu. Vím, že je chyba, nechat se ovládat emocemi, ale cítil jsem chladnou, vražednou zuřivost.

Myš zděšeně vypískla a jako šílená narazila do zdi.

* * *

Hnal jsem se katakombami, pod podrážkami pleskala udusaná hlína a v plicích syčel vlhký vzduch.

Když jsem vyšel z proluky, donutil jsem se ke klidu. Pečlivě jsem za sebou zavřel a rozhlédl se. Telefonující paní vytřeštila oči, pustila sluchátko a odešla z budky daleko rychleji, než na co jí důstojnost a vysoké podpatky stačily. Ano, potřeboval jsem si zatelefonovat. Přes mrtvé číslo, na které není třeba karta, jsem se přepojil na černý tele-

fon na barovém pultu. Poprvé v životě ho nikdo nezvedl.

* * *

Nejbližší vchod do podzemí máme v oprýskaném šedivém domu maskovaný jako kanceláře. Na dveřích v suterénu je napsáno NADACE JOZY SKÁLOVÉ.

Na špatně osvětlené chodbě přede mnou někdo uskočil a zařinčely rozbíjené lahve. A to si tu o mně myslí, že jsem nejslušnější člověk na světe.

Byl jsem.

* * *

Dveře z katakomb byly dokořán.

Přes práh ležel starý Jan, hadice plamenometu omotané kolem krku, modročerný jazyk na bradě.

Pod točitým schodištěm ležel jeden z jeho synů, hlavu překroucenou týlem dopředu. Sáhl jsem mu na zápěstí – už začínal chladnout.

Cvakl jsem pojistkou Heckler-Kocha a cítil, jak mi tuhne obličej.

* * *

Po točitých schodech tekla krev – hezky v *drážce* u zdi; před staletími ji tam vysekali předkové, aby jim to s jejich meči neklouzalo.

Přibližně v půli schodiště jsem našel krvavou kouli. Byla to Kamilina hlava a podle všeho ji někdo utrhl. Všude kolem byly roztříštěné zuby.

Vnímal jsem jen jednu důležitou věc – tři mrtví členové Klubu, a nikde ani jedno nepřátelské tělo, nikde ani vystřelená nábojnice, nikde zeď omlácená kulkami.

Tušil jsem, že se to brzy změní.

Chtěl jsem to.

* * *

Nahoře nad schody ležel Kamilin bezhlavý trup a Postrach. Poznal jsem ho jen podle kravaty a bot.

Měl jsem pocit, že kolem mrzne; slyšel jsem dokonce křupání ledu.

Mladého Koláčka někdo přibodl nohou od židle ke stěně. Vím, zní to nemožně, ale visel tam a boty mu mizely v hromádce vlastních vnitřností.

Pořád ani nábojnice.

Proběhl jsem korálovým závěsem.

* * *

Ulrich ležel na zemi stočený do klubíčka, v holé hlavě promáčklinu jako od pěsti, rozbitý cvikr přilepený krví k čelu. Ze dveří k Teodorikově zbrojírně vyčnívaly nohy zamotané do kožené zástěry a na baru ležela Kristýna. Někdo jí utrhl ruku se zbraní a přirazil obličej k desce takovou silou, že jí špička nosu trčela vedle ucha. Poznal jsem ji podle obvazu kolem hlavy.

Rozmetal visel na židli – kdosi ho zvedl do výšky a zády napřed jím mrskl přes opěradlo. Nohy i ruce se dotýkaly koberce a z nosu mu přes čelo a půl lysé hlavy visel krápník sražené krve.

Zapolykal jsem.

„Ale! Sám mistr! Jsem velmi potěšen, že vás poznávám," řekl někdo anglicky.

* * *

Ten muž vyšel z kuchyně a o rukáv kabátu upnutého přes usedlé bříško si leštil jablko a usmíval se na mě.

Měl růžové baculaté tváře, kulaté brejličky s drátěnou obroučkou, malý knírek a na hlavě směšný klobouk, buřinku.

Na rukou měl černé rukavice a na nohou polovysoké kožené boty. Obojí bylo od krve. I jablko bylo od krve. Muž vycenil hranaté bílé zuby a zdravě si ukousl.

„Vida, vida, náš pan spisovatel," promluvil někdo za mnou, také anglicky.

Tento muž byl starší a vyšší, s vyschlým vrásčitým obličejem, z kterého trčel orlí nos. Do očí mu pro krempu měkkého šedého klobouku nebylo vidět. Také on měl dlouhý plášť, pod kterým byly zcela nepatřičné vysoké boty s mnoha sponami a terénní podrážkou. Nehodily se mu k vázance.

Obzvlášť levou z bot jsem viděl dobře, protože ji měl opřenou o židli a cídil si ji nějakým hadrem. Nebyl to hadr, byl to mrtvý Kocour.

„Ano, pane Van Vrene, náš pan spisovatel," muž s jablkem hlasitě křoupal.

Něco mi vyrazilo Heckler-Koch z rukou – přistál na stole daleko

ode mě. Strnule jsem zíral na svůj pravý ukazováček zachycený mezi lučíkem a spouští.

„Omlouvám se," řekl Van Vren, „nezbytné bezpečnostní opatření," a dál si cídil botu.

Myslím, že mi zbraň vyrazil Kocourem.

Neviděl jsem to.

*** * ***

Hanako stála kus od zdi proti baru a smutně se na mě usmívala – uvědomil jsem si, že ji vnímám, co jsem vstoupil, ale přes vrstvy ledu jsem ji spatřil teprve teď; pánové drželi strategické cesty k východům. Z pahýlu prstu mi kapala krev a měl jsem v něm intenzivní pocit horka.

„Hanako?" konečně jsem se zmohl, ale moc nahlas to nebylo.

„Hanako?! Slyšel jsem dobře?" muž s buřinkou dál křoupal jablko a trochu bílé dužniny si vyprskl na bradu. Vyndal z kapsy složený bílý kapesník a pečlivě se otřel – mezitím polkl: „Omlouvám se," otřel si i rty, „ale tak mne překvapilo, že se vám, hm, *Hanako* nepředstavila pravým jménem… Děláš to tak obvykle, *Agony?* Se svými oběťmi? Není-liž pravda?"

„Mlč, Wriesi!"

„Prosil bych pane *Wriesi*, trochu úcty ke starému člověku," zazubil se na ni a točil si zbytkem jablka, stopku mezi palcem a ukazovákem.

Měl jsem dunivý pocit snu – takovou tu odosobněnou pulzující gumovitost okolí. A k tomu ten led. Popraskávající led.

„Ale to jsi o sobě mistrovi jistě neřekla i spoustu jiných věcí," Wries měl mezi řezákem a špičákem zachycený kousek červené slupky.

V místnosti někdo zasténal a já to nebyl. Příšerný zvuk. Led ještě ochladl.

Hanako stála tak, že jsem neviděl na stůl za ní. Vlastně jsem si uvědomil, že se tam posunula, jen jsem proběhl korálovým závěsem.

„Nuže, mistře – že odbočuji – ta vaše kniha, ti Upíři, jsou skutečně výborní. Dali jsme si je s panem Van Vrenem přeložit do angličtiny."

Kupodivu mne to nějak nepotěšilo; přemýšlel jsem, co je na tom

stole za Hanako.

„…ale vy mě neposloucháte, mistře," tlouštík zamával rukou, „to mi nedělejte, nedozvěděl byste se to nejzajímavější."

Zamrkal jsem.

„Víte, vždy, když někde vyjde něco podobného, *oni* pošlou… řekněme účetního. Ten zjistí, odkud se vzaly tak jemné detaily, podtrhne a sečte – a na vás poslali svého nejlepšího, svou nejlepší: Voilá – samotnou slovutnou Agony!" V teatrálním gestu namířil obě ruce na Hanako.

Proč jí pořád říká Agony?

„Kdo oni?" řekl jsem a můj hlas zněl i skrz ten led naprosto normálně.

„Kdo???" zopakoval Wries a zvedl obočí, až mu brejličky sjely na špičku nosu, „ani to jsi mu neřekla, Agony? Ty jsi mi ale tajnůstkářka, neukázat mistrovi zoubky."

Hanako se na mě znovu usmála – tentokrát to vypadalo bolestně.

Jak tam tak stála, celou dobu mi na ní něco připadalo nepatřičného, ale až teď jsem si uvědomil co.

Její zornice.

Nebyly kulaté, ale svislé jako u kočky.

*** * ***

„Huhl!" řekl jsem. Pozorovatel, kterého má každý autor někde uvnitř, si zapsal, že tak duchaplné prohlášení by se mělo zachovat pro pozdější generace.

„Upíři neexistují," řekl jsem.

„Ale!" řekl pan Wries. „A proč si myslíte, mistře, že už skoro dva měsíce žijeme tady v té vaší Praze, pijeme pivo a nudíme se ušlechtilými skutky, co tady s tím spolkem dobráků děláte?" Zamyšleně přehlédl mrtvoly: „Dělali jste?"

„Jasně že jsme čekali, koho na tebe pošlou, troubo," řekl mi za zády Van Vren.

„Správně," řekl pan Wries, „ale že přijede samotná Agony… Oni jsou nesmírně cenní, nevěřil byste, k čemu všemu se dají použít. Ty jejich fyzické fondy… To vám určitě ani nevyprávěla, proč se jmenuje Agony? Velmi poučná historka…"

„Mlč, Wriesi!"

Zatímco se tlouštík podíval na Hanako, předklonil jsem se, tři rychlé kroky, odraz, a saltem přes stolek jsem se přenesl vedle ní; tak aby na mne Van Vren už nedosáhl.

* * *

Dopadl jsem na nohy a glock mi skočil do dlaně tisíckrát nacvičeným pohybem. A na tisknutí spouště stačí i prostředníček.

* * *

V tom zlomku sekundy, jak jsem chytal rovnováhu, abych mohl střílet co možná nejpřesněji, jsem zahlédl to, co přede mnou Hanako zakrývala.

Pistole mi vypadla z ruky, neovladatelně jsem se předklonil a pozvracel si boty.

„Výborná akrobacie," zatleskal pan Wries, „ale neměl byste to dělat, je-li vám po tom nevolno."

Mazlík měla ruce přitlučené ke stolu lesklými hřebíky. Ležela na zádech a někdo jí něčím ostrým rozšvihal obličej na kost; zkrvavený drát visel přes židli.

Předtím jí vypálili oči.

Doširoka roztažené kotníky měla přivázané k nohám stolu…

Znovu jsem se pozvracel.

Udělali jí to samé, co Janičce, jenže Karolína na rozdíl od Janičky stále žila.

* * *

Tentokrát už to byly jen žaludeční šťávy. Před očima mi plul zacákaný vzorek koberce, hřbetem ruky jsem si otřel bradu a narovnal se. Po čele mi tekl pot, ale ta poslední křeč prolomila ledový krunýř.

„Ošklivé, ošklivé," řekl pan Wries, „ještěže už jsem dojedl," upustil ohryzek a začal prsty v černé rukavici bubnovat po baru. V kůži rukavice byly zřetelné rýhy od drátu. „Tedy, abych vám to dopověděl, mistře: Agony vás přijela zabít – určitě se k vám přidala nějakou neuvěřitelnou srdceryvnou náhodou, není-liž pravda? Předtím, než zabíjí, vyslýchá. Proto Agony."

„Nikdy bych ti neublížila," zašeptalo stvoření, které má sice nepřímo, ale přesto na svědomí smrt Nočního klubu.

Maně mne napadlo, že vesničtí kanibalové začnou tloustnout.

* * *

Mazlík opět zasténala. Střehl jsem se jejím směrem byť jen mrknout. Nejenže žije, ale je dokonce při vědomí. Bar se mi trochu zatměl.

„Tobiášku… zabij… zabij mě!“

Hlas zněl přes pahýly zubů a rozmlácené rty bublavě.

Bar se mi zatměl trochu víc.

* * *

Ale já pořád žiju, pořád jsem Noční klub. A to stvoření vedle mě taky, vířilo mi hlavou. Na něco jsem se upnout musel, protože jinak bych se zbláznil.

Zbláznit se… *Zajímavá* myšlenka: šlo by to docela snadno, žádné dramatické efekty, žádné dramatické pózy. Prostě *cvak* a problémy by se rozpustily ve smíchu.

Dlouhém, dlouhém smíchu.

* * *

Jasná byla jedna věc: Pokud Hanako ještě nedostali, je k tomu nějaký důvod. A jaký důvod mohou mít bytosti, které zmasakrovaly Noční klub, aniž by se kdokoli zmohl na jediný výstřel?

Mé literární teorie o fyzické odolnosti a rychlosti těch stvoření v sobě mají zřejmě něco pravdy.

„Já je zdržím, ty zachraň Mazlíka,“ řekl jsem česky.

„Nezdržíš. Oni jsou… v té knize jsi jim říkal Lovci. Lovci s velkým L. Lidé pro ně nejsou nic.“

„Zachraň Mazlíka, já to nedokážu. Odnes ji odsud a zachraň ji. Já je prostě *zdržím*.“

„Copak si to tam špitáte, vy dva? Začíná mne to nudit a je neslušné, mluvit řečí, které zbytek společnosti nerozumí,“ řekl pan Wries a už se neusmíval.

* * *

„Závěsem a dolů. Do katakomb je dokořán,“ řekl jsem.

„Zemřeš,“ řekla Hanako a i přes nelidský tvar zornic se jí tak divně leskly oči.

„Asi jo, ale kvůli tobě určitě ne.“

Zamrkala – vypadalo to ublíženě. Měl jsem z toho radost.

„Až řeknu teď.“

„Dost,“ řekl pan Wries.

„*Teď*.“

* * *

Ještě než jsem dořekl, vší silou jsem se odrazil od hrany stolu a skočil na Van Vrena.

Čas se tradičně zpomalil.

Hanako i Wries se přesto rozmazali do dlouhých stínů. Van Vren rovnou zmizel.

V letu jsem pomalu otáčel hlavu.

Na stole, kde ještě před okamžikem ležela Mazlík, zbyl jen krví přilepený chomáč blonďatých vlasů, tři ulomené zuby, díry po hřebících a přervané provazy. Nemyslel jsem si o tom nic – člověk tak rychle přemýšlet nedokáže.

Příští vjem byl stín, kolem kterého něco prolétlo. Nějaký superrychlý převod v mé mysli vyhodnotil, že ono *něco* byla Kocourova mrtvola, tentokrát použitá jako vrhací zbraň.

Tělíčko stín minulo a rozstříklo se po zdi. Zbylé chlupy silou nárazu vzplály.

To jsem ulétl sotva polovinu oblouku.

* * *

Postřehl jsem, že koberec je najednou celý roztrhaný, jako by se po něm někdo prohnal mnohametrovými skoky a jeho odrazy byly skutečně *silné*.

V příštím okamžiku jsem se díval do očí panu Wriesovi.

Byl jsem těsně za polovinou oblouku.

Mířil na mě černým lugerem a vypadalo to, že míří už pěkně dlouho.

* * *

Vždycky jsem si říkal, jaké to bude, zemřít, a jestli je něco potom: světlo na konci tunelu, peklo, andělé, hurisky, nebo tak.

Kouřící nábojnice zamrzla ve vzduchu, těsně u závěru Wriesovy pistole.

Vždycky jsem si říkal, jestli je pravda, že vám těsně před smrtí proletí před očima celý život.

* * *

Já jsem asi trochu jednodušší: mně před očima prolétl jen dnešní den, a ani ne celý – jen od snídaně.

…rozespalý Rozmetal se zasunul na své místo u stolu a Janička mu přinesla snídani – vajíčka na hniličku se strouhaným křenem a topinky. Poděkoval, ale těžce se mračil – a mračil se stále víc:

„Co to proboha posloucháme?“ píchl nakonec vidličkou k rádiu.

„Rádio, nedovtipo,“ řekla Mazlík, a protože Kamila nedávala pozor, zabrala jí máslo.

„Rádio? Těmhle… *těmhle srágorám* říkáš *rádio?*“

Zřetelně se schylovalo k oblíbené kolektivní diskusi, co poslouchat za hudbu. Tomislav zaujal obvyklé strategické místo u dveří kuchyně a natěšeně si zamnul ruce.

„No naschvál, co si o tom myslíš ty, Hanako,“ použil Rozmetal známý trik obrátit se na nezasvěceného v naději, že se přidá k němu. Lil jsem si mléko na ovesné vločky a Janička mi dolila kávu. Také mě zajímalo, co si Hanako myslí; vůbec, měl jsem pocit, že mě na Hanako zajímá úplně všechno a že mě nic jiného než Hanako nezajímá. I z ovesných vloček jsem cítil slabou vůni jejího parfému. „No naschvál, co si o tom myslíš ty, Hanako,“ zopakovala Mazlík, přivřela oči, a protože jedla rohlík s máslem a medem, olízla si med z horního rtu – velmi pomalu. Tak pomalu, až mladému Koláčkovi upadl nůž na talířek. „Promiňte,“ řekl stydlivě.

„Inu, konzumní hudba,“ Hanako bezkonfliktně (a půvabně) pokrčila rameny.

„Hudba?! Tomuhle říkáš hudba…?! I když, tam u vás v Japonsku stačí zafunět do bambusu, a všichni jsou z toho auf!“ naježil se Rozmetal: „Jak to můžeš říct! *Hudba*!“ zašermoval vidličkou, „tohle není hudba, to jsou… to jsou normální *hlasitý hovna*! To se může líbit maximálně nějaký blonďatý, blonďatý…!“

„Jen dořekni!“ řekla výhružně Mazlík.

Rozmetal ji odmávl, protože se právě rozhodl, že Hanako zvrátí pomocí nezvratných argumentů: „To přece někdo s velkou kasičkou napíše pár uslintanejch šlágrů, najme pět magorů, který se budou vlnit po jevišti, pojmenuje je Veselí pumprlíci a nechá je tahat mladejm holkám prachy z kapes. Když magoři zestárnou nebo si začnou

myslet, že jsou umělci, vyhází je, najme nový magory, naučí je starý slintárny a Veselí pumprlíci, s. r. o., jedou vesele dál! Nepřipadá ti to už jen z tohodle důvodu hrozný?“

„Je to jejich věc, myslím,“ řekla Hanako, „a domnívám se, že to není hudba určená tvé generaci, a že se někomu určitě líbí a scházela by mu.“ Napadlo mě, jestli náhodou není buddhistka, takováhle smířlivost.

„To jo, ale my to musíme poslouchat! U snídaně! Pořád znova a znova a znova!“ vrátil se Rozmetal k jádru problému.

Mazlík si začala polohlasně zpívat s rádiem.

„Prý Veselí pumprlíci,“ zamyšleně řekla Kamila a navíjela si na prst blonďatou kadeř, „to asi dnes byla obtížná noc, Rozmetale… No ano, včera nebyla Taťána, ale Jenda Zákopčaník. Žádná stimulace, že?“ Janička hlasitě vyprskla.

„Hele, Rozmetali,“ nevinně zamrkala Mazlík, „viděla jsem tuhle v obchodě hezkej vibrátor, nechceš ho k Vánocům? Pumprlík asi veselejší nebude, ale manželka by mohla.“

To se začal smát i Tomislav, a Páter Koláček si rychle sundal brýle a jal se je leštit. I Postrachovi zaškubalo v koutcích.

„Mazlíku! Bavíme se tady o hudbě, ne o mým… mým intimním životě!“

„Á! Tak už je to hudba, začínáš bejt nějak nesoustředěnej, hochu,“ Mazlík našpulila rty do srdíčka.

„Rozmetali, nemysli si, i tvůj intimní život je zajímavej – i když asi ne tolik jako rádio,“ zatvářila se vážně Kamila, „ale víš, vždycky jsem se tě chtěla zeptat, jak to zvládáš, manželku a k tomu Taťánu, doma se určitě na předpověď díváš taky.“

„Manželku miluju, Taťánu zbožňuju… Hanako, tobě se to kvílení vážně líbí?“ zoufale uhnul od své upřímnosti.

„Okamžik, Rozmetale, mohl bys mi prosím vysvětlit to *miluji* a *zbožňuji*?“ řekla Hanako a tak měkce se usmála.

Buddhistka asi nebude.

„I ty, Brute! Ženský! Jsou všechny stejný, pamatuj si to,“ namířil vidličku na mladého Koláčka. Ten se zvolna dusil bábovkou, tak nereagoval.

„Jen se směj! Počkej, až se oženíš, tak ten rozdíl mezi milovat a

zbožňovat poznáš taky – a budem tu sedávat dva," kývl k televizi a konečně začal loupat chladnoucí vajíčka. „Ale stejně," naposledy statečně zvedl hlavu, „nemohli bysme si pustit něco jinýho? Já při tomhle nemůžu zažívat," skoro prosebně se podíval na Postracha.

„Nóóó jóóó," natáhla Mazlík a znechuceně pustila půlku rohlíku na talířek: „Vy jste všichni stejný! To že on je tu šéf, tak ti prdýlko přeladí rádijko! Co?"

„Nejsem zde šéf, Karolíno," řekl Postrach a vstal, „ale znáš to: demokracie je demokracie, ale Rádio 1 je Rádio 1: Poslouchej Rádio 1, tam je všechno," řekli s Rozmetalem dvojhlasně. Postrach došel k aparátu a přepnul ho.

„To vaše Rádio 1! Celej den tam mydlej prknem do plechu, říkaj tomu performance, a když už večer všichni slintaj, pustěj pro změnu heavy metal," temně bručela Mazlík, ale ani ona si netroufne přeladit po Postrachovi. Život je někdy fajn, pomyslel jsem si.

*** * ***

Na nábojnici u závěru Wriesova lugeru se odráželo světlo. Jsem asi ještě jednodušší, než jsem si kdy myslel – ani ten poslední den mi nestihl proběhnout celý. Jak jsem stále letěl, kulka mne spálila pod bradou, rozervala hrtan a roztříštila páteř.

Ve vzduchu kolem najednou visely tučné rudé kapky.

Čas se opět rozběhl.

Dopadl jsem.

Světla zhasla.

*** * ***

Tomislav se krčil pod dřezem za závěsem z batikovaného plátna, kterým se normálně zakrývají velké černé hrnce, které stejně nikdy nikdo nepoužívá. Studená kuchyňská podlaha ho nesnesitelně zábla do kolen, ale on se neodvážil ani pohnout. Mezerou v závěsu viděl ruku Pátera Koláčka, tu obrovskou ruku obdařenou až nadlidskou silou: podél zpřelámaných prstů se plazili hádci krve, nejdřív červení, nyní černí.

Tomislav tiskl v náručí malého chlapce. Když mu ho Rozmetal předával do opatrování, právě se probouzel a pěstičkami si mnul oči. Tomislav jeho ruštině moc nerozuměl a zrovna se z něj pokoušel rozsáhlou prohlídkou kuchyně dostat, na co má chuť, když se z hlav-

ní místnosti ozvaly ty zvuky. Přestože netušil, o co jde, vlasy se mu zježily jako kartáč. Pak dveřmi prolétla Koláčkova ruka.

Bez zaváhání zvedl klučinu a jedním ladným skluzem zmizel pod dřezem; od té doby bez pohnutí klečí na ledových dlaždicích a dítě si tiskne k hrudi.

Když začala Mazlík křičet, ucpal hošíkovi oběma rukama uši. Sám sobě už uši neměl ucpat, čím, tak se jen díval na nerezový odpad; tam dole nebylo moc světla, ale přesto viděl, jak mu šednou vlasy na skráních. Napadlo ho, že být šedivý v devětatřiceti je příliš brzo.

Pak, asi za sto let, Mazlík zmlkla.

V hlavní místnosti někdo mluvil – anglicky – bylo to moc tlumené, aby rozuměl, ale rozpoznal hlasy dvou mužů a té nové, té, co nejí, Hanako. Z tónu hlasů bylo poznat, že po ní něco chtějí, ale ona odmítá.

Pak se na dlaždicích kuchyňské podlahy ozvaly kroky. Malý Rus zahlédl stín na závěsu a doširoka otevřel oči, jinak se naštěstí ani nepohnul.

Koláčkovu ruku překročily nohy v polovysokých kožených botách a Tomislav zahlédl i lem zapnutého kabátu. Na dlaždicích zůstaly rezavě hnědé otisky podrážek, a Tomislav uslyšel, jak se ten člověk přehrabuje v košíku s jablky.

Kroky se vzdálily a znovu se ozvaly hlasy – jeden byl nový a Tomislav ho poznal:

„Tobiáš!“

Hruď se mu naplnila nadějí, skutečně to tak cítil. Nejnebezpečnější střelec Nočního klubu, pan Smrt…

Pak se ozvalo hlasité české slovo:

„Teď!“

Pak zahvízdal vzduch a pak se ozval výstřel – jeden jediný výstřel. Pak něco dopadlo na podlahu a podle ostrého třesku zubů to bylo tělo.

V tom okamžiku Tomislav pochopil, že zůstal sám. Stiskl *malčika* ještě pevněji.

Trvalo další hodinu, než se odvážil vylézt zpod dřezu. Nohy od kolen dolů vůbec necítil, tak jen bezmocně seděl na podlaze a masí-

roval si lýtka. Malý Rus se díval na Koláčkovu ruku, pak na ni namířil prst a podíval se Tomislavovi do očí: „Časy.“

„Jo, hodinky,“ řekl Tomislav, klekl si a vstal – nohy ho brněly, jako by měly upadnout, ale věděl, že musí pryč – ty dva anglické hlasy by se mohly vrátit.

Zvedl kluka a posadil si ho na ruku. Kluk mu zaryl nos do ramene.

„Jak se vlastně jmenuješ?“

„Meňá zavůt Robin.“

„Neumíš radši česky?“

„Němnóžka.“

„Robin, Robin, co je to za jméno pro Rusa,“ Tomislav vzal z řeznického špalku velký sekáček na maso. Věděl, že by mu byl na nic, ale měl s ním lepší pocit.

*** * ***

Když uviděl Kristýnin obličej rozdrcený po baru, jen zaťal zuby. Po křiku, který musel vyslechnout, už ho nic nemohlo vyvést z míry, ale roztrhanou mrtvolu Pátera Koláčka si raději moc neprohlížel. V baru intenzivně smrděly spálené vlasy nebo zvířecí chlupy – přebíjelo to všechno ostatní. Překročil Teodorika a v jeho dílně vyměnil sekáček za dva glocky – kapsy si nacpal zásobníky.

„Bolšája vintóvka,“ Robin ukázal na zeď ověšenou zbraněmi. Tomislav ale věděl, že přežije, jen když bude co možná nenápadný.

Tak na co s sebou vláčet kulomet. Vrátil se do kuchyně a z šuplete vyndal všechny peníze, které tam byly na nákupy.

Prošel barem a držel dítěti hlavu tak, aby nic nevidělo. Sám měl hlavně strach, že uvidí Mazlíka, ale dívka naštěstí nikde nebyla – cákanec na zdi nejdřív nepochopil, teprve podle zbytku ocasu poznal Kocoura.

Další z nechtěných myšlenek: Tak chlupáč byl ve skutečnosti obyčejný český mourek… Na podlaze – na boku – ležel Tobiáš. Krev na koberci u rozervaného krku už se srazila. Tomislav se nemohl nedívat, tak v otvoru uviděl bílé úlomky páteře a viděl i rudočerné kapky rozcáklé po obličeji i po dokořán otevřených očích. Tomislav se podivil, že nezvrací. Překročil Tobiáše a překročil i Ulricha. Korále tiše zachřestily a teprve nyní si Tomislav uvědomil, jaké je v Klu-

bu ticho. Takové ticho ještě nikdy neslyšel. Prošel kolem mladého Koláčka a v patře zahlédl trčet nohy v bílých botách – tak i Antonína. Přiběhla z nemocnice div ne v doktorském plášti. Na jedné soukromé klinice bude scházet nejlepší chirurg. Před časem se s ní docela sblížil, když byl Páter Koláček marodný – tehdy tu bydlela a vedla místo něj výslechy. Koláček byl na svou nejstarší dceru hrdý.

Tomislav minul Postrachovo tělo i bezhlavou Kamilu a začal sestupovat do podzemí. Nohy už ho skoro nebrněly a on věděl, co musí udělat.

„Jsem Noční klub, jsem Noční klub," tiše si opakoval pořád dokola.

* * *

Dole postavil chlapce na zem: „Budu ti říkat Voloďa, Robin není pro Rusa žádné pořádné jméno."

„Dá," řeklo dítě a zamyšleně pozorovalo mrtvolu Janova syna.

„Zvykej si, hochu. Uvidíš jich ještě hodně – i ty jsi teď Noční klub."

„Dá."

Tomislav vzal oběma tělům baterky a Janovi i jeho svazek klíčů – byly jenom čtyři, ale málokterý zámek odolá. Pak těla odtáhl až skoro k výslechové místnosti, zavolal Voloďu k sobě a otevřel nenápadný rezavý poklop zasazený do nazelenalých cihel. Uvnitř byl pavučinami opředený detonátor – jak se s ním zachází věděli všichni členové Klubu. „Vidíš," zvedl klučinu, „musí se otočit doleva a zmáčknout." Přestože byl detonátor opředený pavučinami, Teodorik ho stejně jako všechny zbraně udržoval v dokonale provozuschopném stavu.

„Takhle…," domáčkl rukojeť a chodbou otřáslo zadunění. Tlaková vlna bodla v uších, ze stropu vypadly kousky malty a udupaná hlína poskočila pod nohama.

„Vot tak," řekl Voloďa.

„Jo, tak nějak," řekl Tomislav. Na točité schodiště se právě propadly stovky tun kamene – nálože byly propočítané, aby dokonale odřízly Klub od podzemí.

Tomislav věděl, co musí udělat dál: plán se mu seřadil v hlavě jako položky nákupního seznamu.

Sundal si bílou kamizolu, vyndal věci z kapes, zmuchlal ji a zahodil na zem; vaření teď na nějaký čas ustane. Vzal si rýč a lopatu a šel kopat své první dva hroby.

* * *

Janovo tělo těžce žuchlo dolů, ale sám je nedokázal spustit s patřičnou pietou.

„Promiň, Jane," otřel si zpocené čelo a šel se k pramínku věčně proudícímu do vědra nedaleko popravčího sálu umýt. Svlékl si tričko a do půl těla se postříkal vodou. Zamyšleně se zahleděl na své kuchařské bříško a cvičně zaťal levý biceps – tam to vypadalo značně lépe, kuchaři mívají sílu. „Jsem Noční klub," řekl a utřel se do ledového přehozu na mrtvoly.

* * *

Už čistý si stoupl za podstavec a otevřel Knihu cti.

„Pojď sem, Voloďo," zavolal na chlapce, tiše si hrajícího mezi hroby. Pak chvíli vzpomínal, jak jen to Koláček s Postrachem říkávali: „Aha," zaťal prsty do krajů pultíku:

„Noční klub na tebe nikdy nezapomene, starší Jane, ani na tebe, mladší Jane. Vaše činy budou žít navždy a vaše duše dojdou věčného klidu."

Když psal první z řádků do Knihy cti, třásla se mu ruka.

* * *

„Poslouchej, nemáš hlad?" řekl o dvě hodiny později, když na hrobech vztyčil jednoduché kříže a odškrtl tím další položku na seznamu nákupů. Někde v hloubi duše ho napadlo, že jedná v opačném pořadí – nejprve se věnuje mrtvým a teprve potom živým.

Ale seznam je seznam.

„Dá," řekl chlapec a ospale mžoural.

„Říká se ano."

„Dá, ano."

* * *

Během čtrnácti dnů se dostali do rytmu. Tomislav si sehnal dlouhý ošuntělý havelok a maskoval se za bezdomovce. Ostatně, při životě v podzemí se ani nemusel moc namáhat. Chlapec se ukázal jako nesmírně odolný a přizpůsobivý – zřetelně byl zvyklý vyrůstat bez

ostatních dětí a poslouchat na slovo – a ti, kteří ho vychovávali předtím, mu nijak nechyběli.

Výbuch schodiště uprostřed Prahy samozřejmě neunikl pozornosti úřadů, a tak byl Noční klub odhalen. Policejní mluvčí dala vše do souvislosti s právě probíhající válkou ruskojazyčných zločineckých organizací a všetečné novinářské otázky komentovala obvyklým: „Bez komentáře.“ Pár článků rychle zapadlo pod neustále narůstajícím počtem mediálně zajímavějších mrtvol bez končetin a osamocených končetin s kůží potetovanou azbukou.

Tomislava nejvíc trápil nedostatek peněz: věděl, že se ke klubovým účtům nedostane, i kdyby uměl zacházet s počítači – Ulrich byl skutečný génius a kryptografie byla jeho oblíbenou disciplínou.

V parku už šíralo a začínalo pršet.

„Já Nóčnyj kljub,“ řekl Voloďa.

„Dá,“ řekl Tomislav a složil noviny.

* * *

Celých těch čtrnáct dní Tomislav obtelefonovával nemocnice a hřbitovy, až zjistil, kam byla odvezena většina těl z Klubu.

Protože mrtvol bylo v Praze poslední dobou nějak přespříliš, funebráci složili každého jinam. – Policie zjistila, že je nedokáže identifikovat, soudní lékaři určili příčiny smrti, fotografové je nafotili a snímači otisků prstů sejmuli otisky prstů – a protože vše bylo jasné, bez pitvy je dali pohřbít – kdo by se tím měl zdržovat, když každý den přijela nová hromada Rusů plus jejich komponent, a mrazáků byl zoufalý až kritický nedostatek. A řádní občané neradi vidí, když se mrtví skladují na jatkách mezi kravami a prasaty – po Praze se začínalo šuškat o vepřových kýtách potetovaných azbukou.

Štěstí bylo, že lékaři nesměli nechal neidentifikovatelná těla zpopelnit – co kdyby se jednou musela exhumovat.

* * *

Když Tomislav vykopával svého prvního mrtvého, měl strach. Celých uplynulých čtrnáct dní se proklínal, jak se v *onen den* zachoval nelogicky – nejprve měl pohřbít blízké, až pak vyhodil schodiště – jestli vůbec.

„Co nadělášš,“ povzdechl si a násada lopaty se mu jen prohýbala v rukou.

Nočním hřbitovem profukoval vítr, a listí hlasitě šustilo. Ale hlína byla měkká a každých pět minul přišel Voloďa a tiše řekl: „Charašó!“ Na tak malého kluka to je zodpovědný hlídač.

Rakev vytáhl skoro bez problémů – bříško už téměř zmizelo a ramena se znatelně rozšířila – cvičil až osm hodin denně a přesně věděl, co jíst, aby síla rostla okamžik od okamžiku.

Dovlekl rakev k bleděmodré dvanáctseltrojce a naložil ji. Auto našel v garáži u jednoho východu z podzemí; byl sice dost vzdálený od soukromých katakomb Klubu, ale zato se žádná z chodeb nekřížila s chodbami k Nadaci Jozy Skálové – tam byl jen jednou a pohled na to, jak jsou všechny dveře roztříštěné a vyvalené ven, jako by jimi proběhlo nějaké neuvěřitelně silné zvíře, mu stačil, aby se tam vrátil už jen jedenkrát. Katakombami se potulovali zvědaví obyvatelé domu, tak počkal až do noci a odpálil tam starou německou protitankovou minu.

Jelikož neměl s výbušninami prakticky žádné zkušenosti, nepředvídal, co velký kovový koláč dovede, takže strhl nejen strop mnoha desítek metrů chodeb, ale narušil statiku celé tamější části katakomb – alespoň měl jistotu, že odtamtud už nikdo nepřijde.

* * *

Nepříjemné je, že rakev bude muset otevřít – nevěděl, kdo je uvnitř, tak nevěděl, koho zapsat do Knihy cti. Dotlačil ji na vozíku na hřbitov Nočního klubu, Voloďa seděl nahoře a dělal: „Hyjé! Hyjé!“

Poslal chlapce, ať si jde hrát, ovázal si obličej šátkem napuštěným vodou po holení, ale nebylo to třeba – přece jen, byl podzim a v noci už přimrzalo.

„Tak Dětřich,“ pokýval hlavou, zavřel víko a co možná šetrně truhlu spustil dolů.

* * *

Vzhledem k tomu, že po sobě vždy pečlivě zahladil stopy, žádný správce hřbitova netušil, že se mu ztrácejí mrtví. Když se vláčel s třetí neskladnou rakví, rozhodl se, že od příště bude nosit jen těla, takže když ho potkal jeden z nočních hlídačů, nesl zrovna v podpaží mladého Koláčka. Hlídač s jekotem utekl: Ramenatý bledý muž, pod levou paží mrtvolu s vlasy slepenými hlínou, a malý bledý chlapec s velkýma očima se mu budou zjevovat ve snech do konce života.

Tomislav si tiše pískal – věděl, že ho tato pochmurná práce teprve připravuje na daleko pochmurnější část seznamu nákupů.

Na pomstu.

„Jsem Noční klub," říkal si, když se cítil unavený. Voloďovi stačilo říci: „Vyčistit zuby a spát!" a chlapec za chvíli oddychoval v pelíšku, který mu udělal v jedné z cel. On sám noc co noc slýchal křik mučené dívky, a když zjistil, že se nemůže upamatovat na Mazlíkovo pravé jméno, tak spal nerad.

A řádky v Knize cti přibývaly.

* * *

Tomislav měl i problémy: byly jen dva, ale i to stačí. Za prvé nedokázal vykopat a řádně pohřbít svou dceru. Věděl, že je mrtvá, ale nevěděl, jak zemřela, a hlavně to nechtěl vědět. Když na ni myslel, slyšel Mazlíka křičet i ve dne a tak divně se šeřilo. To se na něj Voloďa vždy tak tázavě podíval a ten pohled Tomislava vrátil. Tak na ni nemyslel.

Druhý problém byl, že přes veškerou snahu nemohl najít Tobiáše – hrobů každý den přibývaly desítky a desítky.

* * *

Té nadúrody si samozřejmě všimli i jiní. Hlavně ti, kteří věděli, že si ruští gangsteři nechávají dělat zuby ze zlata.

* * *

„Tenhle je tam ňák dlouho, je to kurva už celý slehlý," otřel si muž pot z obličeje a vyškrábal se z polovykopané jámy. Měl otrhaný klobouk a chraplavý hlas těžkého kuřáka.

Pršelo a kapky tiše pleskaly po okolních náhrobcích.

„Jen ještě hrabej, vole, hrabej," zkusil se vyvléci druhý muž, ale první mu beze slova vrazil násadu do ruky.

„Zasraná dřina," sklouzl do hrobu, pod nohama mu šplouchla mělká kalužˇ, ujistil se, že má kapsu s nerezovými zubařskými kleštěmi pevně zapnutou a zarazil rýč do rozblácené země.

Aspoň není taková zasraná kosa, říkal si a házel, dokud rýč dutě nenarazil. Z deštěm promočených zad mu stoupala pára, v záři stíněné petrolejky tajemná až duchovitá.

„Už?“ naklonil se nad jámu ten první, obličej ozářený cigaretou, a podal dolů láhev rumu. Tvářil se trochu zbaběle a hodně lačně.

„Další ruskej klondajk,“ napil se ten dole a znovu bodl rýčem, až v rakvi pod tenkou slupkou hlíny křuplo. Znovu se napil.

„Hele, hele! Zpomal,“ natáhl se horní muž po lahvi. Jeho promočené oblečení smrdělo jako starý hadr na podlahu a z krempy mu syčivě káplo na cigaretu.

„Jen se neposer,“ zvedl ten zespoda ruku s lahví, ale na poslední chvíli ucukl, a tak ten horní málem spadl: S máváním chytil rovnováhu a do hrobu slétlo několik hrud hlíny a proud nadávek. Ten dole se znovu napil a lítostivě uvažoval, že je to zasraná smůla, že se to nepovedlo – stačila by jedna rána rejčem naplocho a všechno mohlo bejt jeho – cítil, že dnes tam dole najde pravý poklad.

„No jo, furt,“ ještě se napil a podal poloprázdnou flašku nahoru. Když kumpán uviděl stav tuzemského, znovu ho zasypal nadávkami.

To už ale muž dole opět kopal, a že to není nic jednoduchého: rakev se musí odkrýt tak, aby se mrtvole mohlo i k rukám – někdy jim nechávají prsteny, které nejdou sundat. Druhý problém je, že víka rakví nejsou dělána na to, aby po nich někdo chodil, dřevo je navíc mizerné, takže i po pár týdnech v hlíně zpuchří a praská.

„…a propadnout se dovnitř, to bych si moh zase zničit boty,“ vyhekl, jak nahoru vyhodil velký hranatý kus zeminy: „Sviť mi, aspoň!“

Muž shora spustil petrolejku tak, že bylo vidět špinavou půlku rakve – déšť rozmýval hlínu na blátivé stružky.

Mizerné dřevo má ale i výhody – víko se musí prořízнout, aby se ta polovina od hlavy k rukám dala zvednout, takže to i ruční pilou zvládl sotva na dvacet tahů. Zavoněly piliny.

„Jen aby ho tam ty kreténi nedali zas vobráceně, kurva,“ hledal špičatým truhlářským kladívkem spáru mezi víkem a dnem a vzpomínal, jak před týdnem načal rakev ze špatné strany a místo zlatých zubů na něj koukaly plesnivé nohy s přerostlými nehty.

Špička kladiva se konečně chytla. Muž se ujistil, že sedí, ještě nástroj dorazil dlaní, postavil se a uvážlivě si otřel ruce: „Rum.“

Tentokrát parťák neprotestoval – tuhle část práce vždy raději nechával na tom druhém. Ten si nalil dávku hnědé tekutiny do úst,

polkl, ale druhý doušek už ne – kdyby bylo nejhůř, polkne později. Trochu rumu si nalil na ruku a popleskal se s ním pod nosem a po bradě – co kdyby to byl zase nějakej upálenej, bože jak ty smrděj…! „Tak jo," zabublal přes alkohol, opatrně si klekl, vzal za kladívko, trhl a odříznutá část víka se nadzvedla. Muž nahoře opatrně začichal a pak se zvědavě naklonil – z hrobu se nevyvalil obvyklý výdech hnilobného puchu.

Kdyby to byla nějaká mladá holka, mladá a zachovalá… *čerstvá*, pomyslel si a uslyšel, jak parťák dole hlasitě polkl: „No nazdar."

„Dobrý večer," ozval se zespodu *druhý hlas*.

*** * ***

Ležel jsem na zádech a sledoval, jak se chlapovi se špinavým obličejem rozšiřují oči. O hlavu, shora nasvícenou nějakou lampou, se mu do stran rozstřikovaly blyštivé kapky deště, a stěny hrobu se takhle odspoda dost klaustrofobicky svíraly.

„Blab," řekl a na tvář mi kápla slina vonící rumem.

„Jak nechutné," řekl jsem a můj vnitřní pozorovatel si jeho prohlášení připsal k těm, která určitě jednou použiju v nějaké knize.

Muž přestal třeštit oči, sáhl za sebe a vzápětí mi proti krku svištělo hlínou vyleštěné ostří rýče.

„Do krku ne, jsem na něj trochu citlivej," usmál jsem se a s neuvěřitelnou lehkostí rýč zastavil – rukou. Pak stačilo jen trhnout vzhůru a chlap odlétl na druhou stranu jámy. Pokrčil jsem kolena a dlouhé bílé třísky pronikly tenkou vrstvou hlíny.

Zpoza okraje hrobu na mě třeštil oči ještě jeden muž – měl klobouk, cigáro a držel v rukou provázek s petrolejkou. Na rozpáleném skleněném chránítku syčely kapky.

„Hele, co umím," řekl jsem, a rovnou z lehu – aniž bych se o cokoli opíral – jsem se postavil: „Boris Karloff hadr… Nebo to byl Bela Lugosi?" zamyslel jsem se a v tom zamyšlení jsem to nějak nezvládl a zaryl se obličejem do bahnité stěny. „Budu muset potrénovat," dloubal jsem si hlínu z nosu a pozoroval muže s rýčem. Bůhví proč se třásl a linul se z něj pach čerstvé alkoholové moči.

„Zima, co? Nastydlej močák je svinstvo," zazubil jsem se.

„Blab," řekl už trochu únavně.

Měl jsem na sobě bílé (kdysi bílé) nemocniční pyžamo typu anděl

a mezi prsty bosých nohou mi prolézala hladká blátěná hovínka. I ten s lampou se na ně díval – jinak měl v očích takové divné prázdno.

Déšť šuměl a ticho začínalo byt společensky neúnosné. Asi proto to ten s rýčem zkusil ještě jednou.

* * *

Bez jakékoli námahy jsem mu přerazil násadu v rukou – úder mu vykloubil většinu prstů. Jen tak zlehka jsem ho chytil za promočené klopy a ladným obloukem vyhodil z hrobu.

„To je panečku fitness," dupl jsem a víko rakve poslušně zadunělo.

Chlapíkovi s lampou se na mé metodě bodybuildingu něco nezdálo, tak se začal pomalu zvedat a omluvně se přitom usmíval. Najednou prudce otočil hlavu – vzhledem k tomu, že zbytek těla ne, bylo ono hlasité křupnutí bez všech pochyb jeho vaz. Pomalu se převážil dopředu a těžce mi padl k nohám. Zbytek rakve se prolomil a hořící petrolej se zakousl do promočených šatů: muž si se zamyšlenou vráskou na mrtvém čele a zlomenou cigaretou mezi rty prohlížel vlastní záda a déšť v plamenech prskal.

„Říkal jsem vám, pane Van Vrene, že to muselo mít nějaký důvod, že ho Agony nezabila," řekl pan Wries a tak přátelsky se na mne svrchu zahleděl.

* * *

„A ona láska, ten svatý cit," řekl Van Vren a hodil dolů mrtvolu páchnoucí močí a rumem: „Nic ve zlém hochu," otřel si zakrvácené prsty, „ale zlaté zuby jsou zlaté zuby." Mrtvole mezi potrhanými rty tekly krvavé sliny.

„Škoda ho," řekl pan Wries, „nechat si udělat zuby z jiných zubů, chlapík podle mého gusta… Nechtěl byste vylézt z té díry, mistře?"

„Ale s největší radostí," usmál jsem se.

* * *

Stačil jen zdánlivě slabý odraz a dlouhým skokem jsem přistál nahoře na trávníku.

Tentokrát se mi to se zpomalením času asi nezdálo – kapky deště padaly velmi zvolna. Nebo jsem se já pohyboval velmi rychle.

Vší silou jsem Wriesovi zasadil ránu do vystouplého bříška.

* * *

Než pěst stačila dopadnout, sevřela se mi kolem zápěstí ruka v černé rukavici – všiml jsem si, že je to vcelku stažená kůže z ruky nějakého černocha – díry po nehtech byly zdařile zakryté. Vzápětí mnou neskutečná síla švihla takovým způsobem, že jsem se po zádech zaryl na dvacet centimetrů do rozmáčeného trávníku – nijak mi to kupodivu neublížilo.

Bohužel, efektní vztyk se mi ani tentokrát tak zcela nepovedl – trochu jsem to přehnal s odrazem, takže jsem musel dotočit dvojsalto a bohužel jsem dopadl zády před Van Vrena.

„Hezká prdelka, ale na mě to neplatí," okomentoval mého vyhrnutého anděla a jeho prsty se mi sevřely kolem krku a zvedly mne jako králíka.

„Nemrskejte se, mistře, je to marné… Navíc vypadáte poněkud nekonfekčně." Až teď jsem si všiml, že se anděl, týdny v rakvi patřičně zteřelý, těmi nárazy rozpadl v cáry. Jak jsem si tak visel, omotal jsem si ten největší kolem boků.

„Půjdeme?" řekl pan Wries.

„Půjdeme," řekl pan Van Vren.

Hlavou mi prolétl blesk, a po temném zadunění se prudce setmělo.

Divné: bouřka začátkem zimy.

* * *

Probral jsem se omotaný tlustým černým kabelem, kolena přitažená k bradě. Byl jsem zavřený v nějaké krychlovité bedně, podle nedostatku zvuků zvenčí dobře izolované – takže proti uplynulým týdnům téměř *žádná* změna. Přestože jsem byl zauzlován v poloze, z které bych se měl během deseti minut zbláznit, necítil jsem se nijak zvlášť nepohodlně.

* * *

Byl to hrozný pocit, když jsem se tehdy probudil: naprosto přesně jsem si pamatoval úder kulky do páteře i ten poslední vzdálený třesk, s nímž jsem narazil do koberce.

Byla neproniknutelná, totální a definitivní tma. Cítil jsem kolem sebe uzoučký svíravý prostor, sychravou plíseň, hlínu a mokré dřevo a vnímal vlnivé pohyby malých slizkých zvířátek na hrudi. Ke všemu

jsem se nemohl ani hnout, ani křičet, ani nic. Věděl jsem, že bych měl být co možná v klidu, abych spotřeboval co nejméně kyslíku, ale vzhledem k tomu, že mě probrala zvolna stoupající ledová voda, zas tak moc mě to trápit nemuselo.

Voda stoupala sice zvolna, ale zato vytrvale a ta slizká zvířátka hledala záchranu na stále vyšších a vyšších místech mého těla. Voda se vůbec nevlnila – sotva znatelné dýchací pohyby mé hrudi na to nestačily.

Pak mi voda zalila oči a pak už nad hladinu koukal jen nos – pro červy to byl takový lokální Ararat. Pak zmizely i mé nosní dírky a za chvíli mi mrtvá tělíčka utopených zvířátek splývala po tvářích jako slzy.

Myslím, že tehdy jsem byl šílenství nejblíž: ono není divu: topit se, nemoci se ani pohnout, navíc pohřbený zaživa…

*** * ***

Nejdřív to byl jen lehký tlak za hrudní kostí, během minuty pálivá bolest a pak mi plíce začaly nedostatkem vzduchu doslova pukat – přesně jak se píše v knížkách.

Jal jsem se modlit, ale nějak mi to nedělalo dobře. Jak jsem o tom tak přemýšlel, zjistil jsem, že mi ty plíce pukají už nějak podezřele dlouho – jako netrénovaný bych měl během sotva tří minut omdlít.

Asi za deset minut jsem zjistil, že si tu nesnesitelnou bolest a pukání jen namlouvám – čtení knih je někdy škodlivé.

Za dvě hodiny už jsem si připadal docela fajn – tedy, co se plic týče – jinak jsem měl v hlavě onen literaturou často zmiňovaný vír myšlenek: Jak to, že mne ta kulka v páteři nezabila? Jak to, že se neutopím? Jak to… ?

Když za dva dny voda opadla a můj nos se slavnostně vynořil nad hladinu, stále ještě jsem odpověď neznal – přesněji řečeno, odmítal jsem uvěřit. Jasně, psal jsem o tom do té své knihy, jak jeden vampýr kousne nemocnou (měla AIDS), a ta se přeměnou uzdraví, jenže, jak už jsem si ověřil mnohokrát, knihy lžou – a ty moje obzvlášť. To, že Wries a Van Vren o Hanako tvrdili, že je upírka, také nic neznamená, už od pohledu to jsou těžcí psychopati – a i kdyby byla, proč by proboha měla kousat zrovna mě?! A kdy!?

Pak jsem si vzpomněl, že mi Mazlík ten poslední den říkala, že

jsem nějaký bledý, tehdy v autě, než jsme šli na Rusy… Blbosti, zavrtěl jsem hlavou – a skutečně zavrtěl! Zjistil jsem, že jsem s ní skutečně pohnul!

Následovala malá soukromá oslava.

I když, tu poslední noc byla Hanako pořád se mnou… Ale to bych musel mít na krku ty dvě dírky…

„Nevěř knihám, hochu, nevěř," řekl můj vnitřní pozorovatel – začíná se poslední dobou nějak osamostatňovat. Musím mu říci, aby si to poznamenal, taková rozdvojená osobnost, to by se také dalo někde použít.

* * *

Přestože muselo uběhnout už hodně dní, necítil jsem hlad ani žízeň, a protože jedinými vstupy zvenčí byli další a další červi plus jemné otřesy půdy, jak někdo kopal další a další hroby, upadal jsem na celé desítky hodin do celkem příjemné letargie.

Pak jednou – zrovna jsem přemýšlel, na kterém hřbitově mě pohřbili (vždycky jsem to chtěl dotáhnout až na Slavín), jsem ucítil takový zvláštní pocit v puse, přesněji v horní čelisti, ještě přesněji, *v obou* horních špičácích. Pořád jsem nemohl hýbat rukama, ale nezvyklý tlak na dolním rtu až skoro do půli brady mne konečně přesvědčil.

„Tak je to pjavda," zašišlal jsem.

Nejenže to byla má první slova, ale po tom zašišlání jsem tomu i uvěřil: Zní to možná trochu banálně, možná trochu směšně a určitě hodně hloupě, ale stal se ze mě upír. Šmytec.

* * *

Od té doby se má fyzická kondice prudce zlepšovala. Zanedlouho jsem začal hýbat pažemi a konečně se mohl vypořádat s červy, kteří si na mně sice vylámali zuby, ale vůbec jim to nebránilo, aby to nezkoušeli znovu a znovu. Byl to tuhý mač, ale vyhrál jsem.

Rakev byla tak úzká, že jsem sotva ohnul předloktí, abych si mohl sáhnout na hlavu. První dobrá zpráva byla, že na mém krku není ani stopy po díře od kulky a páteř je na pohmat jako dřív – i když, pravda, trochu mi v ní vrzalo, ale to mohlo být vlhkem. Druhá dobrá zpráva byla, že mi dorostl utržený ukazováček a dokonce i ucho přiustřelené při akci v pasáži. Sundal jsem si už zbytečnou

náplast.

Žmoulal jsem v prstech ten lepkavý kousek perforovaného plastu a poprvé nechal vzpomínky, ať se vrátí. Znovu jsem procházel zmasakrovaným Nočním klubem, znovu jsem viděl Karolínu a její rozšvihaný obličej, znovu jsem viděl… Zapolykal jsem a pokusil se nadzvednout víko. Přestože v něm zapraskalo, tuny zeminy se ani nepohnuly. Zahnal jsem minulost a upadl do letargie.

* * *

Když jsem se probral, zase mi bylo lépe – už jsem mohl hýbat i nohama, vrzání v páteři ustalo a ze stoliček mi vypadaly plomby (díry po zubařské vrtačce se zacelily a ani dušení amalgamem není tak hrozné, když nemusíte dýchat). Bylo mi lépe i uvnitř – měl jsem totiž jasno o své budoucnosti: Jednou se odsud dostanu a pomstím se.

První na seznamu je Hanako.

Přemýšlel jsem, co upíří životaschopnost řekne na useknutí hlavy, a zjistil, že se budu muset hodně učit. Pánové Wries a Van Vren následovali v těsném závěsu. Pak se rakev znovu začala plnit vodou, tak jsem se opět letargizoval. „To je ale hrozný slovo, *letargizoval*," řekl můj vnitřní pozorovatel. Už jsem se s jeho stále svéhlavější existencí téměř smířil – začal jsem mu říkat Ten druhý.

Když jsem se probral příště, voda už opadla a byl jsem zcela fit. Protáhl jsem se, vousy zašustily o víko a patami a temenem jsem narazil do čel rakve.

„Doufám, že nezačnu růst. To by byl trabl," řekl jsem nahlas a v tom okamžiku jsem uviděl, že vidím: Strukturu syrového dřeva pár centimetrů nad nosem, černými mapami bahna pokrytého anděla, bledé mrtvolky utopených červů… i když, „černá", „bledá" – těžko to popsat – pro tyhle barvy nemá lidština jména; přátelsky jsem na sebe zakomíhal prsty u nohou.

„Jak můžeš vidět, když tu není žádné světlo?" řekl Ten druhý.

„Jiná vlnová délka?"

„Myslíš jako záření, který proniká pevnou hmotou?"

„Co jinýho, chytráku?"

„Neříkej mi chytráku!"

Přemýšlel jsem, jestli se mi zornice také stahují do svislých čárek. Abych pravdu řekl, to mě vždycky bralo – když upírem, tak jedině

kvůli těm očím. Představil jsem si, jak s tváří zahalenou pláštěm kloužu nocí a mé děsivé zraky planou tmou… Kupodivu, představa nepokračovala tím, jak hroužím špičáky do hrdla krásné panny, ale standardním schématem jak ji zachraňuji ze spárů zloduchů, a ona – celá odvázaná – mne oči neoči vezme k sobe domů…

„Sakra," zamlel jsem se po rakvi a myslel radši na něco jiného.

* * *

Za další čas jsem začal dostávat hlad – nic intenzivního, jenom takové to, jak tři hodiny po dobré snídani přemýšlíte, co bude k obědu.

„Tak mne to sání krve asi nemine, časem," mlaskl jsem a povyjely mi zuby. Než lidi jsem v následující kulinářské vizi spatřil spíš králíky, husy a tak.

„Tos psal do ty tvý slavný knihy. Myslíš, že je to normální, nebo že tě to tak ovlivnilo, že to teď za normální považuješ?" řekl Ten druhý.

„Jak to mám asi vědět – a nekoukej se, o čem přemejšlím!"

„Csss, husy a králíci – nuda. Posledně s tím zachraňováním krásných panen to bylo daleko zajímavější."

* * *

Ani jak běžel čas se hlad nestával nijak nesnesitelným – žízeň jsem necítil vůbec. Sice jsem trochu vychrtnul, ale zřejmě takhle v klidu bez výdeje energie vydržím nejíst pěkně dlouho – musím se někoho zeptat, až se odsud dostanu… přesněji: *ne až, ale jestli*. V rakvi se mi skutečně přestávalo líbit a jen jsem blahořečil svému novému metabolismu, že je bezodpadový. Představil jsem si, co všechno by plavalo na hladině, kdyby zase stoupla voda a Ten druhý řekl:

„Brrr!"

„Přesně," shodl jsem se s ním a zase zkusil zvednout víko. Vodou prosáklá zemina ale odolala i mé stále rostoucí síle. Trochu mě to frustrovalo.

* * *

Po dalších pár dnech letargie jsem o sobě zjistil asi to nejzajímavější. Zrovna jsem přemýšlel, jak zařídit, abych nemusel ležet v neustále vlhkém blátíčku, jehož jediným zpestřením byly třísky, které se

mi pokoušely zapíchnout do hýždí, když jsem shledal, že jsem právě narazil nosem do víka – to jsem přitom hlavou ani nepohnul. Zděšeně jsem zatápal pod sebou, a skutečně, mezi mým tělem a třískami byla na dlaň silná mezera.

„Ty levituješ!“ zaječel Ten druhý.

Tak jsem se leknul, až jsem spadnul zpátky.

„No jo, sakra! A neřvi tady!“ zařval jsem na něj.

„Nemůžeš levitovat! To… to… to prostě nejde!“

„To vím taky,“ znovu jsem povylétl – po třech vteřinách jsem ale zjistil, že to není nic jednoduchého a vyčerpaně padl nazpět.

„Říkal jsem ti, že nemůžeš levitovat,“ řekl škodolibě Ten druhý.

Co na to odpovědět.

Zatímco jsem vymýšlel něco pádného, rozechvěla se půda kolem slabými, ale pravidelnými otřesy.

*** * ***

Za slabou hodinku (chvilku potom, co mi zuby pily zlodějky přejely až nebezpečně blízko kolem pasu) se půl víka nade mnou odklopilo. Přestože byla noc, překvapilo mě, co je světla. Zavoněl rum, usmál jsem se a hlava nade mnou řekla:

„No nazdar.“

*** * ***

Mojí bednu zrovna někdo někam nesl, protože se pohupovala a nakonec tvrdě dopadla. Podle zvuku na něco dřevěného. Bedna na sobě zřejmě má takové ty šipky, která strana musí být vzhůru, protože mě *pokaždé* dávali – s urputnou pravidelností – hlavou dolů.

Nejdřív jsem byl v autě, pak v letadle (hodně dlouho) a teď na tom dřevěném. Bedna se znova zahoupala a já poznal, že to dřevěné je loď – což bylo vzápětí potvrzeno zařváním silného motoru a stále se zrychlujícími nárazy vln.

Jen jsem zatnul zuby a sesunul se, abych ležel aspoň trochu na zádech, a ne tolik na hlavě. Do bedny někudy pronikal slabý přídech slunečního světla – bylo v ní tak příjemně nažloutlo –, a navíc voněla po čaji (to jsem zjistil, až když jsem si po všech těch hodinách vzpomněl a nadechl se) – vyjma onoho úporného stoje na temeni to byl proti rakvi velký pokrok – hlavně to sucho. Cítil jsem, jak na mně v rytmu vln popraskává tenká slupka černého hřbitovního bahna.

* * *

Za hodinu bylo jasné, že musíme být na moři – takhle velkých jezer není mnoho, a měl jsem pocit, že v čaji cítím sůl a jód. Za další čtyři hodiny kvílení motoru opadlo, loď vykrojila ostrý oblouk (stoj na uchu), nárazy vln změkly, motor přešel do pokašlávání a pak bort do něčeho narazil. Cestou bedna trochu povolila ve švech, takže zvuková izolace nebyla co dřív – uslyšel jsem takové divné vysoké zpěvavé hlasy.

„Kde já už jsem to jen…“ zamyslel se Ten druhý.

„Čínština?“ řekl jsem.

Bedna se začala otřásat, naklonila se na jednu stranu, na druhou a s pohupováním se vznesla. Pár hlasitých výkřiků, a zaduněla, jako by dosedla na sud. Následovalo několik ocelových ran, mezi prkny pronikly rezavé zuby páčidla, vytahované hřeby zakňučely a víko odskočilo.

„Tak copak jste mi přivezli, pánové,“ ozval se chraplavý ženský hlas, anglicky, s těžkým přízvukem.

„Paní Dao, jak rád vás opět vidím,“ uslyšel jsem pana Wriese.

„Paní Dao,“ zabručel – velmi uctivě – pan Van Vren.

Já jsem pořád nic neviděl – krom čtverce nádherné večerní temněmodré oblohy, špičky stěžně s horním šikmým ráhnem, krom jemného krajkoví narůžovělých obláčků, rozpíjejících se… brrr, nikdy bych do sebe neřekl, že jsem až tak romantik. Ale po těch týdnech v rakvi…

Slyšel jsem pleskání oceánu o boky lodi, cítil fermež, zelené banány a kolébání, jak se pod kýlem protahovaly vlny, a vnímal poklidné vrzání dřevěného trupu a lanoví.

„Dovolená!“ zašeptal jsem. Ten druhý se pod vší tou modří a obláčky někam stáhl.

„Takže?“ řekl chraplavý hlas, ten, co mu moji únosci říkali paní Dao. Někdo moji bednu nadzvedl a já se s patřičným duněním vykulil na palubu – spolu s hromádkou vysušeného bahna.

Bylo pozdní odpoledne, těsně než padne večer, obrovské narudlé slunce viselo nad širým oceánem a jeho zlaté paprsky umíraly na hřbetech vln, líně se valících za svým stínem… Zatřásl jsem hlavou.

„Co je to?“ řekla paní Dao. „Snad ne negr?!“

Přestože stála zády k slunci, pro mé oči to nic neznamenalo – viděl jsem ji naprosto jasně. Velmi tlustá a velmi zlatem ověšená Číňanka – volné šaty z vyšívané látky, z jaké se dělají závěsy v luxusních bordelech, na bosých nohou zelené gumové žabky – vsadil bych se, že Made in Czech Republic.

„Tohohle mrzáka poslali, aby zlikvidoval toho spisovatele?“ zastřihala prsty a svalovec s velmi úzkýma očima a antracitově černým copem jí mezi ně vložil předlouhou hnědou cigaretu. Škrtl zapalovač a v nose mě zašimral sladký dým – zjistil jsem, že nejen zrak, ale i ostatní smysly mi silně zostřely.

„Ne, paní Dao, je to poněkud komplikovanější,“ řekl Wries a vypadal v tom svém upnutém kabátě, buřince a černých rukavicích hodně nepatřičně. Večerní vánek mi ovíval tváře, a být Mácha, začal bych psát Máj nebo tak něco. Slunce a obzor v sobě mají cosi velkého – vidíte-li je po absolvování vlastního pohřbu. Nemohl jsem se nabažit.

„Ráda si to poslechnu,“ další závoj vonného kouře se vydal k horizontu.

„Tohle je ten spisovatel,“ ukázal na mě Wries, „vypadá trochu zanedbaně, protože byl přes měsíc pohřbený, ale poslali na něj samotnou Agony, takže…“

„Agony!“ ozvalo se několik překvapených výdechů a paní Dao pozvedla silně namalovaná obočí a cigáro se napřímilo zájmem.

„Ano, Agony. A už jsme ji skoro měli, ale…“

„Nepřehánějte, pane Wriesi,“ skočila mu do řeči paní Dao a někde za zády se mi ozvalo tiché uchechtnutí.

Marně jsem přemýšlel, co je to za lidi, že se posmívají Wriesovi.

„Skutečně, paní Dao, skoro jsme ji měli,“ řekl Wries tónem, po kterém už se nikdo nesmál. Všiml jsem si, přestože se paluba docela houpala, že nikdo nemá nejmenší problémy s rovnováhou – ani metrák a půl živé váhy paní Dao ne.

„Agony nám sice unikla, ale byli jsme skutečně velmi, velmi blízko.“

„Tak jste mi chytili tohohle smraďocha?“

„Možná ho zbytečně podceňujete, paní Dao. Je to ten, co napsal onu knihu, ale hlavně: podle všeho je potomek právě Agony.“

„Ale!“ pohled paní Dao se rázem stal velmi živým: „To zní nadmíru zajímavě, pane Wriesi. Co mi k tomu řekneš ty, smraďochu?“

„To myslíte mě?“ řekl jsem.

„Mistře, doporučuji odpovídat na otázky paní Dao co možná přesně, co možná rychle, ale hlavně co možná zdvořile,“ usmál se na mě Wries, „přestože nyní jistě žijete v představách o nezranitelnosti a síle vašeho nového organismu, odporovat paní Dao může být velmi bolestivé i pro vás. Velmi.“ Kulaté brejličky se v záři zapadajícího slunce rudě zaleskly.

Měl jsem pocit, že nelže.

„Nevím přesně, paní Dao,“ řekl jsem, „ale je to dost možné.“

„Dost možné…“ přimhouřila oči do stavu, kdy by si Evropan zastrčil horní víčka pod spodní, odhodila vyhaslou cigaretu a luskla prsty. Ozvalo se zadupání bosých nohou a za okamžik se z palubní nástavby vynořil muž v žlutém sepraném hábitu, v rukou velkou kazetu ze světlého dřeva. Paní Dao píchla čerstvým cigárem mým směrem:

„Nic osobního, jen pár testů.“

Muž v hábitu položil kazetu na palubu a otevřel ji. Byl to orientálec s dlouhými řídkými licousy a copánkem, a přestože vypadal úplně jinak, něčím mi připomněl Pátera Koláčka.

Začalo mě mrazit a večer už se nezdál tak romantický. Zlatá rakev.

„Ležte v klidu, mistře,“ řekl Wries, a Van Vren mne pro jistotu přišlápl.

Hábit vyndal z kazety malý dřevěný křížek – ucítil jsem slabé trnutí v zátylku, ale i když mi ho přiložil k chodidlu, nic se nestalo.

„Co cítíš?“ řekl muž.

„Lechtá to,“ řekl jsem. Vlny pleskaly. Muž vytáhl malou ampuli ze silného skla a postříkal mě zvětralou vodou – znovu to trnutí, možná trochu silnější.

„Mohlo by to být, paní Dao, skutečně ano: na křesťanské symboly je zcela necitlivý a Agony je Japonka, takže její linie musí být také necit…“

„Myslíš, že to nevím, Li Pao?!“

„Promiňte, paní,“ hábit se pod chraplavým hlasem uklonil až k

prknům. Čím to, že některým lidem stačí jen mluvit, a ostatní se klaní?

Li Pao se otočil zpět ke mně a začal recitovat – trochu nechápavě jsem ho pozoroval, ale když začal s Otčenášem (česky), pochopil jsem, že to jsou modlitby různých náboženství. Z Otčenáše se mi udělalo trochu šoufl, ale nedal jsem na sobě nic znát. Nakonec vytáhl buddhistický modlitební mlýnek a roztočil mi ho před očima. Vrzalo to.

„Nevídané," řekla paní Dao a namířila cigáro na Wriese: „Pane Wriesi, začínám být spokojená."

Wries i Van Vren se uklonili. Můj hrudník pod Van Vrenovou botou slabě zavrzal.

Zato Li Pao se mračil – jako každý odborník, kterému se nedaří – a začal z kazety tahat různé byliny, kameny a do hladká opracované válečky dřeva a kovů – vždycky mi je přiložil k chodidlu, v levé ruce elektronické stopky, v očích nejprve naději, pak zklamání.

Něco svědilo trochu míň, něco trochu víc, něco studilo, česnek jsem poznal po čichu, ale většinou mi to nic nedělalo. Li Pao vrtěl hlavou:

„Neuvěřitelné, nikdy jsem nikoho z Agoniny linie netestoval, ale podle všeho…"

„…je to tak," dokončila paní Dao: „Nefalšovaný Japonský, snad dokonce přenos od samotné Agony – a na bělocha. Vskutku nevídané. Pánové," otočila se na V+W, „očekávám vás ve své kajutě ke slavnostní večeři," tak velebně sklonila hlavu.

Li Pao po nich závistivě blýskl očima a znovu sáhl do kazety. Já už jsem si připadal jako hvězda: jsem aristokrat, superstar mezi upíry, King Leopardi. Li Pao mi jako už tolikrát přitiskl váleček kovu k patě…

„Jáááá!!!" zařval jsem a Van Vřenova noha mne tvrdě přidupla. Li Pao odtáhl ruku a cvakl stopkami. Viděl jsem to i skrz bílý kouř stoupající z mého chodidla.

„Stříbro na vás platí vždycky," tichounce zasyčel, mrkl na stopky a pokračoval už normálně nahlas: „Obnova tkání probíhá trochu rychleji než průměr, navíc, vezmeme-li v úvahu, že zdaleka není dovyvinutý… ale máme bič i na něj," jakoby náhodou mi znova přejel

stříbrným válečkem po chodidle.

Tentokrát jsem nezařval.

„Ukliďte ho," paní Dao se na mne ani nepodívala a na svou hmotu se až neuvěřitelně snadno otočila a chřestíc zlatem odplula do zapadajícího slunce.

Wries mne zvedl (už mne skutečně dráždí, jak mě nosí za krk jako kotě), něco za mnou kovově zařinčelo a následoval prudký sestupný let do podpalubí. Nepřišlo mi taktické prozrazovat své levitační schopnosti, tak jsem nijak nebrzdil, pročež jsem do prken spodní paluby vykousl hezký pravidelný půlměsíc.

* * *

„Co je to?!" řekl někdo za mnou. Přesněji řečeno – řekla. Měla hlubší, takový mazlivý, až bych řekl erotický hlas. I když, po měsíci v rakvi… Prskal jsem piliny a jazykem testoval zuby – trochu se kývaly.

„Paní Deniso, rád vás opět vidím – pozdravte se s novým spolupracovníkem. Je trochu nevychovaný, ale myslím, že vy ho zvládnete."

„Hezký večer, pane Wriesi," hlas zazněl uctivě.

„I vám," podle zvuku kroků Wries odešel. Převalil jsem se na záda a uviděl nad sebou mříž ze silných trubek (tak pět krát osm metrů) a nad ní stále temnější večerní nebe – dokola se nakláněly zvědavé hlavy čínské posádky a v mříži byl poklop – už zavřený. Převalil jsem se na bok a konečně uviděl svou společnici: nejdřív štíhlé opálené kotníky, dokonalá opálená lýtka, vláčná opálená stehna…

„Kam si myslíš, že se díváš?!" stáhla si krátké bílé tričko. Boky měla o maličko širší než Hanako nebo Mazlík, ale naprosto souměrné, stejně jako celou postavu – navíc, jak si stáhla tričko, její poprsí…

„Kam se koukáš teď?! Nevíš, že se mi máš dívat do očí?"

„Ano," sledoval jsem tričko, „jenže takhle odspoda se do očí dívá dost špatně. Nemohla bys mě rozvázat? Prosím?" řekl jsem a konečně jí pohlédl do obličeje. Jako celek byla ještě hezčí: kolem pětadvaceti, velké modrošedé oči, výrazná obočí, hrdý nos, smyslné plné rty (ale jak smyslné!), jemně vystouplé lícní kosti, černé vlasy stažené do ohonu… zapolykal jsem.

Zornice měla do svislých čárek.

Tehdy jsem objevil jedno ze základních pravidel všeho: Potkáte-li skutečně nádhernou ženu kolem pětadvaceti let, je to upírka. A i kdyby ne, tak stejně ano.

„Ale," uviděla i ona moje oči, „jak tě dostali?" hlas jí trochu změkl, ale ne moc.

„Snadno."

Naklonila se nade mě a obličej se jí zkřivil nechutí: „Smrdíš!"

Zas věta, na kterou není co říct.

„Hej, nemůžete ho nějak umýt? Smrdí, jako by ho vytáhli z rakve!"

Shora se ozval smích: „Můžeš si…!"

Plesk!

Tváře nad mříží zmizely jako odfouknuté.

„Omlouvám se za tu nezdvořilost, paní Deniso," ozval se shora zpěvavý mužský hlas: „Mohu nahlédnout, paní Deniso?"

„Jistě, pane Ho."

„Pan Ho?" řekl jsem nevěřícně, „tak se jmenuje polovina lidí ve všech hongkongskejch filmech."

„Zdravím vás, pane Tobiáši," nad mříž se naklonila blýskavá holá hlava asi padesátiletého Číňana.

„Nazdar," řekl jsem.

„Ano, pan Wries měl pravdu, bude třeba poněkud zapracovat na výchově," hlava se usmála, „spustím vám hasičskou hadici, paní Deniso, bude to vyhovující?"

Paní Denisa se na mě tak podívala a na těch úžasných rtech zahrálo cosi jako úsměv:

„Ano, pane Ho, myslím, že to bude dostatečné. A pane Ho?"

„Ano, paní Deniso?"

„Nešetřete s tlakem, myslím, že špína je zažraná." Sleduju, že jestli je něco skutečně internacionální, pak to jsou veselé průpovídky z reklam na prací prostředky.

„Oni tě nechají dívat i na televizi? To musíš ale hezky panáčkovat, děvče," neodpustil jsem si, přestože vím, že oběti časem navážou s věznitelí i důvěrné vztahy. Pro mne jako člena Nočního klubu je takové chování naprosto nepřijatelné. „Paní Deniso," mříže kovově

cinkly, jak mezi nimi pan Ho prostrčil trysku vysokotlaké hadice. Byla to tlustá vysokotlaká hadice. „Přestože si vážím tvého zájmu o mou hygienu, nechtěla bys mě nejdřív rozvázat?“

„Ne.“

Denisa zkontrolovala, jestli je ventil zavřený, a stoupla si tak, aby voda nepostříkala hamaku pověšenou v jednom z rohů.

„Už můžete, pane Ho,“ zavolala a nad mříží se opět objevily zvědavé čínské hlavy.

Někde zahučelo čerpadlo a látka hadice hlasitě zalupala, jak se do ní vedrala voda. Vím, že něco takového dokáže zamést se dvěma statnými muži; s Denisou to ani nehnulo. Usmála se a otočila pákou ventilu.

„Ne…!“ stihl jsem jen říci, zaprskal stlačený vzduch a vzápětí mě nabral na rohy dunící bílý proud.

Nevím, jak dlouho to trvalo, jediné, co mi utkvělo, že voda byla studená a slaná a že někdo v jednu chvíli řekl:

„Hezky za ouškama, tááák…“

Proud mě bez problémů smetl, kam Denisa chtěla, a když se snažila, zvedl mě po stěně skoro až nahoru k mříži, kde mě roztočil – když se snažit přestala, padl jsem na mokrá prkna.

A znovu a znovu a znovu. Bylo to přes tři metry. Pak to konečně přestalo.

„Myslím, že to bude stačit, pane Ho,“ řekla Denisa. Asi jsem se na ni nepodíval zrovna přátelsky, tak mě tentokrát bílý proud zasáhl mezi oči. Hlavy nad mřížemi radostně zavýskly.

„Omlouvám se,“ usmála se Denisa.

„Nic se nestalo,“ usmál jsem se také a zatvářil se mile: „Ostatně, děkuji za sprchu.“

Ruka z páky se stáhla.

„Ano, též myslím, že je to dostatečné,“ řekl shora pan Ho. Cítil jsem, že je oba začínám pomalu, ale o to upřímněji nenávidět. Čerpadlo ztichlo, Denisa z hadice vypustila tlak a podala ji nahoru. I když byla podpalubní prostora docela veliká a i když si Denisa dávala pozor, odstřikující voda jí úplně promočila tričko – jak byla vyšponovaná na špičkách a ruce měla nad hlavou, zjistil jsem, že na všem se dá najít něco dobrého.

Opřel jsem se čelem o mokrá prkna a vratce se posadil – alespoň trochu důstojnější poloha, než se pořád plazit. Po prknech se v rytmu lodi převalila poslední vlnka, zaklokotala v odvodňovacích otvorech a zmizela.

„Mohla bys mě konečně rozvázat? Prosím?“ odplivl jsem si. I chuť mi zostřela a slaná voda není nic moc.

„Počkáme, až to tady trochu uschne,“ poklepala mi na rameno a jakoby náhodou mě znovu povalila.

„Tohle ti vrátím,“ zabublal jsem.

„Říkal jsi něco?“

„Jak bych jen mohl.“

* * *

Během čtvrt hodiny padla tma a podpalubí vyschlo – horký tropický vzduch funguje jako fén; a kupodivu i já jsem si připadal dobře – trochu vody občas neuškodí, a přestože klec je klec, proti rakvi je to celý svět. Odněkud z lodi se ozývala mňoukavá čínská hudba, rachotilo domino a vonělo jídlo se spoustou orientálního koření. Přestože jsem dřív jídával čínu k smrti rád, teď mi to naprosto nic neříkalo, i když hlad jsem měl už docela dost.

„Nepotřebujete ještě něco, paní Deniso?“

„Ne, pane Ho, děkuji, přeji vám hezkou noc.“

Když zmizel, řekl jsem: „Divné, že si s nimi tak notuješ. Mně vyvraždili všechny blízké, umučili sestru, mě unesli…,“ nechal jsem to vyznít.

„To mělo být obvinění?“ stála tak, abych na ni neviděl.

„Ale ne! Lichotka!“

„Nic nevíš, to jediné tě omlouvá,“ těžce si povzdechla: „Koukneme na ta tvoje pouta.“

Naprosto bez problémů mě zvedla a donesla doprostřed klece.

„Kde to začíná?“

„Myslíš, že jsem si to vázal sám?“

„Tak to budu muset najít,“ začala mnou koulet, až jsem nevěděl, kde je nahoře, kde dole a kde uprostřed.

„Tady,“ našla konec u kotníků – byl jsem do kabelu skutečně zamotaný jako larva do kokonu, koukala mi jen hlava a chodidla.

Když černého hada odmotala až někam nad půli stehen, s hrůzou

jsem spatřil, že proud z hadice i mezi smyčkami definitivně zničil poslední cár nemocničního anděla.

„Pozor! Potřeboval bych něco na…!“ než jsem dořekl, už nebylo o čem mluvit. Vymrštil jsem se na volné nohy, ale ani můj organismus nesnesl tak dlouhé znehybnění bez úhony, takže jsem se jen skácel na druhou stranu.

A paní Denisa si – samozřejmě! – zrovna teď musela dát pauzu.

Nakonec mě ale vymotala celého.

Pokusil jsem se své poněkud trapné postavení drsně zamluvit: „Kdybysme ten kabel omotali kolem mříže, za chvíli budu mít dost síly, abych ji vytrhl… tedy, pokud tu máš nějaké volné kalhoty.“

„Nevytrhl, a nemám.“

„Tak to zkus ty, přece…“

„…přece si nemyslíš, že jsou tak hloupí a udělají mříž, abysme ji dokázali zničit?“ Klepla mi na čelo a ten pohyb byl tak rychlý, že jsem ho sotva postřehl. „Radši jdeme spát – ty spíš támhle v tom rohu,“ ukázala na opačný (zcela prázdný) kout, než měla pověšenou hamaku.

„Já nepotřebuju spát,“ řekl jsem přezíravě.

„Já také ne, ale nauč se to, doporučuju. Jinak je tu docela nuda.“ Okamžik čekala na moji předpokládanou nevkusnou poznámku, že by zas taková nuda být nemusela – obzvlášť v noci.

Ale já nejsem žádný nevychovanec.

* * *

Zkoušel jsem tedy usnout, což mělo několik zádrhelů: musel jsem ležet na břiše, a přestože v podlaze nebylo třísek zrovna moc, nějaké tam přece jen byly. Navíc, není to jednoduché pokoušet se usnout, když vám po nahých zádech fouká vítr, po tolika dnech hrobového bezvětří. Život s holým zadkem je prostě problematický.

Ani Denisa nespala, vždy když jsem se (kradmo) podíval jejím směrem, otevřela oči. V uhlové tmě jí modře světélkovaly.

Hamaku a spacák jsem jí vážně záviděl.

* * *

Druhý den ráno mi pan Ho dal krátké plátěné kalhoty, velké triko a žabky – největší poklad, jaký jsem kdy dostal: totiž, jen co vykouklo slunce, Denisa začala mít pořád něco na práci a pořád kolem mě, a

točit se po prknech na břiše, popřípadě postávat jako fotbalista při volném přímém kopu není žádny med.

Zaklesl jsem si gumičky žabek mezi prsty, prohrábl vousy a konečně si zase připadal jako člověk – mohl jsem si po více než měsíci normálně sednout.

„Tak?“ řekl jsem.

„Tak co?“ řekla Denisa a dál se česala před zrcadlem přilepeným nad malým umyvadlem.

„Vyprávěj. Kdo, co, proč, jak – a vůbec všechno.“

„Proč? To, co potřebuješ vědět, zažiješ na vlastní kůži, co nepotřebuješ vědět, ti říct nesmím a ani nechci… Máš nějaký trénink?“

„Třeba jestli jsem hokejista?“

„Vidíš tu někde hokejky?“

„Právě že ne.“

Položila hřeben na umyvadlo a došla tak těsně ke mně, až mi málem šlápla na natažené nohy: „Budeme muset spolupracovat, tak nebuď zbytečně drzý – ani na mě, ani na nikoho.“

„To znělo ale nebezpečně,“ zašklebil jsem se a vzápětí jsem letěl vzduchem. Odrazil jsem se od stěny, a přestože holky normálně nebiju, nějak mi povolily nervy: ještě z letu jsem ji kopl do brady. Tedy pokusil se.

Uhnula a loktem mne trefila do břicha – přestože nemusím dýchat, vydechl jsem opravdu zhluboka. Dopadl jsem do dřepu a prudkým švihem nohou jí podsekl lýtka… ani lýtka už nebyla, kde měla být.

„Jau,“ řekl jsem, tvář na prknech, levou ruku zkroucenou až ke krku, koleno zaražené v páteři. Na druhé tváři mě lechtaly vlasy, které jí přepadly přes rameno. Moc hezky voněly jasmínem.

„Co mu říkáte, paní Deniso?“ ozval se nad mříží Wriesův hlas.

„Je to ňouma. Pomalý, hloupý, drzý, namyšlený ňouma,“ s každým tím slovem mi trochu přitáhla ruku. Radši bych si ji nechal ulomit, než říct znovu jau – to mám nacvičené z mládí ze zápasů s Mazlíkem.

„Nepodceňujte ho, Deniso, je to vzácný případ – potomek zřejmě samotné Agony.“

Stisk povolil: „Prosím?!“

Převalil jsem se na záda.

„Skutečně," Wries neměl kabát, ale volnou bílou košili se směšně krátkou a ještě směšněji širokou kravatou; kalhoty mu vysoko nad břichem držely silné staromódní šle a buřinku měl furiantsky na stranu.

„Agony přece už stovky let nikoho…," zamyšleně se na mě zadívala.

„Budete ho trénovat, paní Deniso? Alespoň pro začátek?" Wries si začal kapesníkem čistit brýle.

„Proč ne, alespoň se nebudu nudit," Denisa se mi opřela rukama o hrudník a vstala.

„Výborně, výborně," Wries zamával kapesníkem a zmizel.

„Já žádný trénink nepotřebuju," řekl jsem a vstal také. To, jak snadno mě všichni mlátí, je dáno tím, že ještě nedokážu plně koordinovat své tělo (domnívám se) – přece jen, reflexy mám nastavené na lidské schopnosti, a je to velká změna, najednou počítat s pětimetrovými skoky bez odrazu jako se samozřejmostí. Nejsem nejlepší karatista na světě, ale zápasy s Mazlíkem mě něco málo naučily.

„Umíš zacházet aspoň s mečem?"

„Meč? Na co meč, proboha? S pistolema," naznačil jsem dvouruční střelbu.

„Agony tě to nenaučila?" podívala se na mě udiveně: „Je to naše tradice."

„Nenaučila mě vůbec nic – a když už jsme u toho, nemohli bysme se najíst?"

„Kdys naposled jedl?"

„Před víc než měsícem, ovesné vločky. K snídani." Oči se jí rozšířily a vypadala skutečně překvapeně – jak zavrtěla hlavou, ohon vlasů jí přepadl zpátky na záda: „Tím chceš říct, že jsi nikdy nejedl…," zatočila rukou.

„Myslíš krev?"

„Ano."

„Ne. Byl jsem měsíc pohřbený, pak mě Wries s Van Vrenem šoupli do bedny a včeras mě tady pro dovršení příjemných zážitků osprchovala. Celý můj nový život v kostce."

„Ale to jsem nevěděla…," natáhla ke mně ruku – tak něžně.

„Žádné důvěrnosti,“ poodstoupil jsem, „já si tady s těmi lidmi komplimenty vyměňovat nebudu. Ani s nikým, kdo si je s nimi vyměňuje.“

„Ale budeš,“ zase ke mně pokročila, „nevíš nic, jsi vlastně dítě, novorozenec, sám se nesvedeš ani najíst, žiješ jen proto, že to oni chtějí, vůbec nevíš, co dovedou – a kážeš mi tu morálku!“ Pomalu mě dotlačila ke stěně a oči jí hořely.

„Víte, paní Deniso, ani vy nevíte všechno,“ neusmál jsem se a ona ustoupila – možná v mých očích zahlédla něco z Nočního klubu. Rychle se podívala nahoru:

„Pane Ho, mohl byste nám dát něco k jídlu, prosím?“

„Jistě, paní Deniso, bude to bohužel chvíli trvat.“ Malý Číňan je zřejmě vždy na doslech.

„Nic se neděje… Mohl byste nám zatím dát dva meče? Bambusové budou myslím stačit.“

*** * ***

Než pan Ho přinesl jídlo, dostal jsem takových ran do ramen a dloubanců do žeber jako nikdy.

Bambusový meč je hnusná neovladatelná mrcha.

*** * ***

V mříži se otevřel poklop a pan Ho nám spustil velký proutěný koš zakrytý vyšívaným ubrusem. Denisa mi držela zápěstí ohnuté tak, že jsem se nemohl pohnout – vyskočit ven by pro mne nebyl nejmenší problém a ona to věděla.

„Proč to děláš?“ Zblízka jsem se jí podíval do očí, když mne pustila – to už poklop zase zapadl.

„Pro tvoje – dobro. Myslíš, že na lodi Wriese porazíš? Najednou, z ničeho nic? A pana Ho? A všechny ostatní? Nebo že uplaveš?“

„Proč to aspoň nezkusit.“

„Nafoukaný trouba – darmo mluvit,“ trhla rameny a došla pro košík.

*** * ***

Rozložila ubrus přímo na prkna a položila koš na kraj. Když si sedala do tureckého sedu, naschvál jsem se díval na druhou stranu, a to přesto, že jsem koutkem oka zahlédl, že si záměrně nechala tričko

povyhrnuté, abych mohl detailně prostudovat její bílé bikinky.

„Tak jak na to?“ sedl jsem si naproti, když už měla tričko stažené zpátky, a nakoukl do košíku: „Ryby? Syrové ryby?! Dokonce *živé* syrové ryby?!“

„Dívej se,“ vyndala prkénko, sklenici s těžkým dnem, sekáček a velkou hrubou rukavici; tu si nasadila na levičku, lapla jednu ze zelených mrskajících se ryb a krátkým švihem jí usekla hlavu – jako když se na Vánoce zabíjí kapr. Zručně chytala krev do sklenice, kvedlala s ní, aby se nesrazila, pak vrátila bezhlavou rybu do košíku, setnula druhou a její pohár byl plný.

„Prosím,“ podala mi sekáček a rukavici, a s pitím v rukou si odsedla.

Přestože mi to ponejprv připadalo krajně nechutné, vůně rybí krve ve mně vzbudila obdobné pocity jako dříve vůně čínské kuchyně – až teď jsem si uvědomil, jak velký hlad vlastně mám.

Už za krátký okamžik jsem pochopil, že tentokrát si Denisa neodsedla, aby mi předvedla délku svých opálených nohou: Copak useknout rybě hlavu jsem zvládl (ale nedělal jsem to rád – kapry vždycky zabíjel buď Tomislav nebo Janička – co si pamatuju, ani Páter Koláček to nedokázal), ale polapit krev do sklenice se ukázalo téměř nerešitelným problémem. Číňani nahoře se sázeli, kolik milimetrů nacedím a Denisa se potutelně usmívala: „Pán nepotřebuje žádný trénink, hmmm hmmm.“

Podle všeho jsem si měl pokorně říct, ať to udělá za mě, ale to bych radši nejedl další měsíc. Denisa se napila, labužnicky přimhouřila oči, vyndala z košíku ubrousek a osušila si rty.

Zabil jsem druhou rybu a konverzačním tónem řekl: „Ty moje jsou nějaké bezkrevné.“ Chvíli jsem mrskající se mrtvolkou manipuloval a hodil ji zpátky do košíku – ve sklenici jsem měl sotva tři centimetry, zato jsem vypadal jako Jack Rozparovač po obzvlášť produktivní noci.

„Na *zdraví*,“ usmál jsem se na Wriese, který mne svrchu pozoroval, a otočil to do sebe. Nejenže mi chutnalo, ale okamžitě jsem ucítil, jak se mi žilami rozlévá teplo a následoval pocit, že bych mohl… Skutečně jsem trochu povylétl – nikdo si toho naštěstí nevšiml.

„Nemáš ještě hlad?“

„Stačilo," postavil jsem sklenici na palubu – zbyteček krve se rozkýval v rytmu vln… panebože, jak já bych ho jen dopil!

„Ale nejedl jsi celý měs…"

„Stačilo," usekl jsem, aby pochopila, že se s lidmi, kteří kamarádí s posádkou, prostě vybavovat nebudu. A natož s upírkami.

Uraženě sklidila věci do košíku, pan Ho jej vytáhl a spustil nám tenkou hadici se sprchou na konci – aha, proto je v jednom z rohů zatahovací zástěna. – Mně dal i čisté oblečení. „Nebyl by nějaký kartáček na zuby, prosím?"

„Oh! Promiňte, pane Tobiáši, já hlava děravá, hned vám přinesu celou výbavu," plácl se do čela a za okamžik už mi hodil lodní pytel – stejný, jaký měla Denisa v hlavě svého závěsného lůžka. Byla v něm hamaka, spacák, gumový opasek s pouzdrem na nůž, samozřejmě bez nože…

„To je na nohu," řekla Denisa, když viděla jak nechápavě zírám na rozměr „opasku".

Neodpověděl jsem. V pouzdru byla zapíchnutá dlouhá dutá jehla, jejíž smysl jsem skutečně netušil, ale tentokrát Denisa mlčela. Mýdlo, pasta na zuby, kartáček, holení…

Zkulturnil jsem se (oholení mi vážně prospělo), vysprchoval se (bohužel zase jen slaná) a pověsil si hamaku hezky do rohu – a lehl si do ní. Jen svým levitačním schopnostem jsem vzápětí vděčil, že se pode mnou neprotočila. Vlézt do hamaky není tak snadné, jak se zdá – obzvlášť na kývající se lodi.

„Budeme trénovat?" nevydržela mlčet Denisa déle než půl hodiny.

„Proč ne," sklouzl jsem na palubu. Čím víc se toho naučím, tím snáze uteču.

*** * ***

Během příštích pěti dní jsme zničili všechny bambusové meče na lodi – přece jen, na naši sílu dimenzované nejsou.

Už druhý den jsem si všiml, jak se mi zlepšuje koordinace, ale nedával jsem to znát a vykrýval jen ty nejbolestivější rány. Denisa mi s oblibou mířila na prsty svírající jílec, na hlavu, na břicho a do rozkroku.

„Tak je to v reálném boji," říkala, „zapomeň na filmy o rytířích,

jak si vzájemně pomáhají na nohy a podávají vyražené meče.“

Protože jsme byli pořád v pohybu, dostávali jsme jíst každý večer. Denisa mi vysvětlila, že rybí krev sice není nejlepší krví na světě, ale je nejvýživnější. Moje síla rostla téměř zázračně, druhým zázrakem byla nevídaná pružnost kloubů i svalů a také to, že se to pořád zlepšovalo. Dělalo mi stále větší potíže vše tajit.

Po večerech mi pan Ho předcvičoval podobné figury, jaké cvičívala Mazlík, a já měl radost, jak se mi daří hrát občasné potácení a ztrátu rovnováhy.

*** * ***

„Co skutečné meče?“ řekl šestého dne ráno Wries – chodil se na nás pravidelně dívat, na rozdíl od Van Vrena, kterého jsem za celou dobu neviděl.

„Leda když si přijdete zašermovat vy,“ řekl jsem drze. Uslyšel jsem, jak se Denisa hlasitě nadechla – tyhle lidské projevy se asi také nikdy neodnaučím, a ostatně, chcete-li mluvit, dýchat prostě musíte.

„Dobrý nápad,“ řekl kupodivu Wries a za chvíli už seskočil dolů, dvě katany v podpaží. Nad klecí se okamžitě nakupila hlava na hlavu a sázky jen pršely.

„Není na vás příliš vysoký kurz, mistře,“ Wries si zastrčil kravatu mezi knoflíky košile a natáhl si své černé rukavice z lidské kůže.

„Paní Deniso?“ usmál se na mou společnici a ta se vmáčkla do rohu a zdálo se mi, že její snědá pokožka pod tím zazubením trochu pobledla.

Takže ta mi nepomůže, inu nevadí.

Chystal jsem se totiž Wriese zabít. Podíval jsem se mu do očí za brejličkami a věděl jsem, že on to ví také.

„Prosím, mistře,“ podal mi jednu z katan jílcem napřed. Zbraň byla proti bambusovým mečům samozřejmě těžší, ale proti popravčím mečům, které jediné jsem měl zatím v ruce, byla naprosto dokonale vyvážená.

„Nuže?“ řekl Wries a efektně kolem sebe zašvihal čepelí. Postavil jsem se do střehu, jak mě to naučila Denisa.

*** * ***

Wries zaútočil – rána byla tvrdá a zapotácení jsem zahrál velmi hezky.

Od mečů létaly kousky rozžhaveného kovu a já ustupoval – ukolébej nepřítele, pak ho znič, tak mě to naučil Postrach.

Šklebil jsem se námahou a v duchu se připravoval – Wries začínal dělat opičky pro diváky: po dvojúderu, který mne „srazil“ na kolena, se otočil kolem dokola, ruce nad hlavou, až špičkou zbraně cinkl o mříže.

Číňané bouřlivě fandili.

Další dvojúder, a všiml jsem si, že se mu už nechce zvedat ruku, aby se pořádně kryl.

Každý zabiják pozná svou chvíli.

Použil jsem všechny své nové schopnosti.

Čas se opět zastavil.

*** * ***

Ostří katany se blížilo k bílé košili napnuté pneumatikou podkožního tuku. Tušil jsem, že kdybych podobnou silou zasáhl lodní bok pod čarou ponoru, šli bychom ke dnu. Za těch pár dní od rakve jsem zesílel vskutku násobně.

Řev Číňanů ustrnul v hlubokém bučivém tónu.

Najednou jsem zjistil, že ostří katany míří někam jinam, než chci.

Co se to… ? pohlédl jsem si na ruku a spatřil své zápěstí svírající jílec – divné bylo, že zápěstí se zbraní je docela daleko od zbytku paže.

Odněkud přilétla noha v černé kožené botě a zasáhla mne doprostřed hrudi – rázem jsem letěl tak rychle, že mi zvuk posledního z prasknuvších žeber došel až po nárazu do stěny.

Pomalu jsem stekl na prkna a sledoval katanu zabodnutou na druhé straně klece: kývala se ze strany na stranu a prsty mé pravé ruky stále svíraly jílec.

„Ještě je třeba hodně ho naučit, navíc ještě musí hodně dospět, ale pro naše běžné účely už to pomalu stačí. Děkuji, že máte trpělivost s jeho výcvikem, paní Deniso,“ Wries čistil ostří své zbraně kapesníkem a lehce se Denise uklonil. Pan Ho otevřel poklop, Wries vytáhl můj meč a jako by hrál dětskou hru na vařila myšička kasičku, prst po prstu z něj sundal mou ruku: „Drží se pevně, nechci je polámat,“ usmál se na pana Ho, který chápavě přikývl. Wries mi hodil zápěstí do klína a bez zjevné námahy vyskočil z klece. Číňané obdivně vy-

dechli.

* * *

„Jak je ti?“ přiklekla Denisa.

„Fajn. Jdi ode mě,“ zvedl jsem zbývající paži, abych ji odehnal, ale moc to nešlo, ten kopanec zřejmě neodnesla jen žebra a pohled na pahýl mi také moc nepomáhal.

„Budete potřebovat pomoc, paní Deniso?“ ozval se svrchu pan Ho.

„Děkuji, zvládnu to sama, jen kdybyste mi…“

„Tady,“ pan Ho jí spustil lýčenou brašnu – evidentně ji měl připravenou předem. Denisa mne položila na záda, otočila mi hlavu, abych se nemohl koukat, vyndala něco z kabely a sebrala mi mé zápěstí. Vtipy typu „dobrý den, paní ruko,“ si naštěstí odpustila. Pak mě pahýl chvíli svědil, chvíli zábl, něco tak píchalo, ale abych se podíval, co se mnou dělá, tak na to jsem psychické fondy neměl.

„Tak,“ řekla Denisa a ukázala mi mou pravou paži – kompletní pravou paži – zápěstí stažené plátěným obvazem: „Je to čistý řez, do čtyř dnů jsi v pořádku. Teď ta žebra,“ vyhrnula mi triko a začala mi prohmatávat a tisknout hruď – cítil jsem, jak se konce kostí dotýkají a během okamžiku spojují: „Tohle by se zahojilo samo, ale takhle je to rychlejší.“

Celou dobu mne na holé kůži břicha lechtaly její vlasy – jistě náhodou.

* * *

Přestože jsem se ji snažil ještě několikrát zahnat, zůstala u mě celou noc – když si myslela, že jsem usnul, dokonce si mou hlavu položila na klín a začala mě hladit po tváři.

Sehrál jsem probuzení, a přestože to bolelo, odkulil se stranou.

* * *

Když hvězdy začaly blednout, zjistil jsem, že se mi do useknuté ruky vrací cit a mohl jsem dokonce pohnout prsty – střehl jsem se to prozradit. Regeneruju zřetelně tak čtyřikrát rychleji, než je běžné.

„To byl ale nápad, vyzvat Wriese na meče,“ nevydržela mlčet Denisa.

Nic jsem neřekl.

„Narodil se někdy kolem roku patnáct set třicet, v době, kdy byly střelné zbraně nespolehlivé a nepřesné – tehdy se zabíjelo hlavně mečem a dýkou – a Wries tím i v tehdejší krvavé době proslul. Zabil mečem asi víc lidí, než jsi ty kdy viděl.“ Protože jsem stále nic neříkal, zmlkla.

Kupodivu, najednou jsem měl docela dobrou náladu: Zápěstí fungovalo minutu od minuty lépe (pravda, odporně mravenčilo a svědilo), žebra už byla v naprostém pořádku, ale hlavně: poprvé v životě šermovat skutečným mečem, navíc s takovým zabijákem, tak to zase nebylo vůbec, ale vůbec špatné.

Soukromě přiznávám, že nejvážnější zranění utrpělo mé sebevědomí.

* * *

Když nám pan Ho spustil košík s rybami, přestože mi Denisa naplnila sklenici, raději jsem si naplnil druhou sám – jednou rukou jsem toho sice nedokázal moc, ale z toho, jak se zatvářila ublíženě, jsem měl skutečnou radost. To o Wriesovi mi mohla říci kdykoli předtím: i při výcviku s bambusovými meči by se hodilo zmínit, jakou šermířskou celebritu máme na palubě.

Večer jsme – beze slova – začali sice zlehka, ale trénovat. Usoudil jsem, že ovládat zbraň i levou rukou se může hodit. U srdce mne hřála ještě jedna věc: ani v té těžké chvilce po amputaci jsem se neprozradil: myslím levitování. Jednou, až se střetneme mimo klec…

Jednou…

* * *

„Jak se cítíte, pane Tobiáši?“ druhý den ráno se na mě osobně přišel podívat pan Ho – beze strachu seskočil dolů. Teď stál nade mnou a tvářil se starostlivě. Přestože měří sotva metr šedesát a je vrásčitý a hubený, s výzvami na souboj už radši hýřit nebudu.

„Dobře, zdá se,“ posadil jsem se.

„Dovolíte?“ skrčil se na bobek, vzal si mou paži a odmotal z ní obvaz – v místě seku byla šikmá červená linka obroubená stehem, kterému se myslím říká stonkový – vytřeštil jsem na černou nit oči.

„Hezky to paní Denisa přišila,“ pochválil si pan Ho, vytáhl z klopy špendlík a začal mne jemně píchat do prstů, do dlaně a do hřbetu ruky.

„Výborně, výborně,“ mumlal, když jsem mu hlásil, že vše cítím. Nakonec vzal manikúrní nůžtičky a vytahal mi stehy: „Ještě zápěstí nepřepínejte, zdá se být úplně v pořádku, ale na kompletní regeneraci jsou osvědčená doba čtyři dny… Tady,“ vytáhl z kapsy zelený gumový kroužek, „mačkejte to, ale s mírou.“ Vstal a protáhl si záda.

Stačil by jeden kop do břicha…

„Děkuji, pane Ho, jsem vám zavázán,“ řekl jsem.

Spokojeně se usmál: „Vidím, že jste vnímavý muž, pane Tobiáši. Poděkovat a projevit úctu svědčí nejen o dobré výchově,“ zapíchl si špendlík do klopy a vyskočil z klece – ještě snadněji než Wries.

Klika, že jsem ho nenakopnul, to už bych si zase počítal žebra… i když, z tohohle bych asi tak snadno nevyšel, paní Dao nás určitě nenechá hlídat nějakým obyčejným pucflekem.

Pan Ho zavřel poklop a kývl mi.

Kývl jsem mu také.

*** * ***

Natáhl jsem se rovnou na prkna a zbytek dne se tvářil, že spím. Měl jsem pocit, že posádka nedělá ani zdaleka takový hluk, jako obvykle – čím to, že se k nám chovají tak ohleduplně? Musíme pro ně mít buď velkou cenu, nebo… Proč chtějí, abych cvičil s mečem? Proč je k nim Denisa tak loajální? Proč…? Odpovědi jsem nenalézal, a tak jsem skrz přivřená víčka pozoroval, jak se po podlaze plazí a kývají stíny mříže.

Když slunce stouplo tak, že mi svítilo na hlavu, Denisa nade mne pověsila ručník. Pak jsem skutečně asi usnul, protože mě probudila až delikátní chuť čerstvé rybí krve v koutku úst – Denisa měla mou hlavu opřenou o stehno a krmila mě brčkem. Bylo to tak příjemné, že jsem tentokrát neucukl, ale ani jsem nedal najevo, že jsem vzhůru. Upíři se takhle krmit zřejmě mohou – těžko se zakuckat, když jsem se naposledy nadechl někdy ráno – to je další zajímavá věc: Sice jen občas, ale dýchat musíme (nemluvím o dýchám nutném k mluvení), a zjistil jsem, že já s daleko menší frekvencí než Denisa – buď tak, nebo si nedokáže odpustit dmoucí hruď. Podruhé mne probralo divné ticho. Prudce jsem otevřel oči – ručník nad hlavou zmizel a pod týlem jsem měl místo stehna stočený spacák.

Nebe temnělo prvními příznaky soumraku a nad mříží stála paní

Dao, její šikmooký svalovec, Van Vren, Wries… prostě všichni, kdo na lodi něco znamenají.

„Vstaňte prosím, pane Tobiáši," slovo držel pan Ho. Denisa už stála, a podle toho, že mi neukazovala bikinky, jsem pochopil, že jde o něco důležitého. Vstal jsem a zdvořile se paní Dao uklonil.

…nepřítel si musí myslet, že jsi zlomený, zaslechl jsem z dávné minulosti Postrachův hlas. Moji úklonu následovalo pochvalné mávnutí tlusté ruky obalené zlatými náramky:

„Od posledně ses hodně vylepšil, Evropane, čistý, oholený, uctivý – mohlo by z tebe být i něco víc než jen rohožka."

Lidé nahoře se společensky zasmáli, ale já ten ostrý pohled zpod načerněných obočí viděl – byl to test, jak zareaguji na urážku. Znovu jsem se uklonil.

„I ovládat se umíš," řekla paní Dao. „Dívej se nahoru, Evropane, když s tebou mluvím."

Poslušně jsem zvedl hlavu. Paní Dao kývla na pana Ho a nespouštěla ze mě oči.

„Paní Dao se rozhodla – u příležitosti jejích vzácných narozenin – pozvat vás – oba – na jejich oslavu," pan Ho se odmlčel a takové ticho jsem na této lodi ještě neslyšel. Všechny duševní i tělesné schopnosti jsem vložil do obličeje – abych na něm udržel nevýrazný, lehký úsměv – jen jsem doufal, že mne neprozradí oči.

„Pozve vás, ale jen tehdy, dáte-li slovo, že neuděláte nic, co by narušilo klidný běh oslav, a až nadejde doba, že se vrátíte sem," píchl mi pan Ho prstem k nohám.

Můj obličej se statečně držel.

„Vím, že paní Denisa zná hodnotu slova, co ale vy, pane Tobiáši? Víte, jak se jedná s mužem, který nedodržel čestnou úmluvu? Který ztratil tvář? I kdybyste uprchl, tato pravda bude rozšířena s větrem a nikdo – ani z vaší rasy – s vámi již nikdy nepromluví. Muž bez tváře je mrtev, jen jeho hanba žije navždy."

„Znám váhu slova," řekl jsem a ten kovový tón jsem svému hlasu vskutku dát nechtěl. Já ale opravdu vím, o čem pan Ho mluví – je to… bylo to jedno ze základních pravidel Nočního klubu: Co slíbíš, musíš dodržet za každou cenu, a tvůj život je proti onomu slibu nepodstatný, znovu jsem zaslechl Postracha.

„Ano, zdá se, že to ví," řekl Wries.

„Takže slibujete?" řekl pan Ho.

„Ano, během oslav neudělám nic, co by urazilo paní Dao ani nikoho jiného – obzvlášť nečekaného opuštění lodi se vyvaruju."

Paní Dao se hlasitě zasmála: „Líbíš se mi, Evropane. Pusťte je nahoru," kývla na pana Ho. A poklop se skutečně otevřel.

* * *

„Paní Deniso," řekl pan Ho.

Denisa si jistě už dávno všimla, jak je hodnocen výstup z klece, proto se také předvedla: Udělala hvězdu a odrazila se rukama tak, že poklopem prolétla nohama napřed, vytočila salto a s napjatými chodidly dopadla na mříž – až chirurgicky přesně. Obdivné brebentění posádky nebralo konce.

„Pane Tobiáši," řekl pan Ho a všichni se trochu rozestoupili. Důvěra v mé slovo asi není až tak velká, jak bych si zasloužil. Odrazil jsem se a „trochu neobratně" vyskočil nahoru. Posádka zklamaně zahučela.

* * *

Svoboda! zabouřilo mi hlavou, když jsem po tolika dnech spatřil volny obzor. Oči mne asi prozradily, protože všichni, kteří mne mohli zastavit, nakročili. Nejvíc mne překvapil pohyb Denisina stínu – takže by mne lovila i ona.

Sklopil jsem zrak a uklonil se paní Dao: „Je mi neskonalým potěšením moci se zúčastnit oslav vašich vzácných narozenin, paní. Nechť drak provází cestu vašeho života."

„Děkuji, Evropane," paní Dao velebně sklonila hlavu, „moc hezké přání." Luskla prsty: „Za hodinu začneme."

Posádka vybuchla nadšením a napětí kolem mne opadlo. Přitočil se pan Ho: „To bylo moudré," jeho černý neproniknutelný pohled se mi opřel do očí. „Nyní bude třeba, abyste se převlékl do společenského úboru – paní Denisa samozřejmě také," kývl na mou společnici.

„Mohu o něco poprosit, pane Ho?"

„Ano?"

„Potřeboval bych ostříhat," zatahal jsem se za cancoury vlasů. V hrobě se ze mě stal solidní hipík.

Pan Ho se na mě znovu tak pátravě podíval, pak vybuchl hlasitým smíchem: „Ale jistě, sám si to vezmu na starost, pane Tobiáši.“

„Proč jsi neřekl? Také umím stříhat,“ řekla Denisa. Neodpověděl jsem a šel za panem Ho na záď.

* * *

Loď – tradiční čínská džunka – byla až překvapivě velká: čtyřstěžňová, bachratá, se zvýšenou zádí, možná přes pětatřicet metrů dlouhá. Spodní paluba, po které jsme šli, vypadala, jako by se nacházela ve stavu permanentního chaosu, ale dobře jsem si všiml, že každá věc má své místo, sudy jsou pečlivě přivázány, trsy banánů a chlupatých kokosových ořechů také, a prkna vydrhnutá do běla. Šikmá ráhna skřípala a lemy plachet občas hlasitě zafrčely – loď plula tak, aby ji vítr co možná stabilizoval, a že je kormidelník machr, jsem postřehl už dřív: houpání bylo téměř neznatelné a voda podél bortů jen syčela.

Na zádi pan Ho zatleskal, něco zabrebentil na přiběhnuvšího muže, ten se uklonil, odběhl a během okamžiku se vrátil s židlí, velkým ručníkem, zrcadlem, hřebenem a nůžkami.

„Prosím, pane Tobiáši,“ postavil pan Ho židli tak, abych mohl pozorovat zapadající slunce – zřetelně se vyzná ve vězních.

Usadil jsem se a on mi omotal ručník kolem ramen: „Jak to chcete?“

„Na ježka, po stranách kratší, prosím.“

„Obávám se, že…“

„Na mužstvo,“ vzpomněl jsem si na správný anglický idiom a nůžky chápavě zašmikaly. Už začínám tušit, jak zlomili Denisu – žádné násilí, žádné tresty, ale slušné chování za slušné chování. Cukr a bič ve fázi permanentního cukru.

Usmíval jsem se, pozoroval slunce a pan Ho mne nerušil tlachám.

O mně ale nevědí, že nemám sladké rád.

* * *

„V pořádku?“ pan Ho mi nastavil zrcadlo. Přejel jsem si rukou po temeni a uznale kývl: „Dokonalé, pane Ho. Jsem vám zavázán.“

Vypadal, že ho to skutečně potěšilo.

„Nemohl bych se někde tady nahoře osprchovat? Abych se ne-

musel vracet do klece? Nesnáším, jak mě vlasy koušou na zádech," otřásl jsem se, protože to skutečně nesnáším.

Pan Ho něco rozkázal chlapíkovi, který uctivě čekal v pozadí (Všiml jsem si, že se celou dobu nenápadně pokoušel chytit mé ustřižené vlasy – marně. Přišlo mi ho až líto, s tou jeho lidskou neobratností.), muž přiběhl s pytlíčkem šamponu a vědrem, a za chvíli už na mě kýbloval mořskou vodu. Šampon v ní moc nepěnil, ale zase nemůžu chtít všechno.

Pan Ho mne odvedl do podpalubí, dal mi ručník a zbrusu nový dlouhý tmavomodrý hábit s širokými klopami a širokými dlouhými rukávy a otočil se, abych se mohl v klidu osušit a převléci. Tehdy jsem se osmělil ke své druhé otázce:

„Pane Ho, všiml jsem si, že na palubě jsou i ženy… Jsou všechny… všechny… tedy," zakoktal jsem se a začal si vázat pás.

„Ano, pane Tobiáši?" obrátil se a tvářil se neproniknutelně. Tahle orientální mimika, jak mám sakra vědět, co si myslí?

„Nechci vás urazit a nevím, jak se vaše kultura k podobným otázkám staví," utáhl jsem uzel, „ale jsou všechny… tedy… vdané?"

Pan Ho se zatvářil ještě neproniknutelněji, ale vzápětí znovu vybuchl smíchem, tentokrát daleko delším než předtím.

„Nejsou vdané, ne – vdané ženy na loď paní Dao ani nesmí," poplácal mě po rameni, „myslím, že tento problém se vyřeší sám, kvečeru," znovu se rozesmál, „jste nejvyšší muž na palubě, navíc exotický Evropan… Jsou všechny ženy vdané?" napodobil můj hlas a rozchechtal se, až se prohnul v pase.

*** * ***

Rychle se stmívalo – jak už v tropech bývá zvykem – a posádka na obvykle přísně zatemněnou palubu rozvěšovala lampióny z rýžového papíru (ne že bych to poznal, ale někde jsem četl, že se z něj dělají). S tmou ustal i vítr, vlny tiše pleskaly, plachty volně visely a loď na širém moři má velkou výhodu, že vás neobtěžuje hmyz. Odněkud vonělo jídlo a spolu s tou vůní se vznášelo radostné očekávání oslav – kupodivu jsem zjistil, že se také těším, nuda je hrozný nepřítel – jen kdyby ten kaftan neměl tak nesmyslně dlouhé rukávy. Pan Ho mne opustil, tak jsem pomalu kráčel k přídi, zvědavě si všechno prohlížel a členové posádky se mi uctivě ukláněli a uhýbali z cesty –

dělalo mi to docela dobře – asi by ze mě byl úspěšný otrokář.

„Slečno? Mluvíte anglicky, prosím?“ zastavil jsem se u první pohledné dívky, kterou jsem zahlédl – nabírala ze sudu pitnou vodu.

„Ano, pane Tobiáši,“ řekla téměř bez přízvuku, ale v jejím hlase jsem zaslechl zřetelný strach. No jo, jsem přece jen upír, je skoro noc, jsme trochu stranou… Usmál jsem se: „Potřeboval bych vyhrnout ty zatracené rukávy, nějak to nezvládám,“ zamával jsem rukama a dívka vyprskla smíchy, hned si ale připlácla ruku na pusu a vylekaně mi pohlédla do očí. Aha, s tmou se mi asi stáhly zornice.

„Drak!“

„Ale! To mi jen něco padlo do oka,“ zašklebil jsem se a pokusil si promnout víčka, jenže ty zatracené rukávy se mi zamotaly do sebe a dívka opět vyprskla. Střehl jsem se udělat upíří oči a večer byl s normální lidskou tmou daleko hezčí.

„Jak se jmenujete, smím-li se zeptat?“ zeptal jsem se, když mi vyhrnovala rukáv na levé ruce – nesmí se to rolovat, ale tak jako překládat a utahovat – až skoro k lokti, pak to drží.

„Selma, ale říkají mi Sel,“ mrkla mi do obličeje a hned zas sklopila zrak k rukávu. Zdaleka nebyla tak dokonalá jako Hanako, Mazlík nebo Denisa – o to ale byla hezčí.

„To nezní moc čínsky, Selma.“

„Jsem z Hongkongu, pane Tob…“

„Nemohla bys mi říkat jen Tobiáši? Už mě z toho pánování brněj uši,“ zazubil jsem se a všiml si, jak mi rychle pohlédla na špičáky.

„Neboj, já tě neukousnu,“ řekl jsem a ona opět vyprskla. Velmi sympaticky.

„Dobře, pan… Tobiáši,“ položila důraz na poslední slovo – ohrnovala mi ten rukáv nějak podezřele dlouho, ale nijak mi to nevadilo. Když mi ohrnovala rukáv na pravé ruce, lítostivě mne pohladila po sotva znatelné jizvě nad zápěstím.

Má dlouhé, velmi hebké prsty.

Vzápětí se celou lodí ozvalo bučivé zatroubení, z kterého mi zatrnulo v zubech, a lekl jsem se, že jsem málem přepadl přes zábradlí – Selma mne „na poslední chvíli“ chytla.

„Co to bylo?! Umírající slon?!“

„Začíná oficiální část oslav, je třeba jít na přední palubu.“

* * *

Stál jsem vedle Denisy a poslouchal dlouhý zpěvavý projev v čínštině – přednášel Li Pao a nadýmal se nad tou ctí jako… jako nadmutá koza asi ne.

Stáli jsme do velkého U: Uprostřed paní Dao a její zlato, k ní nejblíže od nejdůležitějšího k méně důležitým, a nožičky na U tvořila posádka. Na to, že jsme zajatci, nestáli jsme si s Denisou špatně.

Chvílemi jsem si připadal jako ve snu, ba ještě hůř – ani ve snu by mě nenapadlo, že budu na nějaké oslavě s Van Vrenem a Wriesem a že se na sebe budeme společensky usmívat.

„Nevyhrneme rukávek? Tobiášku? A ještě jeden? A abys nám nááához nespadnul do vodičky!“ zasyčela mi do ucha Denisa. Já se dál společensky usmíval na Wriese. „Taková… *taková…!*“ nenacházela Denisa slov.

„Pst!“ zasyčel na ni pan Ho.

Když proslov skončil, všichni začali tleskat – stejně jsem si nikdy nemyslel, že lidé tleskají tomu, co řečník řekl, ale tomu, že přestal mluvit. Tleskal jsem tedy hlasitě a dlouho. Pak svalnatý Strážce donesl okovanou bedýnku, otevřel ji a držel, aby do ní paní Dao snadno dosáhla, a posádka začala defilovat – nejposlednější palubní pucflek, sotva osmileté dítě – šlo první: paní Dao vždy sáhla do truhličky a každému dala něco žlutě lesklého.

„Zlaté mince,“ naklonil se ke mně pan Ho, „tradice lodi.“

Všichni z posádky se klaněli až k zemi: celý Orient je postavený na klanění – někomu useknete hlavu, a on se vám ještě ukloní, než zemře. Když minci dostal i kormidelník, posádka zvedla pravou ruku zaťatou v pěst a něco třikrát za sebou hlasitě zařvali – asi čínské hip hip hurá! Pak se „U“ rozpadlo, kuchaři odběhli a začali nosit večeři.

„Evropane, paní Deniso, pojďte s námi,“ velitelsky mávla zlatem obalená ruka a my mohli vystoupit na horní palubu před druhým stěžněm, kde byl pod baldachýnem rozložen měkký koberec se spoustou polštářů. Číňani vědí, jak na to – proč u jídla sedět, když ležet je mnohem pohodlnější. Počkal jsem, až se Denisa položí (všichni se dívali) a natáhl se až za pana Ho – kdo má ty její jedovatosti poslouchat.

Kuchaři a pomocníci začali nosit doslova tuny dobrot – nebýt

člověkem je někdy na nic – jak nádherně to vypadalo, ty barvy, ty vůně…

„Prosím, pane Tobiáši," kuchtík mi podal vysokou orosenou sklenici s kolečkem citrónu.

„Já ale…"

„Je to krev z králíka, chlazená, s kapkou sojové omáčky a špetkou velmi jemně mletého bílého pepře. Je považována za pravou delikatesu," řekl dokonalou hotelovou angličtinou.

„Potom nezbývá, než říci děkuji," s velebností odkoukanou od paní Dao jsem mu pokynul.

Ostatní dál nosili obrovské mísy s jídlem a paní Dao je vždy přehlédla a odmávla – kuchaři odspěchali na dolní palubu, kde už byla ve dvou řadách rozsazená posádka – na prknech před sebou bílé ubrusy – odhadoval jsem, že jich je k padesáti.

„Nesmíte začít jíst dřív než paní Dao," zašeptal pan Ho, a protože si vládkyně právě vybrala, přivolal si kuchtíka a nechal si celou jednu mísu položit k sobě – nádherně se to lesklo (tipoval jsem na šuang-si), ale podle vůně nikoli z hovězího, ale z typicky čínského psa čau-čau. Jiný kuchař přispěchal s miskou, hůlkami a rýží. Rýži měl pan Ho společnou s Wriesem. Pak paní Dao zahájila večeři: Opět projev v čínštině, naštěstí velmi krátký – podle své postavy zřetelně ví, že nechat vystydnout jídlo kvůli nějakým řečem je holý nerozum. Připojil jsem se k závěrečnému provolání, a pak už se konečně jedlo.

Ta chlazená králičí krev… inu, jak to říct, už jsem si nějak zvykl na rybí.

*** * ***

Číňani u jídla strašně mlaskají a říhají – čím víc, tím líp. Ale co.

Popíjel jsem svou Bloody Mary a díval se na spodní palubu. Barevné lampióny se kývaly s vánkem a stopy houpavého světla se natahovaly do černého oceánu. Selma jedla čelem ke mně a v mém pohledu asi něco bude, protože vždy, když jsem se na ni podíval, zvedla oči a usmála se. Výhled mi kazila jen Denisa, která – jistě náhodou – měla v mém zorném poli ruku se skleničkou opřenou o bok. Pan Ho téměř každé sousto zapíjel z porcelánové misky něčím, co smrdělo jako terpentýn, pozoroval směr mého pohledu a vědoucně se pochechtával.

Pak jsem si všiml, že se ke mně dívčích očí ze spodní paluby upírá stále víc a víc, a řeknu vám, není to špatný pocit.

Po jídle paní Dao hlasitě zatleskala – tím formální část oslav skončila a začala volná zábava.

Na dolní palubě se okamžitě objevila hromada bubínků a orientálních mňoukadel a big band spustil opravdu ryčně – zmáčkli něco od Rolling Stones.

„Myslíte, že můžu dolů?“ zašeptal jsem na pana Ho.

„Jistě, ale nezapomeňte poděkovat paní Dao.“ Přes terpentýnové pochechtávání měl oči zcela čiré a jasné. Obsluha začala nosit vodní dýmky a nad palubou se rozprostřela vůně tabáku a opia.

„Paní Dao, byla to vskutku vytříbená večeře, děkuji, že jsem se mohl zúčastnit,“ vstal jsem a uklonil se skoro ke koberci.

„To jsou všichni Evropané tak uctiví?“ foukla mi do obličeje opiový mrak.

„Jen když potkají tak nevšední ženu, jako jste vy.“

Tlustá dáma se rozesmála, až jí na sádle pod zlatem propuklo nefalšované vlnobití:

„Jdi si zatančit, Evropane, jen jdi – vidím, že to potřebuješ,“ smíchy div nekuckala a odmávla mě.

„Kam jdeš?!“

Zas ta Denisa.

Překročil jsem nastraženou nohu, pár schodů a byl jsem dole.

*** * ***

Když jsem se přiblížil, Rolling Stones začali trochu skřípat a sedící lidé vstávali a začínali se rozestupovat. Uklonil jsem se hudebníkům a tak trošku zamával Selmě. Tolik ulehčených a chápavých pohledů naráz jsem už dlouho neviděl.

Lidé se zase sesedli, Stones chytli dech a opiový mrak zhoustl – tady se kouřily obyčejné fajfky, popřípadě balené cigarety. Dvě děti s velkými džbány a naběračkami neúnavně dolévaly terpentýn.

„Můžu přisednout?“ postavil jsem se za Selmu. Byla to jen formální otázka, místo už jsem měl uvolněné, polštář naklepaný.

„Bude mi potěšením,“ řekla způsobně. Vmáčkl jsem se do sedící řady a Selma mi měkce přilnula k boku. Okamžitě přispěchalo dítě se džbánem, z brašny vytáhlo misku – a v tom si uvědomilo, co jsem

zač, a ztuhlo jako přimražené – kapela opět začala ztrácet rytmus, až nebylo jasné, jestli náhodou nehrají Help od Beatles. Dítě se džbánem byla tak desetiletá holčička s černými copy a očima jako čárky. Zašklebil jsem se na ni a povystrčil špičáky. Zaječela vskutku nádherně.

Chytil jsem upuštěný džbán i naběračku a vrátil jí to: „Skoč, prosím, za kuchařem, ten ví, co piju.“ Kuckal jsem se přitom smíchy – vidět ten obličej, opravdu nezapomenutelné. Selma se ke mně přitiskla ještě úžeji a kapela se zas vzpamatovala; poněkud kožené tváře se uvolnily a už jsem tolik nevadil – zavtipkovat s dítětem, to působí vždycky.

Ubrusy a zbytky večeře zmizely, band spustil další šlágr a začalo se tancovat – Stouni byli vystřídáni Kelly Family. Když jsem uslyšel, jak muzikanti zpívají, málem jsem porušil slovo a uprchl v dál. Ten druhý si poznamenal, že by se Kellyovci dali použít jako obzvlášť vytříbené mučidlo.

* * *

Spolu s ostatními jsem tleskal a kýval se do rytmu, a Selma se na mne několikrát pootočila, jako když se chce na něco zeptat, ale netroufá si – vždycky se potom napila terpentýnu – a já tušil, že mě v blízké, ale o to temnější budoucnosti tanec nemine.

„Zatancujeme si?“ odvážila se nakonec a rychle zabodla oči do paluby.

„Ale s radostí,“ řekl jsem (s nalepovacím úsměvem) a pochmurně přemýšlel, jak mému tanečnímu umění prospěje kaftan na paty. Kapela to zrovna děsivě odpíchla, pot z nich stříkal, bubínky vířily, ruce na strunách kmitaly…

Zlatý An Angel!

Kaftan nekaftan, začal jsem statečně křepčit. Mezi nevysokými Číňany jsem působil jako rozhledna při zemětřesení a oni se začali kácet také – smíchy.

„Tanec mi nikdy moc nešel,“ omluvně jsem řekl prohýbající se Selmě.

Ti syčáci kolem mne udělali kroužek, tleskali a nechali mne smažit samotného. Podkasal jsem si hábit a zmítal se, až žabky létaly. Když kapela opět začínala vynechávat, raději jsem zjednodušil figu-

ry.

Další písnička byla pomalá, česky ploužák: ty zvládám dokonce dva – doprava a doleva. A i když si přezdívku mistr Tango asi nevytancuju, Selma se ke mně přivinula a oči jí svítily – a o to jde.

Po další písničce se band věnoval občerstvení, tak jsme si sedli – na mém místě ležel nový vyšívaný polštář a za ním stála v pozoru holčička s táckem a vysokou sklenicí.

„Děkuju," řekl jsem a vzal si pití (jídlo, dobře). Holčička na mě zírala jako uhranutá, tak Selma něco vypálila rychlou čínštinou a dítě odběhlo. Jemně jsem Selmu nadzvedl a strčil jí vyšívaný (zřetelně pohodlnější) polštářek pod zadek – to už mě spolusedící z druhé strany bral za něco tak všedního, že mě v rozmáchlém gestu polil terpentýnem.

Hrobové ticho naznačilo, že jsem stále bedlivě sledován.

„Nic se nestalo," cinkl jsem sklenicí do prázdné sousedovy misky. Všichni hlasitě vydechli a hovor jen vybuchl – ještě že neumím čínsky.

Tak nenápadně jsem Selmě položil ruku na koleno – zrovna mi šátkem pucovala terpentýn z klopy.

„Proč já, Tobiáši?" pohlédla mi do očí, „když máš…," bleskla směrem, kde seděla Denisa: „Ona je tak krásná, dokonalá…"

„Navenek možná ano, ale nelíbí se mi, co má tady," poklepal jsem si na čelo.

„Panéé Tobiášši?" ozval se za mnou opiem rozmazaný hlas, „mohu vás pož… požžžádat?"

„Jistě. Ale o co?" vsedě jsem se otočil a za mnou stál jeden z hudebníků.

„Než… nezahráál byste nějakou ev… evropskou hudbu?" vrazil mi do rukou baňatou věc velmi vzdáleně podobnou kytaře.

„Má to nějak málo strun," zadrnčel jsem. Jak sakra ví, že umím hrát? Všichni na mě už zase zírali. Zkusil jsem akord – a kupodivu – docela to znělo.

Hrát, hrát, ale co?

Tušil jsem, že s českou trempskou písní neprorazím, tak jsem odpíchl klasického tříakordového Elvise: evropská hudba to sice není, ale kdo si toho všimne.

Zjistil jsem, že být upír má i velké výhody – měl jsem spoustu času na vymyšlení a nahmatání dalšího akordu (ani ty tři poskládat správně za sebou není žádná sranda), a když můžete vložit veškerý dech do zpěvu, je to fakt docela nahlas. Navíc, mé hraní na kytaru se v mládí zaseklo na problému, jak synchronizovat hudbu a text – vždycky se mi něco předbíhalo, takže jsem to řešíval maximálním zrychlením obého. I teď zněl můj Elvis dost divoce – zběsilé drnčení baňatého instrumentu tomu jen dodávalo. Jinými slovy: řval jsem a hulákal, až se oceán třásl.

Kupodivu, Číňani trsali jako diví, ruce nad hlavou, a chtěli další a další přídavky. Podivíni.

Pak jsem si uvědomil, že velmi podobnou scénu jsem napsal do té své prokleté knihy, a odtamtud už byl jen skok do Nočního klubu. Tutti Frutti jsem hodně zkrátil.

* * *

„Jsi smutný?“ zeptala se Selma, když jsem vrátil nástroj.

„Vzpomněl jsem si… na svobodu.“

„Nesmíme s tebou o ničem takovém mluvit, trest by byl přísný,“ řekla vyděšeně a odtáhla se.

„Neboj, nebudu se vyptávat,“ jemně jsem ji palcem a ukazováčkem stiskl nad kolenem – špás se tomu říká česky.

„Ty!“ pleskla mě do ramene a zahleděla se mi do očí. Lidé na palubě už zase vířili, tak jsme se vytratili docela nepozorovaně.

* * *

Selma měla vlastní kajutu – sice tak malou, že jsem si v ní připadal jako skrčenec, ale rakev byla menší. Po třech ranách hlavou do stropu jsem si raději sedl na postel – zvenčí šuměl oceán, kulatým okénkem se odráželo kývavé světlo lampiónů a někde po větru někdo hlasitě zvracel.

Pravá romantika.

Japonské přísloví o tom, proč by měl muž dělat, co zvládne žena, znají i v Číně.

* * *

Asi jsem si na chvíli zdříml, protože kaftan zmizel a na poličce se objevily mé obvyklé civilní šortky a triko: vyprané a vyžehlené.

Selma ze spánku zavrněla a zavrtala mi nos do ramene – připadá mi hrozně horká, já jí pro změnu studený.

Usmál jsem se při vzpomínce, jak zkameněla, když jsem ji poprvé políbil na krk. Zvedl jsem hlavu, udělal kočičí oči a vycenil špičáky: „Drákuláá!“ Selma umí ječet taky moc hezky.

Protože bylo k ránu, sebral jsem šaty a vyklouzl na palubu. Vzduch se ochladil, nad mořem ležel bílý opar, a pan Ho seděl na stoličce nedaleko dveří, kterými jsem musel vyjít. Jeho vodní dýmka vydávala slabé srkavé zvuky – nekouřil opium, ale tabák, a modrý dým se pomalu vplétal do oparu.

Položil jsem šaty na sud s rýží a skočil do moře.

* * *

Voda byla teplá a pro mé oči nikoli černá, ale do modrošeda. Hluboko pod sebou jsem viděl stíny velkých ryb, což mi nedělalo dvakrát dobře, tak jsem podplul pod kýl a docela překvapeně vyvalil zrak. Čekal jsem stejnou rozšafnou bachratost jako nahoře, ale zespodu loď zdaleka nevypadala, jak si představuju džunku: dokonalý proudnicový profil, dopředu vystupující ostrá kosa, a dva – nyní zavřené – otvory; jistě sání vodních trysek.

„No to se podívejme,“ řekl jsem a místo slov se mi od rtů odlepila šňůrka stříbrných bublin. Prozkoumal jsem rozhraní mezi džunkou a tím rychlým spodkem (který byl z nefalšované, na poklep několikacentimetrové oceli), a seznal, že dřevěná obšívka je zřejmě jen kamufláž.

Ale nebyl jsem ve vodě kvůli koukání lodím pod sukně, potřeboval jsem vyzkoušet, jak rychle dokážu plavat.

Běžné plavecké metody typu kraul nebo prsa jsem rychle zavrhl – ty jsou vymyšlené pro lidi, kteří potřebují dýchat, a kteří nemají takovou sílu v končetinách. Záhy jsem zjistil, že nejrychleji se dokážu pohybovat vlnivým stylem typu delfín. Sehnat tak někde plaveckou dvojploutev…

Protože jsem byl pod vodou už docela dlouho, dohnal jsem loď a vytáhl se na palubu. Pan Ho seděl stále tam, co dřív.

„Neměl byste cigaretu, prosím, pane Ho?“ Zvedl obočí, ale vstal a během momentu mi donesl krabičku camelek. Ne že bych někdy kouřil, ale jsou chvíle, ke kterým dým prostě patří. Oblékl jsem si na

mokré tělo šortky, a dokud jsem neuschnul, pouštěl jsem obláčky po větru. Když nedopalek vyřízl rudý oblouk a s tichým zasyčením zemřel, řekl jsem: „Už?“ a pan Ho přikývl. Poklop zapadl s kovovým zařinčením.

*** * ***

Denisa už byla v hamace, a jestli kdy kdo viděl smrtelně uražená záda, tak já právě nyní. Rozložil jsem si spacák přímo na palubu a usnul.

Je to opravdu dobrá věc, umět spát.

*** * ***

„Panebože! Co to tady tak *smrdí*?!“

Denisina slova mne vzbudila – podle všeho stála nade mnou.

Už v noci jsem si všiml, že mi Selma navoněla tričko sladkou pronikavou voňavkou – vzpomněl jsem si, že prý to orientálky dělávají, aby na ně muž nezapomněl.

Rozkošnicky jsem začenichal, protáhl se a jakoby ze sna se zatvářil způsobem, o kterém jsem předpokládal, že Denisu rozpálí doběla…

Nemýlil jsem se.

Trénink dnes začal časně.

*** * ***

Protože jsem se během spánku do spacáku nějak zamotal, nejdřív jsem tvrdě schytával – ručně, to asi pro nedostatek bambusových mečů.

„Opatrně, paní Deniso, ještě není zcela zdráv,“ ozval se svrchu hlas pana Ho.

„Ten že není zcela zdráv?!“ dostal jsem ránu do hlavy, až jsem uviděl barevná kola, a konečně se mi podařilo vymanit z textilní chobotnice.

„Ahoj Selmo!“ zamával jsem nahoru. Diváci, přestože někteří hodně pobledlí, se sbíhali v daleko hojnějším než obvyklém počtu – na lodi se nic neutají, tak čekali opravdu tuhý mač.

Trochu mě mrzelo, že poměr sázek je lichotivější pro Denisu.

*** * ***

Dnes poprvé jsme se nijak nešetřili a já poznal, jak nebezpečné

může být kung-fu s bytostí jako my.

Prkna praštěla, mříž zvonila, kosti skřípaly a rány duněly. Přestože nás diváci mohli vidět, jen když jsme od sebe odskočili, freneticky fandili, oči na vrch hlavy, papírky se sázkami v pěstech. V jednom z klidnějších okamžiků jsem si všiml, že si židli donesl i Wries – ten určitě viděl všechno, stejně jako pan Ho, takže jsem si chuť na levitační triky nechal zajít hned dvakrát.

Další krátká přestávka byla, když mi praskla guma u šortek. Denisa sice počkala, až mi přinesou nové a až se převléknu, ale nebýt diváků, bušila do mě dál, šortky nešortky. Oba jsme po namáhavém fyzickém výkonu dýchali tak jednou za patnáct minut – to je na nás téměř uřícenost.

Další kolo trvalo skoro hodinu – pak se mi ji povedlo zasáhnout patou na solar – dech jsem jí sice nevyrazil, ale nervovou pleteň tam má jako všichni. Zapotácela se, prudce jsem švihl pěstí, uhnula, ale já použil trik, který mne naučila Mazlík, a trefil ji loktem letícím za pěstí. Byla to hodně dobrá rána – neodhodila ji, ale srazila na podlahu. Nezaváhal jsem a plnou energií jí zarazil levou pěst znovu do solaru.

Tím to skončilo.

Pomalu jsem vstával a cítil se unavený ale šťastný – vlastně poprvé jsem Denisu porazil. Za necelých deset dnů výcviku to vůbec není špatné, pochválil jsem se. Zároveň jsem zjistil, že i my můžeme být omráčeni, a nikoli jen ranou do hlavy.

Zadíval jsem se na Denisu a radši přes ni přehodil ručník – stejně jako já měla oblečení na cáry a její oblíbené bikinky (dnes světle žluté) držely jen na několika nitkách. Shora se ozývalo nadšené povykování těch, kteří si vsadili na mě – Selma skákala nejvýš.

Protože se Denisa nejenže nezvedala, ale dokonce se ani nepohnula, pan Ho zatleskal a dav se sice s reptáním, ale rozešel. Pan Ho zvedl poklop a se známou lýčenou taškou seskočil dolů.

„Dobrý boj," pochválil mě, „bude z vás cenný válečník, pane Tobiáši, uvážím-li, že vám není ani měsíc a půl…" Sklonil se nad Denisu a začal jí prohmatávat hruď. Bolelo ji to, tak se z mdlob oháněla rukama.

„Mohl byste ji podržet, prosím?"

„S radostí,“ jemně jsem chytil mátožná zápěstí – stejně jako já je měla pokryta souvislou vrstvou modřin, které se ale rozplývaly téměř před očima.

„Zlomeného nemá nic,“ zvedl pan Ho hlavu, „ale měl byste si na to dávat větší pozor, dva tak tvrdé údery do stejného místa… Ona vás nikdy nezasáhla do citlivých partií naplno – i teď brzdila.“ Jeho hlas zněl káravě.

„Myslel jsem, že jí nemůžu ublížit,“ trochu mi zatrnulo a začal jsem na rukou instinktivně hledat tep.

„Vy ano, samozřejmě. I vy jste smrtelní, nezranitelnost je z pohádky, ne odtud,“ mávl dokola. „Otočte hlavu,“ rozkázal a vyhrnul jí potrhané tričko až ke krku. Chvilka lékařského pokyvování a pak zavoněl kafr – velmi podobně, jako mast Pátera Koláčka. Ozvaly se mlaskavé zvuky, jak jí lék vtíral do kůže, a Denisa zavzdychala a otevřela oči. Když mě uviděla nad sebou, škubla se jako…

„Klid, paní Deniso. Klid,“ přitlačil ji pan Ho k palubě, „budete v pořádku,“ přiložil jí na lesklou hruď bílé plátno a stáhl triko: „Do večera ležet na zádech – žádná hamaka, jen prkna,“ zaťukal na dřevo a v hlase měl dokonalý doktorský přízvuk.

„A vy, jestli ji takhle zraníte ještě jednou,“ podíval se na mě přísně, „budete příště bojovat se mnou.“

Přiznám se, že mě z černého pohledu toho metr šedesát vysokého mužíka docela zamrazilo.

„A dnes se o ni budete starat!“ sebral tašku a vyskočil nahoru.

Tak starat!

Denisa se škodolibě usmála – myslela, že ji nevidím.

„To jsem to teda vyhrál,“ zvedl jsem ji a opatrně položil na rozprostřený spacák.

„Nemohl bys mi převléknout to triko? Jsem nerada v roztrhaném,“ začalo první z asi milionu skromných přání tohoto dne. Kolem oběda už jsem se proklínal, že jsem se nenechal vyklepnout.

„Mám chuť na koktejl z těch dvou druhů malých rybiček… pan Ho ví jakých,“ řekla zmírajícím hlasem. Takže jsem další hodinu sekal hlavičky rybám ne větším než z akvária, a pak jedněm ještě menším, než jsem nacedil obvyklou sklenici, pak to bylo moc teplé, tak jsem dal donést led, pak moc studené…

„Fiflena rozmazlená,“ drtil jsem v zubech. Navíc se nechala krmit, přestože s rukama evidentně nic neměla, a už jí určitě stejně nic nebylo a…

Pan Ho se občas objevil nad mříží a zeptal se, jak se snažím – když mu odpovídala (stěžovala si, samozřejmě), zdaleka neměla tak zmírající hlas, jako když si přála polštářek pod hlavu, trochu nadzvednout nohy, učesat vlasy, a ten fald na spacáku tak tlačí do zad… Pan Ho se na mne mračil, a tak jsem radši moc nekafral – s tím soubojem to asi myslel vážně, a nechat si znovu useknout ruku nebo tak něco, to se mi vážné nechtělo.

Další problém byl, že nitky na boku Denisiných bikin stále popraskávaly, ona to dobře věděla a stále mne nutila být v její těsné blízkosti (zrovna jsem dělal aktivní stín), a včera v noci jsem zjistil, že mi upírstvím nejen zjemněly a zintenzivněly smysly jako zrak a sluch, ale i jiné tělesné funkce.

Zajímavé: důležité nebo příjemné se znásobilo, bolest a nepříjemné vjemy výrazně utlumily.

Kolem čtvrté už jsem ty bikinky nemohl vydržet a poprosil pana Ho, jestli bych nemohl na chvíli nahoru, že musím něco naléhavého Selmě a že určitě neuteču.

Podíval se dolů a řekl, že se musím starat o paní Denisu.

Hajzl jeden šikmovokej.

*** * ***

Tehdy mi došlo, že se Selmou jsem si upletl bič sám na sebe a s úklonou jim ho věnoval. Musím se ještě hodně učit.

Protože slunce už zašlo za okraj naší díry, a tedy jsem nemusel dělat slunečník, pleskl jsem sebou do hamaky a začal se věnovat koncentrační meditaci – je velmi uklidňující.

*** * ***

Když se setmělo, zázračně vyléčená Denisa mi udělala Austrálii – to se člověk meditující v hamace roztočí kolem dokola, ruce a nohy se mu zauzlují do síťoví a nebožák skončí břichem dolů.

„To mám za tu péči?!“ vztekal jsem se.

„Ne, za péči ne,“ otřela se mi bokem o rameno a odvlnila se.

*** * ***

Asi za dvě hodiny jsem zjistil, proč si nás tu tak cení, i proč pan Ho nemá rád, když si vzájemně ubližujeme.

* * *

„Vstávej," zatřásla se mnou Denisa. Čekal jsem nějakou zlotřilost, ale mela v hlase nezvyklé napětí a něco podobného sálalo z celé lodi.

„Obleč se," hodila mi na břicho sametově hladký balík, „nejdřív ale tohle," na balíku přistálo něco jako dvojité gumové popruhy na pistoli. „Navléká se to takhle… spěchej trochu, prosím tě!"

Oblékl jsem si popruhy – vzadu na krku docela tlačily. Denisa mi je utáhla a na hrudi mi zacvakla malou kovovou růžici: „Dokud ti neřeknu, nesmíš si to sundat, rozumíš? Za žádnou cenu." Viděl jsem, že má na sobě to samé – stála tam jen v plavkách. Sehnula se a natáhla si volné kalhoty – tak černé, že i pro mé oči byly téměř neviditelné. V balíku, který mi předtím hodila na břicho, byly jedny i pro mě a k nim volný černý… nevím, jak se to jmenuje, asi vršek od kimona. Když jsem si to pokoušel ovázat širokým černým páskem, řekla: „Ukaž!" a zručně mi ho obtočila dvakrát kolem pasu a zauzlila. Ostrý pohled do očí:

„Rukávy vyhrnout nepotřebuješ?"

„Jste skutečně v pořádku, paní Deniso?" ozval se svrchu ustaraný hlas pana Ho.

„Ano, pane Ho," řekla, ale zatvářila se trochu bolestivě – zřejmě abych se cítil provinile.

„Takže," stočila si vlasy do volného drdolu a natáhla si kuklu – rázem z ní byl vidět jen světlejší proužek kůže kolem očí, „to, co tě tak tlačí těsně pod krkem do páteře, je malá kumulovaná nálož. Když se nevrátíš na loď do doby, kterou oni určí, vybuchne, když si to pokusíš sundat, vybuchne, když zaútočíš na kohokoli z naší posádky, vybuchne – jediné, kdy nevybuchne, je, když budeš dělat přesně to, co ti oni rozkážou," píchla palcem k horní palubě. „O tom, co se stane, když se pokusíš utéci, jistě nemusím mluvit."

„Vybuchne," řekl jsem poněkud tlumeně, protože jsem si kuklu nasadil průzorem dozadu.

„Přesně – ale aby sis nedělal marné naděje, v žádném případě tě to nezabije – náložka rozdrtí pár obratlů a přeruší míchu: to znamená,

že se tak týden nebudeš moci ani hnout, a také to znamená, že oni budou mít dost času, aby tě našli – a to, co ti udělají za trest, si radši nepřej ani vědět.“

„Ty užs to zažila?“ narovnal jsem si kuklu a Denisa mi zastrkala lem pod límec.

„Nezažila, jen jsem se musela dívat, jak to dělají jiným…,“ odmlčela se, a podle toho, co se jí mihlo očima, ani nemusela pokračovat.

„Připraveni?“ řekl pan Ho seshora.

„Ještě okamžik,“ řekla Denisa: „To jsou boty, troubo.“

„Mně to taky na rukavice přišlo trochu divný,“ vytáhl jsem ruce z něčeho, co vypadalo spíš jako silné sametové ponožky než jako boty – na podrážkách to mělo orientované chloupky, takže nohy přilnuly k prknům téměř dokonale. Denisa mi ukázala, jak se zavazují.

„Co to vlastně je? Vypadáme jako sám černý nindža,“ zachechtal jsem se, pod maskou trochu dušeně.

„Přestože tohle oblečení vymysleli v osmnáctém století v japonském kabuki-divadle a v Evropě je tuplem profláklé z nindža-filmů, tady budí smrtelnou hrůzu… A jen tak mimochodem, jestli někdy narazíš na skutečného nindžu, přes všechno co umíš, uteč. Už, pane Ho,“ zvedla hlas a poklop se otevřel.

*** * ***

„Vysvětlila ti paní Denisa smysl našeho řemení? Přesněji – tvého řemení?“ zeptala se paní Dao.

„Ano, paní,“ řekl jsem a cítil se hodně nesvůj, ale ne kvůli tomu oblečení. Loď se hnala tmou, nikde ani světélko, jen ostré syčení a pleskání vln. Paní Dao zatím jela na vítr, ale podle jistého detailu jsem usoudil, že brzo uslyším i motory.

Tím detailem byl dvouhlavňový kulomet tyčící se na zvýšené palubě před druhým stěžněm, přesně tam, kde byla včera v noci opulentní žranice. Paní Dao ve vlajícím černém rouchu se o něj tak nonšalantně opírala, na sobě ani kousek zlata, za ní její Strážce, bokem Van Vren a Wries, oba upnutí v černých pláštích, klobouky do čela. Cípy plášťů tiše pleskaly do kolen.

„Piráti, oni jsou piráti!“ otočil jsem se na Denisu.

„Snad sis nemyslel, že jsme nějaká rekreace, Evropane?“ v

chraplavém hlase žbluňkala krev.

„Proč jsi mi neřekla ani tohle…?!“

„Nedávejte vinu paní Denise, pane Tobiáši,“ skočil mi do řeči pan Ho, „je to první pravidlo lodi, které jste až do této chvíle nemusel znát: Nikdy nikomu neprozrazovat nic, co nemusí bezpodmínečně vědět, až do doby, kdy to nemusí bezpodmínečně vědět. Ano, jsme pirátská loď, a pokud se nepodřídíte rozkazům, které budou následovat, budete trpět… přesněji: dokud se nepodřídíte, budete trpět. Nikdy vás nezabijeme, na to jsou pro nás vaše schopnosti příliš cenné, ale to utrpení je tak velké, že se nakonec – vždy – podřídili všichni.“

„OK, strašení stačilo, co mám ale dělat?“ řekl jsem a v mysli mi zněla Postrachova slova: Klidně jez i hovna, když ti to umožní lépe poznat nepřítele. Čím víc ho znáš, tím snáze ho zničíš – až přijde čas. To vulgární slovo bylo jediným vulgárním slovem, které jsem od Postracha kdy slyšel, takže si tuto poučku pamatuju obzvlášť dobře.

„Vaše zbraně,“ podal nám pan Ho dvě krátké katany… tyhle meče se asi jmenují jinak, ale kdo by teď myslel na terminologii.

„Zabíjejte všechny, pane Tobiáši, mrtví vám nevpadnou do zad. Důstojníky a kapitána poznáte podle šatů, budou velmi podobné jako na naší lodi – ty jen omráčit, maximálně lehce zranit. Pokud použijete nějakou ukořistěnou zbraň, musíte ji před návratem nechat na druhé lodi, jinak následuje trest. Tady ještě…,“ podal mi cosi jako velké náramkové hodinky, „…je to kompas, chronometr a hloubkoměr. Kdybyste se musel potápět, držte se do třiceti metrů; kdyby vás zranili, snažte se skočit do moře, najdeme vás – oni mají takový ošklivý zvyk – rozsekat raněného útočníka na malé kousky. Velmi malé kousky.“

„Hotovo, pane Ho?“ chraplavý hlas.

„Ano, paní Dao.“

*** * ***

„Na příď, rychle,“ postrčila mne Denisa.

„To je jako zahákujem, budem se houpat na laně a hulákat jo-ho-ho, nebo co?“ vzpomněl jsem si na malebné obrázky z chlapeckých knížek.

„Ony tě ty vtipy… zabils už někdy někoho?“

Pokrčil jsem rameny.

„Nemusíš mít výčitky, zřejmě útočíme na jinou pirátskou loď – na lidskou pirátskou loď," dala důraz na to lidskou: „Jsou to zvířata, kdybys viděl, co dělají obětem…," otřásla se.

„My obětem jistě nic špatného neprovádíme, že?" zeptal jsem se nevinně.

„My ne… já ne," opravila se a mrkla na Van Vrena a Wriese: „Kryjí nám záda, snad padesátkrát mi zachránili život."

„Proč my – myslím vampýry – proč to nedělají sami? Jsou určitě lepší než já," zkusil jsem, jak mi jde tasit meč.

Paluba se začala chvět, několik tichých rozkazů, plachty zapleskaly a sjely dolů, motory zahučely, příď se zvedla a nárazy vln ztvrdly. Kolem katany mi začal hvízdat vítr, tak jsem ji radši schoval.

„Proč my?" Denisa zatínala prsty do jílce zbraně, kterou si rutinovaně pověsila na záda: „Asi kvůli našim očím – vidíme v noci nejlépe ze všech, ani výstřel z nejčernější tmy nás neoslní a nedonutí mrknout… plus naše regenerační schopnosti. A proč by oni měli schytat, co obvykle schytáme my?" podívala se na mě a já pochopil, že se bojí – sice to zdařile skrývala, ale bála se, div se netřásla. To s tím rozsekáváním na kusy je zřejmě pravda.

A ona už to asi i viděla.

Mně s mojí výchovou Nočního klubu to bylo jedno – a navíc, jaká je smrt, už vím, a ani napodruhé to nebude horší: kulka do krku nebo rozsekat na kusy, co na tom záleží – se smrtí se nelze smířit, lze si na ni jen zvyknout.

Ten druhý si udělal poznámku s velkým vykřičníkem.

*** * ***

„Víc vlevo," zašeptala Denisa přes rameno a loď se během okamžiku trochu naklonila.

Viděl jsem cíl také docela jasně.

„Sto metrů," začal jsem zcela instinktivně hlásit vzdálenost.

„Držte se, budeme je taranovat," zašeptal za mnou Wries.

„Osmdesát," řekl jsem – Wries předával má tichá slova dál. Pověsil jsem si meč na záda a Denisa zkontrolovala, jak mi sedí.

„Šedesát," řekla tentokrát ona a loď zpomalila, aby poklesl hluk.

*** * ***

Na třiceti metrech si nás všimli – příď naší džunky byla zatraceně

výš než jejich paluba – pod hladinou jsem viděl slaboulinké odlesky na kose vybíhající vpřed.

„Jak jsi na tom se skokem do dálky?“ zeptal jsem se Denisy – trochu mi chybělo, že tady před bojem nikdo nevtipkuje.

„Dvacet metrů,“ řekla polohlasem a místo žertíku jí zacvakaly zuby.

Na lodi před námi někdo rozespalým hlasem křičel nesouvislé rozkazy. Plácl jsem Denisu přes zadek: „Nebuď taková upjatá! Deset metrů!“ zařval jsem a odrazil se.

Projev iniciativu, nepřítel si tě začne vážit a tím méně bude čekat zradu: Postrach.

* * *

Dopadl jsem, a prkna pod nohama mi jen zapraštěla. Meč zasvištěl a první bezhlavá mrtvola s mačetou v ruce se skácela. Tušil jsem, že na pirátské lodi musí být lidí docela hodně – přepadají výletní koráby a musí dokázat usměrnit doslova masy.

Rozkopl jsem nejbližší dveře a pěstí srazil důstojníka – měl jsem to o to jednoduší, že mne vůbec neviděl. Přeskočil jsem tělo a vzápětí do lodi narazila ta naše – opravdu mohutné praskání a mohutný náklon – jen jsem vystrčil zbraň před sebe, a když se naklánění zastavilo, měl jsem na čepeli tři piráty. Až v tu chvíli jsem docenil nindžovské boty – neklouzají ani v krvi. Proběhl jsem chodbičkou a tehdy někdo chytrý rozsvítil elektrická světla.

Setnul jsem oslněného chlapa, nahého jak palec a potetovaného do posledního kousku kůže – kolem penisu měl draka s vyplazeným jazykem.

„Jáááá!“ zařval druhý chlap, a už jsem se kryl před něčím jako špičatým sekáčkem na maso – na mou rychlost ale neměl: Nechápavě se podíval na pahýly po useknutých rukou, pahýl krku už si neužil.

Chytil jsem se krátkého žebříku a vyšvihl se vzhůru – vida, můstek! – tedy přesněji: pokusil se vyšvihnout – v rozletu mi někdo přerazil o hlavu baseballovou pálku.

Co je to ale proti Denisiným pěstem.

Posledně jmenovaná se mi odrazila od břicha (ležel jsem pod žebříkem) a vyskočila mečem napřed. Její výkon odměnilo hlasité za-

bublání a po šprušlích rázem tekla krev.

To už jsem byl nahoře také.

Druhý muž měl v rukou krátký samopal, a přestože v té rychlosti nemohl vědět, kde jsme, tiskl spoušť. Navíc měl zavřené oči. Svak! Svak! Skočil jsem před Denisu a obě kulky mi prosekly kimono na břiše.

* * *

To mám za to, že se nestarám o sebe, ale že zachraňuju ostatní – jenže, reflexy Nočního klubu se jen tak zapomenout nedají.

Už se mi asi nebude běhat tak snadno, a abych pravdu řekl, ani jednoduché stání už mi nepřišlo nijak jednoduché.

* * *

Výbava můstku začala nadskakovat, jak se do toho dal někdo zvenčí z něčeho podstatně těžšího než samopal. Ke všemu se na druhé straně rozlétly dveře a chlap s útočnou puškou na nás začal trénovat střelbu na běžící cíl. I když, v mém případě…

Denisin meč se zaklínil v samopalníkovi (bohužel zničila i jeho zbraň), tak z ruky chlapa, kterého tu zabila prvního, vyškrábla automatický colt, klasickou pětačtyřicítku vzor A1.

Sedm ran, možná osm, blesklo mi hlavou. Viděl jsem, jak u ústí útočné pušky vybuchují další a další koule oranžových plamenů a jak se rozprsky třísek blíží a blíží… Proč vždycky všichni střílejí po mně?

Beng! Beng! zaduněla pětačtyřicítka.

* * *

Na těch pár metrů nešlo minout. Denise se to přesto povedlo: Kulky vyrazily dvě světlá kolečka do dřevěné zárubně. Během těch několika okamžiků se však můj organismus s dvojzásahem do žaludku už docela vyrovnal… zas až tak docela ne – vyrovnal se s ním tak, že mi umožnil skok, na jehož konci jsem Denise vyškubl pistoli.

* * *

Ještě v letu jsem zaklesl ukazovák do spouště a předvedl totéž, co Hanako v pasáži kina Blaník – já to ale nyní dokázal v letu. Zjišťuji, že mé střelecké schopnosti upírstvím vzrostly také násobně.

Beng! Beng!

Pravé oko, levé oko – chlap vytřeštil mozek na stěnu.

Beng! Beng!

Tentokrát jsem střílel skrz skříňku na zdi, jen po zvuku, ale těžká automatická zbraň venku utichla.

Stále v letu jsem pozoroval čtyři rotující nábojnice a pomalu se vracející závěr coltu.

Glock! Chci glock! Chci dva glocky!

* * *

Dopadl jsem, překulil se na kolena a do levé dlaně mi vklouzl meč – Denisa mi ho kopla po podlaze. S její muškou jsem se divil, že ho nemám zapíchnutý v břiše.

To už – svou katanu v rukou – proběhla dveřmi a skočila na dolní palubu.

Nešlo mi to ani zdaleka tak rychle jako jí.

* * *

Na stěžni svítil velký reflektor otočený dolů – všude pode mnou běhalo strašně moc lidí – naštěstí měli jiné oblečení než naše posádka, jinak bych byl skutečně na rozpacích, jestli jich tu může být tolik – a nejenže běhali: Nebyla to žádná koťata – přestože se příď naší lodi tyčila vysoko nad rozdrceným zábradlím, oni už na ni útočili.

To ale není moje věc…

Švih, přesekl jsem chlapa vejpůl (trochu jsem to přehnal s rozmachem) a o něco v něm si zlomil čepel. Pustil jsem jílec, chytil tu horní půli za ruku a s otočkou jí bacil do ksichtu druhého chlapa – v rukou mi zůstala jen utržená dlaň – zbytek obou odlétl do moře.

Co teď? Bez meče? Vytrhl jsem zpoza opasku colt.

Jedna, možná dvě rány.

* * *

Denisa se hnala podél zábradlí a úspornými krátkými seky si čistila cestu. Rychlost, to je naše největší výhoda. Ovšem ona nemá dvě díry v břiše.

* * *

Další chlap – důstojník.

Kop jsem nedokázal dotáhnout do konce, tak mi jeho výstřel ožehl kimono.

Pěst.

„Omráčit?“ podíval jsem se do rozdrceného obličeje – možná ho ještě vzkřísí. Dobrá zpráva byla, že jeho pistole je stará dobrá devítka ČZ-75, podle některých ruční zbraň z vůbec nejkvalitnějšího materiálu, jaká se kdy vyráběla. Mě potěšilo hlavně to, že je patnáctiranná a tři zásobníky v důstojníkově opasku.

Zaklekl jsem za stěžeň a začal se učit střílet místo dvojvýstřely jen jednotlivě – přesnost mi vzrostla natolik, že druhá rána bylo prosté plýtvání.

* * *

Těch lidí na palubě ale bylo vážně hodně. Snažil jsem se krýt Denisu – sice jsem nechápal, kam tak sprintuje, ale v přepadání lodí se nevyznám.

Tehdy se první z pirátů vydrápali na příď naší džunky. Ze svého vyvýšeného místa jsem viděl paní Dao – zrovna si zapalovala cigáro. Jakmile se piráti objevili nad pažením, zaklesla ruce do madel kulometu

A začala jatka.

* * *

Mé vyvýšené místo bohužel znamenalo, že i já jsem na dostřel, a už jsem chápal, kam Denisa tak žene – mimo střelecký úhel dvojčete.

Svalnatý strážce držel paní Dao pás s náboji a oba se dobře bavili. Já už poněkud méně – jak jsem pozoroval, co se děje tam u nich, přestal jsem dávat pozor, co se děje u mě.

* * *

Když se za mnou ozvalo to zadrnčení, stihl jsem se sice otočit, ale uhnout už ne. Šíp mi prorazil pravé rameno a přibodl mne ke stěžni.

Mnoho psů, zajícova smrt – pěkně blbé přísloví.

Mužík, který jako by z oka vypadl panu Ho, zakládal do tětivy další střelu. Na hlavě měl čínský klobouk, takový ten, co vypadá jako obrácená mísa na rýžování zlata.

Pravou ruku s čezetou jsem nějak nemohl zvednout.

„Tak levou,“ řekl jsem česky a klobouk plný nejvzácnější tekutiny odlétl v dál – kupodivu, vůbec jsem nevystřelil.

* * *

„Mistře, moc bych se tu nezdržoval,“ řekl pan Wries. Celý předek kabátu měl od krve – kapala mu na boty – ale nemohu říci, že bych ho viděl nějak nerad.

*** * ***

Zlomil jsem šíp, odtrhl se od stěžně, a následoval skok střemhlav na dolní palubu – úřadování paní Dao ve vyšších sférách začínalo být poněkud zdraví škodlivé.

Poněkud prudce.

Mrtvola mužíka s lukem stále ještě nestačila spadnout a proti záři reflektoru jsem viděl, jak ji střely z dvojčete rozstřílely do vzduchu. Mrak rudého aerosolu byl tak hustý, až to vypadalo, že z něj začnou šlehat blesky…

Prásk!

Bacil jsem pistolí důstojníka se stejné vyšívaným límcem, jako má náš kormidelník, a začal pajdat na zadní palubu. Piráti přede mnou skákali do vody.

„Nedělal bych to, hoši, nedělal,“ řekl jsem zamyšleně: já ty trojúhelníkové ploutve stahující se za krví na rozdíl od nich viděl. A že nejvzácnější tekutina z paluby doslova stříkala.

Během dalších tří minut se zbytek posádky vzdal.

*** * ***

Naši muži spustili lávku, a paní Dao – cigaretu v koutku úst – se snesla na dobytou loď.

„Kapitán?“ řekla a Van Vren přinesl chlapa, kterého jsem omráčil pod můstkem. „Dobrá práce,“ řekla paní Dao a já se ani nehlásil, že moje. Měl jsem trochu problém s tím šípem – tak neslušně mi trčel dozadu z ramene a přišlo mi hloupé, abych si já, takový drsňák, nechal od někoho pomáhat s takovou prkotinou – pokoušel jsem se špici zachytil za vzpěru přístřešku a vytrhnout ho, ale nešlo to.

„Upíři?“ znovu řekla paní Dao.

Denisa okamžitě vystoupila a zabodla meč do paluby. Nahoře na naší lodi – nad paní Dao – stál pan Ho a v ruce držel něco jako malou vysílačku. Kumulovaná nálož za krkem mne začala tak jakoby svědit.

Vyšel jsem ze stínu nástavby a položil čezetu na nejbližší mrtvolu.

„Dobře," řekla paní Dao, „nějací jiní důstojníci?" Wries dotáhl další tři – krom jednoho jsem je omráčil já.

„Výborně," řekla paní Dao. Přestože nás na palubě pirátské lodi bylo sotva šest, třicet klečících zajatců se neodvážilo ani pohnout.

„Náklad?" paní Dao na jednoho z nich namířila cigaretu a Van Vren ho zvedl do výšky, hezky jednou rukou. Paní Dao se s pirátem chvilku tak nevzrušeně – čínsky – bavila, pak kývla a Van Vren ho hodil přes palubu. Zvuky, s nimiž žraloci čelisti trhaly řvoucí maso, mi nedělaly dobře.

Ani na okamžik jsem nezapomínal, kdo jsou moji nepřátelé.

Van Vren zvedl druhého piráta a jeho projev byl už značně delší a barvitější. Až v tom okamžiku jsem si uvědomil, že mám šaty prosáklé lidskou krví – začala v nočním větru chladnout – a kupodivu, dost odporně mi páchla, o nějaké chuti k jídlu nemohla být řeč.

Ten druhý si udělal další poznámku: Že upíři sají krev lidem, je blbina.

* * *

Přestože byl tak hovorný, i druhý pirát skončil ve vařícím se moři – žraloci měli fakt mejdan.

Taranované plavidlo nabíralo vodu a naklánělo se. Po lávce proudil had posádky a vracel se obtěžkán lupem – strážce našel lodní pokladnu a Wries s Van Vrenem svázali a odnesli kapitána a důstojníky. Pan Ho tkvěl na přídi, vysílačku v pravici, a já pochopil, že je to jen moje a Denisina zásluha, že zajatí korzáři klečí a strnule zírají do paluby.

Tomu anglickému slovu Upíři? určitě rozuměli všichni.

* * *

Wries se vrátil a zrovna něco říkal paní Dao, když se z podpalubí vyřítil obr – na Číňana doslova veleobr – v rukou kulomet s černým perforovaným krytem kolem hlavně.

* * *

Ve filmech obvykle tito poslední bojovníci divoce řvali a chrlí kolem sebe kulky. Tenhle byl úplně zticha a podle všeho se strašnou zbraní neuměl zacházet – chystal se ji použít jako kyj.

Řítil se na Wriese a paní Dao.

Zcela reflexivně jsem hmátl po čezetě a obr s dírou v hlavě ztratil směr a šlápl nejbližšímu žralokovi rovnou mezi zuby. Levou rukou! Zatočil jsem pistolí na ukazováku… Znechuceně jsem si uvědomil, že jsem právě Wriesovi a paní Dao zachránil život – obr by je jistě umlátit nestihl, ale do moře by je asi shodil. I když: proč by si místo mě měli užívat nějací žraloci. Jednou…

„Děkuji, mistře," řekl Wries a zamračil se na krvavé vření za pažením.

„Není za co. Mířil jsem na tebe," zabručel jsem si pod vousy a odložil pistoli na odkládací mrtvolu. Bohužel mě slyšel.

* * *

Za tu drzost jsem musel jít prohlédnout podpalubí – obr nám pomlátil několik členů posádky.

Žádného piráta už jsem nenašel – jen stoupající oceán a… začichal jsem. Neklamný puch dlouho vězněných lidí.

Až vzadu, po pás ve vodě, jsem objevil nízké dveře, za kterými byli – zřejmě rukojmí. I když rukojmí, přesnější by bylo říci, to, co z nich zbylo. Cítil jsem, jak mi tuhne brada.

Ti, kteří ještě měli oči, se na mě dívali – prosebně – a já věděl, co chtějí.

Nedalo se dělat nic jiného, než je postřílet. Byli mi vděční, ale já se nenáviděl – ale pořád lepší nenávidět sám sebe než je nechat utopit nebo roztrhat žraloky. Stál jsem tam a rudá voda mi stoupala k hrudi.

Tohle byli lidé, které bych normálně zachránil, ti, o které vždy šlo, oběti.

Zjistil jsem, že skutečně – skutečně – nenávidím ty, kteří mne donutili, abych se choval takhle.

Vždycky je snazší nenávidět někoho jiného než sebe.

* * *

Prodíral jsem se proti proudu, a po stále nakloněnější podlaze to nebylo nic snadného. Tušil jsem, že se pirátská loď brzy sesmekne z kosy a klesne jako kámen; zřetelně jsem slyšel cvakání čelistí a drhnutí těžkých těl o obšívku.

Na palubě už nebyla ani paní Dao ani nikdo jiný a lávka byla vytažená. Jen piráti stále klečeli na šikmých prknech a pan Ho se tyčil

na špici naší lodi s vysílačkou v ruce.

„Chytejte, pane Ho," hodil jsem mu čezetu – byl by hřích, nechat oceánu tak dobrou zbraň. Cítil-li jsem dřív s piráty jakýsi soucit, po tom, co jsem viděl v podpalubí, jsem jim ty čelisti přál.

Levou rukou jsem se chytl zábradlí a přitáhl se – z děr v břiše mi žbluňkala voda.

Nějak jsem se nemohl dovyškrábat, tak se mi kolem zápěstí sevřela suchá dlaň a vytáhla mne jako myš – pan Ho má na svou postavu páru.

Stál jsem vedle něj, dokud se pirátská loď nesesmekla – ti chlapi byli drsní: ani jeden neprosil o milost, ani jeden se nepokoušel vyšplhat na stěžeň.

Udělalo to takové syčivé vžžžum!

Nikdy bych tomu nevěřil, kdybych to neviděl, ale moře se žraločími těly doslova vařilo a pěna rudá jako staré červené víno stříkala až k nám.

„Bude oslava vítězství, zúčastníte se?" řekl pan Ho konverzačním tónem; scházeli jsme z přídě, schoval vysílačku do záhybů kazajky a točil si čezetou.

„Děkuji za pozvání, ale dnes dám raději přednost odpočinku," držel jsem si ruku tak, aby nebylo vidět prostřílené kimono. „Zlomil jsem meč," řekl jsem trochu nesouvisle.

„Nevadí, s tímhle vám to jde znatelně lépe," pozvedl pistoli. Napadlo mě, jestli by stihl odpálit nálož dřív než já jeho zastřelit. Asi ano.

„Posádka vám na zádi připraví horkou lázeň. Byla to dobrá práce," nechal mě dál jít samotného.

Tak dobrá práce… Kolik bylo těch rukojmí? Sedm?

Osm?

*** * ***

Zastavil jsem nějakého muže a poprosil o cigaretu. Dal mi ji a div neutekl. Když jsem si pokusil strčit filtr do úst, zjistil jsem, že mám stále nindža-masku. Když jsem si ji sundal, podle napínající se kůže a popraskávání kolem očí jsem pochopil, že mám její průzor omalovaný krví; i na cigaretě byly rudé otisky. Strčil jsem ji mezi rty a cvakl úslužný zapalovač. Všiml jsem si, že se trochu potácím a že se

nosič zapalovače dívá na můj stín – ten šíp ze mě trčel fakt nápadně.

Došel jsem na záď, kde za vyšívanými závěsy právě drhli Denisu.

Horká lázeň za smrt.

Sedl jsem si na pažení, a přestože mi z nohou kapala krvavá voda, neměl jsem strach, že po mně chňapne nějaký žralok – i žraloci mají dost rozumu, aby nepáchali sebevraždu… Zjistil jsem, že se mi myšlenky nějak divně točí a rozbíhají, pak už vedle stál pan Ho:

„Proč jste mi neřekl o tom zranění, pane Tobiáši?!“

Neodpověděl jsem, zrovna jsem přemýšlel, proč vlastně nepadnout do vody… Vzápětí jsem ležel na palubě a někdo mi tahal šíp z ramene. Cítil jsem se slabý.

„Ty střely jsou otrávené, to přece ví každý! Proč by jinak dnes někdo střílel z luku?!“ vztekal se pan Ho. „Vás to samozřejmě zabít nemůže, ale jak organismus odbourává jed, oslabuje vás to… U draka, a co je tohle?!“ Díry v zádech kimona, jak kulky prolétly skrz, byly asi trochu větší než ty vpředu.

„To nic není,“ začal jsem se zvedat – vyndání toxické hůlky mi vážně prospělo, „už je volná vana?“

…a nikdy před nepřítelem nedej najevo slabost, zaslechl jsem zdálky Postrachův hlas.

*** * ***

„Co je mu, citlivkovi?“ Denisa se na mne dívala svrchu a rozčesávala si vlasy. Oblečená byla do slavnostního roucha a krom jasmínu voněla i růžovým olejem.

Seděl jsem na bedně a pozoroval, jak jí kolem volného šatu utahují pás – na lodi už se rozsvěcely lampióny.

„Vodprejskni,“ zmohl jsem se sotva na lichotku – zas tak dobře mi nebylo, museli mi dokonce pomoci na nohy. Když jsem si vzpomněl, že ty kulky měla schytat ona…

Mezitím ve velké vaně (spíš než vana to je kulatá dřevěná káď), vyměnili vodu, a byla skutečně ohřátá a nadto i sladká.

Malá slavnost.

„Nemohli byste zavolat Selmu?“ řekl jsem lidem, kteří se mi chystali drhnout záda. Už čekala za zástěnou. Pan Ho mi sundal řemení s výbušninou a přelepil průstřely čtverečky voděvzdorné leukoplasti, pak všichni odešli a Selma zatáhla závěsy.

* * *

Vítr mi sušil ježka, seděl jsem v hluboké černi na boku nástavby, za zády smotané lano, nohy ve vzduchu, a poslouchal, jak kapela radostně řádí a definitivně se rozhodl, že uteču. Ne hned…

„Cigaretu, pane Tobiáši?“ uklonil se poskok, který ostatním lodním hodnostářům nosí tabák a opium.

„Cigaretu? Proč ne,“ vzal jsem si další camelku. Tancující plamínek mi osvětlil nos.

„Ty kouříš?“ pro dým cigára jsem přečichl jasmín i růžový olej.

„Nekouřím,“ vypustil jsem z plic modrý mrak.

„Kouření jsou jasné sebevražedné tendence,“ Denisa se mi – náhodou, jak se loď kolébala – opřela stehnem o rameno.

„Dík za psychoanalýzu, Freude,“ odsedl jsem si a díval se, jak cigareta ve větru žhne.

„Co na ní vidíš?“ její hlas byl pořád stejný, odněkud zleva bublala vodní dýmka pana Ho a Denisa se určitě neptala na cigáro. „Je to obyčejná lodní kurva,“ pokračovala, když jsem neodpovídal, „spala se všema na palubě – i s paní Dao!“

„Ano,“ foukl jsem do oranžového řeřavění, „řekl bych, že ano. Má spousty příjemných zkušeností,“ zkoušel jsem udělat z dýmu kroužek, ale ve větru marně – sebevražedné tendence. Asi ano.

Cítil jsem, jak Denisa ztuhla.

„Proč by mi mělo vadit, že je kurva? Co jiného jsem já?“ tentokrát se kroužek na okamžik udržel: „Ona roztahuje nohy a dostává za to jíst, já zabíjím lidi a nechávají mě za to žít…“ Ztěžka jsem se zvedl a začal pajdat ke schůdkům na dolní palubu.

„Ale…,“ řekla za mnou Denisa.

„Neboj, tebe jsem nemyslel.“

* * *

U klece jsem zjistil drobný problém, nějak jsem se nemohl odhodlat ty tři metry seskočit – nadvakrát prostřelené břicho docela bolí.

Pan Ho je naštěstí velmi pozorný a spustil mě, aniž si mé slabosti kdokoli všiml.

Zdál se mi sen, nevím o čem, ale voněl jasmínem a drahým růžovým olejem.

Probudilo mě úděsné kvílení.

Vypadl jsem z hamaky a zamotaný ve spacáku se dokutálel doprostřed podlahy – slunce už dávno vyšlo.

„To nic, to jen Wries s Van Vrenem vyslýchají zajatce," řekla Denisa.

Znovu výkřik nesnesitelné bolesti.

Přestože jsem to slyšel už mnohokrát, teď mi před očima vytanula Janička. A Mazlík. A tak chladně jsem zjistil, že to nesnesu.

Znovu řev, tentokrát hodně dlouhý.

A tyhle chlapy jsem zajal já, trpí jen kvůli tomu, jak dobře plním rozkazy.

„Piráti mají obvykle na břehu skrýše. A bankovní konta, samozřejmě," řekla Denisa.

Znovu řev. Až teď jsem si uvědomil, že je v tom slyšet známé brebentění posádky – zřejmě mučení přihlížejí a jako obvykle uzavírají sázky.

„Já to nesnesu," řekl jsem.

Denisa se mi podívala do očí, beze slova zahrabala ve svém lodním pytli, vyndala voskovou tyčinku, kterou si dělá lesklé řasy, rozlomila ji a obě poloviny rychle prohnětla v prstech:

„Do uší."

„Zpěv Sirén," řekl jsem a ucpal si zvukovody. Pak jsem si ještě omotal hlavu svým spacákem a pak Denisa přidala její a konečně nastalo ticho. V tom tichu se vynořil Ten druhý, tak jsme pokecali.

K rozhodnutí, že odsud uteču, se přidalo ještě jedno – jednou se sem vrátím. Jsem přece Noční klub.

* * *

Denisa mě držela za ruku, a když výslech skončil, odmotala spacáky. Vydloubl jsem si vosk z boltců a zaslechl jen poslední slova paní Dao – stála nad klecí a dívala se na mě:

„…co je mu?"

„Otrávený šíp. – Měl ho v těle příliš dlouho, potřebuje odpočívat," řekl pan Ho.

„Už jsem se lekla, že nesnese trochu křiku," paní Dao zmizela.

Za chvíli se z pravoboku ozvala čtyři hlasitá šplouchnutí. Zvláštní, pád těla poznám, ať padne kam padne.

* * *

Za dva dny jsem poprvé během plavby uslyšel to tak často zmiňované krákání racků. Nebo v těch námořnických knížkách racci nekrákají? Nevím.

Už mi bylo dobře – rány zmizely, jen rameno trochu brnělo. Pan Ho mne prohlížel každých šest hodin a řekl bych, že se tvářil dost udiveně.

„Regeneruješ zatraceně rychle," potvrdila mi jeho údiv Denisa.

Za to, jak hezky jsme vyvraždili piráty, nám dolů spustili malou akumulátorovou televizi. Ke svému nejhlubšímu zděšení jsem zjistil, že se Denisa vášnivě ráda dívá na seriály typu Esmeralda – v čínštině je to ještě příšernější než normálně. Já jsem se díval na hongkongské akční filmy a na Star Trek – v čínštině taky paráda. Bohužel, Esmerald jsem viděl daleko víc, protože, ač jsem byl v pořádku, nebyl jsem ještě natolik silný, abych uhájil přepnutý kanál – Denisa si zvykla na mě sedět, a když jsem se moc škubal, lechtala mě.

Trpěl jsem statečně – nejvíc tehdy, když mě přišla pozdravit Selma – to mi Denisa pravidelně masírovala záda.

Nejhorší byl ale hudební kanál: Denisa má snad ještě zvrhlejší vkus než Mazlík. Když zjistila, jak to unylé medové slintání nesnáším, začala vynechávat i Esmeraldy, jen abych si užil dosytosti. Tak jsem trpělivě ležel (abych nelhal, masáže zad byly příjemné, rameno mne přestávalo brnět právě kvůli nim) a v duchu spřádal příběh o drsném, leč správném chlapíkovi, kterého zákeřní zloduši pomocí mimozemské techniky donutí, aby konal zlo – zcela proti své vůli. Mohla by z toho být nová kniha. Jednou.

* * *

Za další dva dny už mi bylo tak dobře, že jsem seděl na Denise a dívali jsme se na akčňárnu s Chow Yun-Fatem.

Když se moc škubala, lechtal jsem ji.

O hodinu později bouchly vedle televize dva balíky sametových černých šatů plus dvoje gumové řemení s výbušninou – v duchu jsem tomu začal říkat pásy cudnosti.

* * *

„Tady," podal mi pan Ho čezetu a pět zásobníků. Pistole byla vyčištěná a voněla olejem. Zase jsme stáli na přídi, byla hluboká noc a

zase pod námi hučely motory.

Tentokrát byl v nindžaobleku i pan Ho; za námi Wries a Van Vren ve svých pláštích a kloboucích a za nimi celá posádka – ti měli černá kimona, začerněné obličeje, samopaly a mačety.

„Útočíme na pirátskou vesnici. Je zřejmě dost velká a naším úkolem je poutat co nejvíc obránců na sebe," řekl pan Ho.

* * *

Sto metrů od břehu jsme přesedli do nafukovacích člunů se závěsnými motory. Polovina posádky zůstala na palubě, protože i lidé ve vesnici měli loďky – paní Dao stála za svým kulometem, mezi rty nezapálené cigáro.

„Vesnice. Tam budou ženy a děti," řekl jsem do prázdna, když se motor našeho člunu rozvrčel – měl výfuk svedený do vody, takže byl velmi tichý.

„Ano, ty nezabíjet – budou prodány obchodníkům s lidmi," řekl pan Ho. Potěšilo mě, že lidský život má přece jen nějakou cenu.

* * *

Za pár chvil pod přídí zasyčel písek.

* * *

Byl to nevelký ostrov s členitým pobřežím mezi tisícem jiných nevelkých ostrovů s členitým pobřežím, takže ani nebylo divu, že piráti nechali jako obranu sotva dvacet mužů – z nich bylo pět invalidů, polovina stařík a všichni byli opilí, že se sotva drželi na nohou. Celkem jsem piráty chápal – najít to tady nešlo ani náhodou, a že by je někdo prozradil, si nedovedli představit ani v deliriu, protože by to musel být jedině důstojník z jejich vlastní lodi, a proč ten by to dělal, že.

Dobyli jsme vesnici bez jediného výstřelu (pravda, pokud nepočítám exekuci, kterou jsem provedl na snad deseticentimetrovém pavoukovi, který mi u jedné chýše přestoupil na rameno).

„Snad se nebojíš pavouků?" modrošedé oči za Denisinou maskou hloubavě žhnuly – už nikdy nesmím být raněn tak, aby ona měla navrch. Nevím, jestli jsou na lodi pavouci, ale…

„Proč bych se měl bát pavouků? Jen jsem se leknul," zavrtěl jsem hlavou.

* * *

Bez problémů jsme shromáždili veškeré obyvatelstvo na udupané návsi. Nechápal jsem proč, ale měli z nás skutečnou hrůzu – ozýval se dětský pláč, hlasité cvakání zubů a praskot ohňů – to jsme si na práci svítili jejich dřevěnými obydlími.

Zatímco naše posádka nosila ze skrýší v džungli nakradené věci (na mě až nechutně moc stříbra), Wries s Van Vrenem provedli selekci – na jednu stranu mladé ženy a starší děti, na druhou ostatní.

„Nedívej se," zašeptala Denisa.

Někdy je ovšem dobré utvrdit se v tom, proč někoho nenávidíte, obzvlášť, když vám ten, kterého nenávidíte nejvíc, zachránil krk. Záhy jsem zjistil, že cena lidského života je různá: moc staří, moc mladí a moc nemocní nemají žádnou.

Wries s Van Vrenem vytáhli meče a nepřestali, dokud nepřestal plakat poslední kojenec. Kdysi jsem četl, že se takhle chovaly i vyhlazovací jednotky SS – zajímalo by mě, jestli je to také tak bavilo.

* * *

Zbylých asi čtyřicet duší jsme nahnali do největší z lodí v přístavišti.

Ženy, které přišly o děti, tiše plakaly, jinak nikdo nevydal ani hlásku, šli jako ovce, písek jim křupal pod nohama a hvězdy svítily.

Byl jsem rád, že mám maskovaný obličej.

* * *

Paní Dao, která mezitím přijela rychlým člunem, stála na pláži, kouřila cigáro a prohlížela si proud zajatců. Občas někoho zastavila a podívala se mu na zuby, vytřídila tři mladé ženy, a pak začala s Wriesem diskutovat, kolik by si za celý náklad měl účtovat.

Oba se zřetelně vyznají v lidech.

Hořící vesnice hřála do zad.

* * *

Na Wriesovo plavidlo přistoupil Van Vren a několik námořníků, za záď si uvázali rychlý člun a odpluli do tmy.

My ostatní jsme se vrátili na naši loď – panoval tam čilý ruch, protože bylo třeba pečlivě uklidit velké množství zboží, a drahé kovy jsou těžké.

„Nemáš zájem, Evropane?“ zeptala se paní Dao a kývla na ty tři nové, které stály uprostřed paluby, kolem kruh posádky (zase se o něco sázeli), a já s údivem zjistil, že se ty ženy usmívají – pochopil jsem, že chápou, že nedopadly nejhůř.

„Děkuji za laskavost, paní Dao, později určitě,“ uklonil jsem se.

Vypluli jsme na oceán a zase následovala oslava. Seděl jsem na nástavbě, opíral se o lano, kouřil camelky a poslouchal lodní band a srkání vodní dýmky pana Ho. Když bylo společenské slušnosti učiněno zadost, vrátil jsem se domů do klece a zbytek noci pozoroval hvězdy. Byly velké, jasné a cizí. Křik zabíjených dětí dva kousky vosku a spacák kolem hlavy neutiší.

* * *

Hned následující ráno jsem poznal další část své ceny.

O prkna bouchla řemení s výbušninou a poklop se otevřel:

„Vezměte si výbavu, prosím,“ řekl pan Ho.

Sledoval jsem, co dělá Denisa, a tak jsem si na lýtko také připnul pouzdro na nůž, dotáhl přezku kolem kotníku a zkontroloval, jak jde vytáhnout ta dlouhá dutá jehla, o které mi nikdo neřekl, na co je.

„Triko si tu nech a vem si plavky,“ řekla Denisa a sama si své triko sundala – dnes měla bikinky světle zelené. Natáhl jsem si volné šortkové plavky, růžice na hrudi zacvakly a navzájem jsme si zkontrolovali, jak nám dálkové ovládání sedí.

Nahoře na palubě bylo jako na reklamní fotografii NAVŠTIVTE TAHITI! Blankytné nebe, azurový oceán, romantický val bělostných mraků na obzoru plus smaragdově zelené huňaté ostrůvky.

Zmasakrované děti odtud vidět nebyly.

„Jak je hluboko?“ zeptala se Denisa.

„Pět set metrů, odhaduji,“ řekl pan Ho.

Naprosto jsem netušil, o čem mluví, a sledoval posádku, jak na levoboku staví malý dřevěný jeřáb, spouští cosi jako plovoucí bambusové molo, připevňují k němu žebřík, chystají plastové kýble s děravými dny…

Pan Ho mě klepl přes loket: „Pane Tobiáši, mluvím s vámi!“

„Promiňte, pane Ho,“ uklonil jsem se – to, čím mne klepl, byl nůž s dvaceticentimetrovou nerezovou čepelí, gumovými střenkami a okem na navlečení kolem zápěstí. Tušil jsem, že mi bude přesně pa-

sovat do pouzdra na noze.

„To je na žraloky?“ Poměrně svižně jsem pochopil, že se budeme potápět.

„Nikoli. Žraloci na vampýry útočí jen výjimečně,“ řekl pan Ho. „Ten nůž máte, kdyby vás dole něco přimáčklo a vy se nemohl vyprostit. Tak si uříznete nohu nebo ruku.“

„Uříznout…?!“ zvedl jsem si nástroj před oči. Proto má ta kudla na horní straně čepele pilku.

„Ano, končetina vám za pár týdnů doroste, máme pro vás speciální přísady do jídla, aby to šlo rychle.“

Uříznout nohu, dost dobrý! Ten druhý si udělal poznámku.

„Pod námi je ztroskotaná loď,“ pan Ho založil ruce za záda, „vaším úkolem je prozkoumat náklad a najít lodní pokladnu a případné ostatní cennosti. Zvláštní pozornost věnujte starožitnostem – paní Dao má rozsáhlé sbírky. Za starožitnou zbroj či zbraně vás čeká odměna.“

„Pět set metrů je dost hluboko, ne?“ řekl jsem a skepse v mém hlase byla asi dost znát.

„Váš organismus vydrží bez vážnějších škod i pět tisíc metrů. Po jistých zkušenostech. A po jisté přípravě.“

Podle toho, jak Denisa zaťala zuby, se pohled na vážnost škod asi liší člověk od člověka. Potápěč od palubního chytráka.

„Děkuji za uklidnění, pane Ho,“ uklonil jsem se a pan Ho mi podal černé ploutve.

„Několik důležitých rad – těsně před potopením se musíte důkladně prokysličit – tam dole je to náročné a ať vydržíte alespoň dvě hodiny. Za druhé: kolem deseti metrů,“ poklepal mi na kombinovaný přístroj na zápěstí, „si začněte plnit plíce vodou.“

„Plnit plíce…?!“ zatvářil jsem se asi trochu vyděšeně.

„Prostě se pomalu nadechneš vody,“ řekla Denisa, „nosem, aby se zaplavily celé dýchací cesty.“

„Nosem…?! Pěkně děkuju.“

„Nemůžete se utopit, pane Tobiáši, jen při vynořování nezapomeňte otevřít ústa a uvolnit to tady,“ pan Ho si pohladil krk.

„Co ta jehla?“

„Kdybyste cítil, že se vám prohýbají kosti,“ poklepal mi na čelo,

„takhle si ji vbodněte," strčil mi sukovitý ukazovák do nosní dírky, „držte tento úhel a tlačte, dokud to nebude stačit – to poznáte."

„Jasně – dutiny a vyrovnání tlaků," řekl jsem navenek nevzrušeně, ale uvnitř jsem se celý kroutil a nějak se smrákalo. To radši chcípnout než takovouhle akupunkturu.

„Není potápění nádherný sport?" řekla Denisa.

„Úplně planu," uložil jsem jehlu.

„A ještě vám zezačátku budou praskat bubínky, ale to časem přejde," pohladil si pan Ho bradu.

„To nic neuslyším."

„Ale ano – rezonancí lebky."

Ach jo, pomyslel jsem si.

„Ach jo," řekla Denisa, „tak vzhůru dolů," přehoupla se přes pažení na plovoucí molo.

Já neřekl nic a seskočil za ní.

„Ještě tohle," pan Ho mi do dlaně pustil něco jako dva malé mléčné bonbónky – opravuji, spíš jako náušnice – na bonbonech nebývá nerezový klips.

„Co je to?"

„Baterky, řekněme," Denisa si jeden bonbon schovala do kapsičky na kombinovaném přístroji.

„Baterky?!"

„Jo, baterky – ve vracích je tma i na nás – dělají to ze světlušek."

„Ze světlušek?!"

„Jo. Teď to schovej a připni si to až dole – sem," zatahala mě za popruh od nálože.

„Ještě taková drobnost: Kdybyste se nevrátil do dvou hodin," zvedl pan Ho vysílačku, „funguje samozřejmě i pod vodou."

„Děkuji za informaci."

Denisa už dýchala, jako by se chystala na porod: „Nesměj se a začni taky, nechce se mi tahat ještě s tebou," ukázala do nekonečné modři pod námi. Už se mi ani zdaleka nezdála tak azurová jako před chvílí.

Nenávidím Tahiti.

* * *

Pan Ho vyklonil rameno jeřábu a podal mi velký omlácený kus

olova s šesti madly – byl přivázaný na tenkém laně kývajícím se přes kladku a bylo na něm vyražené 250 kg.

„To jsem rampa, co?“ bez problémů jsem to udržel v jedné ruce. Bambus pode mnou ovšem ne, takže za okamžik mě Denisa vytáhla i se závažím – ona chytře stála na místech, kde se křížily hlavní nosníky.

„Chyť se madla a nepouštěj se, dokud nebudem u dna. Kdyby se ti něco stalo dole v lodi, klepej nožem do něčeho kovového: Dvakrát rychle je nebezpečí, třikrát nález, čtyřikrát průšvih. Hlídej si čas a…,“ otočila hlavu na pana Ho: „Dvě hodiny, teď!“

Pan Ho stiskl stopky, vír bublin, a už jsme klesali jako střemhlavá ponorka.

*** * ***

Potápění není žádná sranda – protiproud mi stahoval plavky.

Chvilku potom, co mi s pištivým lupnutím praskl levý bubínek, mi Denisa poklepala na hruď. Nechtělo se mi, ale prohýbání žeber mne samo donutilo – kdo se nikdy nenadechoval vody – z plných plic – nepochopí, o čem mluvím.

Praskl mi i pravý bubínek.

Čím jsme byli níž, tím byla větší tma a voda studenější – nejprve se vytratila červená část spektra, pak zelená, a tudíž všechno zmodralo. Všiml jsem si, že Denisa už má upíří oči a bedlivě se dívá dolů. Já se pro změnu díval nahoru – přece jen to byl příjemnější pohled. Lano nad námi bylo hodně šikmo, jak nás snášel proud.

Denisa mi zaryla prst do pupku a tvářila se trochu vztekle – asi mi něco na vzdáleném dnu ukazovala už docela dlouho – pochopil jsem, že ten neforemný stín je náš vrak. Denisa mě volnou rukou pevně objala a přitiskla se, až mi voda v plicích zažbluňkala. Přemýšlel jsem, jak jí taktně naznačit, že na sex nemám ani pomyšlení – až když mi zaryla prst pro změnu do ledvin, dovtípil jsem se, a začal jí pomáhat kormidlovat, abychom přistáli co nejblíž potopené lodi.

Na dvou stech padesáti metrech jsem začal mít problémy s dutinami. V hlavě mi odporně praskalo a bolelo to metr od metru víc. To praskání zřejmě slyšela i Denisa, a když pochopila, že to sám nezvládnu, napíchla mi nos sama.

Odporné. Vskutku odporné.

* * *

Závaží dopadlo a zvedlo mrak bílého písku. Vždycky jsem si myslel, že na dně moře je hlavně bahno, ale tady byl písek – okolí vypadalo jako poušť pokrytá čeřinami, hvězdicemi a stezičkami živočichů připomínajících ostnatý Big Mac. Přestože byla tma, pro naše přizpůsobené oči bylo přijatelné nafialovělé šero – což o to, ale tlak deformoval bulvy, takže se mi pěkně špatně zaostřovalo…

„To není tlakem," vychytrale se ozval Ten druhý, „to dělá různý index lomu. Chápeš, jsi zvyklý na vzduch a tady je…"

„Voda. Jsem si všimnul."

Ten druhý uraženě zmlknul.

Pozoroval jsem, jak se zvířený písek pohybuje rychle – proud je opravdu silný, pak jsem pozoroval, jak si Denisa nevzrušeně rovná a dotahuje provázky plaveček. Vypadala s pásy křížícími hruď a nožem na noze trochu sado-maso; zjistil jsem, že na její poprsí nemá tlak vody žádný vliv.

Ani index lomu.

Ukázala si na oči a na lano mířící vzhůru a já pochopil, že to je náš hlavní orientační bod. Kolem plavaly nějaké ryby a byly stejně nafialovělé jako všechno ostatní – žádná pestrobarevná televizní příroda. A to jsem se tak těšil.

Zvolna jsme dosplývali k vraku.

* * *

Byla to kovová, možná sto metrů dlouhá loď, stáří jsem si odhadnout netroufl, celá zarostlá šedozelenohnědým slizem a malými škeblemi… došlo mi, že si tu šedozelenohnědou namlouvám – i sliz vypadal nafialověle. Seděla trochu zešikma; na straně, odkud přicházel proud, vysokou návěj písku. Nástavbu s můstkem měla vzadu a do zejících černých děr po rozbitých okénkách se mi vůbec nechtělo, ale Denisa si připnula světlušku a vklouzla tam jako nic.

* * *

Museli jsme se pohybovat opatrně, protože uvnitř už kal byl, a zvířený se jevil docela neprůhledně i v kuželech světla – čínské přírodní minibaterky se v mých očích rovnaly nejsilnějším halogenovým reflektorům; hezké bylo, že se vrátily barvy.

Rozdělili jsme se.

Plaval jsem z místnosti do místnosti a začínalo mě to docela bavit – nebýt chromované jehly trčící z levé nosní dírky. I tak to bylo zábavnější než klec nahoře.

V kuchyni byl strašný nepořádek, všechno sesypané v rohu. Rozpadlá kostra v cárech zástěry se na mě zubila od ucha k uchu, ruku na zrezivělém sekáčku.

Klep-klep-klep.

Marně jsem vzpomínal, co že to jsou tři údery, tak jsem se raději vrátil na chodbu a vydal se po zvuku (jak mi vysvětlil pan Ho, čelo se musí přitisknout ke stěně – pak je poznat, odkud se vlnění šíří – jinak se zdá, jako by šlo odevšud a zároveň odnikud). Vůbec: kdo si myslí, že pod vodou je ticho, mýlí se. Lebeční akustikou jsem vnímal spoustu zajímavostí: šumění unášeného písku, škrabotání drobných tvorů pachtících se kamsi, chroustavé křupání, s nímž cosi drtilo škebličky přirostlé k trupu…

Klep-klep-klep.

No jo, furt! Plaval jsem u stropu, vyhýbal se lampám a sledoval kal zvířený Denisinými ploutvemi.

* * *

Byla v kapitánově kajutě a klepala nožem do kovové pokladny. Aha, takže tři údery jsou nález.

Zavřel jsem za sebou dveře.

Podle vybavení byla loď tak z šedesátých let, zřejmě americká. Na kapitánově posteli bylo pečlivě ustláno – vše držely dva široké gumové pásy; sice už dávno zteřely a skoro se rozpustily, ale svůj úkol splnily. Kajuta byla docela hezky zařízená: skříň, psací stůl, hygienický koutek… U stropu plavalo kulaté těžítko naplněné lihem. Když jsem s ním zatřásl, začalo v něm sněžit. VÁNOCE V MONTANĚ, bylo napsané na chaloupce a ostré světlo mé světlušky výjevu dodávalo nádech mrazivého zimního rána.

Doplul jsem k zrcadlu, které sice bylo pokryté jemňoučkou vrstvou kalu, kupodivu však neosleplo: za rámem byly čtverečky papíru, ale obrázky z fotografií už zmizely; z držáku trčel hřeben a vypelichaný kartáček na zuby – porcelánový hrnek měl ulomené ouško a ležel na podlaze.

KONEČNĚ SAMI, napsal jsem špičatým koncem hřebenu do

špíny na skle.

Denisa schovala nůž a tázavě si zastrčila ukazováčky za provázky plavek.

Střízlivě jsem zhodnotil situaci – tolik studené vody, tlak pěti set metrů a napsal pod

KONEČNĚ SAMI

ÚTĚK?

Denisa rozhodně zavrtěla hlavou, doplula k zrcadlu, vzala si kartáček na zuby, zlomila ho, a malými písmeny mi popsala mnoho druhů útěků, o které se kdy kdo pokusil – nikdy nikdo neuprchl, všichni upíři, které znala, nakonec padli ve službách paní Dao. S údivem jsem zjistil, že ona je zajatcem už víc než dvacet let.

TO JSI TEDA DOCELA STARÁ PÁKA, napsal jsem. Poměrně bleskurychle vytrhla nůž a nasadila mi ho na gumu plavek.

VELMI, VELMI ZACHOVALÁ, dopsal jsem rychle.

AGONY JE PŘES ŠEST SET, načmárala, A MOŽNÁ ČTYŘI STA – MOŽNÁ I PĚT SET LET NEMĚLA POTOMKA. PROČ TY, TAKOVÝ OBYČEJNÝ ČLOVÍČEK?

JÁ NEJSEM OBYČEJNÝ ČLOVÍČEK! napsal jsem vztekle, JÁ JSEM SPISOVATEL A NA TO HOLKY LETĚJ!

HA-HA-HA! napsala, pak pečlivě zrcadlo smazala, pak ho pro jistotu rozbila – ukázala na střepy, nahoru a naznačila podříznutí krku.

Bojí se jich dokonce víc, než bych čekal.

Vzal jsem pokladnu a ještě chvíli – spíš z turistických důvodů – jsme plavali po lodi. V nákladovém prostoru byly nějaké obrovské ocelové věci: kus elektrárny, nebo tak něco. Voda tam byla hnědá rzí a chutnala železem.

Pomalu jsme se začali vracet a pětatřicet minut před uplynutím času vypluli do volného moře.

Volné moře…

Nálož za krkem zase začala tlačit.

*** * ***

Schovali jsme světlušky, chytli se madel na olověném závaží a Denisa zaškubala za provaz. Pro člověka by bylo docela marné, pokoušet se přetáhnout lano našponované proudem, teď se jeřáb nahoře

určitě pěkně rozdrnčel.

Za pár okamžiků jsme začali stoupat – byl to podobný pocit, jaký musí být v balonu.

A nafialovělé ryby pluly nad nafialovělou pouští, uprostřed které ztroskotala nafialovělá loď.

* * *

Stoupali jsme mnohem déle než klesali, a musím říci, že naštěstí; pokles tlaku mi rozhodně nedělal dobře.

Najednou jsme byli na vzduchu a někdo na mě řval: „Zavři oči!“ Skoro jsem neslyšel, z jehly v nose mi stříkala voda a zas ten křik: „Smrkej! Smrkej!“ To skutečně pomohlo, přetlak v hlavě ustoupil a bulvy mi přestaly vylézat z důlků. Vzápětí mne někdo chytil za kotníky a zvedl do výšky – tím mi z plic vylil i nevydýchnutelný zbytek vody…

Prostě peklo.

Ležel jsem na bambusovém prámu a pažení lodi nade mnou bylo obsypáno šikmookými hlavami. Pan Ho stál se založenýma rukama vedle mě a Denisa stála na rukou kousek vzadu a rutinovaně vykašlávala zbytky oceánu – teď už spíš jen stála na rukou. Už jsem věděl, proč Číňané nebrebentí ani se nesázejí a jen zírají.

„Co kesonová nemoc?“ řekl jsem a slyšel značně lépe než před chvílí.

„Nemůžete dostat kesonovou nemoc, pane Tobiáši,“ řekl pan Ho, „to byste dole musel dýchat z tlakových lahví.“ Podle všeho to byl on, kdo ze mě vylil vodu.

„Tak, Evropane, přinesls mi poklad?“

Posádka se rozprchla.

„Doufám, paní Dao,“ podal jsem svalovcovi pokladnu. Vteřinu od vteřiny jsem se cítil lépe, tak jsem si naposledy odplivl a vylezl nahoru. Denisa už seděla na nástavbě a ždímala si vlasy:

„Dobrý?“

„Ale jo.“

Pan Ho vyskočil za námi, vytočil salto a dopadl přede mne: „Trochu to škubne,“ opřel mi levou ruku o čelo a pravou mi vytrhl jehlu z nosu.

„Děkuju,“ zašklebil jsem se a švidral přitom po paní Dao a orezlé

kase: přece jen, v lovení pokladů z potopených lodí je něco romantického.

„Zajímá tě, co je uvnitř, Evropane?“

„Ano, paní Dao.“

„Tak se pojď dívat.“

„Děkuji, paní Dao.“

Li Pao si přinesl tašku s nástroji a pustil se do zámku.

„Je vodotěsná,“ řekl po chvíli a po další v zámku křuplo a víko odskočilo. Nechtěl jsem dát zvědavost moc najevo, navíc, jak mi ještě nesrostly bubínky, trochu jsem na kývající se palubě ztrácel rovnováhu.

„Evropane! Ty mi neseš štěstí!“ sáhla paní Dao dovnitř a vytáhla tlustý svazek stodolarovek: „Štěstí a dokonce i zlato,“ hodila mi malou cihličku žlutého kovu: „Tím se platí Indům.“

Uctivě jsem si těžkou měnu prohlédl a vrátil.

Protože jsme se tak snažili, opět jsme se mohli umýt ve sladké vodě. Je to pohoda, když na vás nepopraskává věčná sůl.

Přestože mne nikdo do klece nehnal, za chvíli už jsem se pohupoval v hamace. Přece jen, bylo to únavné ráno.

*** * ***

K polednímu jsem byl docela v pořádku, uši jako nové.

„Tobě bubínky nepraskají?“

Denisa se dívala na televizi:

„Ne – časem ti taky přestanou – organismus se přizpůsobí a naučí se vyrovnávat tlaky.“

„Co takhle Titanic?“ potápění mne docela chytlo a o téhle legendě jsem přemýšlel celou dobu.

„Titanic jsme vybrali už dávno – a ani mi o něm nemluv.“

„Vyprávej! Přeháněj!“

„Dívám se, nevidíš?!“

„Vždyť je to pořád stejný, vyprávěj o Titaniku! Denisko! Co jste tam našli? Viděl jsem kdysi v TV, jak Telly Savalas slavnostně otvíral vytaženej trezor.“

„Savalas…? Jo, Kojak… *Stejný!* Jak můžeš o Esmeraldě říci, že je pořád *stejná!“* Díl zrovna skončil: „Co si trochu zatrénovat?“

Mluvit o Titaniku se jí zřejmě nechtělo. Jako nikdy o ničem.

„Zase dostaneš nakládačku, žabařko,“ taktně jsem jí připomněl, jak posledně musela vyhledat lékařskou pomoc.

„To byla chvilková indispozice, na takového jelimana stačím vždycky,“ to už uklidila televizi do rohu a začala si dotahovat provázky plavek nafest.

„Full-kontakt?“

„Jinak to nemá cenu. Žabaři.“

„Jak originální.“

* * *

Přestože to bylo jen několik dní, zlepšil jsem se o tolik, že Denisa neměla šanci. A proč vlastně ne, uvažoval jsem, přeměna v jiný druh nemusí být zdaleka hotová tím, že mám pěticentimetrové vysunovací špičáky – můžu se vyvíjet pořád dál. A mít za matku Agony asi znamená ty nejlepší upíří geny jaké… V zamyšlení jsem dostal petelici do brady, až mi hlava poskočila. Druhý kop jsem vykryl předloktím, švih, a těsně před Denisiným krkem jsem ránu zastavil:

„Je po tobě.“

„To si počkáš!“ Další série tvrdých ran – i když, zdálo se mi, že nám děvče nějak slábne. Nebo já sílím. Zkusil jsem pár úderů, které mne učila Mazlík a které jsem nikdy nedokázal tak rychle, aby byly účinné. Protože jsem je neměl zažité, nedokázal jsem ten poslední ubrzdit, a tak Denisa přelétla celou klec.

„Jau,“ řekla.

„Sakra, to nebylo naschvál,“ pomáhal jsem jí na nohy – ani ne snad kvůli ní, ale kvůli tomu, co řekl pan Ho. I když, stařík, co by zmohl s mými stále rostoucími dispozicemi?

„Dobrý?“

Denisa trochu podklesávala v kolenou a rozjížděly se jí oči.

„Ne.“

„Jen se nedělej, zase chceš ten koktejl z mrňavejch rybiček!“

„Bolej mě záda.“

Opřel jsem si ji o hruď a koukl jí na lopatky – měla na nich obtisknutou strukturu dřevěné stěny, a to tak, že pěkně čitelně. Došlo mi, že bych ji mohl i zabít.

„Masáž?“ lehce jsem jí přejel prstem po páteři, až celá zvláčněla.

„Ne. Ano. Ale budu se u toho dívat na seriál… Pane Ho, prosím,“

zvedla Denisa hlas a náš strážce zahnal posádku i s jejich tikety.

„Pane Tobiáši, zde," hodil mi porcelánovou misku s kafrovou mastí.

* * *

Dalších pět dní jsme pluli podél bariérového útesu, kde se to vraky jen hemžilo. Většinou byly do padesáti metrů, takže jsme pod vodou trávili dlouhé hodiny a já se naučil vše, co k potápění patří. Vraky byly zhusta nevyrabované – a ani ne tak kvůli velkému množství žraloků, jako kvůli neskutečně silným proudům a až neuvěřitelně ledové vodě. Pro nás byly jediným problémem stříbrné mince, ale to vyřešily gumové rukavice a trocha opatrnosti: hlavně se nemotat ve zvířených usazeninách (to jsme potom trochu šuměli).

Každý večer jsme s Denisou trénovali, ale už byla prakticky bez šance: přeprala mě, jen když se chtěla dívat na telenovelu.

Pan Ho vše bedlivě sledoval.

* * *

Šestý den ráno pan Ho řekl: „Je čas."

Denisa se na mě potutelně usmála a jeden z členů posádky, který ta slova slyšel, začal lítat po palubě a brebentil, až uši přecházely.

„Co se děje?"

„Je čas, hochu. Jak řekl pan Ho," znovu ten úsměv.

Pan Ho otevřel poklop.

* * *

Na přídi za prvním stěžněm bylo vyklizené místo, ale dnes to na slavnost nevypadalo – žádné bubínky, žádná mňoukadla, a taky je moc ráno.

„Evropane, držím ti palce," paní Dao seděla na horní palubě, stolek s vysokou skleničkou u ruky, v šikmých očích příjemné napětí před příjemnou zábavou. Kolem vyklizeného místa se tlačila celá posádka: tradičně se freneticky sázeli.

„Co se sakra…?!"

„Jo jo, nemáš mlátit holky, chlapče," postrčila mě do provizorní arény Denisa.

„A sakra."

Už jsem chápal.

Pan Ho přišel a důstojně se mi uklonil, ruce založené na prsou. Měl na sobě jednoduché černé kimono přepásané černým páskem a na holé hlavě se mu dělala prasátka.

„Jdu si vsadit," pleskla mě Denisa do ramene, „drž se."

„Na pana Ho – na vítězství," řekla, abych to rozhodně nepřeslechl.

„Tak jo," zašeptal jsem a přemýšlel, kolik ze svých vzrůstajících schopností odhalit. Pan Ho je jistě hodně dobrý, ale na mě prostě stačit nemůže, teď už ne. Můj cíl ale není mydlit čínské důchodce, můj cíl je odsud utéci, takže…

„Kumite," řekl pan Ho.

„Nechci vás zranit," řekl jsem já.

* * *

Byl to rychlý boj.

Takovou nakládačku jsem v životě nedostal. Použil jsem vše, krom levitace – pan Ho byl rychlejší, silnější, přesnější, prostě násobně lepší. Když jsem zůstal ležet, řekl:

„Moudrému muži by mělo být jasné, co jsem vám právě sdělil, pane Tobiáši."

Bylo mi to jasné – mám si přestat honit triko a hlavně mám přestat přemýšlet o útěku.

* * *

Pan Ho sám mi ošetřil zlomeniny a Selma se postarala o nalomenou duši. Věděli, že v tomhle stavu neuteču, tak mne nechali být celou noc a celý další den.

„Není dobré zápasit s mistrem nindžutsu. A není dobré mu před bojem říkat, že ho nechceš zranit," pravila moudře Selma a opatrně mi položila hlavu na hruď. Opatrnost byla vzhledem ke stavu mých žeber víc než vhodná; přemýšlel jsem, kolik bylo těch posledních ran: tři, možná čtyři, možná i pět – byly tak rychlé, že skutečně nevím, ale z žeber mi udělaly doslova puzzle. Proto jsem se už nezvedl. Ale na třetí stranu, o čtyři hodiny později už jsem měl hrudník jako dřív, i když, pravda, trochu to bolelo.

Ale dostal jsem přitom takový nápad.

* * *

„Pane Tobiáši, nerad ruším, ale nemohl byste se prosím vrátit domů?“ Pan Ho je prostě slušňák – nejde mu odmítnout. Poplácal jsem spící Selmu po zadečku a po krátké koupeli v moři se uvelebil v hamace.

* * *

Příští den se ozvalo vrčení rychlého člunu a Wries s Van Vrenem se vrátili. Chvíli potom loď opustila bariérový útes a vydala se na oceán.

Celou dobu jsem se choval nesmírně uctivě, přestože mne Denisa častovala naprosto nesnesitelným žertíky a čínský hudební kanál jel od rána do večera.

Když jsme další noci zaútočili na turistickou superloď Iron Cinderella, utekl jsem.

* * *

„Proč jsi mi neřekla, že je pan Ho nindža?“ Opět jsme s Denisou jeli na gumovém člunu, a tentokrát byla noc černá, jak jen může být černá noc v tropech. Zatažené nebe skrylo hvězdy i měsíc a v divně strnulém vzduchu viselo něco neblahého.

„Kdo ti to proz… To byla *ona!*“ řekla Denisa a já pochopil, že ode mne nebylo taktické prokecnout, že mi Selma prozradila, že je pan Ho nindža. Mrkl jsem za sebe, ale lodník, který nás vezl, naše tiché hlasy nemohl slyšet. Přestože tak strnulý a neblahý, vzduch hvízdal v uších a vlny ostře tleskaly pod plochým dnem.

Loď, ke které jsme mířili, vypadala takhle zezadu jako rozsvícený mrakodrap – je to skutečně velká loď. Pan Ho mi na brífinku před útokem vysvětlil, jak se chovat: Hlavně nikdy nezabít bělocha, a když už, ať to není Američan.

„To vždycky začnou mávat vlajkou, chřestit letadlovejma loděma a za chvíli nás honí půlka jejich flotily,“ řekla paní Dao.

„Vaším úkolem je vyděsit cestující: předvedete pár skoků, srazíte těch několik obvyklých hrdinů, a všechny budete držet v hlavní herně.“

„Kolik jich tam je? Pasažérů,“ zeptal jsem se.

„Kolem patnácti set. Naše posádka od nich vybere peníze a cennosti.“

„Dejte si pozor na ochranku, mistře,“ řekl Wries, „střílejí bez va-

rování.“

„Ano,“ řekl pan Ho, „ochrannou službu sice vyřadí pánové,“ uklonil se V+W, „ale i vy je můžete zabíjet dle libosti.“

*** * ***

Blížili jsme se k Iron Cinderelle, a jak byla záď před námi pořád vyšší a vyšší, začalo mne znepokojovat, jak se tam nahoru vydrápeme. Totiž, to že člověk… upír, umí takové věci, jako je v mém případě i levitace, vůbec neznamená, že ho to zbaví strachu z výšek…

„Teď!“ řekla Denisa, něco hodila, kovově to cvaklo a náš taxikář dal prudce ZPĚT. Lano mezi magnetickou kotvou a člunem se s hlasitým *bžžžum!* napnulo.

„Jsou tam žebříky, kdyby někdo spadnul. Ne že by se tak někdy někdo zachránil, ale cestující to uklidní, nemají strach se tolik opíjet a obchod kvete,“ řekla Denisa a už ručkovala. Pokrčil jsem nohy a dal se za ní – stejně mi ale nějaká vlna namočila boty.

*** * ***

„Bláááá!“ ozvalo se nad námi, když jsme byli sotva dva metry pod zábradlím. Jen jsem děkoval větru, že proud zvratků strhl bokem.

„Prasák jeden,“ zašeptala Denisa a muž se s hlasitým zpěvem odešel dál bavit. Levný bezcelní alkohol, to je hlavní tahák těchhle výletních lodí; levný alkohol a hazardní hry, samozřejmě. Tisícinásobek toho, co se ušetří na pití, je prohráno v lodních kasinech a automatech, ale všichni jsou spokojeni a palubní sejfy jsou napěchované penězi. Tyhle lodě obvykle patří triádám, proto je protipirátská ochranka tvrdá a početná.

Přehoupl jsem se přes zábradlí a řev hudby a hukot davu rozlitého za výlohami prosklených palub prudce zesílil. Slyšel jsem v tom rachot kuliček v desítkách rulet, zvonění a pískání jednorukých banditů, kovové chřestění pačinka, mastné pleskání karet a nekonečné šustění bankovek.

Denisa se na mě ani neotočila a vyrazila – cíl byl jasný. Na opačné straně zádi se objevila Wriesova buřinka – máme zpoždění, za Wriesem se začne rojit posádka, a to už by pasažéři měli vědět, že se nemají bránit.

Vyrazil jsem také a děsilo mě, že i tady poslouchají Denisin oblí-

bený čínský hudební kanál – ke všemu asi tak sto padesát ožralých Japonců zrovna performovalo sborové karaoke – připadal jsem si jako křižák u Domažlic.

I můj cíl byl jasný: navigační místnost. Ono se totiž strašné špatně utíká, když nevíte, kde jste – krom toho, že uprostřed oceánu.

Naprosto jsem netušil, kde na takovéhle lodi navigační místnost je, ale odhadoval jsem, že někde hodně nahoře. Takže jsem se vytáhl na další palubu – bylo to tam samý záchranný člun a řev hudby ohlušoval.

Odrazil jsem se a vyskočil o další patro výš…

„…hej! Vy! No vy v té maškaře, podejte mi míč!“

„Já?“ píchl jsem se prstem do hrudi.

„Vidíte tu někoho jiného v maškaře?“ rozpřáhl muž s šedivými, pečlivě nakadeřenými vlasy ruce a celá společnost se rozesmála. Byl jsem na sportovní palubě a tlupa bílých Američanů v bílých sportovních šortkách a bílých sportovních košilích tam ve světle bílých reflektorů hrála nějakou nepochopitelnou bílou americkou hru.

„Tak necivte a šup pro míč!“ Dáma měla trochu připodroušené oči a i pravá americká demokratka se mezi tolika úslužnými Číňany začne cítit jako otrokář.

Všichni se znovu rozesmáli.

„Tam, no, tam! Snad to není tak složité,“ ukázala mi další dáma.

Protože jsem nechtěl poutat pozornost, natáhl jsem se a míč jim skutečně hodil – jenže, jak už to tak bývá, takovíhle lidé, v noci, v Orientu, ti vás prostě nenechají. Obzvlášť, když oni jsou v bílém a vy v černém.

„Hej pžžžíteli, potžžžebujem někoho, aby nám fandíííl,“ napodobil ten první muž přízvuk, s jakým anglicky mluvívají Číňané.

Zatahal jsem se za svůj nindža-dres: copak v tom vypadám jako roztleskávačka?! Na okamžik mi blesklo, jak tam skáču, v rukou dva oranžové chocholy a řvu: „Jupí-jou! Naši, do toho!“

„Tak co je, šikmoočko!?“

Narovnal jsem se a muž, který ke mně nakročil se zastavil: „Frede, nemá najednou nějak rovná záda? Co kdybychom mu nasypali do kalhot trochu ledu?“

„Dobrej nápad,“ Fred vytáhl z kyblíku šampaňské, zvedl ho, a v

tom okamžiku se ze spodních palub ozvalo ženské zaječení a dávka ze samopalu: někdo tam střílel do stropu a kulky nám poměrně dramaticky trhaly prkna pod nohama.

„Bacha na piráty," řekl jsem a usekl Fredovi hrdlo lahve: „Takhle prý otvírají šampus." Proběhl jsem kolem nich, odrazil se od zábradlí, a než vůbec začali otáčet hlavy, zmizel ve tmě.

Fredovi tekl přes ruku šumivý gejzír.

* * *

Široká prosklená nástavba nahoře nemohla být nic jiného než můstek, a navigační místnost bude poblíž. Tušil jsem, že mě „naši" asi zrovna začínají postrádat.

* * *

„Ahoj kluci," otevřel jsem dveře na můstek, „kdepak máte mapy?"

„Map… cože?" nevěřícně řekl důstojník v bělostné uniformě obšité zlatem. Byl to běloch.

„Mapy."

„Vy jste pirát?"

„Proč by pirát nemohl chtít mapy?" Protože jsem mu mířil čezetou na břicho, kývl a jeden z Asiatů v ne tak obšité uniformě odběhl do vedlejší místnosti.

„Jaké mapy přesně?" vystrčil vzápětí hlavu.

„Hmm… blízké i širší okolí," zatočil jsem rukou a přibodl mečem dalšímu muži dlaň k pultu:

„Nechcete-li mrtvé, nezvoňte na ochrannou službu, prosím," řekl jsem a střehl se ukázat upíří oči – čím méně toho o mně vědí…

Po pultu stékala krev a všichni na ni nevěřícně zírali.

„Tady," Asiat položil na mapový stůl velkou roli povoskovaného papíru. Určitě mají i počítačovou variantu, ale na papíru je lepší rozhled.

„A sakra," řekl jsem. Ne že bych byl v zeměpise až tak slabý, ale ani blízké ani vzdálené okolí jsem nepoznával a popisy byly v čínštině:

„Kde jsme?"

„Tady," ukázal ozlacený doprostřed velké modré skvrny.

„Aha. Začněte prosím tím, jak se jmenuje tady to moře kolem."

Muž, který přinesl mapu, mne malíkovou hranou švihl do zápěstí s pistolí. Nemusel jsem dělat nic – ruku si zlomil sám. Od toho okamžiku začali být všichni roztomilí a vstřícní.

„Jsme v Jihočínském moři, přibližně osmdesát námořních mil jihozápadně od Macaa."

„Kolik je to v kilometrech?"

„Asi…," opletený zacvakal malými korálky na počitadle vedle obrazovky radaru, „asi sto padesát kilometrů."

Vida, dobrá zpráva, to bych měl uplavat jako nic.

„Pozor na oči," řekl jsem a rozkopl vysílačku (chabá sice, přesto ale výmluva, kdybych na další cestě narazil třeba na pana Ho) – nemohl jsem loď zatím opustit, v mém plánu chyběl ještě jeden veledůležitý detail: „Kde je nejbližší kuchyň?"

„Kuch… ??? Dvě paluby pod hlavní palubou."

„Fajn. Jo," zastavil jsem se s rukou na klice, „na lodi je spousta pirátů, tak radši kormidlujte a do ničeho se nežeňte. Nejsou to zrovna dobráci. Jako já."

Dívali se na mě trochu nechápavě.

* * *

Seskočil jsem asi patnáct metrů na druhou sportovní palubu, pak na palubu se záchrannými čluny, pak…

„Sakra!" stáhl jsem se od okna (výlohy) – Wries by mne mohl vidět i ze světla do tmy. Zahlédl jsem, že olupování pasažérů jim jde docela dobře i beze mě. Otevřel jsem dveře, proklouzl do služební chodbičky (dimenzováno na Číňany) a kolem prosklených dveří hlavní herny se prohnal tak rychle, že si mě nikdo nemohl všimnout.

Teď jen nepotkat… myslel jsem na část posádky, která šla s Van Vrenem, paní Dao a jejím Strážcem vyloupit lodní trezory. Na pokladníka si nesli poměrně ošklivé donucovací nástroje.

* * *

„Kuchyně, kuchyně, kdepak jsi," drmolil jsem a sprintoval po šedivém běhounu a elektrická světla svítila nezvykle ostře – to ty oči… Cítil jsem připálený olej, ale v bludišti chodeb jsem naprosto neodhadl odkud.

Maličký stevard se krčil za umělou palmou na nejbližší křižovatce.

„Ke kuchyni, švihej!“ plácnul jsem ho mečem přes záda.

* * *

Kuchyň byla zalitá jasným světlem a liduprázdná. Na dlouhých sporácích se připalovala spousta jídla a po zemi byla rozlitá mastná polévka; střelba ze samopalu byla zřejmě slyšet i sem. Zavřel jsem stevarda do příručního skladu potravin:

„Začni se ozývat tak za hodinu, dřív ne, jasný?“ udělal jsem na něj upíří oči, a myslím, že pochopil.

Přeskočil jsem louži polévky a ve stále houstnoucím dýmu doběhl ke stolu na přípravu syrové zeleniny:

„Tak kdepak to máme, nůž, nůž… Tady!“ skoro ihned jsem našel, co jsem potřeboval. Teď teprve mi došlo, že můj plán prostě nemá chybu.

To, co jsem potřeboval, byl velký čínský sekáček – zdejší kuchaři s tím krájejí všechno. Pravda, nemusel to být zrovna sekáček, ale potřebuju něco širokého, plochého a z kvalitní oceli – a kde je Číňan, tam se jí, a tam je i sekáček. Ani dnes mne samozřejmě nepustili bez řemení a výbušnina na krční páteři mě už od prvního kroku špatným směrem vážně svědila.

Vymyslel jsem to takhle: jestliže popruhy nejdou sundat, aniž by kumulovaná nálož nevybuchla, co pod ni něco zasunout, něco ostrého, pevného a širokého – třeba například sekáček. Výbušnina samozřejmě vybuchne a samozřejmě mě složí – ale nerozdrtí mi obratle. A zbytek už bude jen na mých neustále se zlepšujících regeneračních schopnostech. Hlavní problém je, aby mne, zatímco budu mimo, nenašli. Takže to udělám následovně: zasunu sekáček mezi výbušninu a záda, použiju levitaci a dokloužu co nejdál od lodi. Až můj signál zeslábne, nálož se automaticky odpálí a já spadnu do moře – za tím účelem jsem si právě cpal za kimono kila nerezových příborů, dokud jsem z nich neměl chřestivou pneumatiku. To by mě mělo – a pěkně rychle – stáhnout pěkně hluboko – jen doufám, že ne příliš.

„Sbohem, přátelé,“ usmál jsem se do černého dýmu z hořících potravin a myslel na paní Dao a její sebranku. Ten sekáček je vážně fajn – klínovitá čepel odkloní výbuch trochu do strany, takže to celé nedostanu do zad, ale část energie se změní v rotaci – mou rotaci. Snad mi to nepřekroutí vaz.

Teď se jen nepozorovaně dostat na palubu.

* * *

Chodby byly plné smradu a čoudu – pro mě to byla vůně svobody. Od herny se ozvaly dva výstřely a pád těla – v kovové lodi je všechno slyšet. Slyšel jsem i vzdálený řev – pokladník asi nechce prozradit hesla k trezorům.

„Já se jednou vrátím," zašeptal jsem a myslel na loď, na které jsem strávil poslední měsíc a na všechny ty příjemné lidi, které jsem tam poznal.

„Vrátím se a pozvu vás do Nočního klubu, přátelé."

* * *

Odněkud z lodi se ozvala intenzivní střelba. Podle všeho se do toho obula ochranná služba. Tím lépe, aspoň si mne nikdo nevšimne. Vykoukl jsem na levoboku a tato část paluby nebyla osvětlená. Nikde nikdo, jen shora ze sportovní plošiny se ozývalo bílé ječení. Zavřel jsem za sebou a stoupl si pod schody, pro jistotu – v mracích se zablesklo a za pár okamžiků zaduněl hrom. Není lepšího okamžiku na útěk než za bouře, pomyslel jsem si, ale spíš to byl Ten druhý než já – já jsem v tom záblesku (nechtěně) uviděl neuvěřitelnou výšku k hladině a poněkud jsem zapochyboval o kvalitě svých plánů.

Ale co.

Sundal jsem si kuklu a rozhrnul kimono – kov sekáčku na krku docela studil.

„Ták…," špička hladce zajela pod okraj nálože, „ještě kousek…"

Znovu zahřmělo.

Tentokrát ale nějak podezřele blízko.

* * *

Něco vlhkého mne lechtalo na levé tváři. Otevřel jsem oči a místo kovových schůdků na Iron Cinderelle jsem těsně nad sebou uviděl nějaká prkna.

Prkna? Kde to sakra…?!

Zkusil jsem se pohnout, a vůbec, ale vůbec nic jsem necítil – natož pohyb. Vzápětí mi vše došlo: podle skřípání trupu, podle syčení vln, podle vůně, podle frčení plachet…

* * *

Sliby se mají plnit – splněné sliby dělají muže mužem. Skutečně jsem se na loď paní Dao vrátil, jen jsem nečekal, že to bude takhle brzo.

* * *

Ošklivé zklamání, a přitom ten plán byl tak dobrý až dokonalý. Vzhledem k nepohyblivosti mi nálož zničila míchu, fajn, to znám, a v hrobě bylo hůř, ale co mě to sakra lechtá na tváři?

Stočil jsem oči dolů.

Na holé hrudi mi seděla velká rezavá krysa a to lechtání byl její růžový čumáček. Kupodivu, byla to opravdu krysa, ne potkan – strávil jsem v kanálech spousty času, takže vím, že skutečná divoce žijící krysa je hodně vzácné zvíře. Toto vzácné zvíře, trochu polekané pohybem mých očí, couvlo a já zjistil, že jsem krysami doslova obležený. Nevím, obvykle se o nich říká, že smrdí, tyhle ale voněly po obilí – zadoufal jsem, že pícnin je k dispozici dostatečná zásoba, protože jinak by mohl nastat drobný problém, kdyby dostaly hlad. Jenže co jsem viděl, žádné stopy po jehlovitých zubech jsem na sobě neměl – jako každý s (čerstvě) přetrženou krční míchou jsem sice necítil tělo od krku dolů, ale protože jsem na sobě měl jen rozedrané kalhoty od kimona, kousanců bych si všiml.

Ležel jsem v malé komůrce ne větší než rakev, spárou mezi prkny pronikal šedivý přísvit, vítr hučel nějak o hodně víc než normálně a loď byla silně nakloněná – s tou bouří na Iron Cinderelle asi skončilo hezké počasí – vzápětí jsem uslyšel, jak po palubě začíná bubnovat déšť.

Krysa mi zase začala očichávat tvář. Mluvit jsem nemohl, dýchat zatím také ne, tak jsem na ni foukl jen vzduch, který se mi vešel do pusy. Zvíře si tak směšně začalo mnout čenich. Když jsem na ni foukl podruhé, krysa tiše kýchla, uraženě se odvrátila, dvakrát se mi otočila na hrudi kolem dokola a uvelebila se k spánku – všechna zvířata, co mne obklopovala, také dřímala.

Jasně!

Tak tohle jsem v Upírech trefil taky dost dobře – zvířata nás mají ráda. Proto se Kocour k Hanako tak lísal!

Za okamžik mi došla ještě jedna věc – daleko důležitější – páteř nepáteř, nebyl jsem v limbu déle než tři dny (říkal můj smysl pro

čas). Což je proti několika týdnům mrtvolného bezvědomí v rakvi víc než pokrok.

Za jak dlouho se asi budu moci hýbat?

Místo planých úvah jsem raději napodobil krysy a usnul,

* * *

Když jsem se vzbudil a viděl ještě hustší záplavu rezavých kožíšků, s hrůzou mne napadlo, co když ta přitažlivost platí i na pavouky?! Dobře jsem si vzpomínal, jak na mě v pirátské vesnici přestoupil ten deseticentimetrový chlupatý…

Někdy je bezmoc vážně hrozná.

I když, skrz tolik špičatých bílých zoubků by se neprotáhla ani ta nejpřítulnější tarantule.

Miluju krysy.

Nebylo co na práci, tak jsem studoval sociální vztahy v rezavé komunitě a střídavě jsme s Tím druhým vymýšleli knihu – pokračovali jsme v té o drsňákovi, co ho mimozemská technologie nutí dělat věci, které nechce, jenže drsňák bude mít na rozdíl ode mě kliku – náhodný výstřel ho náhodou osvobodí a ještě tím získá epesní žlutou zornici.

Zrovna jsme se přeli, jestli drsňákovi dát do začátků nějaké supervozidlo, a když, jak se bude jmenovat, když se krysy rozprchly jako jeden muž. Za okamžik se paluba nade mnou zvedla: pan Ho.

Oči jsem měl zavřené a hrál mrtvého brouka: Zvedl mi nohu, nechal ji spadnout a pak mne pěstí klepl do kolena. Aha, zkouší reflexy, zřejmě mému bezvládí nevěří tak zcela – přece jen, sledoval mé zlepšující se regenerační schopnosti celou dobu.

* * *

Druhého rána mne začaly mravenčit ruce, a když jsem chtěl, mohl jsem se nadechnout. Ryzák, jak jsem si pojmenoval velkou krysu tábořící na mé hrudi, vyskočil až ke stropu, když jsem na něj poprvé zafuněl skutečně od plic. Pak mi chvíli rozdurděně běhal po břiše, a měl jsem pocit, že cítím i jeho tlapky.

* * *

Další den se pocit změnil v jistotu – ke všemu jsem už dokázal pohnout i prsty. Ovšem největší atrakcí byla bouře:

Loď jela nakloněná, že jsem se sesypal do rohu, pak jela rovně, ale tak rychle, že přes vlny doslova skákala. Krysy si chytře odsedly, jinak by životní cesta mnohých z nich skončila pod mým tělem. Byla to docela zábava: vlna nás vždycky vykopla nad prkna, všechna zvířata rozcapila nohy ve vzduchu a pak jsme dopadli – já vydával rány vskutku dunivé. Ryzák mi seděl na prsou, očka se mu blýskala, a vypadal, že se taky baví.

Bouře trvala tři dny a prkenná masáž mi věru svědčila, protože po oněch třech dnech jsem byl na někoho, komu na vazu vybuchla bomba, skoro v pořádku.

Čtvrtý den se počasí usadilo.

* * *

Zrovna jsem drbal Ryzáka za ušima, když se vystartoval schovat. Za chvíli už mne pan Ho klepl do kolena a má noha sebou zbaběle škubla – tenhle reflex neumíme potlačit ani my.

Poklop nade mnou sice zapadl, ale podle vzrušeného povykování a divného bouchání po palubě asi ne na dlouho.

* * *

„Tak pojďte, pane Tobiáši," řekl pan Ho a vytáhl mne ven.

Abych pravdu řekl, na tento okamžik jsem se příliš netěšil. Když jsem předtím plánoval útěk, měl jsem se příště s paní Dao setkat v situaci, kdy ona klečí a prosí mne o život.

Dneska to nějak nevypadalo.

* * *

Loď plula na zadoboční vítr, takže byla trochu našikmo, ale moc se nekývala. Oceán byl šedý, a nízko nad stěžni bobtnaly tmavé mraky.

Na palubě byli všichni. Koutkem oka jsem zahlédl Denisu – Selmu jsem neviděl. Snažil jsem se tvářit drsně, jak jen to v rozervaných vlajících kalhotách od kimona jde. Co bylo horší, pan Ho mě postavil, a tak dobře na tom zase nejsem.

„Zklamal jsi mne, Evropane," řekla paní Dao a z tónu jejího hlasu jsem neměl dobrý pocit. „Kvůli tobě zahynulo jedenáct členů mého mužstva a přišli jsme dokonce o jeden člun s penězi."

„To mě teda fakt rve na kusy," řekl jsem a uvědomil si, že jednu

výhodu mé postavení přece jen má – už si nemusím hrát na slušného hocha a můžu s nimi mluvit, jak zaslouží.

„Ty budeš ke všemu drzý?!“

„Co bys tak řekla…?“ nemohl jsem si vzpomenout, jak se anglicky řekne tlačenka, tak jsem aspoň udělal ksicht.

„Tohle tě bude také mrzet.“

„Polib si, jestli dosáhneš,“ zavrčel jsem a posádka zděšeně zabodla pohledy do paluby. Já jsem se díval paní Dao do očí a obzvlášť odporně se usmíval. Vstala, a viděl jsem, jak jí blednou klouby zaťatých pěstí:

„Evropane, z mé lodi ještě nikdy nikdo neuprchl, takže nakonec všichni děláte, co chci já. Někdy to trvá déle, někdy ještě déle, ale nakonec se zlomíte. A jste šťastní, když mi můžete políbit nohy.“

„Takovýho zvrhlíka bych chtěl vidět… Moment, pod tím sádlem máš vážně nohy?“

Prásk!

Najednou jsem ležel. Prkna vyhlazená dlouholetým drhnutím jsou takhle zblízka pozoruhodná.

„Není třeba se s ním špinit, pane Ho. Náš Evropan se mne jen snaží rozčílit, abych se unáhlila a zabila ho. Nikdy se neunáhluji, Evropane. Nikdy.“

Pomalu jsem vstával a z jejího hlasu se mi tam, kde lidé mívají žaludek, něco střídavě svíralo a točilo. Něco hodně studeného.

„Kecy,“ řekl jsem a soustředil se, abych se udržel rovně. Když ke mně nakročil Strážce a ona ho zastavila, dodal jsem:

„Netroufáš si, žluťasi?“ a udělal na něj všeobecně srozumitelné, byť nepříliš slušné gesto. Mohl by mě třeba hodit přes palubu. Svalovcův obličej potemněl.

„Věř mi, Evropane, my se budeme bavit také – a trochu déle než ty,“ řekla paní Dao. Posádka se servilně zasmála, přitom moje vtípky byly rozhodně lepší. I Denisa se zasmála. Co mne znepokojovalo, byla taková divná konstrukce, kterou jsem zahlédl za sebou, když jsem se zvedal. To byly asi ty rány, co jsem slyšel dole u krys.

„Takže, Evropane, po tom, co jsi udělal, bude následovat trest… Přísný trest,“ dala důraz na slovo přísný, a dívala se na onu konstrukci za mnou. „A,“ mávla rukou, jako by si vzpomněla na něco veledů-

ležitého, „vím, že neumíš náš jazyk, tak ti prozradím, o co se moji lidé v této situaci sázejí: za jak dlouho začneš řvát.“ Zase mávla rukou a zase se usmála. Úsměv nevypadal příliš povzbudivě a gesto asi znamenalo něco jako začněte. Musím říci, že jsem zažil i pár hezčích chvilek – asi tak celý uplynulý život.

*** * ***

„Nebraňte se, pane Tobiáši, budete to mít jen horší,“ pan Ho mi zkroutil ruku a otočil mne ke konstrukci: byla to taková postel s vysokými pelestmi, ale bez toho, na čem se obvykle leží. Celá byla ze skutečně bytelných trámů a nahoře na pelestech byla řetězová pouta s pákovými napínači.

„Skřipec? To je dost slabota,“ řekl jsem, a přestože mi pan Ho držel hlavu dole, zahlédl jsem několik obdivných pohledů.

To jsem tvrďák.

Možná nebyly obdivné, ale útrpné.

Pan Ho mne racionálními katovskými pohyby (které si tak dobře pamatuju od Pátera Koláčka) připoutal a napínáky vyšponoval mezi pelestmi. Cítil jsem, jak mi docela příjemně křupe v páteři; hloupé bylo, že jsem si neměl o co opřít hlavu, a svaly na krku nebyly po výbuchu ještě zdaleka co dřív. Jak jsem se kroutil, zachytil jsem i Denisin pohled – zdálo se mi, že má podezřele vlhké oči.

„To asi, jak se smála těm tvým žertíkům, chytráku,“ řekl Ten druhý.

„Hej, tlustá dámo, to je všechno?“ zvedl jsem hlas.

„Ne, tohle není všechno. Nevěřil bys, Evropane, takhle se poprvé ptali všichni. A nakonec i ti nejtvrdší z vás plakali, aby se na postel nemuseli vrátit. Ale je to taková naše tradice, po každém pokusu o útěk… Jen jeden to zkusil čtyřikrát,“ znovu ten úsměv. Skutečně mě zajímalo, jak to s ním dopadlo: I v této situaci pro mne bylo nepředstavitelné, že na téhle lodi dožiju – to v mém případě může znamenat i stovky let. Stovky pokusů o útěk. Stovky…

Přistoupil Li Pao, zkusil, jak jsou řetězy napnuté, a trochu mne překvapil, že pode mne dal kovové umyvadlo. V tom okamžiku se strhlo obvyklé sázkařské hulákání. Li Pao zvedl ruce – v pravé měl elektronické stopky, v levé něco, co jsem neviděl.

Pak ano: byla to velká, ale jinak obyčejná mince.

To mi snad chtějí dát pupendo?!

* * *

Ta mince byla stříbrná.

Li Pao mi ji položil na břicho.

* * *

Nebylo to ani nijak dramatické – prostě si jen představte, že vám někdo položí na břicho minci, která má stabilních tři sta stupňů.

Bolelo to tak, že jsem si po pěti vteřinách myslel, že se zblázním.

* * *

Po deseti vteřinách jsem věděl, že to, že zatím neřvu, je největší výkon mého života – mince se mi zatím zvolna propálila pokožkou a pokračovala dál. Bolelo to stále víc.

Postrach mi kdysi říkal, že v podobné situaci je třeba se chovat, jak to nepřátelé čekají: „Když chtějí, abys řval, řvi, když chtějí, abys plakal, plač – nikdy to ale nepřeháněj, mohlo by je to začít bavit."

Fakt dobrá rada.

Po patnácti vteřinách jsem zjistil, že tak dlouhých patnáct vteřin asi nikdy nikdo nezažil – ale pořád jsem nekřičel.

Když jsem jako v mlze uviděl chtivé tváře posádky, tehdy jsem se rozhodl, že jim zkazím sázky. Žádná statečnost, žádné vyšší principy, ale prostá škodolibost. Rozhodl jsem se, že já bolestí křičet nebudu.

Všiml jsem si, že jejich tváře nejsou jako v mlze, ale že jsou skutečně v mlze, přesněji v dýmu, který mi stoupá z břicha.

A já pořád, co to tady tak smrdí.

* * *

Za chvíli Li Pao přidal druhou minci – asi za to, že mu propadl tiket. O moc horší už to nebylo. Nikdy by mne nenapadlo, že mi bude vadit, když mi dávají peníze.

* * *

Když nebe na východě začalo šírat, měl jsem z toho kdovíproč radost. Noc nebo den, bolelo to pořád strašně. Alespoň už jsem věděl, proč je pode mnou to plechové umyvadlo – byly uzavřeny i sázky, za jak dlouho se mince propálí skrz.

Tak aby to cinklo.

Pořád jsem nevydal ani hlásku a obdivných pohledů přibývalo. Každého z nich vlastnoručně zabiju, mám na to stovky, stovky let.

* * *

Abych nelhal, nekřičet jsem dokázal podvodem – když už bolest nešla vydržet, předal jsem tělo Tomu druhému – a ten řval celou dobu, akorát to nebylo slyšet.

K polednímu první z mincí zazvonila o umyvadlo. Den, jako když zlaťák cinkne o stůl. Stříbrňák.

Druhá vypadla až k večeru, nějak jí to trvalo. Vzal jsem si tělo od Toho druhého zpátky – nevypadal moc dobře, chlapec.

* * *

Kolem byla opět celá sestava.

„Nerada to říkám, Evropane, ale obdivuji tě. Tohle jsem ještě nezažila.“ Polib si prdel, tlustá krávo! zařval jsem z plných plic – v duchu. Dokud jsem na skřipci, nechtěl bych ji naštvat – a vůbec bych ji nechtěl naštvat – věčné služby na pirátské lodi se mi jevily jako poměrně lákavá varianta budoucnosti.

Pan Ho odstrčil umyvadlo a spustil mě dolů. Lýčenou tašku měl na rameni, tak mi rovnou ošetřil rány a snesl mne domů do klece.

* * *

Nejdřív jsem si myslel, že když mince vypadly, tak je to v pohodě – krutý omyl. Bolest sice ustala, ale něco stříbra se mi zřejmě dostalo do těla, takže mi bylo skutečně, ale skutečně mizerně. Pravidelné pohyby lodi mne pravidelně pohupovaly v hamace a já se i bez toho cítil, jako bych včera vypil litr čistého lihu.

Nalačno.

„Nemáš hlad?“ zeptala se Denisa.

* * *

Když jsem se probral, už mi bylo lépe. Byl jsem zabalený do obou našich spacáků a nad vrškem klece byl plátěný stan, o který bubnoval déšť. Denisa nacvičovala stínové kung-fu. „Pověz mi, prosím tě, jak můžeme my upíři spáchat sebevraždu?“ pokusil jsem se nadzvednout hlavu.

„Nejde to,“ nepodívala se na mne a pomalu vytáčela šroubovitý úder pěstí, svaly na předloktí jako provazy.

„Dubový kůl do srdce?“

„Ne.“

„Useknout hlavu?“

„To sroste.“

„Stříbrná kulka?“

„Taky ne.“

„Nechat se rozsekat na kousky?“

Denisa neodpověděla a svaly se jí napjaly ještě o trochu víc. I když, nechat se rozsekat na kousky, s naší životaschopností… asi dost hloupý nápad i na sebevraždu.

Zase jsem usnul.

*** * ***

Další den vypadal stejně jako předchozí, akorát mi bylo daleko lépe. Mrkl jsem si na břicho a po spáleninách už zbývaly jen dvě kulaté rudé skvrny.

„Něco k jídlu?“ Denisa ke mně zákeřně přistoupila z boku, jednou rukou mi stiskla obě zápěstí, a byť jsem se bránil ze všech sil, rozhrnula spacáky a začala mi – velmi pomalu – masírovat spáleniny mastí pana Ho.

„Nejdřív bych bral nějaké kalhoty, kdyby ti to nevadilo.“

„Jasně,“ rozbalila spacáky úplně a navlékla mne do kraťasů.

„To bych zvládnul i sám,“ řekl jsem, když mi guma mlaskla o pupek.

„Tím bych si nebyla tak jistá.“

Já taky ne.

Zavolala nahoru, pan Ho spustil košík s rybami a připravila jídlo. Když jsem chtěl slézt z hamaky, s údivem jsem zjistil, že to nedokážu. Denisa mne zvedla, položila na palubu, sedla si za mne, opřela si mou hlavu o stehno a začala mne krmit brčkem. To už tu jednou bylo.

„To přejde, i stříbro se časem metabolizuje, musíš teď akorát hodně jíst,“ zadrnčela mi na žebra, až jsem se zakuckal.

Po jídle jsem nikam nespěchal a Denisa asi také ne – pootočila mne na bok a začala mi masírovat krk: „Tady už to máš docela v pořádku,“ přejela místa, kde vybuchla nálož. Cítil jsem pod tváří hladkou voňavou kůži a bylo mi fajn. Podle všeho mne, když jsem

byl v limbu, oholila – asi abych při podobných příležitostech neškrabal.

Za tři dny už jsem dokázal jíst sám a za další tři začal s Denisou cvičit stínové údery. Pravda, bylo mi daleko lépe, než jsem dával najevo, ale je docela fajn, když si nemusíte sami připravovat jídlo. I tak pan Ho nad mými regeneračními schopnostmi (opět) pozvedával obočí. Choval se ke mně, jako by se nic nestalo, jako by nebylo útěku ani mincí.

„Deniso, řekni mi, co jsou zač?“ počkal jsem s otázkou, až mi podá sklenici s krví. Bylo naprosto jasné, koho myslím, a nemůžou to být zas až taková tajemství, aby mi je nevyjevila. Přesto neřekla ani slovo, krom připomínky prvního lodního pravidla, že každý ví jen to, co musí vědět. – Na toto téma se odmítala bavit (psát) i v potopených lodích. Vždy jen vrtěla hlavou, až jí vlasy vířily. A to je problém.

Jak mám vymýšlet plány na útěk a na pomstu, když nevím, kdo jsou moji nepřátelé, nevím, co dokážou, nevím, s čím počítat. Přestože jsem se v Upírech párkrát až neuvěřitelně trefil, nemohu počítat s tím, že Wries s Van Vrenem, pan Ho, paní Dao, její Strážce a ještě bůhví kdo na lodi má schopnosti, jaké jsem přisoudil těm svým takzvaným Lovcům. V knize měli Lovci a vampýři přibližně stejné fyzické fondy, jen trochu jinak rozložené – ve skutečnosti mám já podstatně ostřejší smysly, ale oni jsou rychlejší, silnější a vůbec lepší v tom důležitějším. Nebo musím počkat, až se dovyvinu? Ale co Denisa? Už je určitě dospělá i na upíra a už teď je slabší než já (pravda, ne zrovna teď). Přece nezačnu, jak bude přibývat let, slábnout? Vždyť i Hanako přes svých požehnaných šest set vypadá na pětadvacet a fyzická síla jí rozhodně neschází.

Ani o tomhle mi Denisa nechtěla říci ani slovo. Ani o tom, jestli jsou Wries a třeba pan Ho stejný druh, ani kolik let je paní Dao (jen jednou se podřekla, že naše tlustá velitelka bojovala už v první Opiové válce a že nesnáší Brity). Nevím sice, kdy byla první Opiová válka, ale tuším, že to mělo něco společného s odtržením Hongkongu od Číny a že to bylo pěkně dávno.

Zkrátka, protože mi Denisa nechtěla nic říci, přestal jsem se s ní bavit.

Úplně.

* * *

Po osmi dnech ticha už vypadala hodně nešťastně. Nevím proč, ale měl jsem z toho docela radost.

„Já ti to vážně nemůžu říct. Vážně ne," řekla a zněla trochu plačtivě.

Seděl jsem k ní zády a tvářil se, že medituju. Už zkusila všechno: čínský hudební kanál, po jehož puštění jsme se vždy dřív hádali, jsem ignoroval – stálo mě to sice spoustu sil, ale vydržel jsem (s mincemi to byl dobrý trénink). Nedíval jsem se ani na filmy, které mi začala chytat, a jedl jsem také sám. Ona se pak začala stavět, že se mnou taky nemluví, ale vydržela to přesně do toho: „Já ti to vážně nemůžu říct. Vážně ne."

Dál jsem se tvářil, že medituju, protože jsem měl plán: když se o věznitelích nemůžu dozvědět nic od Denisy, jediní, od koho můžu, jsou oni sami. A když vztahy v kleci dostatečně zhoustnou, dá se čekat, že to tak nenechají. I upír je společenský tvor, a když osm dní nemluví, může to ukazovat na nějaký problém, a to je třeba prozkoumat, protože upír s problémy určitě nebude tak výkonný jako upír bez problémů.

A snížená výkonnost přináší finanční ztráty.

Trvalo to dva týdny.

Pak za mnou přišel pan Wries na nezávazný hovor.

* * *

Denisa už ani nevstávala z hamaky a nepřevlékala se. Občas jsem cítil, že se na mě dívá, a než co jiného byla v těch pohledech nenávist.

Jsem rád, když mé plány vycházejí.

„Mistře, jak jde život?" Wries si nahoře pod plachtou proti dešti postavil židli, v ruce dýmku, a hodil mi krabičku camelek a zapalovač.

„Pan Wries," řekl jsem překvapeně a otočil se, abych na něj viděl, „…abych pravdu řekl, ne moc dobře," zapálil jsem si.

„Copak? Nějaké potíže? Nepohodlí? Nemoc?" jeho hlas zněl vážně starostlivě.

„Nevím…," vypustil jsem kroužek (už mi to jde).

„Vaše přítelkyně – Selma – sice zemřela, ale nikdo by jistě nebyl proti, abyste si našel novou. Stačí říci.“

„Zemřela?! Co se stalo?“

„Taková lapálie,“ mávl rukou, pak se vzpamatoval, že dnes je tu vlastně za dobráka: „Při té velké bouři, jak jste utekl, spadla do moře a nikdo si toho nevšiml. Byl tu pěkný zmatek, z Iron Cinderelly po nás stříleli rakety, do toho to počasí, noc… Navíc prý byla nějaká nemocná, stále zvracela, to je pak hned,“ pěchoval si tabák palcem. Vír vzduchu mi odtrhl popel od cigarety a na dlouhé vteřiny ho držel téměř na jednom místě. Povolil jsem v soustředění a popel se rozlétl do stran. Asi náhoda.

„Fyzicky jste tedy v pořádku? Nebo vám mohu obstarat psací stroj, kdybyste chtěl psát…?“ škrtl a zabafal.

„Pravda, trochu se nudím. Knih tu asi moc nebude, že?“

„Pokud neumíte čínsky nebo si nechcete přečíst anglický překlad Upírů,“ zatvářil se nešťastně, sundal si brýle a dokonale lidským gestem si začal mnout kořen nosu.

„I když…,“ zmlkl jsem.

„Ano?“ nasadil si skla a jeho pohled se mi zabodl do očí.

„To byste asi nechtěl.“

„Jen se vyslovte, mistře, směle do toho,“ usmál se a já cítil, jak se žraloci hluboko pod lodí rozprchli do stran.

„Dobře… Nemohl byste mě učit? S mečem?“ řekl jsem rychle a tak zakřiknutě. Obvykle to působí, žádost o výuku v čemkoli – na samolibost žádaného. Wries se na mne podíval hodně zkoumavě, určitě tenhle postup zná taky.

„To, že mě chcete zabít, pro mne není tajemstvím,“ tak trochu tázavě zmlkl.

„Pravda, ne že bych vám zapomněl, co jste udělal v Praze, to nikdy. Ale…,“ odmlčel jsem se, „co bych z toho měl? Utéci se nedá… a nějaký pocit zadostiučinění? Sebeuspokojení? Pomsta? Co šerm jen pro šerm – bylo by to zábavnější než tohle,“ kývl jsem na Denisina záda.

Wries nic neříkal a pozoroval pro mne neviditelný obzor. Zapálil jsem si druhou cigaretu.

Sebevražedné tendence?

„Nakonec, zkusit to můžeme," Wries skousl troubel, vrhl na mne ostrý pohled a odešel.

Za okamžik přiběhl námořník a odnesl židli. Zapalovač i cigarety mi zůstaly.

* * *

Druhého rána jsem od pana Ho dostal volné černé kimono („…ušlechtilý zápas žádá patřičné oblečení, pane Tobiáši."), a poté co jsem slíbil, že se nepokusím utéci, mě pustili na palubu. Zauvažoval jsem, že bych skočil do vody a už by mne nikdo neuviděl, jenže slovo je slovo. Zajímavé, vždy když mi dávali dálkové ovládání, nikdy slib nechtěli; možná je v tom nějaká taktika.

„Takže, mistře, jakou zbraň byste chtěl cvičit?" Wries stál u předního stěžně, zase jen v košili, kravatu zastrčenou mezi knoflíky, buřinku do čela.

„Katanu? Tady na východě se to hodí, zdá se mi."

„Japonský způsob, dobře tedy," luskl a přispěchal Číňan s meči.

* * *

Naučil mě, jak stát, jak se krýt, jak ustupovat, kolik síly použít, abych nelámal čepele, a samozřejmě jsme i bojovali.

Za týden jsem zjistil, že se na celodenní řinčení těším. Nejenže se na lodi vůbec nic jiného nedělo (drželi jsme kurz a někam spěchali), ale šerm mne začal bavit a zlepšování fyzičky nevadí nikomu. A co si budeme namlouvat, Wries je asi nejlepší učitel na Zemi.

„Umíte-li ovládat meč skutečně dobře, nikdo se střelnou zbraní proti vám nemá šanci – v chodbách a místnostech, samozřejmě," říkal mi často, a přestože jsme šermovali na kývající se a zrádně se naklánějící palubě, nikdy mne nezranil: vždy čepel dokázal zastavit; pouze když jsem udělal obzvlášť hrubou chybu, nespokojeně mne naplocho pleskl.

Pak, po čtrnácti dnech intenzivního výcviku, udělal chybu on.

* * *

Věděl jsem, že se den ode dne zlepšuju, koordinace upířího těla je skutečně mnohonásobně lepší než lidského, ale na Wriese jsem zatím neměl – rychlost a pružnost jeho pohybu je skutečně neuvěřitelná, a navíc mate jeho tloušťka a zdánlivá neohrabanost – vždy se mi zdálo,

že pohyb prostě nedokáže dotáhnout, ale on to vždy dokázal. Tedy až do onoho dne.

Věděl jsem, že to jednou musí přijít. Každý dělá chyby.

* * *

Dvakrát jsem Wriesovi sekl proti krku, jako vždy bez problémů paríroval, ale já tento amatérský pokus použil, abych zkusil fintu, která mne napadla v noci. Sehrál jsem, že mne tvrdost obrany rozhodila, on samozřejmě zaútočil, já fingovaně zakopl, ale jak jsem padal, zasáhl jsem ho patou do kolena a zároveň použil energii svého pádu k prudké vývrtce na zemi – zatímco on vrávoral dozadu, já se odrazil od paluby a přitom jsem měl dost rychlosti správným směrem, abych ho nečekaně napadl.

Což jsem neprodleně udělal.

Wries by to zřejmě vykryl, jenže právě tehdy udělal chybu.

* * *

Ona to snad ani nebyla chyba, ale s tím, že se paluba nakloní na opačnou stranu, než čekáte, se na lodi prostě počítat musí. Tvrdý sek proti záštitě a prudké bodnutí na nechráněný krk.

Jak snadné.

* * *

Wries mi hleděl do očí.

„Pane?“ řekl jsem. A sklonil čepel.

Dál mi hleděl do očí. Věděl, že já vím, že jsem ho právě mohl přinejmenším těžce zranit.

„Mohl jste mě zabít, Tobiáši,“ poprvé mi řekl jménem.

„S kým bych potom šermoval?“ zašklebil jsem se.

„Do střehu!“ řekl a meče se opět rozezvonily.

* * *

Zdánlivě se nic nezměnilo, ale večer, kdy si zvykl chodit nad klec na dýmku, mne poprvé pozval nahoru.

„Slib platí?“

„Ano.“

Přinesl mi novou krabičku camelek a námořník mi přisunul židli. Mlčeli jsme a pozorovali bouřlivý šedý obzor. Mraky měly sírově žluté okraje.

* * *

Stala se z toho nová tradice: pozorování obzoru má hodně do sebe. Pátý den se ke mně Wries naklonil a tichým hlasem řekl: „Co proti ní máte?“ očima ukázal na Denisu. Ve svištění větru nemohla nic slyšet.

„Nic. Nesnáším ji,“ pokrčil jsem rameny.

„Mhm… To se stává,“ Wries pokýval hlavou a dál jsme mlčeli.

Když už se téměř setmělo a Wries si netradičně nacpal druhou fajfku, řekl jsem: „Můžu se na něco zeptat i já?“

Na celtovině nad klecí se rozbubnoval déšť. Wries potáhl, lulka mu rudě nasvětlila tvář a tak neznatelně kývl.

„Proč jste tehdy v Praze mučili tu blondýnu? Tam v baru?“

Wries mlčel, až jsem myslel, že neodpoví: „Když jsme tam vešli, pan Van Vren si všiml, že k sobě s Agony mají… že jsou důvěrné. Myslím, že říkal něco o ruce na koleni, skoro pod sukní,“ odmlčel se a v obličeji se mu nepohnul ani sval, ale já věděl, že mne koutkem oka sleduje stejně bedlivě jako já jeho. „A Agony neutekla, přestože mohla, než jsem stihl obsadit druhý východ,“ zuby mu slabě zaskřípaly po troubeli a déšť na okamžik divoce zesílil. „Takže účel byl donutit Agony, ať s námi jde dobrovolně, nic osobního,“ prudce na mě otočil hlavu.

„Nešla,“ řekl jsem.

„Nešla.“

„Kdyby šla, nechali byste tu blondýnu být?“

„Proč vás to tak zajímá?“ stále se na mě díval.

„Byla to má sestra.“

„Nechali bychom ji být, samozřejmě,“ řekl a já už vím, jak se tváří, když lže.

* * *

„Dnes nemůžeme trénovat, mistře,“ omluvně zvedl dlaně druhého dne ráno: „Protože dorazíme do přístavu,“ odpověděl na můj tázavý pohled. „Navíc vás na pár dní zadeklují, tak se pořádně najezte. Zatím,“ cvrnkl se do buřinky.

Podíval jsem se na Denisu, ale ta se za poslední dva dny snad ani neotočila na bok. Aniž bychom chtěli, pan Ho nám spustil ryby a i Denisa jedla. Ani jednou jsme se na sebe nepodívali. Že by mě slyše-

la i přes svištění větru?

Chvíli po poledni zakryli mříž falešnou palubou; předtím nám vzali televizi a mně zapalovač i cigarety a pan Ho nás důrazně upomenul, ať jsme co možná tiší. Vedle něj stál Li Pao a cvrnkal si velkou mincí. V kalném světle vrhala mastné bledé odlesky.

Věděl jsem, že já ani nedutnu.

* * *

Další tři dny jsme byli v přístavu.

Po palubě dupaly nohy nosičů vynášejících poklady a přinášejících zásoby. Zelené přítmí ve spárách mezi prkny, kořeněná vůně stromů, zápach potu, bouchání beden a sudů, občas déšť. Naprosto jsem netušil, kde jsme, protože nikdo nepromluvil slovo nějakou normální řečí – samá brebentina. Druhé noci se do klihovitého zápachu vařené rýže a ryb přidala vůně nafty a někde kolem klece zabublalo v silných trubkách. Takže asi nebudeme ve veřejném přístavu, paní Dao určitě nedychtí, aby se vědělo, že naše nenápadná dřevěná džunka má dieselovou forsáž. Chtěl jsem se zeptat Denisy, kde to jsme, ale přece kvůli troše zvědavosti neporuším svůj pracně uskutečňovaný plán. A stejně je to jedno, šanci dostat se z klece prostě nemám. Pak jsme konečně vypluli.

* * *

„V pořádku?“ zvedla se paluba a pan Ho se tvářil starostlivě.

„Já ano. Ona trochu smrdí, tak nevím.“

Viděl-li kdy kdo vražedný pohled, pak já teď. Mile jsem se na Denisu usmál. Pan Ho nespokojeně nakrčil obočí a odešel, a Denisa znovu zaujala pozici tlející mrtvoly.

Když se pan Ho vrátil, čekal jsem, že přinese jídlo, ale on překvapil:

„Paní Deniso, byla byste tak laskavá a přišla na palubu?“ otevřel poklop.

Denisa byla laskavá.

Asi za hodinu se do klece spustil obvyklý uklízeč s kýblem a rýžákem a vydrhl už tak čisťounkou podlahu. Když skončil, podal své náčiní panu Ho, sbalil Denisinu hamaku, spacák i lodní pytel a hodil to nahoru.

„Co se děje?“

Nikdo mi neodpověděl.

* * *

„Trénink?“ vykoukla další ráno nad mříží buřinka.

„Těším se.“

Wries se ani nezeptal, jestli slibuji, že neuteču; už bral můj závazek pro výcvik v šermu za permanentní.

Meče se rozřinčely a zjistil jsem, že se nějak nekoncentruju – Wries se nespokojeně mračil a údery plochou čepelí jen pršely. Spíš než na šerm jsem se soustředil na jakékoli známky, co udělali s Denisou. Přece ji…

„Jau!“ řekl jsem. Do hřbetu ruky to bolí.

„Nerozptylujte se, mistře, protože jinak…“

Přerušilo ho hlasité volání hlídky a na palubě vypuklo něco, čemu se obvykle říká organizovaný chaos.

„Co se to…?“ ale Wries byl dávno pryč. Kupodivu, zůstal jsem na přídi sám, meč v rukou.

Slovo je ale slovo.

Protože hlídka ukazovala někam na východ, pochopil jsem, že asi vidí loď, a vzhledem k pozdvižení asi ne jen tak ledajakou. Došel jsem k sudu s rýží, vyšvihl se nahoru a zadíval se naznačeným směrem.

Nebyla to loď, ale tři lodě – podle vysokých bílých křídel pod příděmi rychlé čluny – a mířily k nám. Navíc byly dost velké, přičemž strohé hranaté nástavby působily dost vojensky. Napadlo mě celkem přijatelné vysvětlení – že byla naše džunka v přístavu, se asi nepodařilo utajit až tak zcela. Takže policejní protipirátská jednotka. Nebo armáda.

Anebo se triádám vážně nelíbilo, jak jim paní Dao vydrancovala Iron Cinderellu.

* * *

Posádka se začala rojit a rozestavovat po palubě, oblíbené kalašnikovy v rukou, mačety na zádech, nože na opascích. Mne si pořád nikdo nevšímal a nepřátelské lodě se blížily opravdu rychle.

Měl jsem pocit, že bych měl také něco dělat – přes nedávné úvahy o sebevraždě a přes kuřácké sebedestruktivní tendence, když jde o něco jiného než o teorii nebo buzení lítosti, i já si svého života docela

cením.

Z prostřední lodi se zablesklo.

Už předtím se mi zdálo, že ta trubka mířící naším směrem je nějak podezřelá, a on kanón.

* * *

Vzzzňáu!

Granát nás přelétl tak o tři metry a za chvíli v moři vykvetl vysoký bílý gejzír.

Prásk! Doletí k nám i zvuk výstřelu. Na to, jak byli daleko, byl i tenhle první nechutně přesný.

„Vzdálenost?“ uslyšel jsem z horní paluby obézní zachraplání.

„Čtyři a půl kilometru,“ řekl Van Vren – skoro už jsem zapomněl, jak zní jeho hlas.

Další ohýnek.

Vzzzňáu! Plesk – křup!

Mrkl jsem nad sebe a v plachtě byla přesná kruhová díra, tak osm centimetrů v průměru. Z látky kolem se kouřilo. A další gejzír, tentokrát podstatně blíž.

Proč nikdo nestřílí od nás? Krucinál?!

Vzzzňáu!

Tentokrát granát vyštípl třísku ze zábradlí na přídi. Kdyby loď zrovna najížděla na vlnu…

Prásk!

Fontána se zvedla kousek vedle a zřítila se na záď. Zasekl jsem meč do sudu a vyskočil na horní palubu k paní Dao. Nyní jsme zkrátka všichni na jedné lodi.

„Proč nestřílíme?“ tiše jsem se zeptal Wriese – stál tam spolu s celou lodní elitou. Van Vren měl oči u okulárů dalekohledu s prehistorickým dálkoměrem a na sobě pruhované námořnické triko.

Šokující.

„Nemáme čím,“ odpověděl mi Wries koutkem úst.

„Rakety?“

„Nemáme.“

„Aspoň malé dělo?“

„Ne.“

Kurva, řekl jsem v duchu. Když je člověk v tísni, vždy začne

uvažovat v mateřštině.

Svak! Svak! Svak! začaly z moře vyskakovat sice nevelké, přesto však poměrně nechutné fontánky. Na levém rychlém člunu blikalo ve stejném rytmu oranžové světýlko.

Svak! Svak! Křup!

Podle všeho to byl protiletadlový kanón, tak třicítka. Na kulomet to střílelo moc pomalu, moc krátkými dávkami a moc přesně. A taky člen posádky, který vydal to hlasité křup, dopadl dost ošklivě: rána ho skoro přepůlila a po vydrhnuté palubě byl rozstříknutý nepravidelný obrazec krvavých tkání.

Kouřilo se z toho.

„Tři a půl kilometru," řekl Van Vren a paní Dao si zapálila hnědé cigáro.

„Proč nemáme rakety? Pár stingerů, nebo jak se to jmenuje…," nedokončil jsem.

„Paní Dao je v tomto směru trochu konzervativní," zašeptal Wries.

„Slyšela jsem vás, pane Wriesi… Ale máte pravdu: jsem konzervativní. Mám na to léta."

Rozkvetla další řada fontánek a tentokrát na loď přestoupily dvě. Dva muži s požární hadicí postříkali průstřely, kolem nichž už se rozlézaly plamínky. Zádumčivě jsem přemítal, kolik tak asi máme nafty.

„Nádrže jsou pod čarou ponoru a je kolem nich pancíř,"

Wries mi zřejmě četl myšlenky, „ale ta osmaosmdesátka…" Četl mi i starosti.

Vzzzňáu!

Kdyby kormidelník nezamanévroval, dostali jsme to naplno. Jasně jsem viděl bublinovitý vír za granátem, i jak pár metrů pod hladinou vybuchl.

Fontána nás tentokrát minula.

„Tři tisíce metrů." Van Vren to hlásil jako nudný mač v golfu.

„Co nějaká dlouhá puška?" řekl jsem.

„Co nějaká dlouhá puška ?!" řekl jsem trochu hlasitěji.

Paní Dao se na mě otočila, oči přimhouřené, že vypadala, jako když spí. Od mých drzostí před trestem jsme toho spolu moc nenake-

cali.

„Pane Ho?“ řekla a mohlo to znamenat cokoli – třeba ať mě dokope do klece. Ale pan Ho odběhl a vrátil se s obyčejnou loveckou puškou s dalekohledem a dvěma pětirannými zásobníky. Opravuji – ta puška zas až tak obyčejná není: tak dlouhé hlavně se nedělají dobře sto let. I ráže je monumentální. Náboje neměly olověné kulky, jak jsem očekával, ale měděné s něčím takovým namodralým na špici – vypadalo to tvrdě.

Zarazil jsem zásobník a zarachotil pákou závěru. Flinta voněla stejně jako vonívala Teodorikova dílna a na zádech jsem cítil takový dlouhý chladivý dotek – pan Ho by mi přesekl páteř dávno předtím, než bych stačil na kohokoli na palubě i jen namířit.

„Prosím, k zábradlí, pane Tobiáši.“ Nehádal jsem se s ním, protože k lodi pochodovala další dávka z protiletadlové zbraně.

*** * ***

Stála nás další dva členy posádky. Jeden nebyl mrtvý a strašně křičel.

*** * ***

Nasadil jsem pušku do ramene, podíval se do dalekohledu a rázem věděl, že takhle to nepůjde. Rutinovaně jsem vycvakl západku a optiku odstranil. Moje oči jsou vážně až proklatě dobré.

Pevně jsem se rozkročil a sladil pohyby boků s houpáním lodi.

Svak! Svak! Svak!

Tentokrát dávka prolétla v naší výšce. Trs zelených banánů se rozstříkl do stran, zadrnčelo přestřelené lano a sud s rýží se roztrhl na kusy. Střepiny projektilu zabily dalšího muže.

*** * ***

Beng!

Zarachocení závěru.

Beng!

Znovu závěr.

Velké nábojnice zazvonily po palubě.

Zdálo se mi, že zbraň vůbec nekope: upíří svaly kompenzovaly zpětné rázy téměř beze zbytku.

Kulkám to trvalo trochu déle než granátům z děla. Přesto jsem

obě posadil prostřednímu člunu do předního skla – jasně jsem viděl dvě sítě prasklin, které se po něm rozeběhly jako pavouci. Bohužel, sklo se jevilo značně neprůstřelné.

Beng! Beng! Beng!

Nabíječ u osmaosmdesátky už tak neprůstřelný nebyl; pravda, trefil jsem ho spíš náhodou. Po skle rychlého člunu se rozcákla krev a stěrače se rozkmitaly.

„Zásobník," řekl jsem, pan Ho mi ho podal a začal do prázdného páskovat patrony.

* * *

Ten nabíječ byl jediný člověk, kterého jsem sundal, ale moje střelba donutila rychlé čluny kličkovat, takže se přesnost jejich palby prudce snížila. Pak jsem ještě zasáhl konstrukci rychlopalného protiletadlového kanónu, takže začal střílet úplně mimo.

„Hezky, Evropane," řekla paní Dao.

Divím se, jak beze mne mohli od první Opiové války přežít.

Ozvalo se zařvání silného motoru, ohlédl jsem se, a od zádě právě odrážel člun s Wriesem, Van Vrenem a Strážcem; je to přesně ten člun, co mě sem na něm dovezli – námořníci mu říkají Sedmapadesátka.

Kormidelník prudce zatočil a poslal příď džunky proti útočníkům; paní Dao už zatínala dlaně do madel svého dvouhlavňového kulometu.

„Čtrnáct set metrů," převzal jsem funkci hlásiče a mé odhady byly hodnověrné asi jako Van Vrenův dálkoměr.

„Posledních pět," podal mi pan Ho zásobník.

„Ušetříme," vrátil jsem mu zbraň. „Můžete mi dát kalašnikov?"

„Jistě," řekla paní Dao.

„Třináct set."

Vzzzňáu!

Prásk!

Loď mi uhnula pod nohama, saltem jsem dopadl na spodní palubu a paní Dao oblétla podstavec s kulometem kolem dokola – nepustila se.

Granát z osmaosmdesátky nám smetl kus nástavby a zadní stěžeň. Všude se válela roztrhaná těla, a muži s hadicí začali spořádaně hasit.

„Jedenáct set metrů.“

Vrátil jsem se nahoru. Prkna byla posekaná střepinami a pár děr bylo i ve volných šatech paní Dao. Podle vytrhaných kousků masa asi nejen v šatech, ale tlustá dáma to ignorovala.

„Říkals jedenáct set, Evropane?“

„Ano, madam.“

„Dobrá vzdálenost.“ Zvedla ústí zbraně do výšky a vzápětí na čluny začal bubnovat ocelový déšť.

Jsem prostě básník.

Krom devastace morálky (kravál uvnitř musel být příšerný) to mělo i nečekaný druhotný dopad – střechy lodí nebyly tak pancéřované jako přídě, tudíž sem tam nějaká kapka prošla.

Pak k levému člunu dorazila Sedmapadesátka a přes zuřivou palbu z ručních zbraní ho zahákovala.

*** * ***

Asi za deset vteřin se znovu rozrachotil rychlopalný kanón – ten ze zahákovaného člunu – tentokrát však nemířil na nás, ale na loď s osmaosmdesátkou, a takhle na blízko se dalo i trefit. Zasažené plavidlo prudce ubralo a stočilo se do neřízené zatáčky.

Viděl jsem, jak se nástavba pokryla kouřícími dírami a okna zevnitř krví.

Poslední loď ale stále útočila. Takže to není armáda ani policie, ti už by se strategicky stahovali. Triády neustupují.

Trochu mě zaráželo, že tihle ještě neukázali, co za arzenál si vezou. Už byli příliš blízko na nepřímou střelbu, tak projektily paní Dao neškodně jiskřily po oceli.

„Tři sta padesát metrů.“

„Kalašnikov, pane Tobiáši,“ přiběhl námořník a na rameno mi pověsil brašnu zelených zásobníků. Pan Ho už mě nehlídal, ale byl bych blázen, střílet teď po někom jiném než po aktuálních nepřátelích.

„Dvě stě padesát.“

Za nástavbou útočící lodi vzplálo velké oranžové světlo, zachytil jsem bleskový šípovitý tvar a plavidlo obsazené Wriesem vybuchlo v kouli ohně a dýmu.

Za okamžik mne ohlušil svist rakety a prásknutí exploze.

* * *

Na sto metrech spustila palbu i posádka, ale nebylo to moc účinné – spíš vůbec – a nejen proto, že náš kormidelník divoce kličkoval. Moře kolem útočící lodě rozkvetlo pod nárazy stovek střel a v šikmých paprscích slunce pronikajícího pod mraky se objevila úžasná duha. Upíří oči jsou vážně věc.

Seskočil jsem na dolní palubu a vytrhl z bečky svůj meč. Neměl jsem si ho kam zastrčit, tak jsem si jím probodl kimono na zádech. Snad se moc nepořežu. Vrátil jsem se nahoru, zarazil do kalašnikova zásobník a natáhl závěr. Jak se lodi hnaly proti sobě, muselo dojít k tomu, k čemu jsem předpokládal, že dojde.

* * *

Naše posádka přestala střílet, protože odražené kulky bzučely všude kolem a vybíraly si mezi námi krvavou daň (jak se tak psává v romantických románech).

* * *

Když se lodní borty míjely, rozběhl jsem se a… Patnáct metrů, co to je.

* * *

Spoušť kalašnikova se zmáčkla skoro sama a raketometčík krčící se za nástavbou se rozkřepčil v krvavých figurách.

Svissst!

Jeho poslední raketa mne minula sotva o deset centimetrů a zplodiny z motoru mi zapálily vlasy a kimono.

Zařval jsem a začal válet sudy.

* * *

Nejdřív jsem myslel, že to zvonění je meč na mých zádech, ale někdo po mně šil z pistole. Projektily se odrážely od kovových plátů a šedá barva se loupala v dlouhých pruzích. Kalašnikovem od boku jsem mu to rozmluvil, ale na požárnický rychlokurz bude muset zbýt čas později: vyskočil jsem, plápolající vpadl do kabiny a…

…a kalašnikov se zasekl.

Ale Wries měl pravdu – v místnostech proti nám s mečem nemá nikdo šanci.

* * *

Trochu omámeně jsem se díval na jatka všude kolem. Krev mi ze vztyčené katany tekla na ruce a plnila rukávy. Ne že by mi to vadilo, protože před okamžikem jí bylo ve vzduchu tolik, že mne uhasila.

Chytil jsem kluzkou rudou plynovou páku, dotlačil ji k dorazu a loď zastavila.

Nějak jsem se necítil dobře.

Omrkl jsem situaci, a v kimonu na hrudi byla malá dírka – kdopak se to asi trefil. Jak člun zastavil, začal se nepokojně houpat. Otřel jsem meč do ručníku v malé umývárně a vyšel ven. Na útěk jsem sice myslel, ale slovo dané Wriesovi stále platilo. A vážně mi nebylo dobře.

Z naší lodi stoupaly dva sloupy dýmu: zřejmě ani raketa, která mne zapálila, neminula.

* * *

Asi za pět minut od ní odrazily tři gumové čluny. Jeden dovrčel ke mně, námořníci uctivě pozdravili, dva nastoupili, nastartovali a odvezli útočný šíf k lodi.

Vydrápal jsem se na palubu a přehlédl spoušť. Raketa měla podobné účinky jako můj meč, akorát v podstatně větším měřítku.

Inu pokrok.

„Co, Evropane, to tak strašně smrdíš ty? A co je to za účes?“ zachechtala se paní Dao. Pan Ho jí zrovna obvazy a lepicí páskou přitahoval laloky sádla, které z ní otrhaly střepiny – kolem se krom kousků masa válely i kousky zlatých ozdob. Tlustá dáma kouřila hnědé cigáro a několika dírami v hrudi z ní unikal dým. Sáhl jsem si na hlavu, a skutečně, vyjma drolivých šupinek jsem na pravé polovině moc vlasů neměl.

„Pankáč jako svině,“ zabručel jsem a šel pomáhat k druhému gumovému člunu, který přivezl, co zbylo z našeho výsadku a přitáhl i Sedmapadesátku.

Dočerna očouzený Wries si držel obě nohy v náručí a vnitřnosti mu přidržoval Van Vren, ale jen pravou rukou, protože levou měl Wries mezi nohama. Tedy, lépe řečeno, držel ji spolu se svýma nohama v náručí. Ramenní kloub z té černi zářil jako bílá hvězda.

Taky smrděli úplně hrozně.

„Hej, Tobiáši, nevypadáte moc dobře,“ tak žoviálně na mne Wries mávl nohama.

„Pane Wriesi,“ raději jsem jeho vzhled nekomentoval.

Strážce paní Dao dopadl nejhůř: raketa mu urvala všechny končetiny, a lalok kůže ze skalpované hlavy měl přetažený až pod nos a nemohl si ho narovnat. Strašně se vztekal, že nic nevidí, a proklínal své zachránce, že jestli mu tam zapomněli jen jeden jediný prst, že si to s nimi vyřídí.

Seskočil jsem do člunu a začal je podávat panu Ho.

Paní Dao se opřela o zábradlí, vrtěla hlavou a kouř už jí hrudníkem neunikal.

„Tobiáši, ne abyste vzal nohy na ramena,“ zachechtal se Wries a podal mi je i s Van Vrenovou rukou.

* * *

Do poledne loď vypadala skoro jako předtím. Nástavby byly opravené, zadní stěžeň vztyčený, paluby umyté, plachty zašité, ohořelá místa natřená.

Pohřeb padlých byl prostý a rychlý, jako všude, kde se se smrtí počítá.

* * *

Pan Ho a Li Pao sešili Wriese, Strážce i Van Vrena, a paní Dao s nimi přitom vtipkovala, ať si nespletou nohy.

Já jsem požádal jednu z palubních dívek, aby mi dooholila hlavu (byla hezká a lítostivě nade mnou sykala) a pan Ho mi na spáleniny napleskal kafrovou mast. Pravda, maso ze mě trochu opadávalo, ale za pár hodin zbývaly jen zarudlé jizvy – co je to raketový motor proti stříbru. O kulce v hrudi jsem se ani nezmiňoval, protože prolétla skrz – a i kdyby ne, můj imunitní systém by ji asi rozpustil.

* * *

„Evropane, podívej se do těch kocábek po něčem zajímavém,“ řekla paní Dao po opožděném obědě a pan Ho mi do klece hodil řemení s výbušninou.

Ve vleku jsme měli i člun, který Wries prošil protiletadlovým kanónem, ale tam toho moc nebylo, přesněji, moc tam toho nezbylo; i osmaosmdesátka byla zničená. Zato na člunu, který jsem obsadil já,

byly dva raketomety a čtrnáct beden s raketami; v kuchyňce jsem našel nějaké konzervy a čerstvou zeleninu.

Pak jsme lodi potopili a odpluli.

Všední den.

* * *

Ještě večer se nad mříží objevila buřinka a při šermu nebylo na Wriesovi patrné nic neobvyklého – pravda, měl nové brýle a ohořelý knírek.

Další noci jsme napadli sesterskou loď Iron Cinderelly, tahle se jmenovala podobně poeticky: Iron Beauty. Triády ujíždějí na pohádkách.

Tehdy jsem zase uviděl Denisu.

* * *

„Takže jim to vrátíme," řekla paní Dao. Tradičně jsme stáli na přídi a loď se tradičně hnala tmou a diesely (tradičně) vibrovaly. Záď Iron Beauty vypadala jako zářící mrakodrap, naprosto stejně jako záď Iron Cinderelly.

„…Evropane, poslouchášmě?!"

„Ano, madam."

Naštěstí se nezeptala, co říkala.

„Takže, radši ještě jednou: zabíjejte ochranku, personál a krom bělochů i cestující… to vám nebrání sem tam nějakému sáhibovi vyrazit pár zubů. Uvidíme, co triády řeknou na nenadálý, nicméně prudký pokles zájmu o hazardní hry."

„Řekl bych, že zase začnou platit," řekl Van Vren a cvičně zašvihal mečem. Takže triády asi platily paní Dao výpalné a asi přestaly.

„Jestli nezačnou, tak se pojedeme podívat na břeh," temně se usmála tlustá dáma, „ti dnešní mladíci už zapomněli, jak jsem si to vyřídila s jejich… Kdy to bylo?"

„Před šedesáti lety?" zamyslel se Strážce.

„…s jejich prarodiči. Evropane? Dneska prosím tě neutíkej, vážně by mě to rozzlobilo," foukla mi paní Dao kouř do obličeje – jí si pravidlo o zatemnění nikdo připomínat netroufl.

Neodpověděl jsem a přes dým ucítil slabou vůni jasmínu.

Denisa se postavila za mě, a nikdo nic neříkal, tak proč bych měl já. Kde sakra byla, celou tu dobu?! A proč…?!

„Do člunů, rychle!“

Sklouzl jsem do nafukovacího plavidla a Denisa se snesla za mnou.

Přece s ní ale teď nezačnu mluvit!

*** * ***

Hnal jsem se hernou, zkrvavený meč v dlaních. Denisa se mi ztratila, i ostatní se mi ztratili. Pasažéři se tiskli ke koberci a hrací automaty vybuchovaly ve fontánách jisker a skla. Tolik automatických zbraní naráz po mně v životě nestřílelo.

Triády s ochrankou přitvrdily: nebyli to jen tradiční uniformovaní muži nebo nápadně nenápadní ramenáči v černých oblecích, ale i naprosto neodhadnutelní a neodhalitelní náhodní hráči.

„Sakra!“

Jeden z nich po mně zrovna střelil – z bezprostřední blízkosti – a kulka mi ožehla bok. Musel vědět, že to nemůže přežít, ale kdyby to nezkusil, trest by byl asi horší.

Vytrhl jsem ostří z bublajícího těla a hnal se dál. Většina střelců byla někde za zrcadlovou stěnou na druhé straně obrovské haly rozčleněné řadami automatů a vnitřními záhony, a protože mne mohli zahlédnout, jenom když jsem měnil směr, brali to plošně. Tady se jim to střílí: je to „druhá třída“, není tu ani jeden běloch, ani jeden bohatý Číňan.

Plesk! konečně mne někdo trefil naplno. Rána mne zamotala, až jsem narazil do automatu – ocelové kuličky se pod nárazem dalšího projektilu rozstříkly jako gejzír.

Plesk! Plesk! Další dvě. Tentokrát to docela bolelo. Znovu jsem se rozběhl. Jen aby neměli…

Křuch!

Střela rozpárala koberec a s vytím se odrazila do lustru. Plastik se rozprskl do stran. Poslední dva obrovské skoky a prolétl jsem středem zrcadlové stěny.

*** * ***

Zřetelně nepočítali, že halu proběhnu tak rychle, a když, tak určitě nepočítali, že proskočím dřevěnou přepážkou za zrcadlem. Ta mě – pravda – taky docela překvapila, ale vzhledem k rychlosti pohybu mne nedokázala zadržet. Zasmušile jsem přemítal, za jak dlouho mi

doroste vyražený horní řezák.

* * *

Dopadl jsem ve smotku rozlámaných prken a střepů, parakotoul se mi moc nepovedl, ale kupodivu jsem si ani nevrazil meč do břicha.

Začíná se mi dařit.

* * *

Jiskřivé smršti mé čepele se nedokázal postavit nikdo. A že jich tam bylo. Usekané kusy těl zamrzly ve vzduchu…

Co je to?!

Poslední živá byla žena. Vysoká štíhlá orientálka. Přestože její pohyby nebyly zdaleka tak rychlé jako moje, byly znatelně rychlejší, než na co se zmůže sebetrénovanější člověk.

Byla až na druhé straně prostoru (chodby) za zrcadlovou zdí, za zády široké pětistupňové schodiště s dřevěnými sochami Buddhy místo zábradlí.

Takový nevkus.

* * *

Na rozdíl ode mne měla brokovnici.

* * *

Bylo to tak tak – špička meče jí mířila na krk, stačilo už sotva půl metru. Jenže ona nejenže stihla natočit hlaveň správným směrem, ale dokonce i stihla stisknout spoušť.

Říkal jsem si, že se nic nestane, protože neudělala takové to klix-klax předpažbím.

Jenže ona, na rozdíl od filmových střelců, udělala klix-klax už předtím.

* * *

Broky mne nabraly do břicha jako beranidlo, a jak jsem byl ve skoku, bacily mnou o strop. Sečtené energie mého běhu, broků a stropu mne roztočily ve vzduchu a teď vysoká orientálka klix-klax udělala.

* * *

Kouřící zelená patrona rotovala prostorem, ve kterém rotovaly i

nějaké moje součástky. Cítil jsem se poněkud prázdný.

Neminula mě ani druhou ranou, zřejmě trénuje na asfaltových holubech.

Dopadl jsem na kolena a praštil čelem o podlahu.

Klix-klax.

Kolik se do takové brokovnice vejde nábojů?

* * *

Tentokrát to šlo do levého ramene – kdybych neuhnul, asi bych intenzivně potřeboval zručného dermatologa – specialistu na nové ksichty.

Švihl jsem pravou rukou.

* * *

Původně jsem zamýšlel hodit meč jako kopí, jenže se mi to nějak nepovedlo, tak se jí zbraň zabodla do hrudi jílcem.

I okrouhlá záštita zmizela.

Další výstřel šel z pochopitelných důvodů do stropu a na záda mi spadl kus dřevěného obložení.

Ženě z úst pěnila jasně rudá krev a přes trčící meč se jí špatně manipulovalo s předpažbím, ale to klix-klax zvládla ještě jednou. Zapotácela se, upadla zády na jednoho Budhu, sklouzla na zem a její pohyby byly až malebně pomalé. Zjistil jsem, že já se nezmůžu ani na to: moje pohyby byly malebně žádné. Obhlédl jsem nejbližší okolí, a přestože jsem v chodbě rozsekal přes deset lidí, žádnou zbraň jsem v dosahu neměl.

„Co kdybychom se domluvili?“ zazubil jsem se na ni.

Asi neumí anglicky.

A znovu do levého ramene – ruka mi visela na cárech kůže a kouřilo se z ní.

Klix-klax.

Ta ženská je nezmar.

„Dělám to hrozně nerad,“ vzepjal jsem se k nadlidskému výkonu a mrštil po ní svou levou paži.

* * *

„Facka jak přišitá,“ okomentoval jsem křupnutí vazu. Brokovnice dutě bouchla o koberec. Já taky.

* * *

Ne že bych nějak trpěl, nebo tak, ale nemohl jsem se hýbat ani mluvit. Z plic mi při pokusu volat o pomoc jen syčelo.

Ještě mě tu zapíchne nějaký lovec hadů, napadlo mne nesouvisle. Levou tvář jsem měl připlesklou k zakrvácenému běhounu a sledoval, jak se nahoře na slepených vlákénkách melou taková malá nohatá zvířátka. Asi roztoči.

Pak byla najednou krev docela zaschlá – asi jsem si zdřímnul. Nebo ne, spánek to nebyl – jak kolem běhali lidé, si pamatuju, bohužel nikdo z našich, a ostatní jedné mrtvole mezi tolika mrtvolami nevěnovali pozornost.

Tušil jsem, že mne naši už hledají. A tušil jsem, co udělají, když mne nenajdou.

Ach jo.

Zarachocení bouře uvnitř lodi mi připadalo nepatřičné.

* * *

Tentokrát jsem se probral ještě té samé noci; bylo spíš k ránu. Tak malátně jsem přemýšlel, jak bych to napsal, kdybych to psal – tyhle pasáže vždycky začínají tak nějak jako: Probral jsem se… Procitl jsem… Vzbudilo mě… chtělo by to vymyslet něco neotřelého.

Pak jsem si vzpomněl na Iron Beauty a začal se věnovat důležitějším věcem. To zahřmění byla samozřejmě kumulovaná náložka na mé krční páteři, takže jsem se tradičně nemohl ani hnout, ale tentokrát jsem místo hledání neotřelých formulací raději obhlížel škody.

Kupodivu jsem neležel v kumbálu pod palubou, ale v kajutě podobné, jakou mívala Selma – na posteli, dokonce s prostěradlem. Vytočil jsem oči a levá ruka byla na místě, pravidelný steh ukazoval na zkušené prsty pana Ho. Byl jsem umytý, břicho a hruď stažené obvazy, i když se mi takhle na pohled zdálo, že jsem toho v těřichu míval víc. Představil jsem si, jak asi dorůstající vnitřnosti svědí, a byl celkem vděčný za přerušenou míchu.

Takže pohoda, ví se, že jsem nechtěl utéct, to je hlavní… I když, jedna věc mne znepokojovala: proč mi sakra nenavlíkli aspoň spoďáry?

* * *

Za chvíli se na mě přišla podívat ta dívka, co mi holila hlavu. Ne-

pamatuju si, jak se jmenuje, ale stejně jsem nemohl mluvit. Usmál jsem se na ni, ona mne posadila a jemně odmotala obvazy, cinkl porcelán a místností zavoněl kafr. To je panečku mast, ať se stane cokoli, napajcujou to na mě a…

Dveře znova vrzly.

Myslel jsem, že je to pan Ho, ale byla to Denisa.

* * *

Pokud jste bezvládní, neměly by k vám mít ženy, které jste smrtelně urazili, přístup. Pokud jste bezvládní, nazí a nemůžete volat o pomoc, tak tuplem. Denisa mou ošetřovatelku vykázala přísným pohledem.

Za půl hodiny si do rukou vmasírovávala zbytky kafrové masti a potutelně se usmívala. Zatraceně dlouhá půlhodina. Tradici mlčení neporušil nikdo z nás, já bohužel nemohl.

Pak jsem čtyřiadvacet hodin spal, a když jsem se probral, už jsem měl cit v těle, vyražený řezák byl jako nový a mohl jsem pomaličku hýbat prsty. Tehdy se Denisa vrátila.

„Spoďáry," zašeptal jsem, „prosím!"

* * *

Večer jsem se už mohl posadit, a dokonce vstát (když jsem zatnul zuby), a když jsem vyšel na palubu (zamotaný do prostěradla) ozvalo se pár užaslých slov.

Denisa seděla na sudu s rýží, na sobě černé kimono, nohy složené v tureckém sedu, a ona rozhodně úžasem nevykřikla.

„Grrr!" zavrčel jsem jejím směrem, belhal se ke kleci a jen se bál, že mi kývání lodi podrazí šlajfky. Kolem pasu se mi ovinula ruka: „Paní Dao říkala, že můžeš zůstat u mě, pane Tobiáši," řekla stříhací dívka.

„To není špatný nápad," na jméno jsem si opět nevzpomněl, tak jsem ji aspoň pohladil – je vážně hezká: „Ale sežeň mi nějaké šaty, prosím. Hlavně spodní prádlo," přitáhl jsem si cíp prostěradla k rameni.

„Hej, Evropane, ty si hraješ na Římana?" zavolala na mne paní Dao.

„Ave, Cézar!" projevil své klasické vzdělání i Strážce.

* * *

O dva měsíce později, při dalším velkém přepadení, jsem utekl podruhé.

* * *

Byla to obrovská nákladní loď plná kontejnerů, jaké se vozí na kamionech, a nechápu, jak pan Ho mohl vědět, že utíkám – byl jsem na palubě docela sám.

To nic nemění na tom, že opět zahřmělo, což zní jako ohňostroj ze Sametových kočiček, ale není tomu tak. Ryzák od posledně vyrostl a také jsem ho rád viděl. Dřevěná postel od posledně nijak nezpohodlněla, jen jsem si takticky odpustil drzé řeči. Ne že by mi to jakkoli pomohlo – zjistil jsem, že na lodi je spousta zajímavějších stříbrných předmětů než jen mince – docela rozměrný kříž, například.

Trvalo to tři a půl dne, a Ten druhý, který opět dostal tělo na povel, se myslím trochu připozbláznil. Ale křiku se zase nedočkali.

Hajzlové.

* * *

Přestal jsem trénovat s Wriesem, přestal jsem mluvit a oni mne přestali pouštět nahoru – vyjma pirátské nádeničiny a bojů s triádami. Po tom kříži jsem si na útěky nechal (rád) zajít chuť – paní Dao mi řekla, že další na řadě je stříbrný řetěz: „Položí se přes břicho nebo přes cokoli, Evropane.“

Čas běžel.

Jediné zajímavé bylo, že Denisa se přidala k nim. Zjistil jsem, že na akce nenosí řemení s výbušninou, a když jsme byli v přístavu nebo se schovávali u ostrovů, slýchal jsem nad sebou – sám zadeklovaný v kleci – její lehké kroky.

Pak se zlepšilo počasí, pak začalo být vedro a pak mě ani nepřekvapilo, že mne pan Ho opět pozval na narozeniny paní Dao.

Zdvořile jsem odmítl a v duchu se opájel představou, jak jim bude líto, že přišli o tak nepřekonatelného společníka. Dali nahoru na klec falešnou palubu a trsali až do rána. V rachotu mňoukadel a bubínků jsem mnoho lítosti nezaslechl; krom Denisina rozjařeného výskání.

Přemýšlel jsem, proč mi to tak vadí.

* * *

Prostým testováním jsem zjistil, že jsem se přestal vyvíjet – už jsem velký, dospělý upír. Testování spočívalo v řezech žiletkou do ruky – ne že bych se dal na masochismus, šlo o rychlost regenerace – a posledních několik týdnů jsem v těchto schopnostech neshledával pokrok: řez se uzavírá prakticky hned za čepelí.

* * *

O prkna bouchlo řemení a čisté sametové kimono. Byly dva dny po narozeninách a zase do práce. Jak jsem se strojil, uvědomil jsem si, že i já musel mít někdy v tom roce narozeniny, jenže jsem nevěděl, ani co je za měsíc, natož za den.

Taky mne minulo výročí zkázy Nočního klubu: výročí smrti Postracha, Kristýny, Rozmetala, Kamily, Mazlíka, Ulricha, Janičky, Pátera…

„Spěchejte, pane Tobiáši," vrátil mne hlas pana Ho do současnosti a do otroctví.

Na brífinku jsem neposlouchal. Ať jsou pokyny, jaké jsou, pro mne je to pořád stejné: běžím, ty, co vytáhnou zbraně, zabíjím, ty ostatní děsím. Všechno dělám jen tak mimochodem, ale natolik výkonně, že mne mí věznitelé nechávají být a nesnaží se mne rozptylovat. Co jsem o nich mohl zjistit, jsem zjistil, tak proč se s nimi dál zahazovat.

U hladiny zabublal motor gumového člunu a zavoněl benzín a spálený olej. Denisa mi sáhla pod kimono a zkontrolovala růžici spínající řemení. Fízl z bývalého vězně je nejhorší.

Uvidím sám sebe, za jedenadvacet let.

* * *

Ta nevelká loď byla past.

Triády se odmítaly podřídit a najaly si na nás ty ženy, z nichž jedna mne dostala na Iron Beauty. Slyšel jsem, jak to tehdy paní Dao probírá s Wriesem, a mluvili o japonském klanu Ipponsugi, z něhož lhala, že je Hanako. Odněkud z dálky jsem zaslechl Ulrichovu otázku: „Jsi Přímá větev, nebo Odnož Skloněného modřínu?"

Vůbec, poslední dobou myslívám na Noční klub hodně často, povídám si s mrtvými a občas se přidá i Ten druhý, který se po mnohaměsíčním stříbrném útlumu začíná zvolna vzpamatovávat.

* * *

Srazil jsem jednu z bojovnic pěstí – proč je zabíjet.

Od okamžiku, kdy někdo vypnul proud, jsme začali vyhrávat, a to přesto, že jich bylo asi deset na jednoho – to znamená padesát naprosto chladných profesionálních… zabíjaček asi ne. Potmě proti nám moc šancí neměly, věděly to, přesto neustupovaly, nevzdávaly se, neprosily o milost – byly by to dobré členky Nočního klubu.

Další jsem vykopl pistoli, také ji omráčil, krátká chodba, dveře a nečekaně jsem vyběhl na palubu a…

…a zjistil jsem, že jsem tam sám – nikdo z našich nehlídal. Dnes do boje musel zasáhnout i pan Ho, který obvykle řešívá problémy prchajících – nepřátel i otroků.

Došlo mi, že lepší příležitost už se možná nikdy nenaskytne.

„Co stříbrný řetěz?“ zeptal jsem se Toho druhého – jen zavyl – a myslím, že hrůzu vůbec nehrál. Prosmekl jsem se k zábradlí, poslední pohled za sebe, potřebuju alespoň půl hodiny, pak už mě…

Poslední pohled mi něco narušilo: ze stínu za odvětrávacím komínem se odlepila postava v černém sametovém kimonu. Takže přece jen někdo hlídá.

Denisa.

* * *

V levé ruce měla dálkový ovladač.

„Přece to neuděláš?“ sedl jsem si na zábradlí a začal se zaklánět nad hučící oceán, a přitom viděl, jak její palec hladí tlačítko.

Oči měla naprosto nevyzpytatelné.

Pak se staly dvě věci neuvěřitelně rychle za sebou.

* * *

Vlastně tři.

Ze dveří třeskl výstřel.

Denise vybuchl krk.

A mně za zády již tradičně zahřmělo.

* * *

Vznášel jsem se v černomodré vodě a tlak mi drtil hrudník; podle všeho jsem tak šest set metrů pod hladinou.

Nálož opět zaúřadovala, jenže tentokrát v mém plánu není žádný

amatérismus – nemám totiž žádný plán; pouze jsem věděl, že se proberu tak čtyři až pět hodin po výbuchu, ale hlavně jsem věděl, že pod vodou mi mé levitační schopnosti umožní skutečně létat – bez ohledu na nepohyblivé tělo. Soustředil jsem se a okamžitě začal stoupat: čtyřicet metrů bych viděl jako pohodlnou cestovní hloubku. Protože jsem plul obličejem dolů, zaostřil jsem na dno – bylo asi půl kilometru pode mnou – a na okamžik jsem ucítil intenzivní závrať. Jak můj pohled klouzal studenou prázdnotou, kus pod sebou – asi o dvě stě metrů níž – jsem uviděl ještě něco.

Ryba?

Přestal jsem stoupat.

Tělo v černém kimonu unášel proud stejným směrem jako mě a už klesalo jen pozvolna. Denisa.

Tak krátce jsem proanalyzoval, co k ní cítím, a zase začal stoupat – oceán mi ušetří trochu práce. Ani my bez přípravy nedokážeme přežít tlak, jaký ji čeká tam dole.

Pak jsem si ale vzpomněl, že jsme jedné krve (jak se tak vzletně říká), a hlavně, že nikoho takového krom Hanako neznám. Zase jsem přestal stoupat. A Hanako je nepřítel. To ale Denisa taky.

Začal jsem klesat.

Člověk ty ostatní nezachraňuje proto, že by je chtěl zachránit, ale proto, že si myslí, až jednou bude úzko jemu, že zachrání pro změnu oni jeho. Nesobectví se tomu říká.

* * *

Klesal jsem a zapřísahal se, že tohle jednou někam určitě napíšu – možná trochu dramatičtěji, ale takovéhle hloupé činy si prostě zaslouží být zvěčněny. Tlak mi drtil hruď a já se kvůli přerušené míše nemohl nadechnout vody. Když jsem se dostal asi padesát metrů nad Denisu, cítil jsem, že se mi začíná prohýbat lebka.

Naštěstí nepraskla.

Denisa vypadala podstatně hůř než já – tlak jí dal těžce zabrat. Hrudní kost měla promáčklou dovnitř a obličej a čelo ošklivě zdeformované.

Byl jsem pořád bezvládný, takže jsem podplul pod ni a jal se stoupat.

* * *

Na čtyřiceti metrech jsem nabral směr.

Na kompas jsem si neviděl, protože ruce jsem měl rozcapené do stran, ale ono je to jedno – teď bylo nejdůležitější dostat se co nejdál odsud, takže jsem plul ve směru bělavých částic, které nade dnem unášel proud; tady v tom moři nakonec stejně k nějakému atolu doplout musím, ať mířím kam mířím.

Dno začalo nechutně klesat (závrať je ošklivá věc), přesto, kdybych mohl, nahlas bych si zpíval.

Svoboda má něco do sebe.

* * *

Neplul jsem nijak rychle a Denisa mne strašně brzdila a stáčela doleva, ale na druhou stranu, nebylo to namáhavé a musela by to být opravdu zatracená smůla, aby nás paní Dao našla. A pravděpodobnost zatracené smůly se každou vteřinu snižovala. Navíc jsem tušil, že ve třech měli na té lodi asi dost problém, a i když Wries, pan Ho a Van Vren nakonec jistě vyhráli, mohlo jim to docela trvat, takže nás zatím nehledají dlouho.

Když moře začalo světlat ránem, přejel kolem nás stín. Nedalo se poznat, jak je velký a co ho vrhá – spíš jsem ho ve vodě vytušil než viděl. Hrozný pocit, nemoci se otočit, Radši jsem klesl a pokoušel se přinutit mravenčící prsty aspoň k malému zaškubání.

Večer už jsem byl natolik pohyblivý, že jsem mohl Denise přivázat ruce k tělu a vůbec ji trochu zhydrodynamičtit: ovázal jsem jí krk troskou svého kimonového kabátku (její nepevná hlava byla to, co mne stáčelo na stranu) a přitáhl ji k sobě zbytky řemení po výbušnině.

Pak už nezbývalo než držet směr, přestat levitovat a začít plavat. Jak jsem to tehdy napsal do Upírů? …nejdřív musíš chytit delfína a pít jeho krev, pak plavat rychleji než *žraloci,* směr nejbližší pevnina. I kdyby to bylo tisíc kilometrů!

To jsem si to maloval.

* * *

Vždy před úsvitem jsem se vynořil a pořádně se rozdýchal. Při plavání je spotřeba kyslíku docela vysoká, byť s ním můj organismus dokáže hospodařit podstatně lépe než „zamlada“. Denisa se ani osmý den nepohnula, ani se neprobrala, ale deformace hlavy už zmizely,

hrudník byl jako nový, a ošklivý průstřel hrdla také zmizel. Její regenerační doba je asi normální, to jen já jsem nadčlověk.

Nadupír.

Plavání už mi ale vážně leze krkem.

Dalšího dne chvilku po rozednění jsem uviděl bariérový útes a za pár hodin přistál na malém smaragdovém ostrově.

* * *

Pevná země pod nohama má po víc než roce něco do sebe.

„Jupíííí!“ křepčil jsem po pláži a bílý písek mi stříkal kolem lýtek.

* * *

Schoval jsem Denisu do džungle (pověsil jsem ji na liánu do koruny stromu) a vydal se na obhlídku. Dělalo mi trochu problémy, že se hlína nekýve, ale rychle jsem si zvykl.

Prvním zjištěním bylo, že ostrov není tak malý, druhým, že je obydlený: poklidná domorodá vesnice mi připadala jako zázrak. U přístavu stála pošta, v té samé dřevené budově (boudě) byl i koloniál s oprýskanou cedulí COCA-COLA (tak ne domorodci: civilizace!), a z druhé strany byl bar zastřešený palmovým listím: na vydupaném kruhovém prostranství před ním se zřejmě tancuje.

Spustil jsem povoskovaný list, pod kterým jsem vyhlížel z džungle, a po prvotním nadšení už mé úvahy nebyly tak radostné: nemám peníze, trosky kalhot sametového kimona jsou nebezpečně nápadné, a ani za devět dní jsem nemohl doplavat nijak daleko, takže jestli mne bude paní Dao hledat, bude to jistě i tady. A že mne hledat bude, o tom jsem nepochyboval – přišla o oba své útočné upíry, takže Wries s Van Vrenem už určitě vyrazili na lov.

Vzpomněl jsem si, jak říkala, že z lodi ještě nikdy nikdo neutekl – takže to je i otázka cti, takže toho hned tak nenechá.

Hned tak nikdy.

Radostné vyhlídky.

V porostu za mnou se ozvalo povykování a hlasité švihání pruty, jimiž domorodci plaší hady, tak jsem se stáhl.

* * *

Další problém je, co s Denisou. Nemůžu ji vláčet s sebou, ani ji

nechat viset na stromě. Navíc, jednou se přidala k nim, a moc nevěřím, že by jí to, že jsem ji zachránil, přesvědčilo, aby mne nechala na pokoji – vida, úvaha, která kdyby mne napadla v moři, mohla mi ušetřit spoustu práce.

Strom s Denisou jsem hledal do odpoledne – džungle je snad ještě nepřehlednější než pražské katakomby –, ale alespoň jsem vymyslel, co s ní.

* * *

„Nechápu, jak můžou psát, že někdo vykopal hrob větví," vztekal jsem se už nahlas. Větve mi praskaly v dlaních a nevykopal jsem s nimi nic – na vlhkou černou prsť se ukázaly nejvhodnější holé ruce. Jáma nebyla moc hluboká, protože jsem se rychle přehrabal ke korálovému podloží, ale metr stačí. Položil jsem Denisu dolů a zasypal ji měkkou hlínou. Dělal jsem to proto, aby ji nikdo nenašel, a aby si paní Dao myslela, že také utekla – rozhodnutí bude na Denise, jestli zvolí svobodu nebo ne.

A jestli zvolí svobodu a oni ji chytí, stříbro na břiše by jí mohlo dát správnou perspektivu, kdo jsou ti hodní a kdo špatní. Jestli nezvolí svobodu, je otázka, jestli jí uvěří, že se pokoušela vrátit sama, protože jí očividně někdo musel pomoci z moře. Já. Ne že bych jí postel přál, ale mohlo by to být pro její dobro.

„Není nad svobodnou volbu, Denisko," nahrnul jsem na hrob shnilé listí a kusy dřevnatých lián – zítra už to bude k nerozeznání, tedy pokud tu na noc nezaparkuje nějaký divočák.

Umyl jsem se v moři a zjistil, že mám vážně, ale vážně hlad. Tak jsem se poprvé v životě vydal na lov.

* * *

Běhal jsem džunglí jako magor, a přestože všude v zeleni promíchané zlatými slunečním prasátky rachotila, kvákala, dupala a pískala nějaká zvířata, neviděl jsem ani jedno. Tehdy mi došlo, že to asi nebude tak jednoduché, jak se psává: …spustili čluny, přirazili k ostrovu, a zatímco posádka plnila sudy křišťálovou vodou ze zurčící bystřiny, bocman ulovil několik pekari.

„Pekari nevidno," pronesl jsem do hlomozící džungle a jen děkoval všem svatým, že tu nejsou velcí pavouci. Nakonec jsem v mělké říčce chytil oranžovou rybu, asi jako kapr jedna ku třem, jenže jak se

najíst, bez sekáčku a hlavně bez skleničky? Zjistil jsem, že bez výdobytků civilizace jsem ztracen.

* * *

Vypral jsem z kimonových kalhot solné mapy, oblékl si je naruby a ohrnul rozervané nohavice nad kolena.

Vypadal jsem jako v rozervaných kalhotách od kimona ohrnutých nad kolena a naruby. Rozhodl jsem se, že budu improvizovat; v nejhorším odsud prostě odplavu – jen by bylo vhodné předem zjistit směr.

Vrátil jsem se na pláž a začal se tvářit, že tam kondičně běhám – běžel jsem k vesnici.

* * *

Protože bylo kolem čtvrté po poledni, u baru bylo plno. Klusal jsem volným tempem, písek mi křupal pod nohama, malé zelené ještěrky se rozbíhaly do stran a příboj šuměl a rachotil.

Jestli jsem si myslel, že nějak zapadnu, tak jsem se hrubě mýlil – atrakci podobného rozsahu tu naposledy měli asi za druhé světové, když je bombardovalo japonské letectvo.

„Hezký den," přijoggoval jsem k baru; v rámci improvizace jsem své angličtině dal přízvuk, o kterém si myslím, že by mohl být švédský.

Všichni na mě zírali jako na zjevení – byli to míšenci černochů a Asiatů, na sobě roztrhaná barevná trika a lesklé adidas-trenýrky; podle vůně pili silný bílý rum. Na řetízcích kolem krku měli křížky.

„Jmenuju se Sven," konečně jsem si vzpomněl na nějaké severské jméno, „připlul jsem na surfu, ale bohužel jsem přišel o plachtu a v noci mi uplaval i plovák – při přílivu."

Ten druhý se začal kácet smíchy, že větší blbinu v životě neslyšel – co jsem si ale měl vymýšlet? Že jsem sem dokrauloval?

„Aha," řekl barman. Měl kudrnatý plnovous, husté vlasy sepnuté do ohonu a špinavé tílko: „Tím chceš říct, že jsi sám, že nikdo neví, kde jsi, a že nemáš peníze, Svene?"

Okamžik mi trvalo, než jsem pochopil, že mluví na mě.

„Mám tohle," zvedl jsem svůj kombinovaný hloubkoměr-kompas-hodinky.

„A co od nás jako chceš?" řekl chlapík ve vyrudlé kšiltovce. Měl

chlupatá ramena, úplně žlutá bělma, a zornice a duhovky se mu slévaly do černé.

„Hmmm," zamyslel jsem se: co od nich vlastně chci?

„Aha. Potřebuju se odsud dostat."

„Ten aparát je hezkej, ale na lodní lístek ti stačit nebude, Svene," všichni se zachechtali a já si uvědomil, že v těchto končinách se lidé běžně prodávají do otroctví. A to přitom ve všech knihách píšou, že se domorodé obyvatelstvo chová slušně a přátelsky – obzvlášť k trosečníkům.

„Lodní lístek, zajímavý nápad," řekl jsem, „kam to odsud plave?"

„Mám obavu, že pro tebe nikam," posunul si pan Kšiltovka čepici do týla a všichni začali dopíjet a vstávat.

„A nemohl bych si aspoň zatelefonovat?" kývl jsem k poště.

„Jo, jasně, ale neodpověděls nám, Svene. Tos byl s tím surfem sám? Žádní kamarádi? Jen ty a příroda?"

„Ano," mile jsem se usmál.

„A co umíš, Svene? Teda, jestlis někdy pracoval," pořád mluvil pan Kšiltovka a ostatní kolem mne udělali kolečko. Takhle zblízka smrděli rybinou a na obočích se jim bělaly krystalky vysrážené soli. Od domů na kůlech se vyřítilo štěkající a ječící klubko dětí, psů a malých prasátek.

„Nejsou to pekari?" pozoroval jsem prasátka.

„Já se ptal první, Svene," píchl mne pan Kšiltovka prstem do hrudi a z dechu mu táhl rum.

„Pracoval jsem, ano."

„A cos dělal?"

„Zabíjel lidi," zakřenil jsem se a přehodil ho přes kroužek čumilů.

Upřímnost nade vše.

*** * ***

Chlap se vrátil a rovnal si kšilt, na zpocených zádech vrstvu šedého prachu:

„Dobře, Svene, přece se hned nebudeme hádat. Řekni, co bys potřeboval, třeba ti pomůžeme."

Přece jen jsou domorodci k trosečníkům přívětiví – a pak že knihy lžou.

„Tričko, šortky, boty, nůž…," pokrčil jsem rameny.

„Hej! Ukaž mi ty hodinky!“ klepáním do pultu na sebe upozornil barman. Bez rozpaků jsem mu je hodil.

„Svene, sedni si,“ pleskl jeden z mužů do židle vedle sebe. Kolečko už sedělo zpátky u baru, tvářilo se kamarádsky, špinavé děti na mne zíraly, psi přátelsky poštěkávali a prasátka se mi motala kolem nohou. Všiml jsem si, že si toho všimli všichni:

„Nás severany mají zvířata ráda,“ řekl jsem tónem kustoda v muzeu.

„Pojď si pro ty věci vedle,“ kývl barman ke koloniálu: „Hej, Mumu, dohlídni na to tady.“

„Jasně, táto.“

Mumu?! Tady se fakt někdo jmenuje Mumu!?

*** * ***

V obchodě jsem si mohl dokonce vybrat. Když jsem z police vyhrabal černé kraťasy z hrubého plátna, barman trochu brblal, ale můj přístroj je cenově i s tričkem, teniskami a vystřelovacím nožem daleko převyšoval. Cvakl jsem západkou, čepel tiše vyskočila, a kupodivu, nůž nebyl chromovaný krám, jakých jsou v Evropě plné obchody, ale zbraň ze solidní čtyřmilimetrové oceli.

„Hezký,“ zaklapl jsem ostří. Tady to lidé nenosí na okrasu, ale na to, na co se tyhle věci používají odjakživa. Usmál jsem se a barman trochu znejistěl – začal si hladit křížek na prsou: „Můžeš si u mě dát večeři, ať to dorovnáme.“

„Nejím.“

„Dobře… Tak co vypiješ, jde na podnik.“

„Nepiju.“

„A… a…,“ řekl a zbledl a sevřel křížek v pěsti.

„Ty jsi tu taky pošťák?“ natáhl jsem si volné tmavozelené triko.

„Jo. Ano.“

„Takže, kdyby se někdo sháněl po chlápkovi, který vypadá podobně jako já, věděl bys o tom, že?“

„To určitě. Určitě!“

„A?“

„Cože?“

„A sháněl?“

„Ne,“ odpověděl příliš rychle. Na barmana byl skutečně mizerný

lhář. Nebo to bylo tím strachem? Že bych se v přítmí koloniálu zapomněl a udělal na něj oči?

Ale přece tady nevěří na upíry.

* * *

Sedl jsem si k baru a díval se na oceán – v nekonečných vlnách valících se proti pláži je něco monumentálního. Nikdo mne neobtěžoval, jen barman donesl několik mincí. Zkontroloval jsem, jestli nejsou stříbrné a schoval je do kapsy.

Když dlouho po půlnoci zavíral, natáhl jsem se přes pult a vzal si jednu z méně uhmatených skleniček.

* * *

Zjistil jsem, že noc je na lov to pravé. Ospalá zvířata se slepě motala džunglí a mně stačilo vybírat jako v supermarketu. Chytil jsem něco takového malého, chlupatého, tlustého, nůž cvakl… Jenže, když ono se to na mě tak dívalo.

„Bréééʔ“ řeklo to a olízlo mi to zápěstí.

To se prostě nedá.

„Běž, kamaráde, stejně nevím, jak tě zabít. Třeba tě sežere krokodýl,“ pustil jsem zvířátko do trávy a vydal se tam, odkud jsem slyšel potok. Stejně, pít teplou krev mě vůbec neláká. Když jsem chytl tři ryby (jsou na mě strašně pomalé), něco se s funěním prodralo na břeh.

„Bréééʔ“

„To je nějaké příchylnosti,“ zamyšleně jsem pozoroval chlupáče. Asi to bude mravenečník nebo tak něco, protože zatímco jsem jedl, ryl v zemi a lepkavým jazykem lovil takové bílé tvorečky.

Zjistil jsem, že krev sladkovodních ryb má něco do sebe a zbytek noci strávil na stromě a poslouchal, zda v šumění větru, pískání netopýrů a funění chlupáče neuslyším něco nepatřičného. Vesničané mne určitě poznali, takže návštěva Wriese a Van Vrena na sebe nedá čekat; ten telefon tady je satelitní. Mohl bych ukrást jednu z lodí v přístavu, jistě, jenže to jsou takové přerostlé kánoe s implantovanými motorky, které vypadají taky jako pozůstatek z druhé světové. Na takovém strojku bych proti Sedmapadesátce neměl šanci – to bych mohl rovnou pokračovat v kariéře dálkového plavce.

* * *

S rozedněním jsem opustil zeleň, posadil se na své místo u baru a vrátil čistě umytou skleničku. Pár ryb jsem si dal i k snídani a teď jsem si tak spokojeně říhal.

„Hezké ráno, Svene," kývl mi barman.

„Zdravím," podle divného lesku, když mu do očí padl šikmý paprsek vycházejícího slunce, jsem poznal, že zpráva už byla předána. Copak si za mě koupíš, kudrnáči? Usmál jsem se a on si pohladil křížek na krku. Možná nechá ve vesnici postavit kostel.

Tihle křesťané.

* * *

Kolem osmé vyrazili na moře místní rybáři, což znamená všichni ti přátelští lidé ze včerejška, na bar se vydrápal rosou umáčený chlupáč a začal chytat švábы.

„Užitečný zvířátko," řekl barman.

„Zdá se."

Během deseti minut chlupáč vypadal trochu přežraně. Mrkl jsem na hodiny visící na stromu podpírajícím střechu a pokusil se z barmana vymámit turistickou mapu. Vymluvil se, že sem žádní turisté nejezdí, takže žádnou nemá.

„A jak se to tady aspoň jmenuje?"

„Tolpang."

„Aha."

* * *

V půl druhé jsem v rachotu motorů vracejících se člunů uslyšel i jeden víceválcový, silný, byť stažený na minimum. To šlo rychle, loď paní Dao musí být nedaleko. Chlapci ale trochu podceňují mé upíří smysly.

„Musím si odskočit," protáhl jsem si záda a odloudal se do džungle. Jakmile jsem zapadl za zelenou stěnu, vyrazil jsem jako srna. Kdybych se mohl potit, potil bych se – strachy.

* * *

Když svaz člunů dorazil k přístavu, už jsem byl připravený: krčil jsem se u dna za shnilým vrakem pramice, prkna mola nad hlavou, a na kotnících mne lechtali malí ráčci.

Proběhl jsem džunglí, aby mne nebylo vidět z lodí, skočil do moře (jsou tu vážně nádherné vlny) a podél pobřeží doplaval zpátky (nádherné korálové rybky, jen kdyby električtí rejnoci nebyli tak přítulní).

Rybáři připluli v chumlu, aby se za nimi Sedmapadesátka skryla; samozřejmě že je to kolektivní akce, kostel si přeje celá vesnice. Díval jsem se na to ode dna a pro rachot příboje a motorů neslyšel nic jiného než příboj a motory.

Kýl rychlého stroje vypadal mezi rybářskými kýly ušlechtile až aristokraticky.

* * *

Počkal jsem, až se plavidla zhoupnou pod vysedajícími muži, napočítal do sta a začal stoupat. Když mne Wries s Van Vrenem neuvidí, tak hloupí nebudou, aby mi nechali jedinou cestu otevřenou: jeden se určitě vrátí hlídat člun.

Vynořil jsem se stroji za zádí, otevřený nůž v zubech. Problém byl, že jsem neviděl dovnitř, ale někdy se riskovat prostě musí: „Rambo," zahuhlal jsem a vyšvihl se nahoru.

Prázdno.

* * *

Buřinku a Van Vrenovo námořnické triko jsem zahlédl u baru – barman zrovna ukazoval k džungli, ale to už Wriesovy brýle bleskly k Sedmapadesátce.

Záhy jsem zjistil, že mám drobnou potíž:

„Jak se takovejhle šíf asi startuje?"

* * *

Než nůž, který mi vypadl ze zubů, zarachotil o lakovanou podlážku, zjistil jsem další věc: I motorové čluny používají ke startování klíčky.

Nebyly tam.

Wries s Van Vrenem už běželi.

* * *

Jako každý člen Nočního klubu, i já jsem absolvoval tvrdý až brutální trénink: Naši předkové se učili krást a ovládat koně, my auta. Ústup je nejdůležitější část operace, a kdo nedokázal do dvaceti vte-

řin otevřít, nastartovat a odjet v libovolném voze, nikdy nebyl puštěn do akce a stal se z něj kuchař, lékař nebo specialista na…

* * *

Spínací skříňky jsou všechny stejné, jen dráty mívají různou barvu.

„Modrý, nebo červený?“ položil jsem hamletovskou otázku všech akčních filmů.

Vzápětí už jsem věděl, že modrý to není.

Molo se roztřáslo pod Wriesovými skoky.

„Že by červený?“

Zajiskřilo se a teplý motor okamžitě chytil. Teď kde to má zpátečku.

Wries doskočil na příď, meč v rukou.

„Aha,“ pochopil jsem značky u páky s oleštěnou rukojetí, přeřadil z N na R a dorval plynové madlo k přednímu dorazu.

* * *

Člun za strašlivého ryku udělal něco jako stoj na špici, pak se vázací lano přetrhlo, a to nemohl ustát ani Wries. Buřinka vylétla do výšky.

„Bacha na rejnoky!“

V jednom okamžiku ho zpěněná vlna zvedla tak blízko, že po mně sekl. – To když jsem prudce ubral a ještě prudčeji zatočil volantem (kormidlem?), abych loď dostal přídí od ostrova.

* * *

Ráno jsem se bedlivě díval, kudy rybáři odplouvají, protože kolem atolů jsou těsně pod hladinou kilometry korálových útesů a jen k přístavům jsou proražené průplavy; včera při přistávání jsem si několikrát málem natrhnul cemr – ty vápencové břity by Sedmapadesátku rozpáraly jako nic. Takže když po mně začali střílet, netroufl jsem si kličkovat a jen se skrčil za sedačku.

* * *

Kulky bzučely a pleskaly docela dlouho, ale s každým metrem měly větší rozptyl a za pár minut už z ostrova zbyl jen kopeček zeleni obroubený bílým lemem pláží.

Narovnal jsem se: Svoboda na rychlém člunu je ještě svobodnější

než svoboda s přeraženou páteří uprostřed oceánu.

Bzummm!

Kulka z pušky prorazila otvor do ochranného skla, tak jsem se zase skrčil a neubral, dokud se ostrov neslil s obzorem.

*** * ***

Přeřadil jsem na neutrál a nechal motor pokašlávat v nízkých otáčkách. Sedmapadesátka se chaoticky rozkývala, přece jen, vlny jsou docela vysoké a loď nevelká. Divné, když jsem přes týden plul v širém moři, nijak mi to nepřišlo, teď jsem ucítil cosi jako obavy – ze samoty, ze ztroskotání… asi nějaké dědičné hrůzy po předcích.

Jako první jsem zkontroloval nádrže. Byly na zádi, vytvarované pod obšívkou, a jejich velikost mne naplnila uspokojením. Odhadl jsem rozměry a nesložitým propočtem zjistil, že se do nich vejde asi osm set litrů benzínu.

„Osm set litříčků… kolikpak ho tak máme?“ odšrouboval jsem víčko a nahlédl dovnitř. Wries s Van Vrenem se připravili na dlouhou cestu – bylo téměř plno.

Protože jsem předtím slyšel minimálně pět nárazů do trupu, začal jsem hledat: Jak se ale dalo čekat, loď používaná na přepady měla kolem nádrží pancíř, a i kdyby nevydržel, pěnová hmota, v které ležely, by uzavřela i větší díru než po kulce z pušky.

Miluju technický pokrok.

Tři střely byly zezadu v sedačce, a protože na druhé straně nevylétly, musí být něco neprůstřelného i v ní – praktické, obzvlášť pro ústup.

„Tak jo,“ zvedl jsem z podlahy nůž, zacvakl ho, schoval do kapsy a malou ruční pumpičkou odčerpal deset centimetrů vody – podlážky už v ní začínaly plavat; doufal jsem, že to jen nacákalo.

Při tom všem jsem stále jedním okem sledoval obzor – loď paní Dao nemůže být daleko a byl jsem to já osobně, kdo na ni nastěhoval rakety. Pumpička naprázdno zachrčela, tak jsem se usadil a obhlédl řízení: nic co bych neznal, plus satelitní navigace, dokonce s odblokovanou chybou, takže přesnost na metry. Jenže sebelepší navigační systém je bez…

„Tady,“ oddychl jsem si a vytáhl mapu ze schránky před spolujezdcem – sice značně větší než v autě, ale jinak podobné. Mapa byla

ve vodovzdorné úpravě, s námořnickými značkami a pěkně podrobná. Zapnul jsem GPS, počkal, až naváže kontakt s družicemi a po chvilce přemýšlení pochopil čísla, i jak z nich určit polohu.

„Zde jsou lvi," udělal jsem si na mapu černým fixem tečku, „a ke břehu to je…," na fixce bylo i pravítko: „Zas ty míle," začal jsem vzpomínat na přepočítávací koeficient. Ale nakonec – kilometry nebo majle – ono je to jedno, stejně nevím, jakou má člun spotřebu.

„Takže ale kam," obhlédl jsem horizont, a ve směru od ostrova jsem objevil tmavý bod. Wries s Van Vrenem se podle všeho vracejí na rybářské lodici. Sklonil jsem se nad mapu a o boky Sedmapadesátky zapleskaly tři vlny rychle za sebou. Do Číny ne, bolševik dělá problémy vždycky. Prázdniny v Kambodži? Ani na Rudé Khmery moc zvědavý nejsem. Vietnam, tam by si mysleli, že jsem americký partyzán a zbytek života bych úpěl v pracovním táboře při okopávání zeleniny… „Takže zbývá Thajsko." Naklepal jsem na klávesničce GPS kurz, schoval mapu…

Bzuuum! Prosvištěla nad člunem střela. Wries s sebou má zřejmě pušku a zřejmě chce Sedmapadesátku zpátky.

„Ne ne, hochu," zařadil jsem F, přidal plyn a točil volantem, dokud se červená a zelená šipečka na displeji nepřekryly.

Pak už zbývalo jen vyhlížet, zda před přídí není nějaký útes (na většinu mne stejně upozornila gépéeska), vyhýbat se ostrovům, modlit se, aby nedošel benzín a aby vydrželo počasí.

Dovolená.

* * *

Protože jsem plul úsporně, mohl jsem v klidu dojet až do Bangkoku, ale tam by si mne i přes orientální mumraj určitě někdo všiml. Buď policie, která by chtěla doklady, nebo – a to spíš – práskači paní Dao; tlustá dáma musí od někoho vědět, kdy vyplouvají lodě, které přepadá, takže její lidé se dají předpokládat ve všech důležitých přístavech okolo – a odměna za mne bude nemalá.

Pozoroval jsem vzdálená ramena obrovských jeřábů nasvětlená reflektory a zahalená oblakem prachu a smogu – v předpřístavu pro velké lodi se pracuje i za tmy – podle hodin na palubní desce je krátce po dvanácté. Sám Bangkok leží třicet kilometrů nad ústím řeky… řeky… Menam, se jmenuje. Otočil jsem kormidlem a vydal se podél

pobřeží vlevo.

Věděl jsem, že mne nečeká příjemná noc, ale nemohl jsem jinak – podle člunu by mne vystopovali i podstatně dementnější trapeři než Wries a Van Vren.

„Tak jo," dodal jsem si nahlas odvahu, když zář konečně zmizela za zádí. Byl jsem asi dva kilometry od břehu a deset od předpřístavu. Zkontroloval jsem, zda mám všechno, co si chci vzít (což netrvalo nijak dlouho) – nůž a těch pár mincí jsem měl v kapse zabalené v cáru potahu ze sedačky – nebude to řinčet a při plavání o ně nepřijdu. Naposledy jsem se zahleděl do moře pod sebou a těch sto metrů by na ukrytí člunu mělo stačit. Vyloupl jsem z úchytu pohotovostní sekyrku, (je celá nastříkaná jasně červenou barvou a je na ní malý plovák) a začal do dna a vzduchových komor prosekávat díry.

Všechny věci, které by mohly vyplavat, jsem přivázal k volantu nebo nacpal do kastlíku – moc toho nebylo, vlastně krom podlážek, pistole na světlice s nepotopitelnou rukojetí a sekyrky nic. Bylo mi ušlechtilého stroje líto.

Seděl jsem na zádi a poslouchal bublání a klokotání stoupající vody. Jak loď těžkla, přestávala se houpat – pískající pumpičkou jsem hnal oceán do benzínových nádrží, dokud byl nalévací otvor nad hladinou – pak jsem ho zavřel, aby člun neprozradily duhové skvrny.

Přes bort se převalila vlna a Sedmapadesátka po zádi sklouzla pod hladinu. Chvíli jsem klesal s ní, abych se ubezpečil, že nic neuplavalo a pak ji nechal na poslední cestě samotnou.

Náhrobní kámen z víru bublin má něco do sebe. Deset metrů pod hladinou jsem vyrazil k pevnině – tady dole bylo hučivé vzdychání příboje mnohem hlasitější.

* * *

Že se blížím ke břehu jsem poznal z toho, že dno stouplo a moře se zkalilo blátem. Že jsem blízko megapole pro změnu z toho, že po dně byly tuny odpadků a všude plavaly igelitové tašky. Vypadaly jako velké medúzy a je pěkně odporné do něčeho takového nečekaně vrazit rukou.

Vyplaval jsem na hladinu a voda chutnala naftou a olejem a smrděla kanalizací.

V duchu jsem se proklel: měl jsem zřetelně plout na druhou stranu od Bangkoku: ty divné modré čáry na mapě byl pobřežní proud, který všechen bordel táhne tímhle směrem.

Pozdě.

Břeh byl zarostlý mangrove a jejich chůdovité spletité kořeny byly obalené igelitem a zelenohnědými pruhy řas a rozpuštěného toaletního papíru.

Doplaval jsem, kam jsem mohl, ale pak bylo vody tak málo, že jsem se musel postavit – další vlna mnou švihla ksichtem přímo do toho, v čem jsem stál: žádný bílý písek, ale odporné smradlavé slané bahno.

„Bléé!“ seškrábl jsem si to z obličeje a jen si blahořečil, že jsem si nezapomněl obout tenisky – určitě v tom jsou tuny střepů.

„Před pořezáním ksichtu ti tenisky nepomůžou,“ řekl Ten druhý.

Ano, vždycky mluví, když ho nejvíc potřebuju.

* * *

Bahno stahovalo dolů jako savá ústa nekonečné páchnoucí nestvůry (© Ten druhý). Vzpomínal jsem na Motýlka, taky měl podobné problémy.

„…ale neměl tam tohle,“ vyškrábal jsem se na zprohýbaný a prorezlý vrak malého auta.

„…ale ani tohle! Fuj!“ na střeše byla čerstvá vrstva ptačích výkalů. Kdyby to příliv občas nespláchl, ani nedomýšlet.

Po zvážení situace jsem se rozhodl, že těch zbylých padesát metrů k mangrove doletím.

* * *

Rozhodnutí to bylo snadné, což o to, ale realizace nebyla v žádném případě jen tak. Sice jsem levitaci trénoval, ale na lodi paní Dao jsem se mohl sotva nadnášet nad hamakou, aby si toho nikdo nevšiml, a i to nadnášení bylo pěkně namáhavé. Vznášení v oceánu se vůbec nedá počítat, vztlak byl více než podstatný pomocník.

Přemýšlel jsem, v jaké pozici letět – zdánlivá banalita, ale není to nic jednoduchého: Jako když normálně jdu, nebo jako Superman? Cvičně jsem vystrčil pěst, ale bohužel si nepamatuju, co Muž z oceli říkává za startovací průpovídku; tak jsem to zkusil a la Johnnie Walker.

Superhrdina by ze mě asi nebyl: Když jsem se odlepil od zprohýbané střechy (a to doslova), polovinu sil jsem spotřeboval, abych kompenzoval ten divný pocit, že držím ve vzduchu a nepadám (na levitaci je třeba se skutečně intenzivně soustředit – obzvlášť, zamýšlíte-li levitovat určitým směrem, jiným, než strmě dolů). Chvíli jsem se tak kolíbal na místě a spíš klesal než letěl (a už se zase viděl ksichtem ve slané břečce), když mi přišly na pomoc nějaké (asi upíří) reflexy: i když, upír neupír, do těch sraček by se nechtělo nikomu.

* * *

Jediný problém byl, když jsem doplachtil ke kořenům mangrove a chytil se jich, že jsem byl tak vyčerpaný, že jsem se málem neudržel.

* * *

„No potěš noha," řekl jsem za hodinu, kdy se to sice zlepšilo, ale nijak výrazně. Už jsem také věděl, proč ve filmech upíři brousící nocí vyjí – měl jsem tak strašný hlad, že jsem tiše vyl taky. Ten hlad skutečně bolel – bolelo mne celé tělo, jak se každá buňka hlásila o energii, kterou obětovala na levitaci.

„S lítáním je konec... úúúú," zkroutil jsem se kolem kořenu a šlem z ras a hajzlpapíru mi vůbec nevadil.

Čili jsem mimochodem objevil další způsob, jak bych mohl spáchat sebevraždu, ale to radši cokoli než tohle.

Padesátimetrový let mi vyčerpal síly, které by stačily tak na měsíc aktivního pirátského života.

Bez jídla.

* * *

Ne že bych se k ránu nějak vzpamatoval (neovladatelně jsem upadal do letargie), ale pryč jsem prostě musel: za á mě je vidět z moře a za bé mám vyšší ambice než se stát součástí mangrovového pralesa.

Slunce pomalu stoupalo, a jak se okolí ohřívalo, hnilobný, rybinou prosáklý puch houstl, hejna racků bombardovala okolí produkty svého metabolismu a v obrovských lepkavých pavučinách plesnivěly mrtvolky jejich méně šťastných bratrů a taky dvakrát nevoněly.

Proč se mi neunavil i nos?!

Každý pohyb bolel a upíří lehkost byla ta tam – nedokázal jsem se přitáhnout ani oběma rukama a lýtka se mi třásla, že jsem mohl sotva stát – prostě ideální kondice pro postup prostředím, kde by měl problémy i Tarzan. Všechny větve byly navíc slizké ptačím trusem, všude byli malí či větší hadi, pavouky radši nepočítám: některé exempláře, kdyby na mne přestoupily, srazily by mne do mlaskajícího a bublajícího bahna, kde se pro změnu prohánělí takoví nevelcí zelení krokodýli… Jaká asi je krokodýlí krev? Ucítil jsem, jak mi po bradě tečou sliny.

Asi moc-moc-moc dobrá.

Kdybych byl člověk, mohl bych zkusit jíst třeba listí – v korunách mangrove ho bylo dost; upírství má v tomto směru zřetelné nevýhody. Mé svaly ztratily nejen sílu, ale i rychlost: hadi mi ve stále teplejším vzduchu unikali snadno jako dítěti a rackové a krokodýli mohli být klidně na Marsu. Být člověk, snad bych se pustil i do pavouků, byli takoví tuční, vypasení, šťavnatí…

Ten druhý si udělal literární poznámku; taková hnusárna se bude dobře vyjímat.

Slunce pohaslo a prudce uhnulo.

Zamrkal jsem, zamával rukama a na poslední chvíli se chytil – ne že bych měl strach ze samotného pádu nebo z ozubených ještěrů, ale měl jsem strach, že bez pomoci už se z bláta prostě nevyhrabu. Představil jsem si, jak klesám stále níž a níž, jak mne tuny mazlavé hmoty drtí jako hydraulický lis, dlouho, dlouho… I větev posraná od ptáků může být hezká.

* * *

Slunce už se sklánělo, když jsem před sebou ve změti listí, kořenů a pavučin uviděl i něco jiného než listí, kořeny a pavučiny. Urazil jsem za celý den asi tři sta metrů.

Dobře, dvě stě.

V normální kondici by mi to netrvalo ani dvě minuty.

* * *

Těch pavučin bylo vážně hodně, jenže já byl ve stavu, kdy už jsem je nevnímal. Nevím, jestli obyčejný člověk může zažít takové vysílení a takový hlad, ale já doslova cítil, jak se bortím a propadám do sebe.

* * *

Jen vůle mne přiměla, že jsem hluboko v noci dorazil k tomu, co jsem zahlédl mezi větvemi – byl to konec mangrove a půda se tam zvedala ve strmém, asi desetimetrovém břehu zarostlém travou.

Když jsem se vyplazil nahoru, byla tam vytlučená polní cesta a za ní kukuřičný lán.

Nevím, co jsem čekal: asi upíří bar, kde mixují chlazenou králičí krev se špetkou pepře a kapkou sojové omáčky…

Klečel jsem na všech čtyřech, červený prach z cesty se lepil na ruce obalené ptačinci a hlava se mi kývala ze strany na stranu. Půl metru ode mne byla malá hnědá ještěrka, viděl jsem ji přes tmu dobře, takže očí se vysílení netýká. Najednou ty ještěrky byly dvě, pak čtyři, pak osm a pak už jsem je nějak nestíhal počítat.

* * *

Ráno jsem se skutečně necítil nejlépe.

Byl jsem obalený včerejšími pavučinami, které duhově jiskřily rosou, ale horší bylo, že slyším nějaké divné řinčení a lidské hlasy. Zněly sice trochu jinak než čínština, nicméně stejně nesrozumitelně.

„Vstaň!“ rozkázal jsem Tomu druhému a on to skutečně dokázal. Takže když asi desítka lidí v černých nočních košilích vyjela na řinčících bicyklech ze zatáčky, stál jsem uprostřed cesty. Nevím proč, ale začali řvát, otočili kola a zmizeli.

Tihle orientálci, kdo se v nich vyzná.

* * *

Protože jsem veškeré své spánkem nabyté síly spotřeboval na udržení rovnováhy, stál jsem uprostřed cesty, i když dorazil malý oprýskaný náklaďák. Zastavil za zatáčkou, disciplinovaně z něj seskákalo pět mužů s kalašnikovy, roztáhli se do kukuřice a v přikrčené rojnici se ke mně rozběhli.

Takhle nějak jsem si vždycky představoval útok Vietkongu.

Protože jsem se ani nepohnul, obklíčili mne a tváře za namířenými zbraněmi vypadaly trochu nejistě. Byli o hlavu a půl menší než já a na zádech jim visely široké rákosové klobouky.

Jeden z nich na mě něco zaječel.

„Nerozumím,“ řekl jsem tiše a anglicky.

Mezi muži proběhla taková téměř neviditelná, přesto zřetelná vl-

na úlevy: jestli oni si mě s mýma pavučinama nespletli s nějakým démonem. Kdo ale říká nerozumím, navíc anglicky, je určitě člověk – démoni mluví thajsky plynně.

„Ruce vzhůru!“

Nějak jsem se necítil, jak vysvětlit, že to prostě nedokážu. Přitom jsem věděl, že mě nesmí střelit, protože v tomhle stavu by mi byly mé regenerační schopnosti na nic – není-li z čeho, nezregeneruju.

Zbraně se výhružně napřáhly, tak jsem to přece zkusil. Na okamžik jsem měl pocit, že jsem místo rukou zvedl celou zeměkouli – jednu chvíli jsem ji měl pod nohama, druhou mi spadla do obličeje.

* * *

Na chvilku jsem se probral na drkotajícím náklaďáku. Už na mne nikdo nemířil.

Jaká úleva.

* * *

Podruhé jsem se probral v domě beze stěn, podle nadhledu postaveného na kůlech, s podlahou vystlanou rákosovými rohožemi – byl jsem umytý, oblečený v domorodé černé košili a někdo se do mne pokoušel nalít horkou mastnou polévku. Už jen z té vůně jsem dostal křeče a takový záchvat dávení, že mne čtyři museli držet, abych z místnosti nevypadl. Když se jim to s polévkou nepovedlo ani napotřetí, pochopili, že u mě s jídlem neprorazí, takže jsem mohl zase v klidu omdlít.

V mrákotách jsem slyšel pípání mobilního telefonu a anglický hovor někam do dálky, dálky, dálky… Lékař se sem dostane až ráno – mají mne přes noc udržovat v teple a vlhčit mi rty.

Tím mi ten vzdálený hlas zachránil život.

* * *

Jediný způsob, jak tady někoho udržet v teple, je, že se k němu někdo jiný přitiskne. A protože noci jsou touhle roční dobou až překvapivě chladné, ani to neberou jako něco výjimečného.

Probral mne hluk, s nímž se lidé ukládali ke spánku: Vždy si lehali muž žena muž žena – byli to zemědělci, takže byli skutečně chudí a postel měli jen ti nejstarší z nich – jednu dohromady.

Tudíž se ke mně z obou stran přitiskly dvě ženy: jedna stará, dru-

há tak osmnáctiletá a přikryly mne (nás) hrubou, strašně kousavou dekou. Voněly hlínou, nějakými bylinkami a pastou na zuby. Já jsem pořád smrděl, jako bych se plazil bahnem v mangrovovém pralese a sáhl přitom do milionu ptačích exkrementů, přičemž ti ptáci drželi přísnou rybí dietu. A to mě už minimálně dvakrát vydrhli.

Starší z žen namočila šátek v porcelánové misce a navlhčila mi rty.

* * *

Věděl jsem, že nesmím upadnout do mdlob, tentokrát prostě ne. Rozkázal jsem Tomu druhému, ať na to dá pozor, protože jinak ho zabiju. Kvílel, ale vydržel. Musel jsem počkat, dokud neskončí funění a vzdychání (už vím, proč je orientálců tolik), za chvíli se dívka otočila čelem ke mně a za půl hodiny už dům plnilo jen pravidelné oddychování a nepravidelné, ale tiché chrápání.

Viděl jsem, jak se dívka ze spánku usmívá, ale co jsem viděl hlavně, byla její ruka, která mi sklouzla na hruď.

Denisa sice říkala, že lidská krev je odporná, ale kdo někdy labužnicky rozjímal nad pavouky, toho hned tak něco nerozhází. Soustředil jsem se na své horní končetiny, až se skutečně začaly pohybovat – kůži jsem měl docela svrasklou, protože organismus použil svalové buňky na udržení života – předloktí vypadala jako tyčky od smetáku.

Vzal jsem dívčinu paži a začal ji hladit po vnitřní straně zápěstí – zavrtěla se a usmívala se trošku víc.

No jo, sakra, ale jak na to? Ve filmech vždycky ukážou děsivý škleb, vyceněné zuby, trochu křiku a pak už jen dvě díry v krku. Potřeboval bych nějakou kuchařku, třeba: Spící orientálka, snadno a rychle. Přitáhl jsem si ruku ke rtům a pořád nevěděl, co dál. Přece do ní nemůžu začít hryzat, a až se vzbudí, tvářit se jako ambiciózní štěnice. Po bradě mi zas tekly sliny a ta nerozhodnost byla strašná.

Pak jsem si vzpomněl, jak to dělají u doktora: Strčil jsem jí levou ruku do rukávu, obtočil prsty kolem bicepsu a jemně stiskl. Jen zavrněla, dál se usmívala a za okamžik jí v loketní jamce vystoupilo několik tmavomodrých cév.

Zuby mi vyjely už před chvílí.

Normálně to není moc vidět, ale jsou až neskutečně ostré; nejsou

špičaté, jak se tvrdívá v literatuře, ale mají takový krátký, dozadu ustupující břit: zatažené vypadají jako normální lidské špičáky. Docela dlouho mi trvalo zvyknout si a neřezat se o ně do spodního rtu.

Jazykem jsem nahmatal žílu a zuby ji prořízly skoro samy – asi další upíří instinkt. Dívka zavzdychala a trochu se zamlela, ale nevzbudila se.

Vypadalo to, jako když spíme a ona má paži položenou přes můj obličej. Sál jsem životodárnou tekutinu a přemýšlel, kolik můžu, aby to mladé Thajce neublížilo. Kolik sakra odebírají na transfuzních stanicích? Dvě deci? Půl litru? Asi to bude podle hmoty dárce. Pil jsem a pil, jednou rukou si přidržoval předloktí u pusy, druhou dívce kontroloval tep, a zároveň jsem bedlivě sledoval barvu její pokožky – hlavně rtů. Když už růžová přecházela do modré a na čele se začaly perlit kapičky potu, nechal jsem toho.

Dívka znovu zavzdychala, to když jsem jí ohnul loket, jako to dělá sestřička.

Během sotva půl hodiny jsem viděl zřetelný pokrok: Kůže se začala napínat a síly se vracely. Tedy, ne že bych byl nějak přejedený, naopak, hlad jsem měl pořád (a nemalý), ale cítil jsem, že můžu skoro všechno, co dřív. Pečlivě jsem si otřel vousy a olízl rty – lidská krev je vážně odporná.

*** * ***

Vzbudilo mě, když spolunocležníci začali vstávat do práce. Někdo hlasitě kašlal a chrchlal, jiný zíval a byla skoro úplná tma, jen na východě začínaly rudnout pruhy mraků. Nechtěl bych být zemědělec.

Nevěděl jsem, co mám dělat, jasné bylo jen to, že musím nějak nenápadně vymizet, jenže… V tom okamžiku mne napadlo, co mi včera v rámci smrtícího hladu nějak uniklo: Co se sakra stane s tou holkou?! Přece z ní nebude taky…! Někdo zapálil petrolejku a jedna z žen začala budit zatvrzelejší spáče. Zívání a kašlání zesílilo a já v záři lampy uviděl, že dívka vedle mne nejenže nevstává, ale hlavně nevypadá moc dobře. Přes snědou pleť byla sinalá až do modra, pod očima černé kruhy. Vyjma mne byla poslední, kdo ještě nevstal.

Zřetelně jsem to trochu přepísknul. Místností prošlehl jasný oranžovorudý paprsek, jak se nad obzorem vyloupl okraj slunce. Starší žena, co spala vedle mě, zatřásla tou mladší a ta se konečně zvedla –

vzápětí se zapotácela a upadla, až podlaha zaduněla.

Tehdy starší z žen zaječela, jako by ji vraždili. Všichni v místnosti na ni zírali, tak jsem zpod deky vykoukl i já, Bezhlesně něco drmolila a dívala se na šátek, kterým mi v noci vlhčila rty. Zřejmě jsem si je neolízl tak důkladně, jak jsem si myslel, protože na žluté látce byly zrazující rezavě hnědé pruhy.

„A kurva!“ řekl jsem tiše. Kdoví proč, ale rázem všichni zírali na mě.

* * *

Dívka si sedla, objala si kolena, třásla se a drkotaly jí zuby – ona jediná dál zírala na šátek a tak široké oči jsem u Asiatky ještě neviděl. Asi nejvyšší čas něco říct. Odhodil jsem deku a vstal:

„Mluvíte někdo anglicky?“

Nikdo neodpověděl a několik mužů pošilhávalo po oleštěných srpech visících na zdi. Nejstarší z nich, vrásčitý, se slzícíma očima, ten, co spal v posteli, tak neznatelné zavrtěl hlavou, prudkým pohybem sáhl do záňadří a namířil na mne malý kožený váček.

Bylo ticho, jen z džungle se ozývalo ranní ječeni a vřískání. Protože dům neměl stěny, viděl jsem, že vlevo jsou pole a vpravo nedotčená zeleň pralesa, z které se plazí červený jazyk cesty. Stavba byla osamocená a rostlo kolem ní několik palem s košatými vršky, asi kvůli stínu.

Stařík začal pomalu mluvit – thajsky; i tak to znělo jako zaklínání. Po minutě mu do toho vpadl jeden z mladších mužů, chvíli něco vysvětloval a rozhazoval rukama. Stařík poslouchal a nakonec přikývl. Když začal znovu zařikat, ten mladší překládal. To dá rozum, že nemůžeš zakouzlit příšeru, která ti nerozumí.

„Démone krve, opusť náš dům. Pomohli jsme ti, proto se nemsti, démone krve. Náš dům je chráněn silnými božstvy…“ několik nesrozumitelných jmen „…proto odejdi v míru, jinak tvou duši odnese drak a vrhne ji do plamenů, kde bude do věčnosti kvílet.“ Stařík se odmlčel, co já na to.

Neřekl jsem nic.

„Démone krve, vzal sis dceru mé dcery. Aby byla očištěna, odevzdáme ji bohům, kteří se pak budou chtít pomstít, proto uprchni co nejdále a co nejrychleji!“ stařík si strhl váček a třikrát jím proti mně

mávl.

Přemýšlel jsem, co dělat – historka o démonovi krve naprosto jasně ukazuje na mě, a podobné zvěsti se šíří rychlostí daleko převyšující rychlost světla – špehové paní Dao budou jistě pozorně naslouchat. Taky jsem nechtěl, aby kvůli mně obětovali dívku.

„Víte, příteli… Překládej, prosím," kývl jsem na mladšího muže, „nejsem thajský démon krve, takže na mě tyhle opičky neplatí," ukázal jsem na váček, „ani vaši bohové na mne neplatí."

Když překladatel domluvil, všichni se tak vyděšeně nadechli a viděl jsem, že stačí jen chloupek a začnou bezhlavě skákat z domu.

„Jenže já nejsem zlý démon." Tohle mi očividně nevěřili.

„Potřeboval jsem krev tvé rodiny, abych mohl žít, starý muži – to ale znamená, že jste mi skutečně zachránili život. Takže nemusíte mít strach, vím, co je vděk."

Tohle už jim znělo trochu důvěryhodněji – něco za něco, obchod.

„Ani ty nemusíš mít strach," zvedl jsem dívku, která po mém dotyku málem omdlela, „nestane se z tebe další démon krve a za tři dny budeš opět zdráva…," když bylo dopřeloženo tohle, lidé zašuměli a ta starší žena se rozplakala. Asi matka.

„…a nejen zdráva. Už nikdy neonemocníš a tvé děti budou silné, bude jich mnoho a budou žít velmi dlouho." Nevím, odkud jsem bral jistotu, ale věděl jsem, že nelžu: upíří rozmnožování nemůže být tak jednoduché jako vzorec: kousnutí = nový upír; to by na Zemi bylo přeupířeno, protože lidskou krev asi musíme jíst častěji než milo – člověk je přece jen nejrozšířenější, a tudíž nejsnáze dostupný zdroj. Za druhé, všiml jsem si, že jí rány po špičácích už téměř zmizely – což je pro člověka nemožné, takže za to může něco z mých slin, něco, co se určitě dostalo i do jejího krevního oběhu, takže ani to s tím zdravím a dětmi nemusí být výmysl.

Přestože jsem se dlouze odmlčel, všichni na mě dál zírali bez jediného pohybu – dokonce se mi zdálo, že v jejich obličejích vidím stále rostoucí děs. Proč, sakra? Už to vypadalo nadějně.

Pak jsem to uviděl taky – na sloupu proti mně viselo zrcadlo: Jak slunce vycházelo, místností se táhly ostré pruhy světla – ve vlhkém vzduchu byly jasně viditelné. A jak jsem upadl do úvah, můj zrak se před přívalem fotonů sám přizpůsobil. Přestože jsem stál ve stínu, mé

oči zářily odraženými paprsky jako reflektory – sám sebe jsem se lekl.

Proč toho ale nevyužít.

„Všechno dopadne dobře, ale jen tehdy, když o mně nebudete mluvit. Odvoláte doktora a všem ostatním řeknete, že jsem se uzdravil a že jsem odešel – tam," mávl jsem na opačnou stranu, než je Bangkok. „My démoni ze Západu jsme modernější než zdejší démoni a umíme držet slovo – v dobrém i zlém."

Zhasl jsem oči a všichni si vydechli. Položil jsem dívku na rohož a přikryl ji: „Dejte jí polévku a nechte ji spát, sama pozná, kdy se může vrátit do práce… a nezdržujte se už, jako bych tu nebyl."

Jen bylo dopřeloženo, všichni krom staré ženy se rozprchli, div si nohy nepolámali.

Našel jsem své oblečení a zkontroloval kapsy – nůž i mince byly na místě, byť vybalené z cáru potahu. Jasně, mysleli si, že jsem ztroskotaný turista, a okrást v Thajsku turistu je považováno za jeden z nejtěžších zločinů: na olupování prázdninových dobrodruhů jsou tady jiné – dobrovolné – atrakce. Cestovní ruch zaručuje obrovské zisky, takže kapesní zloděje a podobnou pakáž nelikviduje jen policie, ale hlavně organizovaný zločin.

Stará žena ze mě byla těžce nervózní, tak jsem se ještě podíval té mladé na rány, ale i zbývající růžové skvrnky skoro nebyly vidět, převlékl se a odešel.

Časem určitě někdo neudrží jazyk, a už vidím, jak legendu O bílém démonu krve interpretuje nějaký evropský učenec.

*** * ***

Přestože jsem byl docela v pořádku, stále jsem měl sžíravý hlad.

„Rybičky, rybičky, kdepak jste?" Běžel jsem džunglí po rudé cestě, přeskakoval rozbahněná místa, a když jsem dvakrát zaslechl malou motorku a jednou auto, schoval se v zeleni. Trochu mi dělaly starost stopy, protože jsem byl bos a i ti nejchudší tady mají gumové žabky, a navíc mám zřetelně větší nohu, ale snad si toho do příštího deště nikdo nevšimne. Své tenisky si naposledy uvědomuju včera ráno na cestě nad mangrove – u levé jsem měl utrženou podrážku a zabahněný zbytek někde pod kolenem otočený špičkou dozadu. Pravou mi – zřejmě pro symetrii – sundali zemědělci.

Po pěti kilometrech jsem konečně doběhl k říčce. Byla kalná, deset metrů široká a zároveň byla hranicí džungle – dál už byly jen zelené vodní lány rýže, za nimi kukuřice, za ní nějaké vysoké stromy… v dálce proti modrým horám visel mrak smogu nad Bangkokem.

Vyběhl jsem trochu proti proudu a s nožem v zubech se pustil do rybaření. Řeka byla sotva metr hluboká, a přestože vím, že se ryby do rýžových polí a do kanálů nasazují záměrně, nemohl jsem ze břehu žádnou nahmatat. Ponořil jsem se tedy do kalných vod, a to i proto, že zápach linoucí se z mých šatů byl ve vzrůstajícím vedru otřesný.

Ne že by se to nějak zlepšilo, ale chytl jsem tři půlmetrové šedé ryby… dobře, ale přes třicet centimetrů měly.

Místo skleničky jsem použil starou kokosovou skořápku a připil svému organismu, že nemůžu dostat žádnou infekci.

Po prvních třech rybách jsem chytil ještě tři, a pak ležel na svěží zelené trávě, poslouchal šplouchání vody a díval se do nebe. Být svobodný a najedený je krásný pocit.

*** * ***

Začalo se zatahovat, a když se rozpršelo, znovu jsem vyrazil. Červený prach se změnil v červené kluziště a já v červeného bruslaře.

Kapky hlasitě bušily do bublajícího bláta a do vody v rýžových polích, a krom několika skloněných zad v černých košilích a několika buvolů s velkými špičatými rohy jsem nikoho neviděl.

Musel jsem se dostat do Bangkoku co nejrychleji – i obalený červeným bahnem jsem na místním venkově se svou výškou nápadný jak šikmá věž v Pise… to asi ne: prostě jsem nápadný. Ale turisty promořený Bangkok bude naprosto v pořádku – také jeden z důvodů, proč jsem to ohnul do Thajska.

Kolem třetí jsem dorazil k předměstským slumům. Vstávání s východem slunce má i přednosti – dny jsou dlouhé. Slumy byly cítit několik kilometrů předem.

Už jsem byl v dokonalé kondici, dokonce jsem zkusil i nadlétnout… I když, o té kondici to byla pravda jen napůl: přesněji řečeno, byl jsem v dokonalé kondici směrem od kůže dovnitř. Navenek jsem vypadal jako kuře po cikánsku: červené bahno ze sebe v rýžovém

poli plném zvířeného červeného bahna nesmyjete. A ten rybí smrad se mého trika a šortek asi taky už nikdy nepustí.

Takže spíš ryba po cikánsku.

Nahnilá.

* * *

Rázoval jsem blátivou cestou, kolem mokvaly příkopy plné odpadků, splašků a hrajících si dětí, a přeháňky mi k tomu bubnovaly na vlnitý plech a natažený igelit.

Časem puch hnijících výkalů a moči poněkud ustoupil, mračna kovově zelených much zřídla a na cestě se sem tam objevily koláče asfaltu – s asfaltem začaly tisíce skútrů, mopedů a motorek, na kterých se jezdí až v pěti. S prvními skutečnými domy asfalt zvítězil, a lidé, kteří si mne dříve sice prohlíželi, ale protože jsem vypadal a smrděl hodně podobně jako oni, mne moc nevnímali, se ode mne začali odtahovat.

Když se u chodníků objevily okrasné palmy, za chodníky malebné několikapatrové stavby a na chodnících kravaty, zastavil mne vyžehlený policista ve sněhobílé přilbě, sněhobílých rukavicích a se sněhobílým řemením přes hruď.

„Váš hotel je v těchto končinách, pane?“ řekl velmi slušnou angličtinou.

„Ne,“ řekl jsem po krátkém přemýšlení. Kdybych řekl ano, určitě by se mi jako cizinci ve zjevné nouzi pokusil pomoci, a kdyby zjistil, že jsem lhal a že jsem navíc bez peněz, asi by to nedopadlo dobře. Turisté ano, ale prachatí. Vandráků mají dost svých.

Po dokonalé vozovce proplynul zlatý rolls-royce s černými okny.

„Promiňte, konstáble,“ řekl jsem co nejdistinguovaněji, „kudy do přístavu, prosím?“

„Celý střed města kolem řeky Menam je přístav,“ promluvil jako turistická příručka, „proti proudu starší část, po proudu moderní,“ mávl v příslušných směrech rukama. Rukavice měl sněhobílé i na dlaních.

„Děkuji,“ lehce jsem se uklonil a strážník tak trochu nevěřícně začichal, jestli to opravdu smrdím já.

* * *

Nevíš-li co dál, je dobré si utřídit priority, říkával Postrach. Ne-

měl jsem v okolním mumraji dobrý pocit, nějak jsem lidem za ten rok odvykl, a navíc už mne mohl kdokoli sledovat – jsem opravdu nápadný.

Takže priority: trochu zmizet, peníze, zkulturnit se, víc peněz a hodně zmizet, neboli sbohem, Bangkoku. Letiště jsem si našel na velkém plechovém plánu s mnohojazyčnými popisy: je na severovýchod, kousek za městem a jmenuje se Don Muang.

Svoboda má křídla.

* * *

Kráčel jsem spíš ke starému přístavu než k novému a místo šumících limuzín zase začaly mopedy, skútry, tříkolová vozidla s neuvěřitelně vysokým nákladem, rikši, buvoli, osli… všechno to troubilo, chrlilo namodralý dým, popřípadě kálelo na vozovku. Do toho miliony lidí, řvoucí hudba, lampióny, pornokina, neony, desetitisíce vůní…

Navštivte Asii!

Čím blíž jsem byl přístavu, tím byly uličky užší, zákoutí temnější a průčelí dřevěných domů oprýskanější. Ve vzduchu páchla hnijící voda, kanalizace a rybina; příliš mnoho ostatních turistů jsem neviděl. Protože už snad hodinu nepršelo (dnešní rekord), slabý povlak červeného bláta na mně uschnul a popraskával, a já přitom intenzivně vymýšlel, jak se dostat k penězům. Šel jsem kolem mnoha barů, ve kterých byly boxerské ringy – turista – odvážlivec si může zkusit kickbox proti místnímu šampiónovi. Jenže turisté vyhrávají jen ve filmech, ve skutečnosti by to bylo strašně nápadné a popularita je něco, o co vážně nestojím. „Vstupte, cizinče, vstupte!“ začal mne lákat chlápek u vchodu do nevěstince. Zřetelně už jsem v hodně temných místech, když volal i na mě. Pomalu se začínalo zatahovat, a už v tom byl i náznak večera. Stiskl jsem hrst mincí v kapse a vešel do prvního pajzlu za bordelem.

* * *

Uvnitř byl neuvěřitelný kravál, řinčely automaty, orientální disko, mač v boxu, děvčata ječela, obsluha nahoře bez, mraky cigaretového dýmu, marihuana, zápach přepáleného oleje a záchodů, potu a alkoholu… Normálka.

Posadil jsem se k baru.

„Pivo, pane?“ barman se leskl a košili měl úplně propocenou.

„Hmmm… jo,“ řekl jsem. „Berete tohle?“ hodil jsem mu minci.

„Ještě vám vrátím,“ rychle zadrnčel počitadlem, otřel pult, pleskl táckem a prskl na něj lahvovou třetinku pokrytou místním písmem – bez skleničky. Pěna přebublala hrdlo a stekla na tácek – rýsoval se mi problém: jak mám dělat, že piju, a přitom nepít?

„Vypadáš osaměle, fešáku.“

Jasně, k pivu šlapka, standardní scénář; tedy i já se musím chovat standardně:

„Co si dáte, slečno?“

„Jsem Miriam, ale můžeš mi říkat Mimi. Šampaňské?“

„Co pivo?“

„Tak pivo,“ pokrčila rameny a barmanovi se zúžily oči: Pivo?! Takhle se chová gentleman k dámě?! Opřel jsem se o pult zády a rozhlédl se. Hledal jsem cosi, co je ve všech přístavních putykách. Doufám.

„Jak se jmenuješ, fešáku?“

„John.“

„John, jako John Lennon,“ ječivě se zasmála.

„Jo. Akorát trochu hůř zpívám.“

Tentokrát se smíchy div neskácela. Umí svou práci dobře, Mimi.

„Johne, vidím, že jsi svalovec,“ přejela mi rukou po rameni, „nechceš si trošku zasázet?“

Ale! Že by se na mě usmálo štěstí? Poprvé?

„O co jde?“

„Vy tomu říkáte páka.“

Tak skutečně štěstí – přesně po něčem takovém jsem se před okamžikem díval. Ke škubání se v podobných místech používá buď kulečník, karty, skořápky, nebo tohle.

„Páka? Jasně,“ fingovaně jsem se napil piva a naschvál se polil. Tím jak se nepotím, jsem mohl být nápadný: všichni měli na košilích a trikách promočené trojúhelníky. Já teď taky – aspoň vepředu.

„Pojď,“ chytla mne za ruku a táhla ke dveřím, o kterých jsem si myslel, že vedou na záchod.

*** * ***

Měli tam na páčení rukou dokonce takové speciální přenosné sto-

lečky. Puch potu a cigaretový dým mne málem vystřelily z futer, ale alespoň se svou rybinou zapadnu.

Kolem se hrály karty, domino, kostky, mahjongg, automaty… co koho napadne. Mimi mne dotáhla ke stolu, kde se pivem nalévali dva chlápci – jeden velký tlustý a jeden malý.

„To je John," představila mě Mimi.

„Ahoj John, ty páka?" šel rovnou na věc ten větší.

„Jasně."

„Kolik sázka?"

Vysypal jsem na stůl všechny své mince a polovinu jich posunul k nim.

„Hmmm, tak deset dolar," plesknul na stůl desetidolarovku. Naprosto přesně vím, jak tenhle způsob škubání hejlů probíhá: dvakrát tě nechají vyhrát, pak tě donutí vsadit vše (Přece nás neoholíš!) a v pátém kole tě oberou i o snubní prsten.

„To všechno, co mít?" ukázal na zbytek mincí.

„Ale kdeže," mávl jsem rukou a Mimi se ke mně přivinula. To, jak vypadám a že nemám ani boty, je neznepokojovalo – běloši jsou divní, to ví přece každý.

„Ke stolek?"

„Jo."

Malý společník zatím zmíněné sportovní náčiní donesl a postavil vedle našeho stolu.

Stoupli jsme si, levou rukou se chytli držáků a pravé zaklesli do sebe. Pod vrstvou tuku se zavlnily svaly.

„Až Mimi říct, začít. OK?"

„OK."

Kolem stolku se nahrnuli lidé a začali sázet – podle všeho jen na oko, abych získal pocit autentičnosti.

„Tři-dva-jedna-téééď!" zavýskla Mimi.

Tvrdě jsme oba „zabrali". Z tlusťocha stříkal pot, dělal „Ummmmm!", skoro mě položil, ale když jsem začal „umdlévat" přes stále hlasitější „Ummmmmm!" začal umdlévat taky – po pěti minutách jsem ho slavně měl. Mimi skákala do výšky, všichni mne uznale plácali po zádech a tlusťochovi se thajsky pošklebovali.

„Odveta, John?! Ale levou!"

„Dobře.“

„Ale zdvojnásobit sázka!“

„Dobře.“

Tlusťoch položil před svého parťáka, který hlídal bank, další dvě desetidolarovky. Podle toho, jak byly uhmatané a že měly skoro stejnou barvu jako špína na stole, byly erární.

Zaklesli jsme levé ruce, následovala Mimi, „Ummmmm!“, a v okamžiku, kdy mne už téměř „měl“, najednou zařval bolestí, ruka povolila a já ji připleskl k desce.

„Co se stalo?“ zatvářil jsem se účastně.

„Prasklo v zádech – páteř zle. Piráti v mládí beng beng!“ naznačil pistoli a tvářil se zničeně.

„Dobře, takové vítězství nemůžu přijmout,“ řekl jsem, přesně jak se od bílého trouby čekalo, „vrátím ti peníze.“

„Ne! To nedovolit moje čest!“ byl by z něj dobrý herec, málem jsem mu uvěřil – kroužek kolem uznale zahučel – možná ale už trochu dřív, než začal mluvit; statisté jsou vždycky jen statisté. Tlusťochovi přeběhla po obličeji poslední vlna bolesti a řekl: „Ty, John, dát páka s mým přítel Ji, já jemu věřit.“

„Jak si přeješ,“ přezíravě jsem se usmál nad nevysokou postavou pana Ji. Měl tradiční černé oblečení záměrně ušité tak, aby mu zúžilo skutečně hodně široká ramena.

Pan Ji si pečlivě shrnul rukáv na pravé ruce až k zápěstí – měl na něm dokonce gumičku (to aby nebyl vidět ani kousek předloktí); dlaň měl nevelkou a paži tak krátkou, že si musel pod loket dát polštářek.

Znovu začalo „Ummmm!“ a cenění zubů, a když jsem po sedmi minutách začal „umdlévat“, pan Ji neznatelně povolil, hekal přitom jako umírající osel a nakonec podlehl.

„Ty nás úplně obrat, John! Mimi, ty přivést ho, aby on oholil nás zcela dohola! Ty zrádná, zrádná holka!“ Zvedl hlas Tlustší společník a pan Ji si zkormouceně mnul “namoženou” ruku.

Znovu jsem se polil pivem a nasadil přiopilý nepřemožitelný úsměv: „Co to zase zdvojnásobit? A přidám i tohle,“ posunul jsem po stole zbytek mincí.

„Dobře,“ svolil po krátkém a skutečně „upřímně“ vypadajícím

zaváhání Tlustší společník a dokulhal ke stolu, že bych mu fakt věřil: „To dohromady čtyřicet…," rozhrnul mé mince, „čtyřicet pět dolar, já dorovnat padesát, jo? Když prohrát, pět doplatit?"

„Jasně," řekl jsem nafoukaným tónem já-nikdy-nepro-hraju-troubo. Přesně, jak se čekalo.

„Levice," řekl pan Ji. Podle přízvuku uměl anglicky daleko lépe než Tlustší společník, ale hrát burany také patří k divadlu.

Trochu jsem se zapotácel – pivo bylo silné a jistě by v tom otřesném vedru působilo jako kladivo. Možná v něm bylo i něco jiného než jen chmel – na jazyku bylo podezřele sladké.

Levé ruce se zaklesly a malý pan Ji zase začal hrát. Zabíral, funěl, koulel bulvami a vypadal, že vypustí duši. Nechal jsem se skoro přimáčknout, pak jsem začal hlasitě úpět a vracet ruku vzhůru. Když jsem dosáhl svislice, pan Ji poprvé zabral doopravdy. Svaly pod černou látkou se zaťaly a… a nic. Jenom tak očima jsem se usmál, a on pochopil, že tentokrát skončí na vidlích oni. Letmo jsem si vzpomněl, jak jsem na lodi paní Dao bez problémů zvedl dvouapůlmetrákové potápěcí závaží – a to jsem byl z upířího hlediska sotva batole.

Pan Ji měl na člověka skutečně titánskou sílu – zřejmě nějak speciálně trénuje (a není divu, živí-li se páčením peněz z turistů). Hloucek kolem postřehl, že jsou nějaké problémy a začal vypadávat ze scénáře. Panu Ji po skráních tekly pramínky potu a já jsem hlasitě dýchal a chrčel – taky bych byl docela dobrý ochotník. Musel jsem jenom dávat pozor, abych mu nerozdrtil dlaň.

Po čtvrthodině jsem slavně zvítězil – nemohl jsem si dovolit vyhrát rychleji, to bych panu Ji vzal čest.

* * *

„Téééda, Johne," obtížně chytala roli Mimi, ale moc jí to nešlo, protože přišla o procenta.

„Cha-chá, to jsem dobrej!" znovu jsem se polil pivem a ještě si pěnou poprskal ruce – to už jsem shraboval peníze.

„Ještě jednou," řekl Tlustší společník a bolesti páteře ho zázrakem opustily. Pan Ji ho chytil za rukáv a něco zadrmolil. Na orientálních řečech je obtížné, že vyjadřují emoce trochu jiným posazením hlasu než evropské, ale i tak jsem pochopil, že pan Ji pochopil úsměv v mých očích. K dobrým hráčům patří i to, že umějí prohrát.

„Jsi dobrej, Johne,“ plácl mě Tlustší společník do ramene, „nechceš s náma pár dní pracovat?“ Lámaná angličtina byla rázem ta tam.

„Možná se stavím, Tlustší společníku. Neberte to osobně, ale já ty prachy potřebuju víc než vy.“ Zazubili jsme se na sebe, já dal jednu ostrovní minci Mimi, a tak se na mě taky usmála. Když jsem odcházel, všichni tři mi podali ruku.

Profíci.

* * *

Venku už byla téměř tma a zase pršelo, ale Bangkok nikdy nespí (to jsem si přečetl na reklamě jedné cestovní kanceláře). Vymotal jsem se z přístavních uliček a našel lokální obchodní čtvrť a laciný supermarket s celonočním provozem.

Deset dolarů jsem dal za košili a slipy, dvacet za kalhoty s odepínacími nohavicemi a za podkolenky. Boty, které jsem potřeboval, stály sto devadesát devět, tak jsem je ukradl. Jako člen Nočního klubu jsem přesně věděl, kde jsou kamery, a s upíří rychlostí nikdo neměl šanci – a že mám tu obrovskou papírovou tašku trochu nacpanější?

„Přijďte zas, pane,“ usmála se na mě slečna u východu a uklonila se. To víš, že přijdu, jestli jsem netrefil číslo.

V kosmeticko-estetické části supermarketu jsem si koupil mýdlo (Fialová vášeň), šampon, kartáček na zuby, hříšně drahý deodorant a nůžky – nakonec jsem ukradl stodolarové zrcadlovky a vrátil se do přístavu.

* * *

Nejlevnější hotel s vanou a teplou vodou se jmenoval Růžový sen a stál přemrštěných dvacet dolarů na noc – být běloch má i nevýhody.

„Potřebuju ručníky.“

„Ano, pane, jsou na pokoji. Slečnu?“

„Ne.“

„Ano, pane. Zapište se prosím, pane,“ recepční mi přisunul flekatou a uhmatanou knihu hostů. Zařízení hotelu sice vypadalo jako výprodej z etiopské IKEY, ale až na knihu hostů bylo čisté. Falešné jméno jsem si připravil předem, tak jsem bez přemýšlení napsal John

McGregor.

„Pán je Skot?“

„Američan.“

Recepční pochopil a přestal se vyptávat – těch dvacet dolarů bylo zčásti za to, že jsem nemusel ukázat pas.

* * *

Pokoj byl malý, ale v koupelně byla skutečná a velká vana – nic jiného už se tam nevešlo. Zeď museli postavit až potom, co ji instalovali, a umyvadlo bylo na pantu a člověk se mohl buď koupat, nebo umyvadlovat, ale kdo by dělal obojí naráz.

Nebyly tam jen ručníky (čisté), ale i kartáč na jedno použití a sůl do koupele.

* * *

Kartáč jsem zničil poměrně záhy, ale na červené bahno stačil. Dvě hodiny s koupelovou solí a Fialovou vášní si poradily i s rybím smradem – jen jsem si připouštěl horkou vodu a vzpomínal. Když jsem před rokem bral naposledy podobnou lázeň, nikdy by mne nenapadlo, že se příště do poctivé vany naložím v Thajsku. A za rok.

Nakonec jsem ze sebe osprchoval saponáty a místo holení si vousy jen zastřihl: přece jen, člověka to trochu změní a vypadal jsem jako pravý explorativní turista – dobře jsem si odpoledne prohlédl, jak jsou zarostlí. Pak jsem si sčesal vlasy dozadu, stáhl je zelenou gumičkou do culíku a kriticky se ohodnotil:

„Vypadám jak kretén,“ zašklebil jsem se do zrcadla, ale zato jsem si nebyl vůbec podobný. Zkoušel jsem se všelijak ksichtit, ale dočasně-permanentní stahy mimických svalů, které ke změně tváře používal upíří hrdina v mé knize, jsou bohužel jen výmysl. Vyloupl jsem z pouzdra úzké hranaté zrcadlovky a nasadil si je: filmový nájemný vrah. Takhle nikdy žádný skutečný zabiják nevypadá, ale jako turista obstojím snadno. Na zdi seděla ještěrka, kmitala jazýčkem a dívala se na mě, tak jsem se raději oblékl. Košile byla docela ohavná, ale prý na ní není vidět pot – to v mém případě znamená, že na ní nebude vidět, že se nepotím. Vyhrnul jsem si volné rukávy, vytáhl ten poslední špendlík, který se zapomene v každé nové košili, rozbalil kalhoty, trochu je protřepal, oblékl si je a přendal do kapes nůž a žalostný zbytek peněz. Pak podkolenky a nakonec boty.

„Tak jsem to trefil," prošel jsem se po pokoji a dotáhl tkaničky. Boty byly vysoké do půli lýtek, ze silné černé kůže, s podrážkou a špičkou vyztuženou ocelovým listem – tím v klidu prokopnu auto. Boty jsou základ úspěchu, to ví každý. Tyhle trochu vrzaly a moc hezky voněly. Důkladně jsem se napajcoval deodorantem, aby lidi nepřekvapilo, že necítí pot, pak jsem si ještě vytáhl košili z kalhot, abych vypadal uvolněně, a konečně se mohl pustit do vydělávání peněz.

„Tak jo." Brýle jsem zatím dal do kapsy, staré šaty a vše, co po mně zbylo, nacpal do igeliťáku po košili – vyhodím to venku. Ještě jsem smetl zbytky vousů, spláchl je do záchodu a poutíral otisky prstů.

* * *

„Přeji hezkou zábavu, pane McGregore."

Položil jsem klíč na pult: „Dík."

Recepční nemohl vědět, že se nehodlám vrátit. Mrkl jsem na hodiny: devět, celou noc před sebou… zrak mi sklouzl na malou televizi – zrovna běžely zprávy a on pošilhával po obrazovce, i když věšel klíč do skříňky.

V rýžovém poli plavalo několik černých předmětů, kolem plno policistů, reflektory, moderátorka vzrušeně mluvila. Podle slunce se to točilo sotva hodinu před setměním.

„Co se stalo?" kývl jsem k televizi.

„Vy to nevíte?!" recepčnímu zasvítily oči: „Někdo povraždil zemědělskou rodinu, sotva třicet kilometrů od Bangkoku. Prý je mučili a prý to udělal nějaký běloch!" Významně zvedl obočí. Proč všichni tak rádi hlásají morbidní zvěsti? Pohladil jsem si vousy:

„Tak běloch?"

„Mají jeho kreslenou podobu, když chvíli počkáte… Vidíte?! Zrovna ji ukazujou!" bodl prstem k obrazovce.

Ve skutečnosti vypadám daleko líp. Na identikitu jsem měl kratičkého ježka, nízké čelo a hranatou, brutální bradu.

Recepční se na mě kradmo podíval a vypadal trochu podezíravě. Naštěstí orientálcům připadají všichni běloši stejní, stejně jako oni nám.

„To bude nějaký Rus nebo Ukrajinec, vidíte ten nos a tu bradu?"

řekl jsem autoritativně.

„Skutečně! Možná byste to měl říct na policii.“

„Možná řeknu… Co bylo ještě ve zprávách? O tom?“ projevil jsem standardní krvelačnost.

„Muselo se to prý stát krátce po poledni. Mučili je – prý hodně ošklivě – pak je popravili mečem. Asi něco kolem drog, pěstuje se tam v okolí mák…“ Recepční zmlkl a vrhl po mně další kradmý pohled. Přestože je v Thajsku za drogy trest smrti, kšeftuje se tu s nimi ve velkém, to ví každý.

„No jo. Tak dobrou,“ klepl jsem do pultu. Bohužel jsem mu nemohl říci, že to, co ho v televizi tak vzrušuje, možná brzy zažije na vlastní kůži – i s mučením.

Wries a Van Vren jsou mi téměř v patách.

*** * ***

„Takže bod číslo tři: víc peněz,“ zamumlal jsem, zabouchl popelnici za rybinovou konfekcí a nasadil si černé brýle – v nočním Bangkoku je to docela normální.

Nepršelo, vzduch se příjemně ochladil, foukal slabý vítr a nad nekonečnými neony dokonce svítil měsíc.

Když jsem tentokrát došel do míst, kde sviští limuzíny, policisté si mne ani nevšimli – takových jako já tu chodilo nepočítaně.

„Ahoj,“ pozdravila mne pihatá dívka s ňadry odvážně se pohupujícími v odvážném triku.

„Ahoj,“ naznačil jsem prázdnou kapsu. Rázem bylo po nadějně se rozvíjejícím přátelství. Prostitutky všech druhů, barev, chutí, vyznání, velikostí a pohlaví byly doslova všude a tlupy německy hovořících turistů je braly hákem jako útočící afrikakorps.

Já jsem hledal něco jiného: vysoké honosné domy pro místní pracháče; vysoké honosné domy s podzemními parkovišti. Potřeboval jsem scénu, která se v každém velkoměstě děje mnohokrát za noc: přepadení, lépe však pokus o znásilnění. Totiž, situaci okolo peněz jsem si rozvážil už ve vaně: ukrást boty a brýle, když jde o život, ano; násilí a loupeže nikdy.

*** * ***

Pompézní věžák s lesklými termoskly, téměř mrakodrap, jsem si vybral ne proto, že stál trochu osamoceně v malém parku, ale proto,

že se do něj dalo velmi lehce proklouznout – toho jsem si jistě nevšiml sám, ale spíš je podplacený noční hlídač. Tak se to obvykle dělá, a je-li to dobře zorganizované, dává hlídač tipy, kdy přijíždí někdo na oholení.

* * *

Parkoviště má pět undergroundových pater, číslováno odshora dolů, přičemž polovina horního jsou drátěné klece plné mopedů a těžkých, drahých motorek.

Protože nejvyšší patro bylo příliš plné a bylo v něm až nezdravě kamer, usadil jsem se v druhém – ve stínu za žlutým datsunem. Pak už stačilo jen poslouchat a čekat.

O půl dvanácté jsem uslyšel luxusní předení benzínového mnohoválce a tmavomodrý sportovní mercedes kabrio proplynul do nižších sfér.

To bude ono.

* * *

Kamery tady vespod byly velmi řídké, navíc nepohyblivé, tak jsem mohl jít téměř normálně, bez ukrývání. Sundal jsem si brýle, schoval je do pouzdra, a jak mercedes zatáčel, gumy na speciální zelené barvě hlasitě hvízdaly.

* * *

Mám vždycky radost, když mé plány vycházejí. Jen co předení vozu utichlo, ozvaly se rychlé kroky několika párů nohou a vzápětí zdušené zaječení a cinkot a řinčení vysypané kabelky.

Ženská! Tak to mám vážně kliku. I moje hrubé podrážky na barvě trochu pískaly, tak jsem raději zpomalil.

* * *

Vykoukl jsem do nejspodnějšího patra – záď tmavomodrého mercedesu se leskla v záři jediné žárovky, ty další až dozadu ke zdi nesvítily a jediná kamera kupodivu mířila na druhou stranu, než měla.

Tři muži v černých kuklách tiskli mladou ženu ke kapotě auta sotva pár metrů za hranicí světla. Sukně už byla dole, nohy daleko od sebe a teď jí jeden téměř něžně přejížděl špičatým zavíracím nožem po lýtku: přesněji, páral jí černou punčochu. Žena měla ucpaná ústa,

tiše plakala, ale celkem rozumně se nebránila. Nůž vypadal ostře.

Jehlové podpatky vrhaly dlouhé stíny.

Zjistil jsem, že mi přes ty desítky a desítky vražd, které jsem spáchal v uplynulém roce, násilí na bezbranných vadí asi tak stejně hodně jako dřív; mám Noční klub hluboko pod kůží.

Nůž dojel nad koleno.

Ještě chvíli jsem počkal a pak se do páravého zvuku ozvalo tiché zapištění gumy.

Jakoby podrážky.

* * *

„Vypal, bělouši!“ Ten co dívce klečel na ramenou, vytrhl revolver a namířil na mě. Žena byla nejen mladá, ale i hezká.

„To znělo dost rasisticky,“ šel jsem dál. Lidé obvykle po druhých nestřílejí: to chce buď trénink, nebo vážnou duševní poruchu. Těm, kteří míří, zbraň většinou jen překáží.

Když jsem překročil hranici stínu, použil jsem upíří zrychlení. Muselo to vypadat, jako bych zmizel a v příštím zlomku vteřiny se objevil o deset metrů jinde.

„Hezká bouchačka,“ to už jsem měl revolver v ruce. Ten s nožem přestal párat punčochu, a jak se lekl, bodl po mně: byli to naprostí amatéři – držel tu kudlu jako vidličku.

„To je nůž, ne jídelní hůlky,“ řekl jsem káravě. To už měl vykloubené dva prsty a já zacvakl čepel.

Třetí útočník se moudře pokusil utéci.

„Půjdeme támhle dozadu, chlapci. Potřebuju vám něco důvěrného.“ Držel jsem toho třetího za zkroucenou ruku, div hlavou nedřel o podlahu, a ty zbylé dva jsem tam dokopal. Když jsem je slušně požádal, stáhli si masky.

Byli to kluci, osmnáct let, možná míň, podle oblečení z bohatých rodin – olupování a znásilňování je na nudu fakt nejlepší. Znám to z Prahy.

Čistě náhodou jsem přestal dávat pozor a ten, co měl předtím revolver, nečekaně zkusil kung-fu. Zřejmě šéf. Kupodivu, stál jsem tak špatně, že jsem si o to doslova koledoval. Dostal jsem tvrdý úder do brady, zapotácel se a zkroucená ruka toho třetího mi vyklouzla. Věděl jsem, že se dívka dívá, oči přes půl obličeje, a stál tak, aby viděla,

jak dostávám. Oběti, které byly právě zachráněny, bývají v šoku, takže ani nevolají o pomoc, ani neutíkají, čili času na divadlo dost a dost.

* * *

Chvíli jsem s chlapci provozoval boj muže proti třem, a dopadlo to tak, že oni utekli (jednoho museli podpírat) a já po několika vratkých krocích padl na kolena, zavírací nůž hluboko v rameni.

Jak jsem si ho tam sám zabodl, si dívka nemohla všimnout. Ani toho, jak jsem si nejdřív rozepnul a shrnul košili, abych si ji nezničil.

* * *

„Jste v pořádku, pane?!“ přešla po thajské kulometné dávce do angličtiny. Snažil jsem se jí moc nedívat na holé nohy.

„Já… Já nevím,“ trochu jsem chraptěl: „A vy, slečno?“

„Neublížili mi, nestihli to…,“ v rukou drtila rozpárané punčochy a v očích se jí objevilo přesně to, co se objeví v očích každé princezny, kterou právě zachránil bílý rytíř.

„Zavolám sanitku a policii,“ zamrkala a otočila se k vysypané kabelce. Elegantní mobil ležel pěkně uprostřed.

„Ne, prosím, ne policii… Tohle nic není,“ mávl jsem rukou, těžce vstal a zapotácel se. Podle očekávání přiskočila a podepřela mne.

„Máte v rameni nůž!“ Oči má opravdu nádherné.

„To je jen…,“ chtěl jsem říct škrábnutí, ale to už by mohlo být přespříliš. Radši jsem se znovu zapotácel: „Dám vám svou košili, ti syčáci vám zničili…,“ cudně jsem odvrátil zrak od těch nohou.

„To je…,“ trochu popotáhla, „to je dobré, mám v autě plášť… Proč nechcete sanitku?! Vykrvácíte! Dostanete sepsi!“

„Ale ne, já se z toho vylížu. Na shledanou, slečno.“ Vykročil jsem ke schodišti, naposledy se na ni usmál a udělal přitom oči umírající laně.

„Ne! Stůjte! Postarám se o vás tedy sama!“ Nestačil jsem uvrávorat ani tři kroky, když mne znovu chytla.

V duchu jsem se zašklebil – fakt miluju, když mé plány vycházejí. Navenek, jen se mne dotkla, jsem znovu padl na kolena – opatrně, abych si neodřel kalhoty. Dívka mi pomohla vstát, opřela mne o záď mercedesu, vklouzla do pláště, sesbírala věci do kabelky, zatáhla střechu, klaply zámky a za chvíli jsme byli ve výtahu.

Bílý rytíř, navíc tajemný bílý rytíř, a ještě ke všemu raněný bílý rytíř, tomu žádná neodolá.

* * *

„Posaďte se sem, prosím," spustila mne na okraj kulaté vany obložené kachlíky se světlounce modrými malbami čínských draků – každý byl jiný, takže ruční práce. Byt, co jsem zahlédl, byl vpravdě milionářský: v posledním patře, na asijské poměry až neuvěřitelně velký.

„Nevyděsím manžela?"

„Jsem sama," řekla bez rozpaků. Takže buď luxusní prostitutka, nebo emancipovaná žena, která rodinný život obětovala kariéře – a podle všeho se jí daří, ať dělá co dělá. V ostrém žlutém světle odraženém od zrcadel a vyleštěné keramiky už tak mladě nevypadala, přesněji, nevypadala jako dívka – mohlo jí být těsně přes třicet, ale zato s dokonalou údržbou. Módní návrhářka, právnička, televizní moderátorka… Na návrhářku je oblečená příliš střízlivě, na…

„Dezinfekce, obvazy, náplast," otočila se od lékárničky a rozložila to na pult vedle umyvadla.

Unaveně jsem se usmál. Ve výtahu jsem si snažit tu trošku krve, která kolem zavíráku vytekla, co možná rozmazat, aby to vypadalo aspoň trochu dramaticky.

„Ten nůž musí ven," přestože tam stála jen v horní části kostýmu, kalhotkách a jehlových podpatcích, do hlasu jí pronikla autorita člověka, který je zvyklý rozhodovat – takže emancipovaná varianta.

„Tohle zvládnu sám," řekl jsem, když se téměř bez zaváhání natáhla po černé střence. „Připravte si obvaz, prosím… Teď!"

Poslechla a přimáčkla na ránu čtverec mulu, jen jsem kudlu vytáhl – tak nemohla vidět, že během vteřiny už tam zbývá jen rychle mizející jizva.

Hlasitě jsem zasyčel, přivřel „bolestí" oči a zakrvácený nůž zarachotil o kachlíky. Když mne zachytila, abych po zádech nespadl do vany, přehmátl jsem a podržel si obvaz sám.

„To je dobré," řekl jsem statečně.

„Málem jste omdlel!"

„Ale ne…," zavřel jsem oči a zakýval se.

„Pane!"

„V pořádku, v pořádku… Mohla byste… trochu toho peroxidu, čerstvý obvaz, náplast?“

„Ano. Hned.“ Zatímco stříhala leukoplast (ruce se jí třásly jako stoletému alkoholikovi), „vydezinfikoval“ jsem si ránu, a když jsem zase zasyčel, přimhouřila lítostivě víčka. Pak už jsem si držel čtverec gázy na rameni a ona mi ho tam nešikovně lepila příliš dlouhými bílými pruhy.

„A co vy? Nepotřebujete lékaře? Neuhodili vás?“ začal jsem se zajímat.

„Ne jen mi vytrhli kabelku a pak… a pak…,“ napětí se uvolnilo v slzách. Dala si dlaň před oči a sklesla na vanu vedle mě. Chvíli jsem ji držel zdravou paží kolem ramen, pak jsem vstal a začal si oblékat košili. Že mi to jednou rukou moc nejde, jsem nemusel ani hrát.

„Děkuji za pomoc, slečno. Jestli vás uhodili, zajděte radši k lékaři… A i tak, promluvte si o tom s někým, nedržte to v sobě. Hm,“ pokrčil jsem rameny, „na shledanou.“

„Prosím?“ zvedla uslzený zrak: „Kam chcete jít?!“

Používá nějaký kvalitní mejkap, protože se jí vůbec nerozpíjel.

„No…,“ trochu stydlivě jsem zarejdil pohledem, „myslel jsem, že přespím tady v garáži, proto jsem tam ostatně byl. Přišel jsem o doklady, o kreditky, o batoh… Ale to vás nemusí trápit. Na shledanou.“ Vrazil jsem ramenem do veřejí, tiše zasténal a rychlým potácivým krokem se hrnul ke dveřím z bytu. Trvalo jí to trochu déle, než jsem čekal (přece jen, třicítky už na bílé rytíře nevěří tak moc), ale dostihla mě, ještě než jsem stihl vyháknout pojistný řetěz:

„Přespíte tady, mám ložnici pro hosty. A bez diskusí.“

Sice se trochu zpozdila, zato pevnost jejího rozhodnutí byla chvályhodná.

„To nemohu přijmout.“

„Musíte!“ div mi nezkroutila ruku.

Divím se, že lidé na tyhle prastaré triky pořád skáčou.

*** * ***

„Jsem nezdvořilá, omlouvám se,“ napřáhla paži těsně potom, co mne přikryla: „Helen Trang.“

„Helen, hezké jméno,“ unaveně jsem se usmál: „Stuart, Stuart J. Samuel.“

Vskutku nejvyšší čas se seznámit: boty jsem si sice zul sám, ale se zbytkem mi (naprosto neodmítnutelně) pomáhala, a nakonec mne navlékla do pánské noční košile (taky pro hosty). Měl jsem trochu strach, abych nepřehrával, ale zřejmě jsem simuloval přesvědčivě.

„Ať se vám hezky spí, Stuarte. Zítra nikam nespěchejte, ráno vám připravím snídani i něco k obědu, a z práce se vrátím brzo, kolem druhé, tak na mne počkejte, ano?“

„Ano,“ řekl jsem už se zavřenýma očima.

* * *

V noci se na mne byla třikrát podívat, naštěstí jsem ji vždy slyšel, tak jsem včas začal dýchat; pořádně si odpočinu, až odejde do rachoty. Přestože už jsem tak v pořádku, stále se po letu přes bažiny cítím unavený.

Přemýšlel jsem, jestli kontroluje, zda jsem neumřel nebo zda jí nebílím byt, ale napotřetí si sedla na postel, pohladila mě po čele a zašeptala něco thajsky. Znělo to docela hezky.

Takže i emancipované asijské třicítky věří na bílého rytíře. Všechny ty Esmeraldy mají přece jen něco do sebe.

* * *

Přišla se na mě mrknout, ještě než odjela do práce, a ložnici naplnila příjemná vůně drahého parfému. Dvě hodinky jsem si zdříml, vzbudil se, nasoukal do županu pro hosty a vydal se na obhlídku bytu.

V obývacím pokoji bylo velké akvárium plné naprosto roztodivných ryb, knihovna nacpaná právnickou literaturou a psací stůl, který rozhodně nebyl jen dekorací: vedle telefonu a hromad složek, papírů a novin ležel šviháckýnotebook připojený k síti. Dále jsem zjistil, že výhled z oken je téměř úžasný: mrakodrapy ve středu města plus malebná změť původních dřevěných domů ježících se anténami a mísami satelitů. Park hluboko pod věžákem vypadal šťavnatě, s malými jezírky, vodotrysky a rozšklebenými sochami místních bohů; takhle z výšky se to jevilo jako barevné souměrné ornamenty.

Žádný odposlech ani kamery jsem nenašel, jen čidla bezpečnostního systému – byl vypnutý.

„Co s tímhle?“ na snídaňovém pultu oddělujícím supermoderní nerezovou kuchyň od obýváku jsem měl připravené oblíbené ovesné

müsli. O keramickou misku byl opřený vzkaz:

Mléko je v lednici, jinak sněz, co chceš.
H.

Zalil jsem müsli mlékem, uvařil kávu, chvíli počkal a spláchl to do záchodu. Trochu zkratka, zamyslel jsem se nad vířící vodou, ale jinak to v podobných případech nepůjde; špinavé nádobí jsem naskládal do dřezu.

Vysprchoval jsem se a umyl ramenní nůž (nejdřív jsem si udělal zaschlou krví flek na kůži a znovu to přelepil). Pak jsem se – stále v županu – rozvalil po pohovce, sebral z konferenčního stolku ovladač a pustil televizi. Nejen postel má po roce spaní v hamace své kouzlo.

Procvakal jsem se na CNN, nic zajímavého, pak na THAINEWS LINE – thajskou stanici pro cizince. Vyšetřování včerejšího masakru zvedalo stále větší a větší vlny zájmu, jelikož v polích byly nalezeny další tři mrtvoly, a nějaký zručný kameraman s dlouhým objektivem je nafilmoval přesně v okamžiku, kdy je odkryli, aby si je mohl prohlédnout červeně zabahněný detektiv. Těla se přes noc nafoukla a hemžila hmyzem, ale stopy po krutém výslechu byly jasně viditelné. Během deseti minut ten záběr opakovali třikrát.

Přemýšlel jsem, jak rychle mne Wries a Van Vren mohou najít, a myšlenka na letiště a rychlé vymizení z Thajska se zvolna rozplývala v mlhách: I přes šest milionů obyvatel je v Bangkoku sotva pár set lidí odpovídajících mému popisu, možná i méně, a hlídat terminály je víc než jednoduché. Loď bude bezpečnější, navíc, do letadla bych se nedostal bez pasu a sháňka po nějakém by byla to samé, jako bych si stoupl na podstavec a ječel: Tady jsem! I úvahu o cestě na české zastupitelství a hře na okradeného turistu jsem zavrhl: nesmím udělat nic, co by V+W mohli předvídat příliš snadno. Tím, jak rychle se mi dostali na stopu, prokázali, že buď umějí, nebo stejný postup volí každý, kdo uprchl z lodi paní Dao, nebo je síť jejich informátorů hustší, než si dovedu představit, nebo všechno dohromady. Při vzpomínce na loď paní Dao jsem se zachvěl, ale spíš než na loď to byla vzpomínka na trest, který mne tam čeká.

Stříbrný řetěz.

Jak je na tom asi Denisa.

* * *

Kolem jedenácté zazvonil telefon.

„Ano?“ řekl jsem opatrně.

„Stuarte, jak ti je?“

„Stu…? („To jsi ty, hňupe,“ řekl Ten druhý.) Aha. Ano, daleko lépe než včera. Děkuju za snídani, Helen.“

„To je nejmenší, co pro tebe můžu udělat. Přijedu trochu dřív – když vydržíš, uvařím oběd.“

„To bude skvělé,“ navzdory radostnému tónu jsem se nešťastně zašklebil. Já trouba! Měl jsem si vymyslet něco jako Hanako, o alergii a tak, teď jsem idiotsky řekl, že jsem snídal, takže…

„Stuarte, jsi tam?“

„Ano, jistě. Prosím tě, Helen, můžu použít tvůj počítač a mrknout na internet?“

„Proč ne, když to zvládneš,“ poťouchle se zasmála, „musím končit, tak v půl druhé.“

„Ahoj,“ položil jsem sluchátko a přitáhl si notebook. Proč bych to neměl zvládnout, zavrtěl jsem hlavou a odklopil displej, co si o mně myslí?!

Vzápětí jsem pochopil: Windows v thajštině vypadají krajně neovladatelně.

* * *

Než se Helen vrátila, oblékl jsem se a obul si i boty. Přestože jsem si zprvu myslel, že tady budu moci pár dní zůstat, došlo mi, že to naopak budu muset vzít hákem. Totiž: Wries a Van Vren se od zemědělců určitě dozvěděli, že mám jen triko a kraťasy a že jsem špinavý a bez peněz – a možností, jak se zcivilizovat a rychle obohatit a neupozornit přitom na sebe, není mnoho. Když podplatíte nějakého detektiva, který obvolá laciné hotely, jiného, který zjistí všechny neobvyklé věci, ke kterým se v posledním dni připletl běloch… Jinými slovy, Wries s Van Vrenem už můžou být ve výtahu. Navíc to mají zjednodušené tím, že po včerejších vraždách místní sledují osamocené cizince obzvlášť bedlivě.

A ve zdejším výtahu je kamera, a jak jsem včera hrál zraněného, všiml jsem si jí trochu pozdě.

Chvilku před jednou vstoupil do vysílání THAI NEWS LINE reportér z přenosového vozu s horkou zprávou. Mluvil thajsky, na obrazovce běžely anglické titulky, ale já je nepotřeboval, stačil obraz: v černém pytli, který právě vynášeli z hotelu Růžový sen, nemohl být nikdo jiný než pan recepční. Následovala znovu má kreslená podobenka, tentokrát s vousy.

Radši jsem televizi vypnul a otevřel dveře do haly, abych nepřeslechl zvuky z chodby.

* * *

V bytě bylo slyšet jen bublání akvária a slaboučký ruch dopravy kdesi hluboko dole. Ryby rytmicky kývaly ploutvemi, zíraly na mne a klapaly tlamičkami. Já na ně zíral taky, ale podstatně hladověji.

V půl druhé a sedm minut přišla Helen, tak jsem schoval šestiraňák po zlodějovi pod křeslo. Je to krátká osmatřicítka, na Wriese a Van Vrena naprosto neúčinná, ale přece jen, pažba v dlani uklidňuje. Díval jsem se, jak Helen pečlivě zamyká, a protože jsem dveře už předtím prohlédl, vím, že jsou celkem pevné – takzvaně bezpečnostní.

Když mne Helen spatřila, obličej se jí rozsvítil úsměvem, hned se ale ovládla:

„Koupila jsem kaviár a šampaňské a… jak se to řekne anglicky… asi humři. Máš rád humry, šampaňské a toasty s máslem a kaviárem?“ znovu se na mě zpoza obrovské papírové tašky usmála.

Mám! A jak! Chci být člověééék!

Podle těch úsměvů jsem zjistil, že jsem v ní vzbudil asi i nějaké hlubší city. Tím hůř. Svou přítomností ji vystavuju smrtelnému nebezpečí.

„Mám to rád, ale nebudu jíst.“ Oči za taškou se rozšířily ani ne nad tím, co jsem řekl, ale jak jsem to řekl.

„Proč?“ řekla ublíženě.

Tušil jsem, že není čas na oblbovací hry. Z hotelu je to sem sotva devět kilometrů a recepční to schytal ještě v noci:

„Nejím…!“

„Ale snídaně ti…!“

„Poslouchej, prosím,“ z výrazu mého obličeje škytla.

„Včera to nebyla náhoda, vyhlížel jsem, až někoho přepadnou,

abych mu pomohl a vetřel se k němu do bytu…," na krční páteři, tam, co se vždy tiskla kumulovaná nálož, jsem ucítil známé svrbění.

„Ale…!"

„Přepadli tě skutečně, já ti skutečně pomohl, ale udělal jsem to jen proto, že něco potřebuju."

„Co?" tak jakoby vzlykla.

„Dva tisíce dolarů, jeden v malých bankovkách, pokud možno."

Papírová taška bouchla o koberec a pukla. Koupila pravý francouzský šampus, tři lahve, a humři byli nádherně do červenooranžova a kývali tykadly a kaviáru bylo snad kilo. Jedna z lahví se dokutálela k noze stolu, cinkla o ni a Helen začala plakat. Když emancipovaným třicítkám začne ujíždět poslední bílý rytíř, není to lehké.

Ani pro mě nebylo.

„Dohrál bych to do konce, ale tím, že tu jsem, tě ohrožuju… Vidělas ty mrtvé ve zprávách, ty zemědělce? A recepčního?"

Vyděšeně si přikryla pusu a téměř jsem slyšel, jak jí to v hlavě cvaká: on je běloch, tamto je běloch, on je on!

„To udělali ti, co mne hledají, ne já; ale je pravda, že jsem všechny ty lidi nedávno potkal – takhle na mne ti, co mne hledají, poštvali nejen policii, ale všechny Thajce. Je velmi pravděpodobné, že najdou i tebe – až se budou ptát, řekni jim úplně všechno, nelži, nic nezamlčuj – je to důležité, protože mně nepomůžeš a sobě ublížíš. Nemáš šanci uniknout, neochrání tě ani armáda, ani útěk za hranice, nic. Zachováš-li se podle mé rady, přežiješ." Teď jsem lhal, ale třeba ji za rychlé odpovědi zabijí nějak milosrdně. „Nyní ty peníze. Samozřejmě ti je vrátím, ne hned, tak do roka, s desetiprocentním úrokem."

Snažila se sbírat rozcházející se humry a plakala. Necítil jsem se dobře, takhle si zahrávat s lidmi… Uslyšel jsem výtah.

„Prosím, ty peníze!"

„Co… co tvoje zranění?"

„V pořádku."

„Tos ale nemohl hrát!"

„Mohl."

„Ale…"

„Spěchej, prosím."

Kupodivu se zvedla, hodila humry do dřezu, opláchla si ruce a

otevřela trezůrek za indickým obrazem. Věděl jsem, že tam je, ale elektronický zámek je na mě bez nářadí moc. Na chodbě se ozvaly dvoje kroky. Poslouchal jsem je tolikrát, jak mi chodí po palubě nad hlavou, že nebylo pochyb.

„Tady," podala mi Helen svazek dolarů, „nevím, celé dva tisíce to asi nebud…"

„Jsou za dveřmi," zašeptal jsem a schoval přeložené bankovky do kapsy, „pamatuj si, co jsem říkal: nelži jim, mně tím nepomůžeš, sobě ublížíš," před vnitřním zrakem mi prolétla dívčí tvář bez očí rozšvihaná drátem.

Zvonek zněl jako čínská zvonkohra.

„Co… co chceš dělat?" zase slzy.

Postavil jsem se k oknu a podíval se dolů. Nejde otevřít, vzduch se stará klimatizace. Polkl jsem.

Znovu zvonek.

Wries s Van Vrenem jsou nejlepší lék na závrať, jaký znám.

Zvonek.

Zavřel jsem oči, zhluboka se nadechl a zase je otevřel. Dveře se otřásly pod těžkým úderem – cihly povyjely a veřeje se napůl vytrhly ze zdi.

„Dík, Helen," usmál jsem se, prokopl sklo a skočil.

Zavřete oči, odcházím!

*** * ***

Vždycky jsem měl strach z výšek, ale je hezké umět si poručit a překonat se. S Wriesem a Van Vrenem za zády to skutečně není nic obtížného – zjistil jsem, že z nich mám vpravdě smrtelnou hrůzu.

Padal jsem podél lesklé determální plochy, kolem vířily střepy, vzduch řval a měl jsem pocit, že stále zrychluju. Ten druhý po krátké úvaze na téma, že rychleji než dvě stě padesát kilometrů za hodinu padat nemůžu, už jen ječel.

Deset metrů nad zemí jsem zahájil levitační brzdný manévr – ani jsem se nemusel moc snažit, šlo to docela samo – přesto jsem se do trávníku zaryl až nad kotníky. Střepy z rozbitého okna mne naštěstí předlétly – naštěstí proto, že zmasakrovaly dva keře a z jednoho okrasného stromku udělaly skinheada.

Nebyl jsem tak vyčerpaný jako po vodorovném letu přes bahno,

to ne. Ale jinak mě to zase pěkně vzalo.

* * *

Vystoupil jsem ze šťavnatého zeleného koberce a oklepal si z bot červenou hlínu. Dobrá zpráva byla, že kosti i boty náraz vydržely. Špatná, že jsem slabý jako dítě.

Vedle parku klokotala ulice.

„Taxi!“ nasadil jsem si brýle a mávl na projíždějící vůz. S pištěním pneumatik vykličkoval z provozu a zastavil.

„Do přístavu,“ zhroutil jsem se na zadní sedačku.

Lidé, kteří viděli mé přistání, stále ještě nevěřícně zírali, brady na prsou.

Chlap za volantem stiskl klakson a brutálně odbočil – zřejmě standardní bangkokský manévr.

„Nevypadáte dobře, pane,“ mrkl na mě v zrcátku.

„Jste doktor, nebo taxikář?!“

* * *

Nejdřív jsem se nechal dovézt na rybí trh a koupil čtyři dvoukilové ryby. Byly živé a plavaly ve velké průhledné igelitce.

„S tím mi do auta nes…!“

„Jeď!“

„Ale…!“

Posunul jsem si brýle a udělal do zrcátka upíří oči. Manévry ještě zbrutálněly, ale stáhl hlavu mezi ramena a už nemluvil. Tři uličky před barem, kde jsem včera opáčil ty dva, jsem na sedačku hodil desetidolarovku a vůz smykem sklouzl k chodníku.

„Přeju hezký den, příteli.“

Věděl jsem, že ho Wries s Van Vrenem najdou do půl hodiny.

* * *

Vstoupil jsem do baru, a ne že bych ho našel tak snadno, jak se z této jednoduché věty zdá – s mým orientačním smyslem to nebyly tři uličky, ale přinejmenším deset.

Panovala stejná zvuková i pachová kulisa jako včera.

„John! Ahoj Johne!“ Mimi radostně zamávala od pultu. Opřel jsem se vedle ní a ryby nespokojeně zašplouchaly.

„Pivo?“ I barman byl stejný.

„Jedno pro slečnu, pro mě jen skleničku," pustil jsem další bankovku.

„Velký Johne, ráda tě vidím. Dneska ti to sluší – hlavně ten ocásek," pohladila mě po vlasech.

„Co další sázka, Mimi?" zašklebil jsem se. „Myslíš, že to chlapci unesou?"

„Chlapci unesou všechno… krom páky," vycenila zažloutlé zuby se skvrnami rtěnky.

* * *

Tlustší společník i pan Ji seděli tam co včera, jen místnost byla poloprázdná, byť smrděla stejně.

„Pan John," oba mi lehce (a ostražitě) kývli a pozorovali mé ryby.

„Zdravím, pánové, co sázka?"

„Jaká? O co?"

„O tohle," hodil jsem na stůl tři stodolarovky.

„Zajímavé," zasvítily oči Tlustšímu společníkovi, „o co jde?"

„Vsaďte se, že do dvou minut zabiju tyhle ryby a vypiju všechnu jejich krev."

„Blbost! Špatnost! Hloupost! O tohle se sázíte v Evropě?!"

„V Evropě ne, u nás jo."

„To nemůže stihnout," řekla Mimi.

„Už jednou jsme mu naběhli a víme, že potřebuje prachy…," Tlustší společník mi ostře hleděl do očí, pak vzal tašku s rybami a ostře hleděl do očí jim: „Minutu a půl."

„Beru."

Plácli jsme si a on k mým třem stovkám přidal tři jejich.

„Sežeňte prkýnko, sekáček a utěrky!" křikl do shlukujících se čumilů. Všichni nadšeně ukazovali na ryby, na mě, klepali si na hlavu a sázeli se o sto šest.

Věděl jsem, že mi na to skočí; kdybych pil krev na veřejnosti, hned by mě někdo prásknul, na hledání temných koutů nemám čas, ale jako sázka pošahaného bělocha je to naprosto legitimní.

„Tři, dva, jedna, teď!" Zmáčkl Tlustší společník stopky.

* * *

Stihl jsem to za dvě minuty dvacet šest sekund. Kdybych se tro-

chu snažil, možná bych to dotáhl i pod minutu a půl, jenže by se mi mohlo udělat špatně, takhle hltat.

„Vyhráli jste, sakra!“ bouchl jsem sklenicí do stolu, říhl a cítil, jak mi žilami proudí síla. Teď pár hodin klidu…

Kroužek se zvolna rozpadl, ryby jsem dal kuchařovi a někdo přišel uklidit poprasený stůl.

„Není ti šoufl, Johne?“ Mimi se tvářila účastně.

„Trochu. Trochu dost.“

„To je taky nápad, pít rybí krev! Celej *evropskej!“* vrtěla hlavou.

*** * ***

„Potřebuju ještě něco,“ složil jsem se na židli, když jsem se vrátil z dobrodružné výpravy na místní záchod. Měli tam ale umyvadlo a dokonce i mýdlo.

„Myslel jsem si, že něco budeš chtít,“ kývl Tlustší společník a v očekávání dalších zisků se nachýlil nad stůl.

Popatřil jsem mu do očí, a přestože skrz zrcadlová skla nemohl nic vidět, trochu zbledl – asi instinkt hráče. Naklonil jsem se těsně k němu:

„Potřebuju pistoli, glock sedmnáctku, šest zásobníků a sto nábojů. Potom potřebuju místo na lodi, směr Evropa. Budu pracovat zadarmo a nikdo se mě nebude na nic ptát.“

„Dva tisíce dolarů.

„Patnáct set.“

„Dva tisíce.“

V jakoby zoufalém gestu jsem mu stiskl dlaň. Má pěkně pružné kosti.

„Dobře, patnáct set.“

„Do dvou hodin.“

„Nejdřív zítra do večera.“

Palec a ukazovák levé ruky jsem obalil kolem silnostěnné pivní lahve a stiskl. Tlustší společník se na ni díval poměrně vyděšeně – praskla jako nic. Pak se ještě vyděšeněji podíval na svou ruku, stále schovanou v mé pravé dlani:

„Do dvou a půl hodiny stačí?“

„Tlustší společníku, miluju tě.“

*** * ***

Pan Ji odběhl, a když se za dvě hodiny a čtyři minuty vrátil, nesl balíček. Odsunul jsem se ke zdi a Mimi si sedla tak, aby nikdo nic neviděl. Glock byl úplně nový, kvůli konzervační vazelíně šel ztěžka, ale to spraví hadr a trochu oleje.

„Patrony, zásobníky…," zkusil jsem pružiny, „výborně. Co loď?"

„Jmenuje se Courage a pluje do Kalkaty – jiný směr Evropa bez otázek není. Kapitán je buď Francouz, nebo Ital, otrokář, proto souhlasil tak rychle. Vás, Johne, ale prodá těžko," pan Ji se zachichotal. Celkem rozumně mi nelhal, tušil, že bych se jednou mohl vrátit.

„Jak to může do Kalkaty trvat dlouho?"

„To podle toho, kde budete stavět a kam budou kšefty – vozí kargo, jak to přijde."

„Fajn," sáhl jsem do kapsy a odpočítal na koleno šestnáct stovek. Zbylo mi osmdesát dva dolarů, tak jsem padesátku ubral.

„OK?" počkal jsem, až to Tlustší společník přepočítá.

„Služebník," zazubil se.

„Odkud Courage odjíždí?"

„Odvedu vás tam," pan Ji se podíval na hodinky, „zatím máme čas."

Seděli jsme asi hodinu, tlachali o ničem a pomohl jsem jim oškubat tlustého Číňana. Přišel a tvrdil, že je odborník na něco jako čínskou variantu skořápek. Na mé oči se jeho prsty hýbaly jako smečka ožralých hlemýžďů.

Když jsme ho poslední peckou, kterou se chystal oholit nás, oholili my, proklel mě a odešel. Dostal jsem třetinu zisku a pan Ji mi vyměnil thajské bankovky za dolary. Stovka se hodí vždycky.

„Nechceš s náma pracovat, Johne? Vážně ne?" zeptal se mě asi po sto padesáté šesté Tlustší společník.

„Půjdem," kývl jsem na pana Ji. Jak někdo zrovna přecházel z herny do baru, zahlédl jsem v kotoučích dýmu charakteristický obrys buřinky.

*** * ***

Zase ten strach, nedokážu ho potlačit. Chytl jsem pana Ji za ruku, že čas dopíjet minul, a ukázal k záchodům. Zavrtěl hlavou, ale to už jsem ho táhl za sebou.

„Aha," řekl jenom, když jsem vytrhl mříž, která tu byla místo ok-

na.

* * *

Za zády se nám ozvalo prásknutí rozražených dveří. Prohodil jsem pana Ji na ulici a skočil za ním, balíček s glockem v ruce. Pan Ji dopadl na špičky, lehce jako baletka:

„Nemohli bysme je přeprat?“

„Ani náhodou.“

Zdálo se mi, že trochu zešedl (taky viděl, jak jsem rozmáčkl láhev):

„Potom tedy budeme utíkat opravdu rychle.“

Jak řekl, tak se stalo.

Pan Ji měl zdejší urbanistický chaos dokonale v hlavě. Já byl po třetí odbočce dokonale ztracený. Hnali jsme se mezerami mezi dřevěnými domy (kde jsem musel běžet bokem, jak byly úzké), pod nohama se rozprchávala hejna potkanů a mlaskalo cosi, o čem jsem ani nechtěl vědět, co to je. Všechno smrdělo hnijícími rybami, hnijící zeleninou a rozloženou močí.

Vyřítili jsme se na ulici, kde se oběma směry valil obvyklý proud mopedů, buvolů, dvoukoláků, motorových trojkolek a oslů, a nad kterou se na šňůrách od domu k domu sušilo prádlo a táhly vyšívané reklamy v thajštině. Tohle nebyla turistická čtvrť, to byl autentický starý Bangkok.

Pan Ji zpomalil na rychlou chůzi, oba jsme sklonili hlavy a zmizeli v davu.

* * *

„Poznají, že míříme do přístavu,“ vyhnul jsem se prodavači malinkých lahviček s temně fialovým obsahem.

„V Bangkoku nejde mířit jinam – přístav má desítky kilometrů,“ pan Ji se omluvně uklonil ženě, do které vrazil ramenem.

„Tak to jo.“

Znovu uličky, které tentokrát trochu klesaly. Domy podél nich začaly být na pilotách, všude visely sušící se rákosové rohože, smrdělo bahno a rozpadaly se staré sampany.

Za chvíli jsme došli k vodě.

Protože stmívat se začne až za hodinu, říční trh dosud trval. Co trval – kypěl, kvasil až vřel. Četl jsem o tom včera ve výloze cestovní

kanceláře, ale přesto mě ten nekonečný vratký proplétající se mumraj překvapil. Hladinu skoro nebylo vidět, samý široký rákosový klobouk, hory zboží několikrát vyšší než loďky, záďová vesla, prskající dvoutaktní motory, ječivý křik, čůrající děti, oblaka modrého dýmu, úsměvy, nohy visící ze zápraží vyčnívajících daleko nad řeku.

„Malebné."

„Ano," řekl pan Ji, stál na špičkách a rozhlížel se. Pak zamával a něco zavolal čínsky. V halasu a vřeštění byl zázrak, že ho volaný slyšel, ale požadovaná lodice se začala probíjet ke břehu. Měla boční motor s dlouhým hřídelem, který hrozně házel.

„To je můj bratranec pan Wong," představil mi ohnutého Číňana.

„John," podal jsem ruku panu Wongovi. Měl olámané, plísní deformované nehty a dlaň jako šmirglpapír.

„Sedněte si na dno, pane, a moc se nehýbejte, loď je pro nezvyklého vratká."

Natáhl jsem se na rohož, že mne přes balíky sušených, ohavně páchnoucích hnusáren vystavených na bidlech nebylo vidět.

„To jsou chaluhy, moc dobrá polévka," pohladil si pan Wong břicho.

„Věřím," společensky jsem přikývl a přemýšlel o kolíčku na nos:

„Jak dlouho asi poplujeme, pane Ji?"

„Wongu?"

„Hodinu a čtvrt, možná víc."

„Fajn, neměl byste hadr, pane Wongu? Čistý hadr, kus rovného drátu a trochu motorového oleje?" Vytáhl jsem pět dolarů.

„Ano, jistě," začal hrabat v orezlé železné krabici, o kterou se při řízení opíral nohou, a přestože se nedíval na cestu, neubral.

„Hadr, olej, drát třeba narovnat," hodil mi smotaný kus žlutého plátna s červenými kytičkami, poloprázdnou umělohmotnou láhev dvoutaktního castrolu a něco, co vypadalo jako mosazná užovka v deliriu – s trochou snahy z ní ale vytěrák udělám.

„Díky." Vytáhl jsem glock, a pohyby, které jsem kdysi musel cvičit, až mi z prstů tekla krev, jsem ho rozebral a vyčistil – vážně to umím poslepu. Napáskoval jsem zásobníky, osmnáctou patronu do hlavně, strčil zbraň za kalhoty a zbytek do kapes na stehnech.

Pan Wong se tvářil, jako by nic neviděl.

„Nesleduje nás někdo, pane Ji?“
„Ne.“ Pan Ji se pravidelně rozhlížel.
„Jeden z nich nosí buřinku a kulaté brejličky.“
„Ne.“
„Druhý má nápadné vysoké boty.“
„Ne.“

* * *

Se soumrakem jsme dopluli ke Courage. Loď nekotvila u břehu, ale u bóje s čínským znakem a arabskou číslicí 78, a přestože jsme byli stále na řece, obrovské jeřáby předpřístavu se tyčily už nedaleko. Courage byla celokovová, asi padesát metrů dlouhá, černá, s oprýskanými bachratými boky, na přídi vlajkový stěžeň, vzadu vysoká, bíle natřená nástavba s hnědými pruhy rzi. Jméno bylo oloupané téměř do nečitelná a zdevastované protinárazové pneumatiky svědčily o mnoha ostrých manévrech – proto asi ta osamělá bóje.

Pan Ji něco zavolal čínsky a z lodi se vyklonil vousáč ve špinavém červeném turbanu, miniuzi v rukou. Pan Ji mne už předem instruoval, že mne tak jakoby napůl, ale přesto prodává do otroctví, tak ať se moc nedivím.

„Polez, polez, bílá vráno,“ zarachotil provazový žebřík a miniuzi mi mířilo na temeno. Sehrál jsem poděšené blekotání a do nadávek propašoval: „Dík, pane Ji.“

* * *

Držel jsem se žebříku a tvářil se, že než nahoru chci skočit do vody, tak se druhý vousáč v turbanu spustil a přicvakl mi pouty zápěstí ke šprušli – pak mě vytáhli jako rybu a panu Ji hodili ruličku bankovek.

Po palubě zavalené zbožím mne dokopali k poklopu maskovanému pod bednami – ani mi neprohledali kapsy, asi potřebovali, abych byl co nejdřív z dohledu.

„A buď hezky zticha, hlasitý slovo a…!“ přejel si vousáč s miniuzi prstem pod bradou. Tvářil jsem se asi dostatečně vyděšeně, tak mne jen skopl dolů do tmy.

* * *

Čekal jsem dusivý nemytý smrad, jak se o otrokářských lodích

psává v knihách, ale tady hlavně páchl mazut a olej. Poklop zapadl a bedny se přišouply.

Přehlédl jsem prostoru vytvarovanou podle pravého lodního boku a pět… ne, šest lidí slepě pomrkávalo mým směrem. Tma byla docela hustá, tak mne nemohli vidět. Dvě holky kolem deseti, starý muž plus tři mladíci těsně pod dvacet – samí orientálci.

Kargo.

„Je tu někdo? Mluví tu někdo anglicky?“ snažil jsem se chovat společensky.

„Mlčte!“ šeptem mne zakřikl starý muž.

Když mlčet, tak mlčet; natáhl jsem se co nejdál od chemického záchodu, který akutně potřeboval vylít. Dno lodi bylo hrbolaté oloupanou barvou, šupinaté rzí a v nejnižším místě stálo několik centimetrů vody pokryté černou vrstvou oleje.

Dal jsem si ruce pod hlavu a poslouchal cvrkot – jediné, co by mne mohlo znepokojit, byl příjezd člunu s Wriesem a Van Vrenem – jinak jsem v pohodě až naprosté: dostanu se z Thajska bez pasu, možná až do Kalkaty, v kapse přes dvě stě dolarů a spolehlivou bouchačku, na sobě docela slušné oblečení. Stoupám.

Začal jsem dřímat. Na řece nebyly vlny, jen občas to pod kýlem tlesklo. Pak někdo zapnul televizi. Bylo to sice hodně slabé, ale zvuk se po kovové konstrukci nesl čistě – pro můj sluch. Byly to oblíbené THAI NEWS LINE.

„…doktorka práv slečna Helen Trang byla nalezena ve svém bytě brutálně zavražděna. Popis vraha je stejný jako v minulých dvou případech a našemu reportérovi se dokonce podařilo získat obraz z kamery ve výtahu domu, kde slečna Trang žila – podle všeho se zdá, že se s vrahem znala…“

Naštěstí jsem se včera ke kameře natočil bokem, abych byl poznat co nejméně – když už jsem ji nejdřív přehlédl. Jen copánku se musím zbavit. Odmotal jsem gumičku a střelil ji na druhou stranu podpalubí.

„…vrah slečnu Trang opět krutě mučil, stopy jsou stejné jako na tělech zemědělců a těle recepčního z hotelu Růžový sen. Svědci tvrdí, že po svém hrůzném činu vyskočil z dvacátého patra a odjel taxíkem, a skutečně, policie podle všeho zajistila v trávníku před budo-

vou podezřelé otisky podrážek. Jakmile zjistíme nové skutečnosti, ihned vám je přineseme. Zůstaňte s námi.“

Takže se ze mě stala definitivní žurnalistická atrakce číslo jedna. Také jsem pochopil vzkaz od Wriese a Van Vrena – každý, kdo mi na útěku pomůže, bude trpět a zemře.

Bez výjimky.

Takže zůstanu sám.

Nenávidím je, skutečně ano, hlubokou čistou nenávistí. Za to, že zabíjejí, za jejich rozhodnutí, že budu až do smrti otrokem na lodi paní Dao, za… Bohužel, můj strach z nich je ještě čistší a hlubší.

A ani se sám sobě nedivím a ani Ten druhý se mi nediví: stříbrný řetěz propalující se vnitřnostmi…

Kolem půlnoci zahučel agregát, trup začal vibrovat, za chvíli nastoupil lodivod a za půl hodiny jsme byli na moři.

* * *

Když utichl motor odjíždějícího lodivodova člunu, ozývalo se už jen to tak známé pleskání vln a svištění větru. Klapavý hluk těžkého dieselu se během té půlhodiny změnil v ticho.

* * *

Zřejmě jsme vypluli z nějakého zálivu, protože Courage se začala houpat trochu víc a obě děvčata začala zvracet.

Přestal jsem dýchat a v duchu si promítal mapu: Kalkata je někde v Indii, jak ono to jen sakra… Musíme obeplout Malajsii, a tam na špici je Singapur. A který obchodník by nezastavil v Singapuru. Z Bangkoku to odhadem je – zamyslel jsem se, jaké měla mapa na Sedmapadesátce měřítko, a chvíli násobil a dělil míle – tisíc, spíš patnáct set kilometrů. To jsou tak čtyři dny plavby, pokud někde nezastavíme. Takže čtyři dny klidu.

Cítil jsem, že mi rybí krev ještě trošku žbluňká v žaludku, tak jsem se pohodlně rozvalil a zažíval.

* * *

K ránu se otevřel poklop a dolů spadl další spolucestující. Pod poklopem byl tlustý molitan, takže ani bezvládný člověk si moc neublíží, a ti nahoře měli se shazováním zřetelnou praxi.

Nebyl to ten spolucestující ale ta spolucestující, orientálka, sotva

dvacet, na můj vkus trochu příliš kyprá. Byla v bezvědomí a silně z ní bylo cítit sperma – posádka se zřejmě celou noc dobře bavila. Starý muž s jedním mladíkem k ní dotápali, zabalili ji do deky a odnesli k ostatním.

Za půl hodiny přistála ještě jedna. Měla obličej samou modřinu, levé oko úplně zalité, jinak všechny průvodní znaky družné zábavy stejné.

Protože nad poklopem už bylo úplné světlo, vyndal jsem všechno z kapes a schoval to za jedno z lodních žeber.

Přišli si pro mě ale až před obědem.

* * *

„Bělouši!“

Čtvercový sloup slunečního jasu byl oslňující, a jak otvorem vyfoukl rozpálený vzduch, vířily v něm nesčíslné šupinky rzi; o dno klapl bambusový žebřík a podle počtu stínů na mne nahoře čekají čtyři.

Poslušně jsem vylezl, vyděšeně mhouřil víčka a hrál chudinku.

Stejný chlap v červeném turbanu jako včera (podle zažloutlých očí jsem ho tipnul na Inda), spustil dolů hrnec s docela voňavým jídlem: vypadalo to jako guláš smíchaný s rizotem. Asi nechtějí, aby jim zboží vyhublo.

„Kapsy,“ řekl hladce oholený muž v bílém turbanu. Byl to běloch, podle přízvuku Francouz nebo Ital, a krom pokrývky hlavy byl oblečený zcela evropsky; jen na zápěstích měl tlusté zlaté náramky.

Ani jsem se nemusel snažit – ti zbylí dva mne povalili a obrátili naruby – také jejich turbany byly červené.

„To jsem si mohl myslet, Ji se starým Wongem už ho oškubali. Otevři hubu!“ naklonil se nade mne bílý turban.

Poslušně jsem udělal: „A!“

„Ani kaz, nebo dobrej dentista. Odkud jsi?“

„Polák.“

„Říká se Polák, pane kapitáne!“ kopl mě do žeber jeden z turbanu.

„Polák, pane kapitáne!“

Pak mi chvíli dávali najevo, kdo je na lodi pánem, a já zatím počítal: Tihle čtyři, někdo určitě kormidluje, dál asi kuchař, určitě

strojník, možná ještě dva na hlídce, takže odhadem do deseti chlapů, většina ozbrojená alespoň automatickou pistolí. Kapitán měl v pouzdře na opasku automag, čtyřiačtyřicítku; zbraň tak na lov velryb, případně na menší mezikontinentální přestřelku.

„Vstaň!“

Poslechl jsem, a protože do mě předtím kopali jen, aby se neřeklo (nebudou mi přece snižovat cenu), ani jsem moc neskuhral. Břeh jsem neviděl, měl by být po pravoboku, ale byl takový divný opar. „…posloucháš mě, Poláku?!“

„Ano, pane kapitáne!“

„A rozumíš mi?!“

„Ano, pane kapitáne!“

„Dobře, zpátky do díry.“

„Kam mě vezete?! Jsem svobodný občan a mám svá prá…!“

Molitan mi vydýchl pod zády, poklop bouchl a maskovací bedny se přisunuly.

„Jste v pořádku?“ starý muž se přišel podívat i na mě. Sympatické.

„Dík, docela ano.“

„Nechali jsme vám nějaké jídlo,“ pomáhal mi vstát a ruce měl samý mozol.

„Děkuju, opravdu děkuju, ale to houpání…“ Starý muž chápavě kývl. Průduchy kolem poklopu pronikalo dost světla, aby mi viděl do obličeje, tak jsem se tvářil zkroušeně:

„Nevíte, kam nás vezou?“

„Lin slyšela, že si povídají o Kalkatě, nerozumí ale řeči, kterou spolu ti… *ti piráti* mluví,“ ztišil hlas.

„Jak je jí?“ kývl jsem k zmlácené dívce. Světla bylo dost, abych viděl i ji.

„Neublíží nikomu příliš, jsou to otrokáři, tak si nepoškodí zboží,“ zopakoval mé myšlenky.

„Otrokáři!“ zareagoval jsem patřičně vyděšeně.

„Vy máte štěstí, jste běloch, vás do týdne vykoupí Červený kříž…,“ stařík mávl rukou a šel si sednout. Pak spolu s nezmlácenou dívkou a mladíky dojedli můj příděl a pak jedno z děvčátek nabralo ze zavěšené hliníkové konve vodu a doneslo každému napít. Doneslo

i mně, poděkoval jsem, polil se a vrátil jí prohnutou plechovku – zatuchlá kapalina měla přes pětačtyřicet stupňů.

„Myslíte, že zastaví v Singapuru?“ zapředl jsem hovor.

„Kdo ví,“ stařík hlasitě říhl, „můžeme také nejdřív do Afriky, tam jsou největší trhy s lidmi… To by pro vás nebylo dobré, bílí otroci jsou velmi žádaní.“

„Vřelé díky za uklidnění,“ řekl Ten druhý. Ještěže nemluví nahlas. Sáhl jsem za lodní žebro a vrátil věci do kapes.

* * *

Až do večera se nic nedělo, pak si přišli pro dívky. Místo té zmlácené si vzali jedno z dětí. Skoro celou noc jsem slyšel, jak křičí. Pak už jen plakala. Neslyšel jsem kvůli tomu zprávy.

* * *

Protože loď plula rychleji, než jsem čekal, rozhodl jsem se nevyčkávat čtyři dny (do Afriky se mi vůbec nechtělo), a tak další večer nastal čas.

Ono je to vlastně jedno – dřív nebo později, stejně by mě dobrovolně nepustili.

* * *

„Umíte někdo řídit takovouhle loď?“ zeptal jsem se do skřípání odsunovaných beden. Dívky se tiskly k sobě a drkotaly zuby, mladíci i stařík jen zavrtěli svěšenými hlavami. Viděl jsem, jak svírají pěsti a že v očích mají slzy bezmoci – jsou všichni příbuzní – stařík je jejich děda, popřípadě praděda.

Ta holčička se probrala až kolem poledního; aby ji mohli trochu ošetřit, odzipoval jsem si obě nohavice.

Ve vzduchu stále visel těžký pach krve.

* * *

Skřípání beden znamenalo, že si námořníci jdou pro další kolo večerní zábavy. Klapl žebřík, a tentokrát si červené turbany odvedly obě mladé. Z jejich řeči jsem pochopil, že je ten křik včera hodně pobavil, snad dokonce víc než případné zisky, o které přicházeli.

* * *

„Ehm," řekl jsem.

Tma byla zahuštěná mlhou, žádné hvězdy ani měsíc, a loď byla zatemněná. Že jsem vyskočil, než zavřeli poklop, si vůbec nevšimli. Ani na to ehm nezareagovali a jen odnášeli plačící a kopající dívky.

„Snad abych začal zpívat árie, nebo co," zavrtěl jsem hlavou a proplétal se za nimi mezi bednami a pytli na záď; z vysoké nástavby unikaly proužky světla – v oparu vypadaly jako velké žluté žiletky.

Dveře se otevřely a zavřely a okamžik jasu vypadal jako exploze. Chvilku jsem počkal, až se všichni uvnitř soustředí na děvčata, nasadil si černé brýle a zkontroloval glock. Hlavně nic neponechat náhodě – kulka do hlavy nebo do páteře mne složí jako každého, a nemůžu říci, že by se mi to zrovna teď hodilo.

*** * ***

„Hezký večer," slušně jsem pozdravil, ale v křiku a chechotu mne zase nikdo neslyšel. Ocitl jsem se v jídelně a zároveň společenské místnosti pro posádku – dlouhý stůl, přišroubované lavice, stěny natřené na bílo, desítky nahatých obrázků, dvě oválná okna se zataženými žaluziemi, spousta plechovek od piva a spousta marihuanového dýmu. Byly tam všechny tři červené turbany, kapitán a ještě tři muži, které jsem zatím neviděl.

To nepoužité děvče už leželo roztažené na stole, to použité právě dostávalo poměrně nevybíravou instruktáž v orálním sexu.

„Sex a násilí," řekl jsem, a protože okamžik předtím jsem turbanovi s kalhotami u kotníků prostřelil obě kolena, ostatní už mi věnovali patřičnou pozornost.

Padající turban zaječel, křápl hlavou o hranu stolu a ztichl.

Bohužel byli nejen ozbrojení, ale i opilí, takže na mou přátelskou prosbu, ať se vzdají, nereagovali.

*** * ***

Krčil jsem se u dveří a kapitánův automag vykusoval díry do ocelové stěny nehezky blízko mé hlavy. Snažil jsem se neohrozit dívky, protože kulky z menších zbraní se odrážely a s vytím cupovaly vybavení místnosti.

„Kurva."

Jedna se jala cupovat i mou košili spolu se svaly na žebrech.

Tak tohle ne.

Vyměnil jsem zásobník a prohnal se místností jako při útoku na pirátskou loď, přestože vím, že mne podle toho holčiny, až se jich někdo zeptá, snadno identifikují.

Krom kapitána jsem zabil všechny, ještě než první muž dopadl na zem. Z prostřílených turbanů se kouřilo a ticho po tom šíleném kraválu doslova zvonilo.

„Ahoj, pane kapitáne."

V odpověď proti mně cvakal prázdnou pistolí. Jak nezdvořilé. Děvčata se krčila v rohu, ruce na očích, což je vzhledem k jejich nízkému věku dobrý reflex.

„Co si trochu popovídat, pane kap…"

Žaluzie vybuchla řevem samopalu a místnost se znovu naplnila vytím projektilů.

Kulky z glocku neprošly ocelí stěny, ani když jsem střílel co možná kolmo. Samopalník stál zády k nástavbě a kropil to do okna přes ruku, bez míření.

Takové nebezpečné chování!

„Dovolíte?" vzal jsem kapitánovi automag a z pouzdra mu vytáhl náhradní zásobník. Závěr pistole vydal zvuk, jako bych nabíjel Dlouhého Gustava.

Booom! Booom!

Dvě čtyřiačtyřicítky vykously do kovu díry jako pětikoruny – oběma do kajuty cákla krev a samopal zmlkl.

„To byl sedmý, kolik ještě, pane kapitáne?"

Strnule zíral na průstřely – vypadlo to, jako když bílá stěna krvácí.

„Haló!" zamával jsem mu rukou před obličejem, ale byl z celé té střelby totálně ohlušený. Zvedl jsem ho, vystrkal ven a zastavil ve světle proudícím ze dveří:

„Hej! Vím, že mě slyšíte!" zařval jsem do tmy. „Všichni krom kormidelníka sem, jinak vám z kapitána začnu ustřelovat součástky!" Cvakl jsem kohoutkem pistole.

„Poslechněte ho…!" pokračoval kapitán čínsky nebo jak. Vida, zas tak ohlušený není.

*** * ***

Ani jsem mu nemusel odstřelit třetí prst, a na palubě se objevily

dvě postavy v pytlovitých kalhotách a indických košilích po kolena – kormidelník mával shora z kormidelny.

Zamával jsem mu taky.

„Pane kapitáne, copak?“ zacloumal jsem omdlévajícím chlapem, až zlaté náramky zachřestily. „Vy dva, umíte anglicky?“

Dlouhé košile zavrtěly hlavami. Přišlo mi to trochu zarputilé, a tak jsem vzápětí musel konstatovat zajímavý jev: prostřelená dlaň prudce vylepšuje jazykové schopnosti.

Pravý rychlokurz.

„Jsem rád, že si rozumíme, hoši. Ty,“ ukázal jsem na klečícího, který si tiskl ruku mezi koleny, „dovnitř,“ píchl jsem zbraní k nástavbě, „ty,“ ukázal jsem na druhého, „přiveď kargo.“

*** * ***

V jídelně jsem zjistil smutnou věc: jedno z děvčat nepřežilo samopalníkovo běsnění. Druhému jsem pomohl na nohy, ale zdálo se, že příliš nevnímá.

Bílá barva zdí byla zastříkaná krví až do stropu, nahaté obrázky v ní těžce zkrabatěly, a rozstřílená těla – popřípadě kousky těl – se zdály všudypřítomné; konce zpřerážených kostí o sebe pravidelně skřípaly, hezky v rytmu vln. Při práci pro paní Dao mi podobně pitoreskní výjevy ze života zevšedněly. Ostatní asi neměli tolik příležitostí.

„Dobře, půjdem někam, kde je uklizeno.“ Pan kapitán si pozvracel boty, ale pak nás zavedl nahoru do kormidelny, a za chvíli dlouhá košile přivedl i všechny ostatní. Protože jim podrážky žabek mlaskaly krví, věděl jsem, že nemusím nic vysvětlovat.

*** * ***

„Do Singapuru, prosím,“ řekl jsem kormidelníkovi, a kapitána a obě dlouhé košile přivázal k jedné ze silnostěnných trubek vedoucích pod stropem. Asi není příliš pohodlné stát v kývající se lodi na špičkách, ale člověk se aspoň nenudí. Kapitán skuhral, že potřebuje doktora, a krev z pahýlů prstů mu stékala po paži a promáčela košili.

„Ráno bude líp, uvidíte,“ poplácal jsem ho po rameni.

Starý Číňan dorazil poslední, přehlédl situaci, okamžitě zase zmizel a vrátil se s několika noži. Tvářil se tak, že připoutaní muži začali ječet. Mladíci chytli kapitána, servali z něj kalhoty, ale já si nějak

nebyl jistý, jestli chci být přítomen u tak nehygienické kastrace:

„Nebudeme nikoho týrat," řekl jsem.

„Kdo nám v tom zabrání?!" výhružně se na mě všichni bývalí otroci podívali, i dívky se na mne výhružné podívaly.

„Bránit vám nebude nikdo. Jen já vás poprosím. A jste mi zavázáni svou svobodou," řekl jsem smířlivým tónem.

„Znásilnili moje vnučky i moje pravnučky, jednu zavraždili! Oni, oni…!" starcův hlas se zlomil.

„Mučení bez otázek je pomsta. A pomsta nepřipadá v úvahu," zvedl jsem prst: „Trest, to je něco jiného. Budete-li chtít, můžete se zúčastnit. Zítra. Aktivně. Zatím bych vás poprosil, abyste je pohlídali, já prohlédnu loď, jestli se někdo neschovává," podal jsem staříkovi a jednomu mladému samopaly po rudých turbanech. Nikdo nereptal, přijali mou vůli. Je zajímavé, jak smířlivý tón a vysvětlení působí – kdybych se s nimi hádal, asi bychom se v rozjitřené atmosféře postříleli.

Když jsem odcházel, svázaní piráti po mně vrhali zoufalé pohledy: „Nenechávejte nás tu s nim…!"

Křup.

Pažbou do zubů to bolí.

*** * ***

Zkušenosti s rabováním vraků mi umožnily Courage prozkoumat během sotva půl hodiny.

U kapitána jsem našel to, co jsem potřeboval nejvíc – pas. Kapitán byl Ital – Francesco di Torro – což mi moc italsky neznělo, ale asi má španělské předky. Důležité bylo, že pas byl starý, takže na fotce mohl být kdokoli; navíc na ní měl vousy.

Osprchoval jsem ze sebe krev, z prádelníku si vzal čistou košili a do velké kožené kabely zabalil něco šatů a běžných turistických propriet. Na dně šuplíku s ponožkami jsem našel dvacítku nábojů do automagu, přebíjecí soupravu, pixlu střelného prachu plus dva igelitové sáčky s nábojnicemi a kulkami. Zajímavé.

„Co s tebou," potěžkal jsem skoro dvoukilový kus smrtící nerezové oceli. Na jednu stranu je to tisícidolarová rarita a účinnost se mi zamlouvá, na druhou stranu, jak to dostat do letadla… Vím sice, jak na to, ale… Ale stejně musím přepravit i glock, tak co. Rozhodl

jsem, že za trochu času obrovská bouchačka stojí. Zabalil jsem ji do trika a i s patronami a příslušenstvím hodil do kabely.

„Tak, teď ty," vytáhl jsem zpod postele standardní lodní přenosnou pokladnu (vždycky je pod postelí), vzal tašku do druhé ruky a vrátil se do kormidelny.

* * *

Chodbičkou se rozléhalo kvílení.

„Copak to tu děláte?" otevřel jsem dveře a díval se do hlavně samopalu.

Zbraň se sklonila.

„Nic," řekl stařík a myslel si, že dráty v jeho rukou nevidím. V místnosti páchlo připálené maso, a kormidelník strnule zíral z okna, svaly na zádech stažené strachy.

„Elektroléčba?" usmál jsem se: „Víte, přátelé, to že jsem vás osvobodil, rozhodně neznamená, že budu tolerovat, když porušíte mé příkazy."

„Kdo jsi, že nám chceš rozkazovat?! Obyčejný hloupý běloch!" samopal dával mladíkovi až nezdravý pocit sebedůvěry – zas na mě mířil. Zbývající holčička k němu přiskočila a strhla zbraň. Krátká, náhodou vypálená dávka mne minula tak o sedm milimetrů a odlétla oknem do noci. V dírách zahvízdal vítr, kormidelník se ještě trošku připosrazil, já se ani nepohnul a dívenka ostatním čínsky vysvětlila, co se stalo tam dole – asi se dívala skrz prsty.

Takže byl klid.

* * *

Ještě v noci jsem z pokladny vyndal peníze a rozdělil je – sám jsem si nechal jen britské libry, americké dolary a pár francouzských franků, zbytek (velký zbytek, bylo v tom i zlato) jsem dal Číňanům. Od té doby mne snad začali mít i rádi.

* * *

„Jak daleko ještě?" klepl jsem kormidelníka do ramene, když začalo svítat.

„Dvě hodiny, pokud se nezhorší počasí, pane." I já jsem pokukoval po nezdravé fialovo-krvavé barvě, s níž se slunce vyhouplo nad obzor. Vzduch byl těžký, zvuky divně zahlušené a břeh Malajského

poloostrova stále ležel v oparu, který, zdálo se mi, soustavně houstl. Přece poslední den v tomhle zatraceném moři nechytnu tajfun!

Když se čínská rodina nasnídala (už znám jejich příbuzenské vazby víc než dokonale, co jsem jim dal prachy, stali se nezdravě hovornými – mrtví byli zapomenuti, teď z nich jsou boháči), opět nastal čas.

* * *

„Ty první," odřízl jsem muže s prostřelenou dlaní.

„Kam mě vedete?! Co mi chcete?! Pustíte mě?!"

Zamyslel jsem se: „Ano. Dá se to tak říct. Chcete se dívat?" otočil jsem se na rodinu dopíjející coca-colu a plánující obchodní firmu dovážející čaj z Číny do Singapuru – speciální horskou odrůdu, jaká roste jen ve vesnici, kde žije jejich strýc – *delikatesa*. Měli pro něj dokonce už jméno, domnívali se, čím nevyslovitelnější, tím víc se po tom Evropané a Američané utlučou, a pořád se mě vyptávali, co já na to.

„Na co dívat?"

„Čas trestu."

* * *

„Za únosy, znásilňování, prodej lidí a vraždy tě, tě…," zapomněl jsem, jak se dlouhá košile jmenuje, ale to nevadí. Mluvil jsem na něj česky, on klečel na palubě, plakal, mluvil na mě hindsky, ale přes mířidla glocku jsme si dokonale rozuměli. A pak že zbraně rozdělují národy.

„…tě jménem Nočního klubu odsuzuji k trestu smrti." Z tónu mého hlasu pochopil, že je konec řečem a zavřel oči.

Kývl jsem hlavní, aby přihlížející Číňané ustoupili. Tiše se pošklebovali, protože si mysleli, že námořníka jen straším.

Beng.

Měli ustoupit trochu víc, takhle měli mozek mezi prsty u nohou.

* * *

„Teď ty," odřízl jsem druhého dlouhokošiláče. Protože slyšel výstřel, škubal se; mladík se samopalem, který hlídal kormidelníka, mne tázavě pozoroval.

Dole jsem přeříkal klubovou formuli, přehodil pistoli pažbou do-

předu a jednomu po druhém ji nabídl Číňanům. Všichni, jeden po druhém, sklopili oči a dali ruce za záda. Uříznout někomu v afektu koule dovede každý – na trestání je třeba víc.

Beng.

* * *

Kapitána jsem nechal nakonec.

Cestou se mi pokoušel nalhat, že má poklad. O kolika pokladech já jen slyšel v katakombách pod Nočním klubem, to už nikdo nespočítá: čím je kdo blíž smrti, tím víc pokladů má a tím je rozdávačnější. Zase jedno ze základních pravidel světa. Číňani mu na to buď skočili, nebo už ztratili žaludky, ale každopádně se mě od mého záměru snažili odradit.

Beng.

* * *

„Ukliďte to," řekl jsem a díval se, jak kouř z glocku stoupá téměř kolmo vzhůru. Benggg-benggg-benggg, vrátila se od mlhy nad pobřežím slabá ozvěna.

Přemýšlel jsem, jestli se cítím lépe nebo hůře, ale zjistil jsem, že se cítím pořád stejně; asi jako kdybych vynesl koš.

Špína je tam, kam patří.

* * *

Když byl Singapur na dohled (pro mne na dohled), domluvil jsem se s Číňany, že mi dají pět hodin náskok, spustili jsme motorový člun, mladíci mi podrželi provazy, hodil jsem kabelu s věcmi na lavičku a skočil za ní.

„Možná si tu loď nechte, kormidelník vám bude sloužit rád, myslím," motal jsem lana.

„Přemýšleli jsme o tom, pane, ano, přemýšleli," odpověděl stařík. Po popravách se ke mně chovali nesmírně uctivě, leč poněkud odtažitě.

Na třetí škubnutí motor nastartoval, chytil jsem páku kormidla a vyrazil ke špičkám mrakodrapů lesknoucím se nad oparem. Číňané stáli na pravoboku a mávali, dokud jsem se nerozplynul.

Jsem prostě pan Hodný.

Ten druhý si udělal poznámku.

* * *

Po chvíli jsem zjistil poměrně závažnou věc: vplujete-li do dostatečně husté mlhy, nejsou z ní vidět špičky žádných, a to ani singapurských mrakodrapů.

Přidal jsem a jel asi deset minut naslepo, ale vážně jsem z toho neměl dobrý pocit; tak jsem raději zhasl motor a zaposlouchal se. Je sice pravda, že se v mlze zdá, že zvuky jdou jakoby odnikud a zároveň odevšad, ale pro mé uši to neplatí. Jasně jsem slyšel říhání a mlaskání obrovského molocha, v jediném okamžiku pohlcujícího i vyvrhujícího statisíce tun zboží a lidí – spojité dunění desítek lodních sirén u přístavu tak vážně znělo.

„Takže trochu doleva," řekl jsem a rázem mi bylo mnohem lépe. Vytáhl jsem z kabely černé kalhoty s nažehlenými puky, lakýrky, bílou košili a sako: kapitán byl trochu menší, takže mi to bylo těsné a krátké, ale nemůžu chtít všechno.

Největším problémem se ukázala kravata, přesněji, její uvázání: není to část obleku, která by byla v Nočním klubu povinná, a v těch řídkých případech, kdy ano, mi ji vázala Mazlík nebo Kamila nebo v nejhorším Postrach.

„…drak vyleze z tůňky a skočí, skočí… kam to jenom skáče?" zamyslel jsem se s užším koncem látkové příšery v prstech. Ale i bez zrcadla jsem odhadoval, že dračí smyčka asi nebude ten pravý z kravatových uzlů. O boky člunu pleskaly vlny, každá sedmá a jedenáctá byla větší, a mlha stále houstla, mazlavěla a těsněji lnula k černé hladině. Podle toho, jak hluk přístavu ujížděl doleva, mne snáší proud, a ztroskotat v mangrovovém pralese bych vážně nechtěl; už kvůli kravatě ne. Asi vzteky, ale nakonec jsem ji nějak zauzlil, i když do Sněmovny lordů bych zřejmě vpuštěn nebyl. Zrovna jsem si rovnal límeček, když jsem něco zaslechl.

Lodí kolem proplulo mnoho, jejich mlhové sirény jsem slyšel z dálky a pluly hodně mimo, tohle bylo podstatně tišší a podstatně blíž. Naprosto instinktivně jsem se skrčil za bort a pravá ruka mi ztěžkla pistolí.

* * *

Asi patnáct metrů vpravo se objevila plachetnice: čtyři stěžně, šikmá ráhna, nepravidelné nástavby, zvýšená záďová paluba, ti-

choučký hukot dieselů…

Cítil jsem, jak se mi ježí vlasy i vousy – znám ji, tak dobře ji znám; na téhle lodi jsem strávil rok života a snadno bych na ní mohl strávit i jeho zbytek. Poskřipování dřevěného trupu a vrzání ráhen znělo pořád stejně, a zvuky se mlhou přece jen šíří trochu šalebně, tak jsem si na okamžik připadal v kleci.

Na nástavbě před druhým stěžněm se tyčily dvě postavy – ta menší byla obrovsky tlustá a opírala se o dvouhlavňový kulomet.

* * *

„Kurva!“

To jsem zašeptal až poté, co se přízrak rozplynul v šedi. Nemohli mne vidět, upíří oči jsou lepší, ale kdyby pluli jen o pár metrů blíž… Vyndal jsem z kabely hřeben a přičísl si rozježené porosty.

Ruce se mi třásly tak, že jsem to málem nedokázal.

Počkal jsem ještě deset minut (kdybych neslyšel příboj a intenzivně necítil bahno, počkal bych rozhodně déle), nastartoval a plnou rychlostí vzal směr Singapur.

Celou dobu jsem v pravé dlani tiskl odjištěný automag a byl skutečně rád, že jsem si děsivou zbraň nechal.

* * *

Vjet v mlze na maličkém člunu (s kterým neumíte pořádně zacházet) do jednoho z největších přístavů na světě plného půlkilometrových tankerů valících se všemi směry rozhodně není nejlepší nápad.

Bučivý řev sirén trhal neprůhledné páry a já kličkoval jako šílenec, protože jsem zjistil (poměrně pozdě), že loďka na kormidlo rozhodně nereaguje jako auto na volant. Jednu výhodu to ale mělo – nikde žádná policie, žádní celníci, žádná finanční stráž. Zřejmě se nepředpokládá, že by někdo něco podobného v tomhle počasí riskoval.

Zase tanker!

Jako Středoevropan bych nikdy neřekl, že lodě mohou být takhle obrovské.

* * *

Dorazil jsem k molu, které bylo asi pro ještě trochu větší šífy,

protože jsem ho měl snad dvacet metrů nad hlavou. Možná třicet. Černý bok vedlejší lodi mizel v mlze a vypadal spíš jako pata hory než jako loď.

Hladina kolem líně pomlaskávala pod šedou vrstvou surové ropy a v omláceném betonu byly žebříky z kramlí – zřejmě se z lodí v přístavu občas padá. Schoval jsem automag do kabely, oblékl si sako (všechno i s kravatou je černé – až na bílou košili – kapitán to měl zřejmě do rakve), kabelu do zubů, odstrčit člun a už jsem šplhal.

Když mi asi na osmi metrech zůstala v ruce první kramle, pochopil jsem, že některá bezpečnostní opatření jsou nebezpečnější, než by se mohlo zdát.

* * *

„Vítejte v Singapuru," přivítal jsem se nahoře a pucoval si rez z dlaní do náhradních ponožek.

Všude kolem vedly obrovské roury, hučela čerpadla, a pach nafty ještě zesílil. Pára stoupající ze strojů mlhu zahušťovala až do kašovitosti, a ani obrovské reflektory na sloupech to moc nevylepšily.

Taxík – letiště – Evropa. Jednoduchý, ale krásný plán.

Miluju jednoduché plány.

* * *

Dělníci a ochranka se po mně sice dívali, ale máte-li oblek, tváříte-li se dostatečně zaměstnaně a kráčíte-li dostatečně sveřepě, nechají vás být.

Z ropné části přístavu jsem se vymotával dobře hodinu a půl, pak jsem nenápadně přeskočil plot, abych nemusel přes strážnici kombinovanou s celnicí, a svoboda byla zas o kousek svobodnější.

Nejdřív jsem našel veřejné záchody (až hystericky čisté), umyl si ruce, oprášil oblek a vycídil boty. Kapitánovy pohřební lakýrky mi byly dost velké, tak jsem si špičky vycpal papírovými ručníky. Před zrcadlem jsem si srovnal uzel na kravatě (je docela hezký, takový novátorský) a přendal si nějaké peníze do náprsní kapsy.

* * *

Prošel jsem pár ulic, aby to moji pronásledovatelé neměli tak jednoduché, a první taxík, na který jsem mávl, mi zastavil.

„Na letiště, prosím," dopadl jsem na sedadlo a zabouchl. Boční

okénka byla zapocená do neprůhledna.

„Na které?“

„Hmmm… odkud letí nejbližší letadlo do Severní Ameriky – na východní pobřeží?“

„Okamžik,“ taxikář, aniž přestal řídit, přejel prsty po klávesničce palubního počítače a na sklo před oči se mu promítly dva sloupce zelených písmen. Kupodivu latinka.

„Tady,“ píchl prstem do nejvyššího řádku, „New York za hodinu a čtvrt, z Changi, boeing Lufthansy.“

„Naprosto skvělé.“

Na příští křižovatce otočil auto a zařadil se do rychlého pruhu. Přestože jsem věděl, že mě poveze všude možně jen ne nejkratší cestou, bylo to pouze dobře, protože jestli nás už teď někdo sleduje, je větší šance, že nás v husté mlze a ještě hustší dopravě ztratí. Podle přítomnosti lodi paní Dao už Wries s Van Vrenem vědí, jak jsem se dostal z Thajska, a Singapur je první na ráně, takže letiště budou obsazená. Jenže i kdyby mě tam viděli, nemůžou mě jen tak lapnout – jsem bezúhonný Ital, pan Francesco di Torro. A do Evropy prostě chci, musím tam: tady jsem nápadný, neorientuju se v nápisech, v ničem, tam se rozplynu v milionech.

Motor taxíku tiše hučel, vzduch z výdechů topení syčel a marně se pokoušel odpotit alespoň celé přední okno; stěrače rozhánějící vysráženou mlhu pravidelně pískaly. Hezké. Přemítal jsem, kdy jsem naposledy jel autem, a cestu v bedně, thajský náklaďáček ani úprk Bangkokem s rybami v náručí nepočítám. To bylo po té přestřelce s Rusy, v Praze, dodávkou; pak jsme šli katakombami do Klubu, a tam jsme se dozvěděli, že Janička…

Zahnal jsem vzpomínky, pořád bolí.

Ale spíš bolelo, že nejsem schopen zkázu Nočního klubu potrestat a že před vrahy dokonce utíkám.

Zbabělec.

Zbabělec.

To slovo mi viselo před očima, dokud taxi nezastavilo u obrovské prosklené budovy letiště. Moc jsem z ní pravda neviděl, protože mlha snad ještě o kousek zhoustla.

*** * ***

„To je v pořádku," podal jsem do okénka desetidolarovku.

„Děkuji, pane. Šťastnou cestu, pane. Letadlo letí z druhého terminálu, je to odsud vlevo, pane," chlapík se začal jevit velmi úslužným. Snad si bude pamatovat i to, že chci do New Yorku a čas odletu. To by Wriese a Van Vrena mohlo aspoň chvilku zdržet.

Dokud mne taxikář mohl pozorovat, šel jsem naznačeným směrem, pak jsem zahnul a skleněné dveře se přede mnou rozjely. Ještě jedny a ocitl jsem se v nekonečné klimatizované prostoře vonící palmami a syntetickým parfémem rozprašovaným vzduchotechnikou – prý to snižuje strach z létání. Nikde jsem neviděl ani buřinku, ani nic podobně nezdravého, ale mezi těmi tisíci lidí… Byly jich skutečně tisíce, šumící a kolotající sem a tam mezi zrcadly a vnitřními záhony, po visutých pojízdných schodištích… Kilometry čtvereční vyleštěného skla, důmyslné osvětlení, chrom, monitory, televize, mnohojazyčná hlášení, bary, restaurace, bezcelní obchody… Všude bylo nelidsky čisto.

U samoobslužného informačního terminálu jsem našel první spoj do Evropy – jako naschvál do Říma. Od člověka s italským pasem se tak nějak očekává, že umí italsky říct víc než jen: Una pizza, signora. Přičemž ani tím si nejsem jistý.

„Tady," zašeptal jsem. Air France, Airbus 340 – Francie, Marseille, miliony turistů, Riviéra, Monako. Mrkl jsem na hodiny nad displejem, takže mám skoro pětačtyřicet minut čas. Přejel jsem prsty po klávesnici, zabukoval si letenku a naschvál zkomolil kapitánovo jméno na Dit Oro.

Teď pistole.

Přešel jsem halu a snažil se vyhýbat zorným polím kamer, jenže jich tu bylo tolik, že bych byl spíš nápadný tím, že se jim vyhýbám. Tak jsem si jen nasadil brýle – spousta lidí je měla, protože halogenová světla odrážející se mezi skly a zrcadly řezala do očí.

Vyjel jsem skleněným výtahem do první galerie a začal studovat aparáty za nablýskanou výlohou shopu s elektronikou: měli přesně to, co potřebuju – a aby ne, v Singapuru… Náhodou jsem mrkl na jednu z vystavených televizí a teprve po několika vteřinách mi došlo, na co se to dívám – na koho: Na sebe.

Byly to oblíbené THAI NEWS LINE a Singapur zřetelně přejímá

to nejzajímavější (nejnechutnější) z jejich produkce. Zruční Thajci zkombinovali mou kreslenou podobu s počítačově vyleštěným a otočeným obrazem z kamery ve výtahu – asi jsem si na okamžik nedával takový pozor, jaký jsem si myslel.

Jak říkám: nechutné.

Vousy musí neprodleně dolů.

Co hůř: Podle mapy, po které byla narůstajícím červeným proužkem znázorněna má cesta Thajskem (dost věrně), se tamní policie domnívá, že jsem opustil zemi. Mapa skokem změnila měřítko, a u míst, kde se můžu objevit, zablikaly červené otazníčky – u Singapuru byl obzvlášť macatý. Vzápětí jsem zjistil, že si s vousy nemusím dělat starosti: měli i mnoho jiných mých podobenek. Počítač mne ztvárnil bez vousů, s krátkými vlasy, dlouhými vlasy, odbarvenými vlasy, plešatého, s copánkem, z profilu…

Nenávidím techniku.

* * *

Bude to dlouhých pětačtyřicet minut ve světlech ramp. Hlavně aby se nezúčastnil pán s buřinkou.

* * *

„Ano, pane?“ prodavačka se na mě zářivě usmála, zuby měla bílé, že skoro světélkovaly. V obchodě to vonělo elektronikou a všichni zaměstnanci měli tmavomodré uniformy se jmenovkami a nažehlené límečky.

„Viděl jsem ve výloze takový aparát, panasonic, přenosná věž se tomu tuším říká,“ zahrál jsem neznalce (a ani se nemusel moc snažit).

„Máte na mysli čtyřicítkovou, nebo dvacítkovou řadu, pane?“ Úsměv se ještě rozšířil.

„Mám na mysli tu větší řadu,“ rozpřáhl jsem ruce a usmál se také.

„Výborná volba, pane. Malý okamžik,“ odkvačila dozadu a přimanévrovala s krabicí, do které by se vešel raketomet plus slušná zásoba munice. Když otevřela víko, musela si donést stoličku, abychom na sebe viděli.

„Prostorový 3-D ekvalizér, čtyřpásmové reproduktory, SUPER WOOFER DRIVER…“

„Výborně!“

„…je možný i provoz na baterie, ekologická likvidace přístroje je samozřejmě zaručena…“

„Výborně!“

„…samozřejmě i za dvacet let…“

„Výborně!“

V podobném duchu jsme se přes zvukové testy a test karaoke prokousali až k placení. Všiml jsem si, že na mne jeden ze zákazníků tak divně pokukuje, ale možná byl jen přihřátý. Zářivě jsem se na něj usmál a uklonil se. Oplatil mi to.

Zašuměla tiskárna pokladny: „Zde účet, pane.“

Podíval jsem se na cifru: „Výborně!“

„Výborně, pane!“

„Berete i britské libry?“

„Samozřejmě, pane,“ přepočítala na kase kurz a já jí předal část svých poundů. Peníze s velkou kupní silou jsou fajn, všechno vám připadá laciné.

*** * ***

S gigantickou krabicí jsem se přesunul k záchodům, cestou jsem omrkl rentgenovací turnikety.

Tvrdí se, že je nemožné pronést do letadla zbraň, ale stačí vědět, jakým směrem (jakými směry) jsou zavazadla rentgenována a s trochou cviku to není problém. S trochou cviku a co největší hrací pixlou.

Chvilku jsem počkal (záchody tu mají typu sněhobílá + nerez), a když konečně nikdo nešel, vlezl jsem do kabinky pro invalidy – ty jsou největší a tahle měla stěny až k podlaze – kdyby vozíčkářovi něco upadlo, aby se to nevykutálelo ven.

Jak ohleduplné.

*** * ***

Automag jsem musel rozebrat, glock se do správného místa vešel vcelku, dokonce se zásobníkem. Pečlivě jsem krabici přelepil firemní leukoplastí, kterou jsem vhodně ukradl v obchodě, takže nikdo nepozná, že jsem to rozbalil…

„Haló, pane, nepotřebujete pomoci?“ zaklepal někdo na dveře – několika poněkud nevhodným zvukům jsem se nevyhnul.

„Děkuji, jsem soběstačný.“

„Pomůžu vám s čímkoli, jsem ošetřovatel v nemocnici.“ Podle hlasu to byl buď nějaký vlezlý Američan, nebo obzvlášť odporný zloděj.

„Děkuji,“ pustil jsem do onoho slušného slova tolik mrazu, kolik jen uneslo. Počkal jsem, až spěšné kroky dozní a vyštrachal se ven.

„Nechtěl jsem to nechávat samotné a tam jsem se s tím vešel,“ řekl jsem na udivený pohled v zrcadle. Vysoký Asiat v obleku chápavě kývl, zavřel vodu a začal si utírat ruce do papírových ručníků. Umyl jsem se a napodobil jeho marné počínání – kdo vymyslel papírové ručníky, musel být sadista. Žmolili jsme si ze stále mokrých prstů růžové papírmašové kuličky a přeskakovaly mezi námi multikulturní jiskry porozumění. Muž odešel a já mrkl na hodiny nad zrcadlem. Nejvyšší čas jít pro letenku.

*** * ***

Do startu zbývalo patnáct minut.

Stál jsem ve frontě, doufal, že ve správné, a zvuk tisíců hovorů odrážejících a lámajících se halou zněl jako rozdrážděný včelí roj – velký rozdrážděný včelí roj. Co jsem viděl, venku byla stále hustá šedá mlha – snad má Air France kvalitní navigační přístroje. Podle toho, že skla občas rozrezonoval řev motorů (a nikoli výbuchy), letadla odlétala.

Možná padají do moře.

„…a slíbili mi smlouvu na čtyři filmy do konce ledna!“ řekla dívka za mnou zvýšeným hlasem; asi aby se její kamarádka cítila vážně méněcenná. Otočil jsem se a jako by se podíval na monitor na sloupu. Dívka, která mluvila, byla skutečně hezká: další dokonalá míšenka, sice menší než Hanako, ale stejně kus.

„A to se nebudeš stydět?“ druhá dívka šeptala, ale co je to pro zvědavé upíří uši.

„Za ty peníze? A určitě si mne všimne nějaký boháč. Aby nevšimnul!“ tiše se zachichotala potenciální herečka a zavlnila poprsím. To měla také monumentálnější než Hanako: na to, jak je štíhlá, až podezřele.

„A bude to jen jako, nebo jako *úplně!“*

„Jak jako úplně? Jasně, že úplně *úplně!“* udělala cudné oči a necudné gesto.

Tentokrát se dívky zachichotaly obě a ta, co neletěla do Francie točit porno, se na kamarádku podívala obdivně. Pravda, s ní by se dala spíchnout tak Sněhurka a sedm trpaslíků.

Kreslená.

„Prosím, pane?“

V zamyšlení jsem se dostal k přepážce. Miluju tyhle usměvavé pracovnice, které vypadají, že pro vás bez váhání položí život.

„Ano, mám rezervovanou letenku na jméno di Torro, slečno. Do Marseille,“ naschvál jsem mluvil, jak si představuju, že anglicky mluví Italové, a šoupl jí po pultu pas.

„Pan di…“ podívala se, jak se jméno píše, a běh prstů po klávesnici terminálu zrychlil: „Bohužel vás tu…“

„Možná jsem to nenapsal správně, ty počítače, víte…,“ zašklebil jsem se a italsky zamával rukama.

„Pan Dit Oro? Je to možné?“

„Jak se mi dostanou ty odporné klapky pod ruku, je možné všechno.“

Přestože se slečna pořád usmívala, uviděl jsem v jejím obličeji něco divného, takový drobný zátuh, který tam nepatřil. Vůbec, hluk na letišti jako by trochu opadl. Stává se to samo o sobě, občas, ale tohle bylo nějak moc. Slečna se uklonila (umějí to velmi půvabně), ale pohled jí střelil někam za mé pravé rameno.

„Ufff,“ položil jsem krabici s aparaturou na pult, „je to těžké.“

„Prosím, jen si poslužte,“ slečna znovu předvedla půvabnou úklonu. Procedura už jí trvala asi trojnásobně déle než u všech přede mnou; vypadalo to na nějaký problém s tiskárnou. Já jsem zatím (a to poměrně horečně) trhal pásku zdánlivě náhodou nalepenou na boku krabice. Už je jasné, že nastala horší varianta mého odletu.

Nejhorší varianta.

Ale zase ušetřím za letenku.

*** * ***

Dolovat pistole z magiče dírou v krabici nebylo nic jednoduchého – přesněji řečeno, měl jsem sotva hlaveň z automagu, když mi někdo poklepal na rameno:

„Promiňte, pane.“

„Ano?“ otočil jsem se.

„Jste pan di Torro, pane?“ stál tam další z usměvavých Asiatů v černém obleku. Vedle něj stál ještě jeden a opodál zrovna měli něco předůležitého na práci čtyři uniformovaní policisté. A u východů stáli další, a vůbec jich tam najednou bylo jak naseto.

Za zády jsem stále dlabal v hlubinách škatule. Připravil jsem to sice dobře, jen ta díra byla trochu jinde, než měla být. Pak jsem konečně nahmatal lučík glocku.

„Di Torro, ano, tak se jmenuju,“ řekl jsem naschvál hodně nahlas, ale jak jsem tahal pistoli ven, polystyrén mne stejně přeskřípal.

„Pane di Torro, mohl byste prosím dát paže, abych na ně viděl?“ už se neusmíval.

„Smím se zeptat proč?“

„Singapurská policie, detektiv Zhong,“ ukázal mi odznak a průkaz v černém otevíracím pouzdře.

„Tak paže… Ale jistě, detektive,“ dal jsem je před sebe, takže mu glock mířil na prsní kost. „Ještě nějaké přání?“

Nezaváhal, oběma rukama mě chytil za zápěstí a rutinovaným trhem se mi pokusil zbraň vykroutit.

*** * ***

Asi ho trochu překvapilo, když místo toho absolvoval krátký bezmotorový let s mezipřistáním v odpadkovém koši.

„To muselo bolet,“ řekl jsem jeho kolegovi, který sahal po revolveru, a mírným úderem do brady ho omráčil.

Jak padal, strhl s sebou párek novomanželů, kteří se celou dobu bavili, jak si tu Riviéra užijí.

Lebky zaduněly po mramoru, lidé kolem si uvědomili mou pistoli a začali ječet. Obzvlášť slečně budoucí herečce to šlo velmi hezky.

Věděl jsem, co musím udělat, ale moc se mi do toho nechtělo.

„Když musíš, tak musíš,“ řekl Ten druhý a já právě zahlédl bu-řinku a měkký klobouk – rychle se pohybovaly proti proudu rozbíhajícího se davu. Rázem jsem zjistil, že měřítko dobrého a špatného je daleko plastičtější, než bych kdy čekal. Chytil jsem herečku loktem kolem krku, přitiskl si ji na hruď a vrazil jí glock do nosu. Nebyla to náhodná volba – policisté neradi střílejí po hezkých ženách.

Když musím, tak musím.

„Co si zahrát na rukojmí, slečno?“ zašeptal jsem, a vzápětí zařval

z plných plic:

„Ustřelím jí hlavu, hajzlové! Padejte ode mě! Hnéé-éd!!!“

„Klid, pane di Torro, jen klid, přece nechceme, aby se někomu něco stalo,“ řekl detektiv Zhong, na košili nalepený papír od oranžové zmrzliny, kravatu nakřivo.

S přátelsky rozpřaženýma rukama šel ke mně. Asi se moc dívá na televizi.

Nejvyšší čas ukázat, že to myslím vážně:

„Alláh akbar!!!“ zaječel jsem a začal střílet zdánlivě do vzduchu. Tři z kamer, které mne sledovaly, se rozprskly, a na letišti vypukla skutečně solidní panika – buřinka i klobouk chvíli stály na místě, pak je dav strhl s sebou. Já se zatím i s herečkou přesmekl za pult.

„Zmizte!“ sykl jsem na letenkovou slečnu. Krčila se ale na bobku, ruce na uších.

„Tak si tu zůstaň, káčo. A vy se ani nehněte!“ zavrčel jsem herečce do ucha, aby ji nenapadlo něco statečného – dal jsem si glock za opasek a horečně rval z krabice další součástky automagu.

„Nemá to smysl, pane di Torro! Propusťte rukojmí a vzdejte se! Neublížíme vám a dostane se vám řádného soudu!“ Přes půl haly kolem už bylo prázdno – tedy až na snad třicet policistů a mužů z letištní ochranky. Viděl jsem, jak další vyklízejí galerie s obchody a snaží se, aby se lidé v panice neušlapali – někteří (obzvlášť Japonci) panikou netrpěli a horečně mne fotili: blesky vypadaly jako stroboskop na diskotéce.

Během dalšího okamžiku jsem v třetím patře – trochu vlevo – zahlédl prvního salamandra v neprůstřelné vestě. Měl odstřelovačskou pušku. Černé kukly prý zhoršují reakční dobu zločinců, ale je to strašně nápadné.

Dokud tu budou lidé, nic nezkusí.

„Hovno!!!“ odpověděl jsem na další výzvu. „Jestli se přiblížíte, ustřelím jí hlavu!“ Patřičně dramaticky jsem herečkou zacloumal a tiše dodal: „Nemyslím to sice vážně, ale na druhou stranu, můj život je mi milejší než váš. Zaječte.“

„Jiáááá!!!!“

Divil jsem se, že nepopraskala skla.

„Vás je na porno škoda.“

Konečně jsem z krabice vydoloval všechno podstatné, přidržel si rukojmici kolenem a složil automag.

Musela tam být kamera, které jsem si nevšiml, protože policisté využili mého zaneprázdnění a zaútočili.

Dva detektivové se připlazili z druhé strany k pultu a teď se na mě vrhli jako Bruce Lee – ječeli u toho, jako by měli v zadku rozžhavený pohrabáč.

Byli až směšně pomalí.

Zarazil jsem do automagu zásobník, natáhl závěr, zajistil a strčil zbraň za opasek. Pak jsem jednoho křiklouna trefil špičkou boty do brady a druhého kolenem té samé nohy do hrudníku. Snažil jsem se být co možná ohleduplný, přesto jsem nějaké to křupnutí zaslechl.

Všichni policisté začali mířit mým směrem a ti dva se plazili pryč a po mramoru se jim smekaly ruce. Bylo zvláštní, že se nikdo moc nekryje – zřejmě nepředpokládají, že po nich začnu střílet, a letištní ochranka dokonce musela přepažit halu červeným okrasným lanem, aby za ním udržela obrovskou masu zvědavců. Cvakání fotoaparátů a vrčení kamer se slévalo do nepřetržitého ostrého zvuku.

Vytahal jsem z krabice zásobníky a náboje, něco si nacpal do kapes, něco do kabely.

„Tohle ponesete vy," podal jsem tašku herečce, „jak se jmenujete?"

„Nat… Nata… Natascha Blast."

„Hezké jméno, já jsem John… promiňte mi mou nezdvořilost, slečno, ale budu vám říkat raději křestním," potřásl jsem jí rukou. Slušnost je v Asiatech tak hluboko, že se na mě zazubila a uklonila se. Pak jí do očí opět prosákla hrůza.

„Žádné strachy," zašeptal jsem, „berte to jako roli – trénujte, sbírejte zkušenosti a hlavně nepusťte tu tašku."

Doplňoval jsem zásobník glocku a sledoval Wriese a Van Vrena. O něčem se domlouvali s policisty a v rukou měli cosi jako průkazy – zahlédl jsem lesk zlatých odznaků; uniformy je pustily za červené lano k detektivu Zhongovi a salutovaly jim.

„Pane di Torro, vzdej…!"

Vystřelil jsem policajtovi amplion z ruky, protože jsem kvůli němu neslyšel, o čem se tamti baví. V okamžiku ticha po výstřelu, než

lidé začali (opět) ječet, jsem zaslechl tichý Wriesův hlas:

„…FBI…“

* * *

„A kurva,“ řekl Ten druhý.

Nejvyšší čas se hnout. Jestli Wries s Van Vrenem přesvědčí místní policajty, že jsou skutečně z FBI… Nebo jestli odtamtud jsou *skutečně*…

„Poslouchejte!“ zařval jsem: „Chci volný odchod a letadlo! A hnéééd! Alláh akbar!“

„Uklidněte se, pane di Torro, dostanete, co chcete, ale propusťte rukojmí. Je to žena. Přece neublížíte ženě.“

„To si piš, že ublížím, fízle!“ zaječel jsem a přidal do hlasu něco duševní nevyváženosti. V galerii ve třetím patře už bylo salamandrů šest, všichni mne měli na mušce.

„Čas změnit místo,“ pošeptal jsem Natasche, zvedl ji, aby mi kryla hruď, a začal se bokem šinout k turniketům, za nimiž byly prosklené dveře a za nimi eskalátory a koridory rozvádějící proudy cestujících k letadlům. Problém je, že salamandři by mě mohli při chůzi zasáhnout – byli sotva padesát metrů daleko a měli vysoce kvalitní německé pušky.

Prohodil jsem si pistole – s glockem tenhle trik nejde. „Hej! Zhongu! Držím nataženej kohoutek a mám stisknutou spoušť! Jestli mě někdo střelí, svaly povolej a slečna už moc rejže nesní!“ přitiskl jsem automag Natasche pod bradu. Pokud je nechci pozabíjet, odstřelovače nešlo vyřadit jinak.

„Pane di Torro! Propusťte rukojmí a vzdejte se!“ Ti policajti jsou ale vážně nudní chlapíci.

* * *

Procouval jsem turnikety a detektivové, kteří se za nimi kryli, se rozumně stáhli. Docouval jsem až ke skleněným dveřím.

Byly zablokované.

„Otevřete!“

„Střelbou do kamer jste poškodil bezpečnostní systém, nejde to! Propusťte rukojmí a…!“

Už mě s tím vážně štvou – to je zřejmě nová policejní taktika: opakováním toho samého dokola a dokola a dokola zločince unudit k

mrákotám. Porouchaný bezpečnostní systém – kecy; začínal jsem pomalu litovat, že nejsem zlý hoch: asi by mi to velmi usnadnilo cestu, odbachnout rukojmí.

„To už je úděl nás hodných," povzdechl jsem si. Všechno máme složité.

* * *

Sklo vypadalo nerozbitně a neprůstřelně.

Dobrá zpráva byla, že poldové nepustili Van Vrena a Wriese dál. Sice se k nim chovali uctivě, ale drželi je ode mne. A to si netroufnou ani oni, zmasakrovat celé letiště – navíc právě dorazily první televizní štáby. Zvedl jsem Nataschu ještě výš a schoval se v jejích vlasech.

Neprůstřelné sklo dveří sice bylo neprůstřelné, ale ne zas tolik: s automagem nepočítali. Začínám tu zbraň mít vážně rád.

* * *

Když dozněla dělostřelba a Nataschino ječení, vykopl jsem zbytky střepů. Jak jsem se pootočil, jeden ze salamandrů to do mě našil.

* * *

Znám to – běžný postup, chtějí-li se šetřit životy: buď se míří na koleno, nebo na nárt. Bolest je tak ochromující, že sebetvrdší terorista má místo kontroly světa co dělat s kontrolou vlastních svěračů – většinou neúspěšně.

Byl jsem kapitánovi di Torro vděčný, že měl tak velké nohy – kulka mě sice zasáhla, ale jen špičku boty vycpanou papírem.

Reflexivně jsem zvedl ruku a halou se rozlehlo další zaburácení. Pro lidi musely výstřely z pušky a mé pistole znít jako jeden.

„A sakra!" podíval jsem se do dlaně – pořád jsem v ní měl automag.

* * *

Přestože jsem mířil na zbraň, nedopadl salamandr dobře. Obrovská kulka urvala puškohled, a náhodou, jaké se ale stávají, mu ho zarazila do pravého očního důlku.

Hluboko.

Oko, do duše okno.

Kdyby v čočce dalekohledu bylo červené světélko, vypadal by

jako Arnold v Terminátorovi.

„Hasta la vista, bejby," zašeptala Natascha. Taky má nakoukáno.

„Neměl si začínat, hajzl," řekl jsem a z třetího patra začala kapat krev.

* * *

Za okamžik už jsme se hnali prázdnými koridory plnými elektronických ukazovacích tabulí – jenže: policajti nejenže vyklidili chodby, ale zbaběle vypnuli i tabule, takže jsem se příliš neorientoval – přesněji, tradičně jsem zabloudil. Natascha ale (naštěstí) spolupracovala, až se mi chvílemi zdálo, že na rukojmí hyperaktivně:

„Tudy!" ukazovala, když jsem definitivně ztratil směr. Jasně: jakákoli popularita je dobrá, a čím déle se mnou vydrží, tím bude větší – už vidím, jak natáčejí něco jako ŽÁR V OBLACÍCH.

To jsem zvědavej, kdo bude hrát mě.

* * *

Jediné letadlo připravené ke startu bylo to naše do Francie. Bohužel nám stáhli harmonikovitý měch na překonání posledních metrů a poodjeli s nastupovacím tunelem. V chodbách za námi rezonovaly kroky pronásledovatelů, a tušil jsem, že potom, co jsem jim zabil kolegu, mne asi moc rozmazlovat nebudou.

„Zrychlíme, držte tašku fest," chytl jsem Nataschu do náručí a trochu couvl: Nastupovací tunel stále poodjížděl a mezera k letadlu se zvětšovala.

Rozběhl jsem se a Natascha zase tak nádherně zaječela.

* * *

Doskočil jsem tak tak – přece jen, těžiště jsem měl úplně jinde než normálně. Musel jsem si dokonce trochu pomoci tou proklatou levitací.

„Ufff!" zaduněla podlaha, a prostřelená bota se definitivně rozpadla.

„Au!" řekla Natascha – hezky jí křuplo v zádech. Letuška, která se předtím chystala zavřít dveře, na mne vytřeštěně zírala a ještě vytřeštěněji na zamlženou vzdálenost, kterou jsem překonal. Velebně jsem jí pokynul, že teď už zavřít může, a přemítal, jak mi to v záři televizních reflektorů asi sluší. Kupodivu, na palubě nás nikdo nepři-

vítal.

* * *

„Můžete zavřít, slečno," zazubil jsem se na letušku, když mé velebné gesto nepochopila, a rozběhl se navštívit piloty.

„Ne-mo-hl-by-ste-mě-po-sta-vit?!" hekala Natascha v rytmu mých skoků a pasažéři se po nás zvědavě otáčeli.

Sladká nevědomost.

„Běžte přede mnou," trochu jsem zpomalil, spustil ji, a k mým jednobotým krokům se přidaly její lodičky – nechápu, jak někdo může běžet v něčem takovém, ale zvládla to.

* * *

Dveře k pilotům už byly zamčené, ale s jejich vykopnutím jsem neměl problémy – to už pasažéři začínali vstávat a hlasitě žádat vysvětlení; letadlo naštěstí nebylo plné – mnozí nestačili nastoupit, a nevěřím, že je to mrzelo.

„Všichni zůstaňte na místech!" otočil jsem se, pistoli v ruce, a přemítal, co tak asi únosci letadel v podobných chvílích prohlašují: „Alláh akbar!"

Podle toho, jak začali vyvádět, jsem zřejmě neměl opakovat zrovna tohle – jsem prostě v únosech letadel nový. Mávl jsem rukou a obrátil se do kabiny – dívaly se na mne dva páry odhodlaných očí.

„Co si přejete?" řekl kapitán.

„Co takhle odlet? Máme zpoždění."

„Kam máme letět?"

„Okamžik…," otočil jsem se na druhého pilota, který se na mne chystal skočit: „Hrdinské kousky obvykle dost bolí, příteli, ale jestli jinak nedáte…," pokrčil jsem rameny a nechal rozhodnutí na něm. Zase si pomaličku sedl a já si zatím rozmyslel, kam vlastně chci.

„Co Marseille?" řekl jsem.

„Ale tam letíme normálně! To nás nemusíte unášet!" zvedl kapitán obočí.

„Aspoň vidíte, jak jsem zákeřnej."

* * *

Za dvacet minut už jsme byli ve vzduchu. Nebylo to zdaleka tak snadné, jak to zní, jenže já zvládnu všechno.

Když chytráci na řídicí věži začali zkoušet triky s tím, že jsou píchlá kola, že nemůžou načerpat palivo, že bůhvíco, řekl jsem, že za každých deset minut zdržení popravím rukojmí.

Nesnáším zpoždění dopravních prostředků.

Během prvních deseti minut jsem zlikvidoval palubní telefony a posbíral mobily – tři lidé informovali televize, jen jeden policii. Pak jsem rozkázal, kdo řekne jediné slovo, že zemře, a byl klid.

„Dovolíš, holčičko?“ usmál jsem se na plavovlasou dcerku jednoho z evropských párů. Asi pětileté dítě se na mě radostně usmálo a podalo mi svou panenku – vypadala jako kojenec, a to tak, že velmi realisticky. Matce děvčátka cvakaly zuby a snažila se potomka chránit vlastním tělem. Udělal jsem na holčičku takové to „Brrrm!“ prsty přes rty a andílek se šťastně rozhýkal.

Děti poznají hodné lidi.

V kuchyňce jsem naplnil hlavu panenky kečupem.

„Kdo bude chtít hemenex, má smůlu,“ řekl jsem bledé letušce. Pak jsem interkomem řekl kapitánovi, ať zavolá policajtům, že deset minut uplynulo a že jsem si nějak nevšiml, že rolujeme na start, protože před letadlem – určitě náhodou – parkuje letištní tahač. Tak ať se koukají na okénka hned vedle dveří.

Během dvou vteřin tam mířily snad všechny reflektory na letišti.

Bylo to v chodbičce oddělené od kabin závěsy, a mlha nemlha, světlo pronikající všemi třemi skly vypadalo jako jiskřivé vodorovné sloupy. Zabalil jsem umělohmotného kojence do velkého plátěného ubrousku, strčil ho do proudu jasu a třásl jím, jako by byl živý.

Záblesk výstřelu byl vidět i přes ty reflektory a kečup nahodil všechna tři okna.

Velmi efektní.

A efektivní.

* * *

Kola byla rázem nafouknutá, palivo načerpané a za minutu jsme pojížděli na ranvej.

Podal jsem zmasakrovanou panenku bledé letušce: „To kdyby na tom hemenexu někdo trval.“

* * *

Musel jsem si dávat pozor – v těchhle velkých letadlech občas lé-

tá ozbrojená ochranka. Mají pistole nabité speciálními brokovými náboji, aby neprostřelili trup, a nerad bych, aby mne tím oslepili. Já nemůžu střílet z ničeho (při popravě hračky jsem dával bedlivý pozor, aby kulka uvázla v sedačce), ale aby si ten útok důkladně rozmysleli, naschvál jsem co nejvíc mával automagem. Všichni cestující, kteří věděli, co by výstřel z takového děla způsobil, byli velmi šedí.

* * *

„Můžeme roznášet občerstvení?“ přišla ke mně hlavní letuška. To už jsme dávno vylétli z mlhy a drželi cestovní výšku i kurz. Slunce jasně svítilo a hluboko pod námi se bělaly mraky.

Stál jsem vedle otevřených dveří do pilotní kabiny a Natascha seděla na první lavici naproti. Kdyby po mně někdo střelil, asi by trefil i ji – nenutil jsem ji, sedla si tak sama, moji tašku vedle sebe.

„Jen roznášejte,“ blahosklonně jsem mávl automagem. Když mi přinesla šálek kávy, s díky jsem odmítl – jen jsem požádal, zda by nenechala pustit nějaký film: „Tyhle dlouhé lety jsou únavné, že?“ Společensky jsem se zakřenil.

Žaluzie na oknech se zatáhly, světla se rozsvítila a zvolna pohasla jako v kině a na malých displejích zabudovaných do opěradel se rozkřepčil Forrest Gump. Lidé si připojili sluchátka a trochu se uvolnili, a já zpoza černých brýlí sledoval, kteří jsou ti z ochranky – budou dva, možná tři, ale spíš jen dva.

Za hodinu jsem si byl téměř jistý: jsou skutečně dva a sedí do uličky ob čtyři sedadla – tak jsem si zul lakýrky. Lakýrku.

„Nevyndala byste mi boty, Natascho?“

„Ráda,“ usmála se. Od triku s panenkou už ze mě nemá strach a na mrtvého salamandra asi zapomněla. Když jsem si zavazoval tkaničky, sedla si vedle mě; na to, kdy jsem si naposledy důvěrněji popovídal s nějakou dívkou až příliš těsně.

„Zpátky,“ řekl jsem přísně. Bůh ví, co se dá čekat od začínající pornohvězdy, v setmělém letadle, kde všichni civí na Forresta Gumpa. Je třeba být co možná ostražitý.

„Pfm!“ řekla uraženě, ale poslechla.

* * *

Let trval necelých dvanáct hodin a byl velmi klidný. Airbus to

zvládl bez mezipřistání a většina pasažérů se po filmu zabalila do dek a únos neúnos usnula. Protože jsme svištěli proti času, dostali jsme se nad Francii sotva šest hodin po odletu ze Singapuru.

Bylo mi jasné, že na letiště nesmím. Únosci letadel jsou sice populární a mediálně zajímaví, ale jinak ne zrovna oblíbení lidé; cestou jsem občas poslouchal rádio a moje poprava kojence se stala světovým hitem číslo jedna. Kam se dnes hrabou Palestinci. Měl jsem kliku, že na palubě opravdu jeden kojenec je – věděli o něm nejen na letišti ze seznamu pasažérů, ale věděli jsme o něm i všichni v letadle, protože poslední hodinu řval, jako by ho grilovali. Byl to trochu problém, protože lidem z toho začínaly téci nervy a jeho rodiče to přestávali zvládat.

Někteří pasažéři už si určitě říkali, že jsem si neměl brát panenku. Asi jim nechutná hemenex bez kečupu.

Takže to zbylo zase na mě.

Jako vždycky.

* * *

Když jsem šel k ječákovi, plavovlasou holčičku jsem minul rychlým krokem a díval se na druhou stranu. Jak vysvětlit pětiletému dítěti, že jste mu popravili hračku?

„Půjčte mi ho," ukázal jsem na řvoucí mimino. Jeho matka už byla natolik v kýblu, že s ním třásla, jako by ho chtěla spíš umlátit než uspat. Podala mi dítě snad i ráda – zodpovědnost se přesunula mimo ni – konečně! Zato ostatní cestující strnuli, jenže já vím, jak na to – několikrát jsem totiž byl v nemocnici, kde pracovala Mazlík, a viděl jsem, jak podobné situace řešívala ona. Dítě nemělo hlad, přebalené bylo taky, takže je třeba zkusit… Kupodivu, nemusel jsem zkoušet nic, žádné triky: jen jsem mimino vzal, řev okamžitě ustal a nahradilo ho spokojené (tisícinásobně tišší) vrnění: valilo to na mě modré oči a malý palec zmizel mezi uslintanými rty.

„Ty jsi mi ale odpornej tlusťoch," zašeptal jsem česky a dítě se zasmálo. Pasažéři nejprve nesměle, pak o to hlasitěji začali tleskat. V nejhorším bych se únosy letadel mohl živit.

Nebo jako pečovatelka.

„Pane?" zavolal na mne kapitán.

„Už jdu," s kručícím špuntem na ruce jsem došel ke kabině.

„Za chvíli bychom měli jít na přistání. Ano?“

„Ano, ale nejdřív udělejte kolečko nad mořem.“

„Proč?“

„Já jsem tady únosce,“ namířil jsem na něj mimino.

*** * ***

Když jsem se vracel, abych odevzdal dítě (začínalo usínat), ochranka zaútočila. Na jednu stranu konečně (stavěl jsem se k nim zády už skoro nápadně), na druhou stranu značně bezohledně.

Dostal jsem ránu do ledvin a vzduch mi jen vylétl z plic – broky šly hluboko pod kůži. Nemohl jsem se otočit příliš rychle, abych kojenci nezlomil vaz.

Další rána – tentokrát do kříže. To už jsem šel do kolen. Ti fízlové jsou vážně brutální.

„Chytej!“ hodil jsem sviště Natasche – u ní jsem měl jistotu, že dopadne do měkkého.

Teď se do toho dal i druhý tajný – zepředu. Výstřel mi vysekl díru do saka a urval půl kravaty. To už jsem ale měl glock v ruce – připadal jsem si jako zpomalený film, jak jsem se snažil vypadat lidsky.

*** * ***

Střelil jsem ho do paže se zbraní. Je složité zasáhnout člověka někam, abyste ho vyřadili, nezabili a zároveň prostřelit letadlo přesně tam, kde chcete – potřeboval jsem vyrovnat tlaky, aby se daly otevřít dveře. Kulka mu rozervala zápěstí, sklouzla po kosti, prosvištěla mezi sedačkami a prorazila okénko.

Naštěstí už jsme sestoupili pod tři a půl tisíce, přesto sklo vybuchlo do prostoru a kabinu naplnilo vytí vichřice a mlha.

Hlasitě mi luplo v uších a z panelů nad sedadly vyskákaly žluté kyslíkové masky.

Přestože se všichni začali dusit a mnohým vytryskla krev z nosu, druhý polda problémy neměl – zezadu na mě skočil.

Nechtěl jsem dávat najevo své nadlidské schopností, tak jsem mu jen pistolí zlomil nos. Natascha lapala po dechu, ale přesto rezolutně kopala do toho s roztrženou rukou; asi mi začala fandit – to ženské vždycky, když se hezky zachováte k dítěti.

„Nekopejte do něj, spíš mu to zavažte,“ postavil jsem se, ale bro-

ky mne docela tížily – podstatně víc, než jsem předpokládal – obzvlášť ty v kříži.

Hlavně musím dohrát do konce.

Takže jsem (přesně podle plánu) začal simulovat těžce raněného, donutil piloty ještě k jednomu okruhu nad mořem a zinscenoval srdceryvnou scénu, kdy smrtelně postřelený únosce raději zvolí smrt, než aby padl do spárů policie.

Když mi letuška na třech tisících otevírala dveře, plakala. I Natascha plakala a kojenec plakal taky. Papíry a plastikové kelímky vířily.

„Sbohem! Umírám za svou pravdu! Jen tak budu žít navždy!“ zařval jsem do hukotu větru a vlasy mne šlehaly po tváři.

Holčička, které jsem zavraždil panenku, mi zamávala.

Pak jsem vyskočil.

* * *

Minul jsem křídlo snad o půl metru a přemýšlel, že jsem na rozloučenou měl říct něco méně blbého.

* * *

Doufám, že nikomu nepřijde divné, že jsem vyskočil nejen se svou pravdou, ale i se svou kabelou.

Udržet ji byl docela problém, protože byť letadlo zpomalilo, svištělo stále kolem šesti set kilometrů za hodinu: Švy oblečení povolovaly, cípy saka se třepily, nafouknuté nohavice pukly a jejich cáry mi frčely kolem hlavy; ale nakonec to nebylo zas tak hrozné, protože taška fungovala jako solidní aerodynamická brzda.

Slunce jasně svítilo a pode mnou bylo nádherné azurové moře rozčepýřené vlnkami. Lodě vypadaly jako hračky a Marseille byla takhle shora prostě půvabná.

Já že jsem někdy měl strach z výšek?

Když mne odpor vzduchu zpomalil tak na dvě stě, přešel jsem z vyhlídkového letu na sestup. Jen jsem doufal, že při svém štěstí nespadnu na nějaký útes.

* * *

Protože letadlo – a tedy i já – jsme byli pod palbou snad všech televizních kamer ve Francii, nemohl jsem začít brzdit moc záhy.

A tři metry nad hladinou se ukázaly jako nedostatečné.

* * *

Narazit dvoustovkou do vody není žádná sranda ani pro mě – obzvlášť po té brokové masáži.

Strašlivý ráz do kotníků a kolen, kastanětovité zarachocení obratlů, škubnutí, které mi málem utrhlo pravou ruku, a všude kolem miliardy stříbřitých bublin a prudce rostoucí tlak.

Instinktivně jsem vdechl oceán.

* * *

V pravé dlani mi zůstala jen utržená držadla – kabela vířila vysoko nade mnou – to bylo to škubnutí. Zastavil jsem sestup a doplaval pro ni (hodně ztěžka), chytl ji do zubů a začal aktivně klesat.

Moře sice z výšky vypadalo azurové, ale tady v marseilleské rejdě je naštěstí špinavé, takže na třiceti metrech budu z hladiny neviditelný.

V noci jsem se přesunul do čistých sfér trochu na jih a trochu dál od břehu a usadil se pětačtyřicet metrů pod problémy v malé podmořské jeskyni. Než jeskyně to je spíš spára a o usazení taky nemůže být řeči – proud mne pořád vymýval ven, nebo se mi dovnitř cpaly takové okaté zelenohnědé rybičky – k jídlu nejsou a strašně lechtají.

Potřeboval jsem se uzdravit z broků, ale hlavně jsem potřeboval, aby opadl rozruch.

Rozhodl jsem se počkat přesně pět dní.

* * *

Za světla jsem (zespodu) pozoroval windsurfingy, lodě a vodní skútry (dělají pěkný kravál), ale hlavně potápěče, kteří pátrali po mé mrtvole. Ti postupně prořídli, až zbyli jen běžní turisté lovící harpunami ryby, popřípadě hledající škeble – což se obvykle odehrávalo nad mělčinami blíže břehu.

V noci jsem se vyplouval nadechnout.

Krom toho, kdy jsem se převlékal (pod vodou opravdu zážitek), kdy jsem pozoroval, jak můj organismus vypuzuje broky, a krom jedné odvážné potápěčky, to bylo zatraceně nudných pět dní.

* * *

Převlékat se pod vodou skoro nejde, ale nemohu vylézt v rozstří-

leném a rozervaném kvádru. Staré dobré kraťasy a triko z kabely to sice jistily, ale mlel jsem se po jeskyni, že to vzdaly i ty nejzvědavější rybky.

S tou potápěčkou to bylo taky dobré.

Zrovna jsem z nudy opravoval držadla kabely, když vplula do jeskyně. Byla tam pro ni téměř uhlová tma, takže mě neviděla – maně mne napadlo, co by asi řekla, potkat pětačtyřicet metrů pod hladinou chlapa bez akvalungu, jak opravuje tašku. Raději jsem zaujal obrannou pozici typu „mrtvola s velmi vypoulenýma očima“.

Až mi jí bylo líto, když mi posvítila rovnou do ksichtu. Kdo někdy tvrdil, že pod vodou nejde ječet, neví, o čem mluví.

Protože omdlela a dýchací náustek jí vypadl z pusy, nasunul jsem ho zpátky a mačkal jí hrudník, dokud se proudy bublin nestaly zas pravidelnými. Pak jsem s ní vyplaval ven a zahákl ji za vhodnou skálu – musí tu někde mít parťáka, který ji vynese.

Pro mě toto setkání znamenalo jednu příznivou a jednu nepříznivou věc – někdo potvrdí, že mne viděl mrtvého, ale musím se sakra stěhovat.

* * *

Kolem třetí ráno páté noci jsem – brašnu v zubech – přistál na pláži a připadal si jako invazní plavidlo. Takhle nějak se museli cítit Spojenci, když otvírali druhou frontu.

Bylo teplo, vítr příjemně pofukoval, písek v měsíčním světle bíle zářil a co deset metrů spali buď turisté zabalení ve spacácích, nebo dvojice až čtveřice pracovaly na nových plnohodnotných členech Evropské unie.

Na jeden pár jsem málem šlápl, protože leželi za nějakým písečným hradem a já sledoval silnici, jestli tam nejsou nějaká podezřelá auta.

Dívka vyjekla a mladík se na mě francouzsky obořil.

„Sorry, sorry,“ odvrátil jsem se a rychlým krokem vzal směr Marseille.

* * *

V botách mi čvachtalo a po pěti dnech v moři mi byla trochu volná kůže – po třech kilometrech mi uschlo triko a sůl mi kůži pro změnu nepříjemně napínala.

Protože jsem měl mokré i peníze, posadil jsem se na vlnolam a na ještě trochu ohřátých kamenech vysušil své franky i kraťasy a novinami z popelnice i boty – trochu.

S úsvitem jsem cinkl na zvonek v recepci malého hotelu hluboko ve spleti marseillských uliček.

Pokoj nebyl zrovna prezidentské apartmá, ale někdy stačí i sprcha se sladkou vodou a kus mýdla.

* * *

Ven jsem vyšel až pozdě odpoledne a vypadal sice trochu vyrudle, ale jinak docela dobře, protože jsem si vyprané šaty nechal i vyžehlit.

Jako první jsem navštívil holičství.

Problém byl, jak kníratému chlapíkovi vysvětlit, že chci na ježka. Angličtinu odmítal a já umím francouzsky jen „veselá kráva“. A vážně netuším, jak bych dopadl na veselou krávu. Nakonec jsem mu objasnil nejen ježka, ale že chci i oholit, a tak jsem se po několika týdnech zas uviděl v plné kráse. Nos, tváře a kolem očí jsem měl opálené, barva pod vousy už vybledla – tam jsem se naposledy slunil na lodi paní Dao.

Tedy: konečně jsem zase viděl, jak vypadám.

Jak vypadá zbabělec.

* * *

Byl jsem rád, když jsem ze zrcadlové síně a šmikání nůžek vypadl.

* * *

Dál jsem potřeboval olej na zbraně, nějaké vytěráky a hadry plus střelný prach, abych si mohl vyrobit náboje do automagu; slaná voda spolehlivosti zbraní a střeliva příliš neprospívá.

Marseille se v tomto směru ukázala poněkud komunikativnější než v holičských službách.

* * *

„Tak tady to máme,“ položil přede mě prodavač v Gun-shopu, co jsem žádal, „ale na ten střelný prach potřebuju váš pas a zbrojní průkaz.“

„Fajn, stavím se pro něj později,“ řekl jsem, jako by se nic nedě-

lo, ale v duchu jsem zaklel. I kdybych byl takový blázen a pokusil se doklad na jméno di Torro použít, po pěti dnech v moři byl nečitelný, až bezobsažný.

Nemůžeš-li v cizím prostředí něco sehnat, jdi do vetešnictví, učíval mne Postrach. Obchod se zbraněmi maskovaný jako vetešárnu jsem použil už v Upírech – tam se hrdinova vyzbrojování zhostil drsný, leč čestný překupník jménem Krysa Rolls.

Teď jsem nejdřív musel do knihkupectví, zjistit ve slovníku, jak se vetešnictví řekne francouzsky. Jen jsem slovník položil, už jsem to zapomněl, tak jsem musel podstoupit proceduru s vyžádáním papíru a tužky. Frantíci opravdu nemluví anglicky dvakrát rádi.

* * *

Bazary a antikvy pro turisty jsem míjel na každém kroku, ale zajímavé to začalo být až hlouběji ve starých čtvrtích, blíže přístavu, přesně tam, kde se začaly objevovat decentní cedulky, že do těchto míst se turistům vstupovat nedoporučuje, zvláště pak zvečera.

Průčelí se stala oprýskanějšími, domy se výhružně smáčkly, obvyklé pachy zesílily, hluk z podzemních hospod zhrubl a prostitutky zhoustly a zošklivěly. Bylo sotva pět, ale tady už se stmívalo.

Několik námořníků se potácelo středem dláždění a řvali nějakou povědomou písničku – až za okamžik jsem rozeznal An Angela ve francouzštině. Radši jsem ustoupil ke zdi, ale to mě málem pomočil obrovský černoch.

* * *

Po skoro hodině motání a opatrného vyptávání (stálo mě pěkných pár franků) jsem se dostal do slepé uličky, která byla tak úzká, že ji shora zakrývaly přesahující střechy; má-li Marseille někde konec, je to tady.

Bylo tam šero až takové, že někde v polovině dokonce svítila lampa – jedna. Pevněji jsem stiskl držadla kabely – poslední šlapka, které jsem se ptal, říkala, že jestli je někde vetešnictví, kde se dá koupit cokoli, pak právě tady.

V přetékajících popelnicích šustili hlodavci a prostředkem vyšlapané dlažby se převaloval smrdutý potůček (netekl, skutečně se převaloval) – vsadil bych se, že přistát v Marseille před pěti sty lety, tahle stoka pro pěší vypadala stejně.

* * *

„Bon appetit, messieurs… Apetit ne, myslel jsem večer, ale nevím, jak se to řekne," řekl jsem a nad hlavou mi klinkal malý zvoneček. Zavřel jsem za sebou.

Kšeft vypadal naprosto stylově: prach, pavučiny, prastaré neomítnuté zdi, rozeschlé police plné neuvěřitelných nesmyslů. Vlevo u malého stolku před dřevěnou přepážkou seděli dva muži: děda v ošoupaném obleku, sežvýkané kravatě a typické francouzské čepici, a mladík ve stejně typické černé kožené bundě a černých špičatých botách, černé vlasy brilantinou ulízané dozadu. V pravém podpaží měl bouli, ale na policajta rozhodně nevypadal. Hráli domino, stařík hulil dýmku a mladík tlusté cigarety bez filtru – v místnosti nebylo pro čoud téměř vidět.

Za pultem se zvedl neoholený čtyřicátník s oteklým bledým obličejem a vlasy tak krátkými, že jeho hlava vypadala jako posypaná uhelným mourem. Přímo nad temenem mu na dvou řetězech visela rozpukaná cedule s kaligrafickým nápisem a kresbou mořské panny – vyhlížela hodně staře a hodně autenticky.

Na jeho francouzskou otázku proloženou těžkým kuřáckým kašlem jsem odpověděl zdvořilým:

„Hovoříte anglicky, prosím?"

„Turisty neobsluhujem. Vypadni," odpověděl mi neméně zdvořile, zapálil si cigáro, cvrnkl mi sirku na rameno a já věděl, že jsem na správném místě. Tou starobou mi to něčím připomínalo Noční klub.

„Nejsem turista. Potřebuju bezdýmný střelný prach, tak půl kila, a nějaké náboje, devítky, parabellum."

„Neslyšels pána?! Vypadni," řekl mladík a jeho vlasy se nebezpečné zaleskly.

Aha, zřejmě jsem nepřišel vhod, to se tak někdy sejde. A vzápětí už jsem věděl proč.

Dveře se otevřely, zvonek zaklinkal a vstoupili tři černoši, podle všeho námořníci – byli tak černí, že jejich kůže pohlcovala světlo a v místnosti se skutečně setmělo. Divně na mě koukli, pak ten nejkudrnatější něco řekl a podle tří vztyčených prstů to asi znamenalo, že v obchodě měli být jen tři lidé, ne čtyři. Žluté bulvy v černých tvářích mne odhadovaly, a odhadly na turistu, tudíž se mi přestaly věnovat.

Já jsem situaci odhadl na předání kontrabandu, a až teď jsem si všiml, že ošoupaný stařík má pod stolem přes kolena upilovanou brokovnici.

Asi to nebude bezpečný kontraband.

Vzápětí se situace prudce vyhrotila.

* * *

Takovéhle věci se strhnou vždycky nečekaně.

Pochopil jsem, že černoši měli něco donést a měli si za to odnést peníze. Podle všeho si donesli akorát pistole, a pochybuju, že je tu chtěli nechat.

Jeden mi mířil na břicho, ostatní na ostatní, a ten nejkudrnatější se díval na ulízance a něco tiše říkal. Z jejich chování jsem poznal, že nejsou žádní zelenáči – ti vždycky ječí, hystericky poskakují a mávají zbraněmi. Profíci míří, mluví, a když je třeba, střílejí. Jen mě štvalo, že mu nerozumím. Jazykové bariéry jsou frustrující.

„Co říká?“ otočil jsem se na prodavače, ale on neodpověděl, protože, jak měl ruce vzhůru, zrovna po něčem sahal nahoře za mořskou pannou.

Nejkudrnatější černoch trochu zvedl hlas a zopakoval, co už jednou řekl. Asi žádal peníze. Když nikdo nezareagoval, bez varování stařík střelil do kolena.

Tihle černoši.

* * *

Ten, který teď střídavě mířil na mě a na oteklého ksichta, zavrtěl hlavou a prodavač spustil ruce k ramenům.

Kudrnáč s kouřícím revolverem významně natáhl kohoutek a už nic neříkal.

Marseille je jedno z mála měst, ve kterém při ranní cestě pro bagetu ještě můžete potkat mrtvolu s nožem v zádech, jedno z mála měst, kde si zločinecké bandy vyjasňují názory postaru a natvrdo: samopaly, bomby v restauracích, těla v přístavu, těla v betonu… Všichni jsme zblblí z filmů, že města zločinu jsou Chicago a New York, ale zkuste si nějakou gangsterku natočit v Marseille – tak vás přitom zastřelí.

Takže jsem věděl, že černouš to klidně zmáčkne i podruhé. Mířil staříkovi na čelo.

* * *

Mám rád tyhle typy: koleno ho muselo bolet jako blázen a krev crčící nohavicí mu dělala louži kolem boty. On ale jen překousl fajfku.

Teď se díval do ústí šestiranné osmatřicítky, pohrdavě vyplivl kus troubele a řekl něco, z čeho jsem rozuměl pouze slovu negr.

Černoši se začali tvářit dost ošklivé a ten s revolverem staříkovi přemířil skrz stůl do rozkroku. Jen já jsem mohl vidět, jak uzlovité prsty – beze spěchu – aby to nevydalo jediný zvuk, natahují kohouty brokovnice a otáčejí krátké hlavně správným směrem.

Černochův prst se přilísal ke spoušti.

Ulízanec v černé bundě byl bledý a třásla se mu brada.

Z vděčnosti by mi mohli dát prach a náboje zadarmo – když se to vezme kolem a kolem, jsem prostě klikař.

„Hej, černá hubo, neměl bys radši sklízet bavlnu?“ Počítal jsem, že umějí aspoň trochu anglicky, a nepřepočítal se. A to ani v tom, že se na mne otočí všichni tři.

Tolik přátelských pohledů jsem neviděl ani nepamatuju.

* * *

Stařík nezaváhal.

Zařvání brokovnice bylo v místnosti naprosto ohlušující – rána šla skrz stůl.

* * *

Mimo.

* * *

Ze stropu se snesla hromada třísek, prachu a zmasakrovaných pavouků. Rozlámané kostky domina frčely hůř než střepiny šrapnelu a poodrážené broky cinkaly jako kovový déšť.

„Merde!“ řekl stařík, vytáhl brokovnici zpod stolu a napodruhé se rozhodl pečlivě zamířit – nedbal při tom, že po něm černoši střílí jako zběsilí.

* * *

Při podobné palbě ale nebylo divu, že kulky buší všude možně, jen do staříka ne.

Drsný ulízanec ležel na zemi, kryl si hlavu a ječel vysokým hla-

sem. Oteklý ksicht strhl zpoza cedule to, po čem sahal už předtím – zase revolver. Nechápu, proč lidé ty šestiraňáky používají.

I první černoch asi litoval, protože zrovna klapl naprázdno a stařík se právě rozhodl, že má zamířeno dostatečně.

* * *

I výstřel z druhé hlavně byl hodně hlasitý.

A mnozí z nás zjistili, že černoši jsou uvnitř stejně červení jako všichni ostatní.

Už nikdy nebudu rasista.

Kužel broků ho zasáhl do hrudi, a podle toho, co následovalo, to asi nebyly jen tak ledajaké broky. Černouš jako by se nafoukl (to jsem viděl jen já), pak pukl (to jsem stále viděl jen já) a místností se prohnal uragán vnitřností, krve a rozlámaných žeber. Dynamickou a velmi plastickou fresku na neomítnuté stěně už viděli všichni… I když, teď už omítnuté.

Vypadala skoro stejně dobře jako Picassova Guernica.

* * *

Stařík tak rozšafně zalomil hlavně a dvě zelené kouřící patrony vyskočily do výšky.

Oteklý ksicht nestřílel, jen držel bouchačku před sebou a strašně se mu třásla ruka.

Ulízanec stále ležel, stále si kryl hlavu a stále ječel, jako by mu upadly koule.

Černoch, co předtím držel v šachu mě, přestal v umělecké perforaci přepážky za stařík a rozhodl se také pečlivě mířit – ten měl kvalitní berettu.

* * *

Stařík lovil z kapsy saka náboje, a jak seděl, moc mu to nešlo. Do hlavně namířené zbraně se díval se stále stejně tvrdým výrazem a líbil se mi stále víc.

Mě si nikdo nevšímal.

Někdy to může být osudné, přehlížet turisty.

* * *

Vzal jsem černocha za bradu a otočil ho tváří k sobě. Křupnutí vlastní páteře ho asi trochu překvapilo, protože vypadal udiveně.

Z koutku úst mu vyhrkly sliny, a než sem vlezl, měl si dojít na záchod. Chytil jsem ruku s berettou a z bezprostřední blízkosti vyřešil zbývajícímu Afrofrancouzovi problém s lupy. Nebyl to sice ten nejkudrnatější, ale od hořícího prachu mu vlasy chytly fakt velmi pěkné – měl je něčím napajcované, protože plály jako fakule. Ve vetešnictví bylo rázem mnohem jasněji a ze stropu teď pro změnu padali přiškvaření pavouci.

Protože kulka černoušovi prolétla temenem a urvala mu spodní čelist, ani nevypadal, že mu požár vadí.

Ještě chvíli stál, dokud si svaly neuvědomily, že je mrtvý, pak se složil a po křupavé ráně hlavou o podlahu se do stran rozlétly kudrnaté uhlíky.

„Panebože, vyvětrejte někdo," řekl stařík, „smrdí to tu jak v opičí prdeli."

*** * ***

Přes těžké zranění mu svítily oči a kamenný výraz v jeho tváři byl poprvé vystřídán úsměvem:

„To bylo jak zamlada, Turisto, hochu!" jeho angličtina měla těžký přízvuk mnohaletého nepoužívání, ale byla naprosto srozumitelná: „Francoisi, absint pro mě a pro pána. Taky nějakej obvaz a pošli pro doktora Grivoise. To koleno bez pořádný porce morfia neohnu. A ty, sračko, přestaň ječet, a začni uklízet," šťouchl brokovnicí do ležícího ulízance.

„Mohl byste to schovat, prosím?" řekl jsem oteklému ksichtovi a on se tak nechápavě zahleděl na revolver ve své natažené ruce a stydlivě ho pověsil zpátky za ceduli. Zašlápl jsem pavouka, který v ohni přišel o všechny nohy.

„Jak mu chytly ty pačesy, hele viděls? To bylo vážně dobrý," zachechtal se stařík, a jak se pohnul, poprvé sykl bolestí. „Překous jsem si kvůli nim fajfku, parchantům," smutně se podíval na zbytky kuřáckého náčiní.

Oteklý ksicht před něj postavil skleničku zeleného nápoje a džbánek vody, já jsem odmítavě mávl, tak staříkovi beze slova rozstřihl nohavici.

„Jak to vypadá, Francoisi?"

Oteklý ksicht zalapal po dechu a skácel se na místo, z něhož se

sotva před vteřinou zvedl ulízanec. Odložil jsem kabelu na pult a obhlédl rudomodrou ránu mokvající krví:

„Kloub minul, ale kost to chytla," jemně jsem zaviklal holení a stařík znovu zasyčel, „totálně přeražená." Podíval jsem se mu do očí: měl je úplně modré, jasné a plné bolesti, ale přesto v tom pohledu byla taková divoká rozjařenost. Znám to, dobře to znám – tak se dívají ti, kteří nikdy neutíkají.

Ne jako my zbabělci.

* * *

„Merde!"

Ve vrásčitém hrdle zaklokotalo trochu nápoje, který přilitím vody zmléčněl. Zbytek ze džbánku nalil na omdlelého oteklého ksichta.

* * *

Ulízanec, když se nedíval na mrtvoly, dokonce dokázal mluvit do telefonu (a docela autoritativně), tak sotva za čtvrt hodiny přijela tříkolá rikša s obrovským mrazákem na rozvoz masa a ryb, a dva chlapi s prázdnýma očima a zakrvácenými zástěrami vynosili těla.

Na boku mrazicího boxu byla usmívající se vepřová hlava s citronem v rypáku.

Oteklý ksicht zamkl a ulízanec si spolu s docela odpornou ženštinou, která přijela s řezníky, natáhli gumové rukavice a nalili do kýblů trochu čisticích prostředků a hodně horké vody a louhu.

Seděl jsem na pultu a díval se, jak jim to jde, a nikdo proti mé přítomnosti ani v nejmenším neprotestoval.

Když si doktor Grivois odvážel stařík, ten i přes morfium řekl: „Vyjdi panu Turistovi vstříc, Francoisi. Jak to jen půjde."

„Ano, pane," řekl oteklý ksicht a zamkl za nimi.

* * *

„Neříkal jste něco o nábojích, pane, hm, pane…?"

„Turista bude stačit, a ano, říkal. A o střelném prachu."

„Pojďte za mnou, prosím," bez otočení zmizel v nízkých dveřích za pultem.

Prošli jsme skladem neuvěřitelné, zaprášené veteše, Francois zastavil u jedné ze skříní a tak se na mě podíval, ale po zralé úvaze nic neřekl. Přece jen, společná přítomnost u trojnásobné vraždy je pevné

pouto.

Skříň měla falešnou zadní stěnu a byly za ní strmě klesající, nebezpečně vyšlapané schody. Chodba byla nízká a klenutá.

„To tu musí být pěkně dlouho," řekl jsem uznale.

„Možná pět set let, možná i dýl. Jen elektrika je nová," cvakl Francois vypínačem, který byl tak od Edisona. Dráty volně natažené pod klenbou měly izolaci z povoskovaných nití – taky jsme takové v Nočním klubu měli, když jsem byl malý.

Pod schody byly ještě jedny dveře a za nimi bylo jasné, čím se Francois a mnoho dalších živí: překupnictvím kradeného zboží ve velkém. A říkám-li ve velkém, myslím skutečně ve velkém. Obrovský podzemní sklad byl naditý vším možným, od krabic s televizemi po náhradní díly k náklaďákům, a několik dělníků rejdilo s elektrickými vysokozdvižnými vozíky a naváželo palety na výtahy.

„Musíme támhle," ukázal Francois vlevo, kde byla hranatá buňka z neomítnutých cihel. „V pořádku!" zavolal na chlapíka s emšestnáctkou, který se na mě ale stejně díval podezíravě.

*** * ***

„Zbraně máme tady," Francois za mnou zavřel a rozsvítil. Zářivky se rozbzučely a začaly ospale mrkat. To, co zvenčí vypadalo jako nevelká buňka, se táhlo hluboko dozadu a kombinace vůní kovu, oleje a povoskovaného papíru byla nezaměnitelná.

„S tím byste mohli začít válku," řekl jsem. „A možná i vyhrát," oči mi utkvěly na raketometech a bednách s rozebranými protiletadlovými kanóny.

„My neválčíme. Jen občas."

„Co měli přinést ti černoši?"

„Diamanty. Za dodávku…," odmlčel se a začal si mnout ucho. Pravda, přes vražedné pouto mi do jejich kšeftů nic není.

„Tak co to bude?" postavil se za stoleček a rozsvítil kancelářskou lampu – tlustá kniha vypadala, že si pečlivě vedou MÁ DÁTI/DAL.

„Pár krabic patron do glocku, devítky. Tak půl kila bezdýmného střelného prachu. Všechno."

„Na co ten prach? Mám ho sice, ale není to zrovna běžný přání."

„Potřebuju si udělat náboje."

„To je celkem jasný, ale do čeho?"

„Do tohohle," vytáhl jsem z kabely automag a pažbou napřed mu ho podal: „Je nabitej."

„Automag," znalecky zbraň potěžkal a přečetl si nápisy na hlavni, „z první série, dost rarita."

Zamyšleně se na mě podíval a zase si začal mnout ucho:

„Možná bych tu pro vás měl ještě něco. Nehodilo by se k tomu pár zásobníků?"

„To hodilo. Ani jsem se nechtěl ptát. Asi docela úzkoprofilovej artikl."

„Tady ne. Za starejch časů se touhle bouchačkou rozstřelovaly neprůstřelný výlohy v klenotnictvích a tak. Pak je začali dělat tlustší, tak pár věcí zbylo."

„Kolik jich máte?"

„Kolik jich chcete?"

„Patnáct?"

„Proč ne."

Skoro na deset minut se ponořil do uliček mezi smrtícím železem.

„Ty devítky jsou na chlapa s automagem dost slabý," položil pár krabiček neoznačených patron vedle tmavozelené hranaté plechovky se střelným prachem.

„To mám do tohohle," vytáhl jsem glock. Na téhle pistoli bylo pět dní pod Azurovým pobřežím zřetelné vidět; na rozdíl od nerezového automagu.

„Je to samá rez, chlape."

„Půjde vyčistit."

„Takhle se chovat k pistoli," znechuceně zavrtěl hlavou, až se mu oteklé tváře rozkývaly.

„Nedalo se jinak."

Stejně jsem se trochu styděl.

Francois se zamyslel a skoro jsem viděl, jak mu za očima běží film, v kterém hlavní roli hráli tři mrtví černoši a stařík s prostřelenou nohou, který říkal něco o vycházení vstříc. Nakonec film přebil vrozenou spořivost. Buď to, nebo můj pohled skrz černé brýle.

„Máme tu taky glocky – speciální na zakázku dělanou dodávku –, desítky, prodloužená hlaveň, pětadvacetiranný zásobník, můžete i dávkama."

„To se vyrábí?“

„Když jste arabskej šejk a chcete jich aspoň sto, tak jo.“

„Zajímavý,“ zatvářil jsem se uznale a Francois opět odkráčel a vrátil se s černým plastovým pouzdrem. Položil ho do světla lampy a s obvyklým kouzelnickým gestem odcvakl zámečky a vyloupl z tmavošedého molitanu známou hranatou (jen trochu rozměrnější) pistoli a podal mi ji.

„Jo-o,“ řekl jsem ještě uznaleji, zkusil, jak jde závěr, cvakl naprázdno spouští a zarazil a vyhodil zásobník.

„Líbí?“

„Moc.“

„Takže jsme vyrovnaný?“

„Jo.“

Francois mi ještě skočil pro správné patrony a já naskládal věci do kabely; vida, jakou cenu mají ve Francii dva mrtví grázlové. Původně jsem chtěl požádat i o ubytování a pas, jenže jsem si dobře všiml, jak v těch kalných očích v oteklém ksichtě zablikalo, když uviděly orezlý glock – a nebyl to jen film o třech mrtvých černoušcích: Wries s Van Vrenem určitě po místním podsvětí rozšířili, jak vypadám, co mám u sebe a co asi budu potřebovat. A paní Dao má dost peněz, aby zaplatila i Francoisovi.

*** * ***

Venku už byla černočerná tma, drobně pršelo a neskutečně smrděly kanály. Osamocená lampa bzučela a ošlapané dláždění se studeně lesklo. Francois řekl něco jako: „Bon voyage,“ a nezalezl, dokud neviděl, na jakou stranu se u východu z uličky dám.

Přístavem jsem prošel celkem v pohodě – vyhýbal jsem se opilcům, a chlapa, kterého za mnou Francois poslal, jsem zabil hned na začátku, aby jim ani jeho tělo nedalo směr. Jak potkani ucítili krev, začali se natěšené sbíhat a přítulně se mi lísali k holým lýtkům – byly tam kusy, které by se vypořádaly i s hodně velkou kočkou.

Když jsem se vymotal z křivolakosti starých čtvrtí, začal zase normální svět. Žádní potkani, žádné mrtvoly s obličejem ohryzaným na kost, jen reklamy na pepsi colu, kina, davy lidí s deštníky a celonočně otevřené supermarkety.

Byl jsem ve svém triku a kraťasech dost nápadný, protože pozdní

babí léto s dnešním večerem skončilo a Frantíci zvyklí na teplo se choulili div ne do kožichů. Koupil jsem si oblíbenou černou koženou bundu, oblíbené černé kalhoty z oblíbeného silného plátna s mnoha oblíbenými kapsami, několik kožených pásků a v oddělení elektroniky notebook.

* * *

„Támhleto IBM, jestli je v tom skutečně modem.“

„Jistěže je, pane,“ řekl prodavač téměř uraženě. Předtím dřímal, takže teď mžoural, a jak se rychle postavil, trochu vrávoral.

Odklopil jsem displej a disk se s tichým pištěním roztočil.

„Aha. S nějakou normální klávesnicí by nebyl?“

„Máme i anglický model,“ řekl prodavač docela studeně.

„Prosil bych,“ zazubil jsem se. Ještě jsem zkontroloval, jestli na druhém přístroji nejsou francouzská Windows (nebyla), tak jsem zaplatil a vypadl.

* * *

Protože jsem se převlékl už v obchodě, lidé na mě necivěli a v černém jsem splýval s tmou. Dopnul jsem si zip až ke krku, zastavil se u trafiky a koupil mapu Marseille – na pestrobarevných, anglicky psaných novinách jsem zahlédl fotku Nataschy Blast a koupil je taky. Daily Mirror to byl.

„Merci.“

„Merci.“

Na mapě jsem si našel okrajovou čtvrť, kde podle rozestupů a množství zelené barvy stojí letní domy pracháčů.

Do žádného hotelu ani penzionu nemůžu, teď už by mě Wries s Van Vrenem měli během několika hodin; nemůžu vůbec nikam do oficiálna.

Přestože to bylo daleko, šel jsem pěšky. Taxikáři jsou nezdravě ukecaní, a jestli Buřinka s Kloboukem zapojili i místní policii… To by mě zajímalo, jestli jsou skutečně u FBI nebo ne. Krytí by to bylo skvělé.

* * *

Kolem tři čtvrtě na deset jsem procházel podél vysokých, kamenných, na bílo omítnutých plotů – spíš to jsou ale zdi – i když zdi:

ještě střílny a byly by to regulérní hradby. Nahoře zacementované střepy, v rozích kamery, řady ostnatých drátů – horší než dokumenťák z Osvětimi.

Kráčel jsem energicky, ale ne rychle, a když projížděla policejní hlídka, splynul jsem se stíny.

* * *

„Snad už sakra tady," zašeptal jsem.

Město dávno skončilo a mnoho stavení podél cesty nezbývalo – myslel jsem, že na podzim jich bude opuštěných víc, ale Francouzi si zřejmě užívají nostalgii padajícího listí nebo tu dokonce bydlí celoročně. Dům, který jsem si vyhlédl, byl na straně k moři a oba sousední vypadaly také prázdně – navíc majitelé toho mého zřejmě dbají na soukromí, tak obvyklé palisády ještě zevnitř obkružoval vysoký živý plot – nějaké věčně zelené, nechutně pichlavé, mokré křovisko. Rozhlédl jsem se, odraz, a přistál za zdí rovnou v trní.

„Kruci himl fix!" s hlasitým praskotem jsem se prodral na trávník a na dobrou čtvrthodinu strnul.

Nikde se nic nehnulo, jen déšť šuměl a příboj tlumeně rachotil. Tráva byla přerostlá, listí neshrabané, prostě jsem to trefil: „Domove, sladký domove."

* * *

Ostražitě jsem se blížil k temné vile – ostražitě proto, že tlaková čidla můžou být už na zahradě; pronikání do zabezpečených objektů je něco, co se v Nočním klubu učilo od dětství.

Nedostatek technických pomůcek nahradily upíří smysly a schopnosti. Záchodové okénko v druhém patře nebylo elektronicky jištěné, ale aby se tam někdo dostal, je bez žebříku prakticky vyloučené. A žebřík by byl zachycen pohybovým senzorem nenápadně číhajícím pod okrajem střechy.

Kabelu do zubů a už jsem seděl na římse. Nehty pod okenní rám, šrouby se vytrhly a byl jsem uvnitř.

* * *

Pravda, jak jsem se snažil za sebou co nejrychleji zavřít a být přitom co možná tiše, šlápl jsem do bidetu, ale to patří k věci.

Opatrně jsem otevřel dveře na chodbu – budou tu termočidla a

prostorové snímače pohybu a pod kobercem tlakové spínače.

Velmi záhy jsem zjistil, že s termočidly si nemusím dělat starosti – jedno jsem měl – zcela nečekaně – přesně nad hlavou, když už jsem tak veleopatrně vylezl ze záchodu.

„Kurvajs!“ zašeptal jsem překvapené a strávil další půlhodinu u okna, připraven vyskočit a utéci, ale policejní hlídka projela kolem a o dům nejevila zájem. Až pak jsem si uvědomil, že čidlo určitě není kalibrované na někoho, kdo má třiadvacet stupňů Celsia.

* * *

Dům byl hodně velký, hodně luxusní a hodně zakonzervovaný. Podrobný průzkum jsem odložil na ráno, stáhl z monumentální postele přehoz a až do svítání relaxoval. Protože jsem relaxoval v navlhlém oblečení, byl jsem poněkud zapařený, ale trocha nepohodlí ještě nikoho nezabila. Kalné světlo pronikalo mezerami v žaluziích, a být člověk, šla by mi pára od pusy (a byla by mi pěkná kosa). Při průzkumu jsem zjistil, že bezpečnostní systém nemůžu vyřadit, protože by to ohlásil na policejní stanici a policie by si jistě ověřila, jestli je tu majitel nebo někdo jiný.

Zablokoval jsem tedy pohybová čidla (jedno bylo dokonce v oku vycpané losí hlavy v hale) a na koberec, kde číhaly tlakové spínače, jsem dal útržky žlutého toaleťáku, abych se někdy nezapomněl (musí se namočit, aby se přilepily, jinak je odfoukne průvan). Do obrovského obýváku v přízemí nemůžu, pokud tedy nechci vystoupit v krátkometrážním policejním videu na téma mazaný lupič v akci. Další dvě kamery hlídají vchody, ale jinak je zbytek domu můj. Podle toho, že nábytek je pečlivě zakrytý na míru šitými potahy a nikde žádná kytka, můžu čekat klid nejméně do Vánoc.

Ve sklepě jsem našel centrální vypínač elektřiny a uzávěr vody, tak jsem nahodil bojlery a mohl se vysprchovat dokonce v teplé. Elektřina se – naštěstí! – nedá zapínat ani kontrolovat po internetu: mají tu jen klasickou ebonitovou páku.

* * *

Už v dlouhém froté županu jsem rozvěsil navlhlé šaty – v domě bylo sice sychravo (a pustit topení by nebyl dobrý nápad), ale ve sklepě jsem objevil elektrický teplomet, oprášil ho a usadil se s ním v útulné pracovně s krbem.

Stáhl jsem přehozy, pečlivě je srovnal, a pro jistotu k roletě na okně přidal dvě těsnicí přikrývky a deku, takže neuteče ani světélko.

* * *

„Tak," položil jsem na tmavý pracovní stůl kabelu, rozsvítil lampičku se zeleným stínidlem a vytáhl věci, které budu potřebovat. Teplomet slabě pukal a páchl rozžhaveným kovem a vypalujícím se prachem – radši jsem ho přendal na kamennou předložku u krbu. Pak jsem až do večera čistil pistole, plnil zásobníky a vyráběl patrony do automagu.

Je na tom něco uklidňujícího.

* * *

Na malém lisu, kterým se zatlačují kulky do nábojnic, sice bylo vyraženo, kolik prachu se má sypat, jenže já vím, že se pistole testují na mnohonásobně vyšší tlak, než produkuje standardní náplň, tak jsem sypal, co se vešlo. A že se vešlo: do automagu se používají upravené hilzny z pušky.

Nepřestal jsem, dokud nedošly kulky – naplnil jsem všechny zásobníky a ještě mi skoro třicet patron zbylo. Pak jsem naplnil i zásobníky do nového glocku a udělal z pásků a kšand takové cosi, do čeho se všechny dají nastrkat, jsou po ruce a neřinčí. Nakonec jsem přizpůsobil náprsní kapsy u bundy na automag a desítku (když se ví, jak na to, je to lepší než pouzdra – musí se jen dát bacha, aby tam nezbyla podšívka, o kterou se rychle tažené pistole rády zachytávají). Pak jsem zašel do sklepa a zakopal glock z Thajska – byl sice drahý, ale už je poněkud zkompromitovaný.

Pak jsem nějak neměl co dělat.

Tak jsem si přečetl noviny – Natascha tam vyprávěla o svém prvním filmu, který právě začíná natáčet. Podle všeho se z ní po únosu stala mediální hvězda, ale teď – po téměř týdnu – už musela sundat podprsenku, aby se dostala na první stranu.

Složil jsem noviny a pečlivě je položil na kraj stolu.

Zase jsem neměl co dělat.

Vrátil jsem se do sklepa a zakopal pas po di Torrovi.

Pořád jsem neměl co dělat.

Bylo kolem deváté večer, zvenčí duněl příboj a po římse rachotily větrem hnané poryvy deště. Tupě jsem zíral na lesklé náboje do au-

tomagu vyrovnané pod lampičkou.

„Měl by ses sebrat a jít Wriesovi a Van Vrenovi nakopat zadek. A nejen jim. Všem," řekl Ten druhý.

„Tys mi tu zrovna scházel. A tvoje rady obzvlášť."

„Měl bys to udělat, měl."

* * *

Měl bych, to vím taky, jasně že ano, ale mnohem jednodušší bylo zakrýt všechna zrcadla, abych se na sebe nemusel dívat.

Chvíli jsem si namlouval, že je to nějaký upíří instinkt, ale vysvětlení bylo daleko prostší a stále stejné: Bál jsem se. Bojím se. Budu se bát. Wriese a Van Vrena, pana Ho, paní Dao, stříbrného řetězu… A nechci se dívat zbabělci do očí.

„Zrcadla bysme měli, co dál? Schováš se pod peřinu? Nebo do skříně? Možná to bude nejlepší pod postelí… Tady stejně do smrti nevydržíš, majitel se jednou vrátí."

„Neraď mi, prosím tě! Hlavně mi neraď!"

* * *

Minuty se pomalu táhly a lepily do hodin. Díval jsem se na rudooranžové spirály teplometu, v kterých co chvíli vzplály malinké jasně oranžové hvězdičky.

Minuty se táhly stále pomaleji.

Bylo sotva půl druhé a příboj i déšť zněly pořád stejně.

Znám tenhle stav – a víc než dobře: když už nejde nic, je jen jediné řešení: Odpojil jsem šňůru od telefonu, zacvakl ji do IBM, strčil počítač do zásuvky (francouzská redukce byla naštěstí v příslušenství), zjistil adresu bezplatného poskytovatele, založil si účet a vyplul na internet.

Chvilku jsem vzpomínal na logovací jméno a heslo (docela dlouhou chvilku) a pak si z Xdrive stáhl svou rozepsanou knihu.

* * *

Civěl jsem na ta písmenka a nějak se mi mlžily oči. Zas ty vzpomínky:

Na poslední normální večer mého života, na… Na konci textu byla nedopsaná poznámka, kterou jsem nedopsal, protože někdo zaklepal na dveře mého pokoje. Nejdřív Karolína, pak… Přemýšlel jsem o

Hanako od té doby mnohokrát, a ta prvotní nenávist už vyprchala. Přestože byl Noční klub zničen kvůli ní, chápu, že se upíři musí chránit, a v mých Upírech je až neuvěřitelné množství neuvěřitelně přesných fakt a detailů.

„Noční klub nebyl zničen, přece. Ty jsi Noční klub, ne nějaká budova nebo místnost – Noční klub je stav ducha, stav mysli, nic hmotného… Tak sis to vždycky říkal – když jste vyhrávali. Ne?“

Začínám Toho druhého nenávidět.

„Zbabělec, zbabělec,“ zašeptal jsem a tentokrát Ten druhý neřekl nic.

Neznamená mlčení souhlas?

* * *

Zjistil jsem, že v té knize nemůžu pokračovat. Bylo to, jako když rodiče, jimž zemřelo dítě, nechají jeho pokoj přesně ve stavu, v jakém ho poslední ráno opustilo. Je v tom takové to něco, že když se nepřipustí změna, vše se určitě vrátí do hezkých dob.

Tak jsem začal psát jinou.

* * *

Byla to ta, co mne napadla na lodi paní Dao: o drsňákovi, který zůstal na světě, z kterého zmizela naprostá většina lidí, a ti, kteří zbyli, se proměnili v chodící mrtvoly. Psalo se mi docela dobře, ale jen do doby, než jsem tam z naprostého nedostatku postav napsal Toho druhého. Od toho okamžiku mi reálný Ten druhý do všeho neskutečně kecal – prý by tohle nikdy neřekl, tamto by řekl jinak, onto ještě onak…

Prostě Ten druhý.

* * *

Upíří rychlost se promítla i do psaní, tak jsem tří čtvrtin knihy dosáhl během pouhých deseti dnů: To se drsňák dostal do područí stříbrné čelenky, která z něj udělala nemyslícího, absolutně poslušného robota. Jak snadné to měl proti skutečnosti, vzpomínal jsem na popruhy s kumulovanou náloží. Nemyslet je vždycky výhoda. Obzvlášť nemyslet na to, že v nich zase můžu skončit.

* * *

„Co budeš dělat, až to dopíšem?“ řekl jednou ráno Ten druhý:

„Začneš psát jinou? A pak ještě jednu? A ještě?“

Díval jsem se na poslední odstavec, který jsem napsal včera večer, a věděl, že má pravdu: Nemůžu se pořád schovávat – jednou budu muset ven, už jen abych se najedl. Zatím jsem v tomto směru v pohodě: nemám žádný pohyb a v moři jsem se cpal rybami, jejichž krev sice chutnala po naftě, ale zato k prasknutí.

„Takže zatím nikam nemusím,“ zabořil jsem prsty do klávesnice a vystřelil hrdinu do dalších nebezpečí.

Kolem poledního jsme s Tím druhým svedli ostrou bitvu o konečnou podobu jména pro superstroj, který hrdina používal – zrovna se ho uprostřed pouště pokoušel repasovat z vraku zpátky na superstroj. Se jménem jsem vyhrál já, ale Ten druhý do mě až do večera ryl, že je to blbina.

*** * ***

Když jsem kolem jedenácté z knihy vystoupil, nic se nezměnilo. Pořád jsem se bál, pořád jsem se nemohl rozhodnout, a pořád jsem věděl, že v tomhle má Ten druhý pravdu. Hrdina v knize si před pár desítkami stránek amputoval nohu, vyřezal berlu a protézu a prošel na nich půl Afriky – taky bych chtěl být tak drsný a odhodlaný.

Díval jsem se na spořič obrazovky a pak jsem udělal něco, co jsem chtěl udělat už dávno, ale co tak nějak bolelo už předem – prošel jsem své kdysi oblíbené stránky na českém internetu.

Některé zmizely, některé se změnily k nepoznání, některé… Pak jsem se připojil na onlajnové vysílání Radia 1:

„…poslouchej Rádio l, tam je všechno,“ řekl z minulosti Postrach. A Mazlík se z té samé dálky nesouhlasně zamračila a Kamila si na prst navíjela blonďatou kadeř a Páter Koláček si čistil brýle a usmíval se a… Zatrnulo mi, protože jsem si nemohl vzpomenout, jak se jmenovala Tomislavova dcera. To, jak vypadala, když jsem ji viděl naposledy, se mi zdává ve zlých snech, ale to jméno…

„Janička přece,“ řekl Ten druhý.

„No jo! Janička. Jak jsem jen mohl…“

Na Radiu 1 se nic nezměnilo, naštěstí. Hudba pořád stejně dobrá, jen hudebníci nechali mydlení prknem do plechu a všichni si pořídili malinkatý bubínek, miliardu paliček a vířili.

„…tak, to bylo pro Slona a pro Cihlu, teď tu máme speciální pří-

ní pro Helmuta – a co si tak může přát Helmut," dýdžej se zachechtal a já si uvědomil, jak dlouho jsem neslyšel češtinu.

Písnička pro Helmuta zněla úplně stejně jako ta pro Slona a Cihlu – bubínek, paličky. Dal jsem si nohy na stůl, zavřel oči a vrátil se do Nočního klubu. Ten druhý naštěstí mlčel.

„Haló? Rádio 1."

„Nazdar. Pustíš mi Die Krupps, hele?"

„Jasně. Nějaký přání k tomu? Nebo věnování?"

„Přání… věnování – jo: Je to jen pro mě a vostatní ať si políbej prdel."

„Takhle nesmíš, do rádia," moderátor se tlumeně smál.

„Soráč. Čau."

„Takže jedni speciální Die Krupps. A nikdo ostatní neposlouchejte!" Z reproduktorků notebooku se ozvala tvrdá elektronická hudba. Představoval jsem si, jak po práci sedím v baru, je mi příjemné teplo a Janička mi nese druhou dvojku vavřince a Kamila s Rozmetalem vedou řeč

O přednostech Taťány Míkové, a z kuchyně voní večeře… Die Krupps skončili.

„Haló? Rádio 1."

„Ahoj, mohl bych poprosit?" řekl smutný mužský hlas zkreslený nekvalitním telefonem a internetovou kompresí.

„No nazdar, Nočníku! Jsem si už myslel, že dneska nezavoláš."

„Nikdy nezapomínám," řekl smutný mužský hlas.

„Tak co to bude?"

„Jo. Takže i dnes jako vždycky: cokoli – pro všechny, pro mě, ale hlavně pro veselý pumprlíky!"

To: „…ale hlavně pro veselý pumprlíky!" řekl moderátor s tím smutným hlasem dvojhlasně.

Zřejmě to je velmi časté přání.

Možná denní.

Možná už víc než rok.

*** * ***

Před očima mi prolétla poslední snídaně v Nočním klubu – jak se Rozmetal s Mazlíkem špičkovali kvůli rádiím. Ten smutný hlas jsem nepoznával.

Ale najednou jsem zjistil, že jsem se přestal bát.

* * *

„Vzal bych si támhleto KTM, tu zelenou šestistovku," řekl jsem. Prodavač složil noviny a udiveně se na mě podíval. Na podzim, obzvlášť když je tak deštivo jako letos, se asi moc motorek neprodává. Natož cizincům.

„Jistě," vstal, když zjistil, že to myslím vážně. Byli jsme v prosklené hale sami – nepočítám-li asi sto padesát motocyklů a šumění lijáku za výlohami.

Prodavač začal tmavozelený cestovní teréňák (terénní cesťák?) vychvalovat k nebeským výšinám, ale neposlouchal jsem ho, protože jsem si stroj už prohlédl.

„Můžu se projet?" řekl jsem, když se nadechoval,

„Jistě… Máte helmu?"

„Pravda. Nějakou bych si koupil."

Přetrpěl jsem další vodopád řečí a měření hlavy a vybral si integrálku s tmavým hledím.

„Dobrá volba, pane. Má protiopocovací úpravu, a…," mlel prodavač, já zkusil helmou na hlavě pootočit a řekl si o číslo menší.

Prodavač obhlédl hladinu oleje, zkontroloval pneumatiky a vytlačili jsme rakušana na parkoviště před obchodem. Startér skoro netočil, ale novou baterku jsem dostal hned a gratis. Zadní brzdové destičky už si budu muset připlatit.

„Dobře," řekl jsem, když velký jednoválec zakašlal a začal do vlhkého vzduchu pufat kotouče páry.

KTM v khaki je vojenský model s poněkud odolnější konstrukcí než běžné motorky, i když ty také vydrží skoro všechno – tahle měla dvacetilitrovou nádrž a na nosiči praktický umělohmotný kufr. Vyhoupl jsem se do převysokého sedla, tlumiče zafuněly, spojka, jednička… Zkusil jsem, jestli jede rovně i bez držení, brzdy, pak pár koleček po parkovišti a vrátil se:

„Beru."

„Ano? Vyřídíme to tedy hned?"

„Ano."

* * *

S helmou, kombinézou proti dešti, rukavicemi a servisem to stálo

přes jedenadvacet tisíc franků. Protože jsem si vyčenžoval všechny peníze na místní (a preventivně prodal i notebook), okamžitě jsem věděl, že mi zbylo sotva na tři bandy benzínu.

Půl hodiny jsem čekal, než mi vyměnili destičky, nečitelně podepsal nějaké papíry, dostal techničák a klíčky, schoval kabelu do kufru a za dalších deset minut už jsem byl na cestě.

* * *

Nejel jsem po dálnicích, abych nemusel platit mýtné, ale zdejší silnice první třídy jsou také hodně rychlé.

V mělkých kalužích letěla šedá mračna, voda od kol hlasitě crčela do blatníků, a úzkostlivě jsem se snažil neporušovat předpisy – ani na okamžik jsem nezapomínal, že krom techničáku nemám jediný průkaz.

Abych se vyhnul zbytečnému přejíždění hranic, objel jsem Švýcarsko a do Německa prosvištěl pruhem pro euroobčany; ostatně, s francouzskou značkou jsem na to měl svaté právo.

* * *

Byla dávno tma, když se přede mnou zdvihl zamlžený masiv Šumavy. Po skoro třinácti stech kilometrech jsem necítil žádné nepohodlí, do šusťákové kombinézy neteklo (do bot jo), tak mě znepokojovala jen stále klesající hladina paliva. Když pojedu s citem, do Prahy by to vystačit mělo. Možná.

Protože do Čech europruh nevede, zajel jsem asi dva kilometry před hranicí do lesa a zhasl světla i motor. Musel jsem počkat, dokud stroj nevychladne, tak jsem si sedl pod strom a přemýšlel.

Ve vzduchu byl cítit sníh, bylo sotva pět nad nulou a déšť šuměl a klepal v korunách smrků. Kolem jedenácté byl motor studenější než moje ruka, tak jsem přivázal řidítka na stranu, helmu do kufírku, KTM na záda a rychlým krokem vyrazil k hranici.

* * *

S chladnutím jsem si nemusel dělat násilí, protože pohraniční hlídku jsem viděl sotva jednu, termodalekohledy kolem krku a samý spěch, aby měli obchůzku za sebou. Prohlížet slotu je ani nenapadlo.

Pod nohama mi mlaskal promočený mech a trochu jsem se bořil – motorka má přes metrák a půl –, přesto jsem si připadal, jako bych

nesl turistický batůžek a chvílemi jsem i běžel.

* * *

Sluchem jsem kontroloval, jak daleko je k silnici, a když jsem byl kilometr na české straně, zahnul k ní.

Vylezl jsem z lesa na malém odpočívadle – krom dvou přetékajících popelnic bylo prázdné, a jestli někdy někdo říkal, že každá země má svou charakteristickou vůni, pak Čechy smrdí nevyvezenými odpadky.

KTM chytlo na první cvaknutí startéru a kužel světla se zakousl do mlhy. Silnice klesala ostrými zatáčkami a já si uvědomil, že takhle nějak začínají Upíři – sympatický upír-hrdina si jede do Čech ulovit srnku nebo co. Představil jsem si sám sebe, jak se potácím pokáleným lesem, a jen jsem zavrtěl přilbou, co všechno čtenář nespolkne. Pneumatiky v mokrých zatáčkách těžce ustřelovaly, takže jsem jel skoro krokem a imaginace mi přihrála, jak mne stejně jako knižního hrdinu pronásleduje slizký Slizoun Salazar v děsivě nabušeném mnohoválci.

Ha-ha-ha.

Jednu výhodu má obrazotvornost ale přece jen měla: nemusel jsem myslet na to, co mne čeká.

* * *

V Plzni jsem tradičně zabloudil.

Z Marseille až k českým hranicím jsem jedinkrát neztratil směr, v Německu směrovka na každém patníku – ale projet Plzní na Prahu prostě nejde.

Asi třikrát jsem se zeptal, ale protože jsem udržoval inkognito, tak po mé anglické otázce následovala jen posunková řeč doplněná němčinou typu „Dort, dort!“

Nakonec jsem začátek dálnice objevil a za slabou hodinku už mne přivítala alej oranžových luceren osvětlující příjezd do hlavního města všech Čechů.

* * *

Benzín mi došel kousek před Košířemi.

Zatlačil jsem KTM mezi garáže, odšrouboval značku a strhl samolepku o výměně oleje, takže identifikace motorky jako francouz-

ské nebude tak jednoduchá. O zbytek maskování se postarají oblíbené zlaté české ruce – během dvou hodin stroj zmizí.

Vytáhl jsem z kufírku kabelu, nacpal do něj kombinézu a helmu a zamkl ho. Řízení jsem proti tomu nechal odemčené, abych to zlodějům ulehčil. Neloučil jsem se s kvalitním motocyklem snadno, ale je to stopa, navíc velké motorky jsou v Čechách pořád trochu nápadné – obzvlášť začátkem zimy.

* * *

Došel jsem na zastávku MHD a v botách mi čvachtalo. Noční tramvaj přijela během deseti minut a tradiční sbírka lidí jedoucích z hospod a restaurací si mne nevšímala. Ve voze smrděly alkoholové výpary, vpředu někdo hlasitě chrápal a tři kluci u prostředních dveří zpívali něco od Landy.

Rozvalil jsem se na červené plastikové sedadlo a zaklesl levou nohu za topení. Všechno bylo tak známé, prosté, tisíckrát zažité – díval jsem se na odrazy ve skle, tramvaj zvonila a ramplovala a loď paní Dao a Wries s Van Vrenem nikdy neexistovali.

* * *

Věděl jsem, že dělám chybu, ale nemohl jsem si pomoct. Na Národní jsem přesedl a za půl hodiny už vystupoval nedaleko svého veřejného bytu – kam taky jít jinam.

Cestou těmi tak známými ulicemi mne opět přepadl pocit neskutečna – já že někdy unesl letadlo? Nesmrtelní zabijáci? Upíři? Pche.

Před činžákem stále rezavělo moje staré auto, a vrstva černé špíny a ptačího trusu za ten rok ani moc nezhoustla. Náhradní klíče od bytu mám schované v blatníku u předního kola.

Protože byla hluboká noc, mého příchodu si nevšimla snad ani sousedka, která má jinak o mém pohybu podrobné soubory – dřív mne několikrát udala, že vyrábím drogy, pašuju zlato, prodávám jaderné zbraně a tak podobně. Pokaždé jsem si na policejní stanici pěkně popovídal s vyšetřovatelem, který mi říká pane spisovateli, a než že vyšetřoval, vždy se mi spíš omlouval, že mne obtěžuje kvůli takovým hloupostem.

Kdyby jen tušil!

* * *

V bytě mne přivítal zatuchlý pach dlouhého nevětrání, vrstva prachu a pár velkých pavučin – jinak se nezměnilo nic. Nerozsvítil jsem a rychle obě místnosti prohledal, jestli v nich nejsou nějaké elektronické fízloviny. Kupodivu nebyly.

„Je možný, aby o tom tady Wries s Van Vrenem nevěděli?“

Ten druhý neodpověděl.

Do rána jsem seděl s pistolí v klíně, poslouchal houkání autoalarmů a civěl na zeď.

Když začali lidé v domě vstávat, smyl jsem ze sebe zbytky po dlouhé cestě, oholil se a kolem deváté vypadl – to důležité, co jsem si odnášel, byly doklady na mé pravé veřejné jméno i falešné veřejné jméno, ale hlavně VISA karta, která naštěstí ještě nepropadla.

„Pane Jánský, teda, vás už jsem neviděla!“ vyjela má oblíbená sousedka ze dveří jako tarantule z tarantuliště.

„Zdravím, paní.“

„Kdepak jste byl? Ptají se tu po vás furt nějací pánové.“

„Ano?“ zastavil jsem se, „jací pánové?“

„Ale to já nevím jací,“ najednou se nezvykle stáhla. Pochopil jsem, že se ve své nekonečné ukecanosti prosekla – zřejmě pro ni ti pánové měli lukrativní nabídku, telefonní číslo a důrazné doporučení, aby se mi o nich nikdy nezmiňovala.

„Jací pánové?“ trochu jsem přitvrdil.

Zase nic.

Teď je aspoň jasné, že se sem už nikdy nesmím vrátit… Nikdy… To by bylo, střelit ji do čela, babu! Konečně, po těch letech!

Automagem.

Asi něco vytušila, tak beze slova zmizela a na rozloučenou zacvakaly jen zámky.

Jak nespolečenské.

Na kratičký okamžik jsem propadl snům, sevřel pažbu a představil si, jak by jí ty odporné čočkovité brýle prolétly mozkem.

„Nemůžu mít všechno,“ povzdechl jsem si nahlas a rychle odešel. Během pěti minut budou pánové vědět, že jsem tu byl. Jde jen o to, jací pánové to jsou. V okamžiku, kdy jsem ztratil krytí Nočního klubu, se o mně mohl dozvědět téměř kdokoli.

Malá knižní řada Poutník č. 26

Jiří Kulhánek: Noční klub – díl první

Ilustrace na obálce a frontispis: Luis Royo
Grafická úprava obálky: Mirek Dvořák

Vydal Klub Julese Vernea Praha v roce 2002
Odpovědný redaktor: Egon Čierny
Adresa redakce: Matěchova 14,140 00 Praha 4
Sazba: SF SOFT, Praha
Tisk: DaTaPrint, Nopova 13, 615 00 Brno
Doporučená cena včetně DPH: 248 Kč